ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Gerrold_David-Valka_s_Chtorrem-2-Den_na_prokleti.pdb

PDB Name: Gerrold-Chtorr-2-Den na proklet
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 19.7.2006
Modification Date: 19.7.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

David Gerrold

VÁLKA S CHTORREM

Kniha 2. - DEN NA PROKLETÍ

Chtorr [któr]
1. Planeta Chtorr, nalézající se pravděpodobně ve vzdálenosti asi třiceti světelných let od Země.
2. Hvězdný systém, ve kterém se planeta nachází; zřejmě jde o zatím neidentifikovaného rudého obra.
3. Vládnoucí druh planety Chtorr.
4. V obecném použití jeden nebo více příslušníků vládnoucího druhu planety Chtorr (viz Chtorran).
5. Hrdelní hvízdavý pokřik Chtorranů.

Chtorran [któran]
1. Pocházející nebo se vztahem k planetě Chtorr, resp. hvězdnému systému Chtorr.
2. Pocházející z Chtorru. V obecném užití příslušník pravděpodobně inteligentního druhu pocházejícího z planety Chtorr (mn.č.
Chtorrané).

Slovník anglického jazyka Random House
nezkrácené vydání z 21. století

Otázka: Jak Chtorrané nazývají idealistu?
Odpověď: Oběd
---

1. Bláznivá doba

„Nikdy nevěř vysokému trpaslíkovi.
Zcela jistě ti v něčem lže."
—SOLOMON SHORT

Vrtulník vypadal jako dodávka s křídly — snad jen o trošku větší — a krčil se uprostřed pastviny jako těhotná bachyně. Jeho zdvojené rotory krájely vzduch velkými línými kruhy. Zvlněná tráva byla vidět až odsud.

Odvrátil jsem se od okna a prohodil k Dukovi: „Odkud se to tady, sakra, vzalo?"

Duke ani nevzhlédl od svého terminálu. Jenom se ušklíbl a, aniž by přestal psát, odsekl: „Z Pákistánu."

„Dobrá," řekl jsem. Žádný Pákistán není. Už víc jak deset let není žádný Pákistán. Vrátil jsem se k oknu. Přítomnost obrovského stroje byla obludná, vypadalo to, jako by se škodolibě mračil. Byl jsem přesvědčen, že i červi se na něj dívají s odporem. Stroj měl tak velké tryskové motory, že by se v nich dalo zaparkovat auto. Jeho krátká a tlustá křídla připomínala ramena zápasníka.

„Myslíš, že ho postavili kvůli pákistánskému konfliktu?" zeptal jsem se.

„Ne. Postavili ho vloni," opravil mě Duke. „Ale byl určen pro Pákistán. Počkej chvilku —" Dokončil svoji práci u terminálu, okázale stiskl poslední klávesu a mrkl na mě: „Pamatuješ na tehdejší dohody?"

„Jasně. Nebudeme vyrábět žádné nové zbraně."

„Správně," řekl. Zvedl se ze židle, otočil se a začal sbírat stránky, které pomalu, jedna po druhé, vyjížděly z tiskárny. „Nemůžeme dokonce ani nahrazovat staré. Ale v dohodě se nemluvilo o výzkumu nebo vývoji, že ne?"

Vytáhl poslední stránku, srovnal hromadu papíru na stole a přišel za mnou k oknu. „Jo, támhle máš zrovna

jednu nádhernou zbraň," řekl.

„Impozantní," uznal jsem.

„Tady máš — podepiš tyhle papíry," řekl a podal mi je.

Sedl jsem si ke stolu a začal je podepisovat. Duke mě sledoval přes rameno a občas mě upozornil na místo, které jsem přehlédl. „Ano, ale — odkud se teda vzal? Někdo ho přece musel postavit, ne?" poznamenal jsem.

Duke se zeptal: „Máš šaty šité na míru?"

„Samozřejmě," odpověděl jsem, aniž bych se přestal podepisovat. „Nemá je snad každý?"

„Ha, ha. Teď to považuješ za samozřejmé, počítač se na tebe mrkne, přeměří tě a navrhne podle toho vzor. Laser řízený jiným počítačem nastříhá látku a pak ji půl tuctu robotů sešije. Když jde všechno v pohodě, máš nejpozději za tři hodiny nový šaty."

„No a co?" Podepsal jsem poslední stránku a vrátil Dukovi celou složku papírů.

Vložil je do obálky, zalepil ji, podepsal a vrátil mi ji zpátky k podpisu. „No, jestli to dokážeme udělat se šaty, proč by to nešlo s autem nebo domem... nebo s vrtulníkem? To je právě to, co jsme vytěžili z Pákistánu. Byli jsme přinuceni předělat svoje výrobní technologie." Kývl hlavou směrem k oknu. „Továrna, která vyrobila tenhle Huey, dřív vydělávala na autobusech. A vsadím se, že projekty, výrobní plány a výměna vybavení byly celou tu dobu ve stejném stupni pohotovosti jako naše Pohotovostní jaderná brigáda — prostě pro případ, že by to všechno někdy mohlo být potřeba."

Podepsal jsem obálku a podal mu ji zpátky.

„Poručíku," řekl Duke a zasmál se, „měl byste si sednout a napsat poděkování našim přátelům v Alianci Čtvrtého Světa. Díky jejich takzvanému „Vítězství oprávněnosti" před dvanácti roky se Spojené státy staly nejlépe připraveným státem této planety na její případné zaplavení Chtorrany."

„Nejsem si jist, jestli by se na to dívali takhle," odvětil jsem.

„Asi ne," souhlasil. „Ve Čtvrtém Světě jsou trošku paranoidní." Schoval obálku do sejfu a zavřel ho.

„Dobrá," řekl překvapivě vážně. „Papírování máme za sebou." Letmo pohlédl na hodinky. „Zbývá nám deset minut. Sedneme si a vyjasníme si to." Přitáhl dvě židle tak, aby byly naproti sobě. Sedli jsme si a Duke si na chvíli zakryl obličej dlaněmi. Potom na mě pohlédl, jako bych byl poslední člověk na téhle planetě. Zbytek světa, zbytek dne, to všechno přestalo existovat. Duke tyhle chvilky nazýval péčí o duši.

Duke počkal, dokud jsem nebyl připraven, a pak se prostě zeptal: „Jak se cítíš?"

Zamyslel jsem se, ale nebyl jsem si jist.

„Nemusíš trefit zrovna hřebíček na hlavičku," řekl Duke. „Stačí se prostě svěřit. Jak se cítíš?" zeptal se znovu.

„Protivně," odpověděl jsem. „Ten vrtulník venku mě znervózňuje. Chci říct, že jenom nemůžu uvěřit, že by se něco tak velkýho mohlo odlepit od země."

„Hm," zamručel Duke. „To je zajímavý, ale radši mi prozraď něco o Jamesi Edwardu McCarthym."

„Prostě jsem," zahučel jsem trochu podrážděně. Věděl jsem, jak se uklidnit — prostě vypudíte ze své mysli všechno, co by vám mohlo překážet při akci.

„Tam vevnitř —," píchl do mě prstem Duke. „Co to má sakra znamenat?"

Věděl jsem, co má na mysli. Nedokázal jsem to skrýt. „Netrpělivost," odpověděl jsem. „A podrážděnost. Už jsem unavenej ze všech těch změn kolem. A rozladěněj a... no, ale na tom přece nezáleží."

„A...?" pobídl mě.

„No..." přiznal jsem, „občas mám strach ze vší té odpovědnosti. Někdy bych od toho všeho nejradši utekl. A taky bych nejradši pomlátil všecko kolem," dodal jsem, „někdy si myslím, že se z toho jednou zblázním."

Duke se na mě ostře podíval, ale jeho telefon zazvonil dřív, než stačil cokoliv říct. Vytáhl ho z opasku, zapnul a odsekl: „Ještě pět minut." Položil telefon na stůl a podíval se na mě. „Na co myslíš?"

„No... nevím, jestli je to skutečný nebo ne," kličkoval jsem.

Duke se mrkl na hodinky. „Hele, Jime, tam venku čeká vrtulník. Chci vědět, jestli jdeš nebo ne. Co mají znamenat ty pitomý kecy?"

„Měl jsem takový... představy," řekl jsem.

„Jaký představy?"

„No, sny nebo co. Ani nevím, jestli ti to mám vůbec říkat. Možná bych měl zajít za dr. Davidsonem —"

„Jo, měl bys mi to radši říct!" Duke teď vypadal podrážděně a naštvaně. „Protože jestli mi to neřekneš, jdu do toho bez tebe." Zvedal se k odchodu.

Rychle jsem odpověděl: „Slyšel jsem... takový zvuky."

Duke si sedl zpátky.

„No," pokračoval jsem, „pamatuju si jenom něco. Stává se to, když spím nebo tak. Ale jsou to věci, který jsem nikdy předtím neviděl ani neslyšel. A taky — a to je to nejpodivnější — víš přece, že lidi sní v obrazech, že jo? No a včera se mi zdál sen jenom ve zvuku. Úplná symfonie. Bylo to tak tajemný, až mi z toho běhal, mráz po zádech. Znělo to jako z jinýho světa nebo jinýho rozměru. Připadalo mi, že je se mnou konec. Probudil jsem se úplně zpocenej, jak mě to vzalo."

Duke na mě vrhl pohled starostlivého otce. Jeho oči byly ve střehu. „Tak sny, jo? To je to, co tě tak otravuje?"

Přitakal jsem.

Chvíli mlčel. Zadíval se z okna a pak se ke mně znovu otočil. „Já mám sny pořád," řekl. „Spíš noční můry než sny. Vidím obličeje všech lidí —" zarazil se uprostřed věty a sklopil zrak. Díval se na svoje ruce, velké, upracované ruce. Přemýšlel jsem, co na to říct. Náhle opět vzhlédl ke mně a byl zase tím starým známým Dukem — a tak nechal

spoustu toho, co se mu honilo hlavou, nevyřčeno. „Ale nenechal jsem se tím zastavit. Jime, posloucháš, co ti říkám?"

„Jo, jo. Jenom—"

„Co?"

Bylo mi hloupé mu to říct. „Jenom se bojím, že se mi to vymkne z ruky," řekl jsem. „Ty zvuky jsou skoro jako hlasy. Mám pocit, že kdybych dokázal porozumět tomu, co říkají, věděl bych co a jak a všechno by bylo v pořádku. Ale nikdy jim nerozumím. Je to jako šepot v dálce." Tak — a bylo to ze mě venku. Čekal jsem na jeho reakci.

Duke vypadal ustaraně, jako kdyby nenacházel odpověď, kterou hledá. Znovu se zadíval z okna na vrtulník. Když se nahnul zpátky ke mně, byl docela nešťastný.

„Podle všeho," poznamenal, „bych tě měl poslat na lékařský vyšetření. Akorát, že to právě nemůžu. Potřebuji tě s sebou. Celá tahle zatracená válka je pořád o tom samým. Každej z nás by si zasloužil pár let odpočinku a klidu. Ale nikdo se toho nedočká. Místo toho se budeme hrabat z jednoho průšvihu do druhýho a snažit se starat sami o sebe." Přísně si mě prohlížel. „Myslíš si, že si fakt mimo?"

Pokrčil jsem rameny. „Nevím, ale nemyslím, že jsem úplně normální."

Zachechtal se. „V pořádku, tenhle pocit je normální. Nikdo na téhle planetě není normální, Jime. Každej je cvok, chápeš?"

Přikývl jsem. „Vím. Jenom mám někdy pocit, že jsem trochu větší cvok než ostatní."

„Správně. A to je taky normální. Jime, jestli se staráš o to, jak moc jsi mimo, tak nejseš cvok. Až budeš tvrdit, že jsi v pořádku, tak budeš zralej na léčení."

„Starej vtip, co, Duku?" Připomněl jsem mu ho: „'Zdravý rozum — v okamžiku, kdy si myslíš, že ho máš, ho pravděpodobně postrádáš. Když jsi si jistej, že ho máš, tak jsi zcela jistě bez něj'. Chápu ten paradox. Jedinej správnej úsudek, který máš o svým rozumu, je ten, že se o něj staráš. Dá se z toho lehce zblbnout, když o tom dlouho přemýšlíš, však víš."

„Jime," řekl Duke tiše. „Aspoň na chvilku se na to všechno vykašli. Proč tady jseš? Kvůli čemu?"

„Abych pozabíjel ty červy. Abych zastavil to chtorranský běsnění na zemi. Čímkoliv a jakkoliv."

„Správně," souhlasil Duke. „Teď se tě zeptám na něco jinýho. Musíš být úplně při smyslech nebo zapadat do nějakých normálních 'škatulek', abys mohl dělat tuhle práci?"

Zamyslel jsem se a nechal si to projít hlavou. Asi ne. „Ne," řekl jsem.

„V pořádku. Takže vidíš, že je jedno, jestli seš normální nebo ne. Jediná věc, na které mi teď záleží — můžu se na tebe dneska spolehnout?"

S úsměvem byla teď řada na mně. „Jo, můžeš."

„Naprosto?"

„Naprosto." Myslel jsem to smrtelně vážně.

„Dobrá," oddychl si. „Sbal si svý věci a jdeme."

Nehnul jsem se z místa. Šlo ještě o jednu věc. „Hm—"

„Ještě něco?" překvapeně se podíval.

„No, ne tak docela. Jenom, že—"

„Tak co?"

„No, Duku, s kým ty vedeš takový hovory?"

Překvapil jsem ho. Odvrátil se ode mě a začal si balit svoje věci a telefon. Pak se otočil zpátky a prohodil: „Občas se takhle zastavím u toho šéfa." Cuknul palcem ke stropu a zpátky. „U toho nahoře." A vypadl ze dveří.

Šel jsem za ním a udiveně vrtěl hlavou. Ten vesmír je fakt samý překvapení.

Otázka: Jak Chtorrané nazývají přítele?
Odpověď: Oběd.

---

2. Derby

„Televize neoceňuje tradici.
Většinu času ji ani nerozpoznává.
Proto pouze ničí."
- SOLOMON SHORT

Mýlil jsem se.

Ta velká mašina se od země odlepit dokázala.

Motala se vzduchem jako opilá kráva, ale letěla — a vezla tolik posádky a výzbroje, že by to stačilo svrhnout menší vládu. Měli jsme jeden z nejlépe vycvičených týmů Zvláštních jednotek — Duke a já jsme je sami trénovali — kompletní vědeckou bojůvku s dostatkem palebné síly na ugrilování celého Texasu. (Nebo aspoň na pořádně velký kus Texasu.)

Doufal jsem, že ji nebudeme muset použít.

Posunul jsem se dozadu a usadil se s 'posádkou'. Všichni do jednoho to byli odvedenci, jenom se jim už nějakou dobu takhle neříkalo. Pravidla povinné všeobecné služby byla Novým vojenským shromážděním Spojených

států změněna dokonce dvakrát. Čtyři roky v uniformě. Bez výjimek a bez možnosti odkladu. Žádné 'mimořádné kvalifikace' pro civilní službu. Týkalo se to všech bez rozdílu. Prostě jsi způsobilý vojenské služby dnem šestnáctých narozenin a do osmnácti musíš být v uniformě. Naprosto jednoduché.

Do Zvláštní jednotky se dostaneš jedině na vlastní žádost. Vlastně si tu žádost musíš zasloužit. Prostě nemůžeš skončit ve Zvláštních jednotkách, aniž bys po tom netoužil.

A potom musíš dokázat, že to zvládneš.

Netušil jsem, jak moc je výcvik tvrdý — dostal jsem se do Zvláštních jednotek náhodou, než se všechno přitvrdilo, a strávil jsem většinu času dohánění ostatních — ale stačil mi jeden pohled na tento tým a viděl jsem, že to přineslo výsledky. A taky jsem slyšel, že tři čtvrtě z těch, co zahájili výcvik, toho v polovině nechali.

Tohle kolem byli ti, co všechno zvládli. Vítězové.

Žádný z nich nevypadal na to, že by ho nechali volit. A dvě z holek ještě ani nepotřebovaly podprsenku. Do dětí už ale měli daleko. Byl to tvrdý přepadový oddíl. Na tom, že počítali svůj věk jako — náctiletá děcka, vůbec nezáleželo; byla to nejnebezpečnější parta, kterou Spojené státy mohly dát dohromady, a to se jim taky zračilo v obličejích. Všichni měli v pohledech cosi, co skrývali kdesi hluboko v sobě.

Cigareta kolovala sem a tam, a když se dostala ke mně, potáhl jsem, ne snad, že bych měl takovou chuť, ale chtěl jsem vědět, jestli v ní není nějaké svinstvo. Nepředpokládal jsem, že by kdokoliv z tohoto týmu byl tak blbej, ale stávalo se to u jiných skupin. Pro důstojníky, co nechávali jít svoje oddíly do boje zhulený, byl v armádě zvláštní výraz — statistici.

Nikdo moc nemluvil a já tušil proč. Seděl jsem mezi nimi, jen o tři roky starší než nejstarší z nich — ale pro ně jsem byl důstojník a to ze mě dělalo 'vykopávku'. Mimo to se mě báli. Říkalo se, že jsem zaživa upálil chlapa v červí tlamě.

Díval jsem se na ně a připadal si staře. A taky smutně. Tahle děcka byla možná poslední na této planetě, která si pamatovala, co znamená 'normální' dětství.

Patřili spíš na střední školu nebo do prvního ročníku univerzity. Měli cvičit v tělocvičnách, chodit na školní taneční, nebo zápasit s Přehledem etiky, a nebo se jen tak courat po ulicích.

Věděli, že takhle by svět neměl fungovat. A už vůbec to nebyla budoucnost, jakou si plánovali. Ale dopadlo to tak, jak to dopadlo; byl tady úkol, který bylo potřeba splnit, a oni byli jediní, kteří toho byli schopni.

Respektoval jsem jejich oddanost.

„Pane?" Byl to Beckman, vysoký tmavý čahoun. Pamatoval jsem si, že jeho rodina je původem z Guamu. Podíval jsem se na něj. „Budeme zpátky včas na Derby?"

Počítal jsem. Mířili jsme do jižního Wyomingu. Dvě hodiny letu tam, dvě zpátky. K tomu maximálně čtyři hodiny na zemi. Derby začíná v devět večer. T.J. odhalil, že se Stephanie vrací zpět z Hongkongu. Určitě bude muset najít ztraceného robota dřív, než to udělá Grant. „Asi jo," odpověděl jsem. „Jestli teda stihneme přistát do šesti a ne později." Obhlédl jsem ostatní. „Myslíte, že to stihneme?"

Přikyvovali.

„Jasně."

„Bez problému."

„To zvládnem."

Usmál jsem se na ně. Trik, který jsem pochytil od Duka. Používej úsměv, jako by tě každý z nich stál rok života. Pak se tvoji lidé přetrhnou, abys jim jeden věnoval.

Vypadali tak rozechvěle, že jsem radši rychle vypadl dopředu — jinak bych musel vybuchnout smíchy.

Duke se na mě podíval, zatímco jsem se k němu soukal. „Jsou O.K.?"

„Mají starosti o ztraceného robota."

„Cože?"

„Derby. Pořad v televizi."

„Moc to nesleduju," odvětil. „Ruší mě to při pití." Zkontroloval hodinky, nahnul se dopředu a poplácal pilota po ramenou. „Zavolej Denver a oznam jim, že jsme právě minuli Bod obratu Kaffa. Ať nasadí záložní vrtulník." Obrátil se ke mně: „Začni připravovat džípy. Chtěl bych otevřít rampu a vyrazit hned, jak dosedneme. Chci tenhle krám vyklidit do třiceti vteřin."

„Máš to mít," odpověděl jsem.

Cíl byl zhruba padesát kiláků jižně od Wheatlandu.

Našel ho takřka náhodou jeden z pátracích skautů. Naštěstí poznal, co má před sebou. Ohlásil to a pak otočil džíp a jel jako šílenec pryč. Skoro to dokázal...

Vyslaný oddíl našel převrácený džíp o den později. Vyvolali záznamový disk a ten potvrdil místo nálezu. Čtyři červi. Tři 'děti' a jeden 'dospělý'. Hnízdo bylo určeno ke zničení během osmačtyřiceti hodin — tentokrát však v Denveru měli lepší nápad.

Měli jsme za úkol chytit celou rodinku Chtorranů živou.

Vždycky jsme s Dukem dostávali fajn práci.

Otázka: Jak říkají Chtorrané lidem, kteří s nimi provozují sex?
Odpověď: Oběd.

---

3. Hnízdo

„Armády nejsou proslulé díky své laskavosti."
—SOLOMON SHORT

Spadli jsme na zem dost tvrdě na to, aby nám náraz vyrazil zuby. Vzápětí se otevřel zadní vstup vrtulníku a z něj vyjela nájezdní rampa, která se s kovovým zazvoněním zastavila o zem. Zdálo se, že se celý vrtulník rozpadne na kousky. Velitelský džíp vyjel na rampu a sjel na tvrdou wisconsinskou půdu. Za ním následoval zbytek konvoje.

Velitelský džíp se okamžitě obrátil na sever; jeho kola se opřela do špinavé země a nechala za sebou hustá mračna prachu. Zvířený prach se vzápětí rozplynul; vítr byl ten den silný a to nevěstilo nic dobrého.

Sedm ostatních vozů se vydalo také severně a vytvořily na prérii jakousi úhlopříčku. Seděl jsem s Dukem ve velitelském voze, který byl největší z celé jednotky. Přestože připomínal spíše záchranný člun v kombinaci s nohama stonožky a obřími pneumatikami, byl docela stabilní a dalo by se říct i pohodlný. Kromě řidiče jsme vezli ještě dva pomocné techniky a výsadek. Koneckonců, byla to jejich akce.

Duke a já jsme byli vlastně jen přívažek. Našim úkolem bylo jen tiše sedět a být při tom. Na displeji jsme měli k dispozici spoustu informací. Mohli jsme náš postup sledovat na přehledné mapě nebo na pozadí radarové mapy okolní krajiny. Měli jsme také nezávislý zaměřovači systém a nepřetržité spojení se satelitem Earthwatch. Po dvou kilometrech Duke džíp zastavil a poslal útočná vozidla na jejich pozice v bodu obratu Lambda a také vypustil bezpilotní vzduchový balón, aby naposledy prověřil místo útoku. Záznam na monitoru se mihotal a poskakoval, jak se balón pohyboval po obloze. Vlivem větru se mu nedařilo správně zaměřit trasu. Po chvilce se však vyrovnal a obraz se ustálil. Zničehonic se objevilo hnízdo. Byla to čtvercová kupole s vypouklým kruhovým vstupem.

„Jako z učebnice," zavrčel jsem. „Vidíš to fialové kolem dokola?"

Duke odsekl: „Schovej si to na jindy."

Přikývl jsem a prostřednictvím klávesnice jsem navedl balón níž. Obraz se pomalu měnil tak, jak balón kroužil kolem hnízda. Záznam měnil barvy: modrá znamenala chlad, červená signalizovala teplo, žlutá neutrální prostředí. Větší část monitoru byla oranžová, a tak jsem musel upravit rozmezí citlivosti.

Výsledný obraz hrál nejvíce zelenou a žlutou. Ke kupoli vedla jasně oranžová stopa. Nebo od ní. Mohla být tak hodinu stará.

Podíval jsem se na Duka; jeho výraz byl neproniknutelný. „Proscanuj kopuli," nařídil.

Věděli jsme, že červi vyzařují teplo v době, kdy jsou aktivní. Taky jsme ale věděli, že v okamžicích nečinnosti, což bylo hlavně během nejteplejší části dne, jejich teplota poklesne až o třicet stupňů. To byl důvod, proč první snímače při jejich sledování selhávaly. Červi byli v tu chvíli prostě moc studení.

Teď jsme však věděli víc.

Červi se zahrabávali a byli studení. Co lidí ale za tohle zjištění zaplatilo životem.

Balón klesl a přiblížil se ke stavbě. Kopule zcela zaplnila monitor. Přepnul jsem na zvukové sledování. Byla tam nějaká odezva — temně modrá hmota přerušovaná měnícími se barvami. Celé to bylo těsně pod povrchem. Údaj na monitoru uváděl čtyři tuny.

„Povedená rodinka," ušklíbl se Duke. „Tak co, zvládnem je?"

Myslel jsem na to samé. „Denver doporučuje použít plyn. Údaje jsou sice na horní hranici, ale pořád v limitu."

„Co si o tom myslíš?"

„Jdem na to."

„Dobrá," odpověděl Duke, „mám stejný názor." Popadl mikrofon: „Všem. Jde se na to! Opakuju, jde se na to! Nachystejte se na svá místa. Jdeme na věc." Naklonil se k řidiči: „Tak dělej přece, hejbni sebou!" Vozidlo poskočilo dopředu, zdolalo malou terénní hranu a pokračovalo dolů po dlouhém svahu na opačné straně.

Navedl jsem balón výš a nastavil průběžné sledování kopule. Pokud by se teplota změnila, zapnul by se zvukový poplach. Měli bychom něco mezi deseti až devadesáti vteřinami na varování, záleželo by na velikosti červa. Zkontroloval jsem si mikrofon a sluchátka; byla to nejnebezpečnější část akce. Během přibližování jsme byli příliš zranitelní.

Musel jsem rychle vyhodnotit stav kopule a rozhodnout, jestli je bezpečné pokračovat. Pokud ne — a pokud bych byl toho názoru — měl jsem pravomoc celou akci odvolat. Tohle bylo poslední bod obratu a já patřil mezi experty na červy.

Mužstvo vypadalo, že věří v nějaký můj neskutečný 'čich na červy'. Jasně, že to byla blbost, ale tohle očekávání mě znervózňovalo. Ale když tomu chtěli věřit — nebyl jsem na tom líp než oni — tak proč ne.

A sám jsem taky napůl doufal, že na tom něco je. Cítil jsem se mnohem líp, než mi ve skutečnosti bylo.

Vozidlo se zastavilo a já se postavil, abych viděl dopředu. Přede mnou opravdu byla kopule a ve srovnání s člověkem vypadala nicotně. Většina hnízda ale byla skryta pod zemí. Ve skutečnosti jsme netušili, jak hluboko jsou červi vůbec schopni zalézt. Raději jsme jejich rodinky nenechávali hnízdit moc dlouho, abychom to zjistili.

Přes rameno jsem zašeptal řidiči: „Jsme tak akorát blízko. Čas pavouků, půjdu radši po svých."

Vozidlo zajelo na hrbolatou plošinu. Znovu jsem zasedl ke své klávesnici a aktivoval jsem ARAC-5714, Vojenského pavouka armády Spojených států.

Vedle sebe jsem slyšel, jak se Dukovi postupně hlásí ostatní vozidla tak, jak zaujímala pozice kolem kopule. Ani jsem se nesnažil podívat ven. Tušil jsem, že jednotlivé týmy už seskočily z vozidel a byly připraveny. Byli jsme vlastně jako osm ostrůvků smrti s jedinou prioritou: přežít. Mrtví hrdinové totiž války nevyhrávají.

Rozsvítilo se zelené světlo signalizující připravenost pavouka. Zasunul jsem klávesnici a vytáhl ovládací pult pavouka do pohotovostní polohy. Nasadil jsem si brýle, počkal jsem, až se mi pročistí průzor, a navlékl si ovládací rukavice.

Dostavil se obvyklý počáteční pocit prázdna a potom jsem se ocitl v pavoukovi. Díval jsem se skrz jeho oči, poslouchal prostřednictvím jeho uší a cítil jeho rukama. „Vpřed," řekl jsem a pozorovací bod se svezl dolů po přední rampě vozidla směrem k tiché kopuli.

Pozorovací bod byl blíž k zemi, než jsem byl zvyklý, a moje oči byly více od sebe, takže všechno vypadalo menší — a perspektiva byla hlubší. Potřeboval jsem tuhle krátkou procházku, abych se dostal do 'pavoučího pohledu'. Musel jsem se do něho vcítit.

Vojenští pavouci byli ukvapenou adaptací průmyslových modelů. Tenhle měl černé kovové tělo, osm tenkých nohou — každá končila velkým černým kopytem — a pozorovací věžičku. Pavouk byl schopen fungovat i v případě poškození poloviny nohou a kterékoliv dvě z nich mohly sloužit jako zbraně. Prostor uvnitř každého kopyta byl zaplněn hmatovými senzory.

Během epidemií byli pavouci nasazováni v situacích, kdy nebylo možné nasadit lidi — nebo kam by lidé nebyli ochotni sami jít. Pavouci byli užiteční hlavně v nemocnicích a taky v krematoriích. Postarali se o většinu mrtvých.

„Pomaleji," rozkázal jsem. Blížili jsme se ke vchodu do kopule. „Scanovat..."

Obraz přede mnou se spektrálně měnil. Barvy objektů se znovu a znovu měnily. Zelená a žlutá. A znovu. Sem tam oranžová, ale jen velmi zřídka.

„Zvukový scan," řekl jsem a zaměřil svou pozornost na kopuli. Temně modrá hmota byla v tom směru jasnější. Skoro jsem mohl obkreslit obrysy čtyř obrovských červů. Pokud jsem záznam dobře vyhodnotil, byli propleteni ve velkou kulovitou hromadu. A byli stále chladní.

„No?" houkl na mě Duke přes rameno.

„Jsou v obýváku. Vypadá to na mladé hnízdo; ještě ani neměli čas začít hloubit tunely."

„Jakou mají barvu?" zeptal se Duke netrpělivě.

„Jsou to fakt pěkný modrý stíny," odpověděl jsem. „Jde se." Zavelel jsem: „Vpřed!"

Od teď jsme byli přímo v akci. Žádné další body obratu už neexistovaly.

Pavouk vstoupil do kopule.

Obrat doprava, nahoru, obrat a dokola a ocitl se v hlavní místnosti. Posun ke střední díře, přikrčení. Pohled dolů.

Je něco ve spodní místnosti?

Vymazání obrazu a opakovaný pohled.

Červi byli tak obrovští, až bylo obtížné je vůbec jako červy identifikovat. Chvílemi spíš vypadali jako nadutý kožešinový koberec.

Úplně modří a úplně v sobě zamotaní.

Zajímalo mě, jak to mohlo asi vypadat, když vstávali — ale vůbec jsem neměl chuť čekat, abych to zjistil.

Spustit hadici.

A... povel. „Plyn."

Syčivý zvuk.

Červi se barvili ještě víc do temna...

Svlékl jsem si rukavice a sundal brýle. Podíval jsem se na Duka. „Hotovo," řekl jsem.

Duke se zakřenil a poplácal mě po rameni. „Dobrá práce." Obrátil se ke spojovacímu technikovi. „V pořádku, nechte vrtulník přistát. Za třicet minut budeme připraveni nakládat. Naveďte buldozer na pozici a řekněte jim, ať zakotví drapáky a počkají na detoxikaci. Ostatní ať se odsunou do primárního okruhu."

Vozidlo se znovu naklonilo dopředu a Duke mi s úsměvem pokynul s palcem nahoru. Chystal se něco říct, ale já ho neslyšel. Druhý nákladní vrtulník mi právě rachotil nad hlavou. Znělo to jako kosmické kladivo — přesně to, co Bůh používá, když spouští zemětřesení.

Tenhle vrtulník dopraví červy zpátky do Denveru.

Vrtalo mi hlavou, jestli se do něj vůbec vejdou.

Otázka: Jak nazývají Chtorrané dopravní zácpu?
Odpověď: Oběd.

Otázka: Jak říkají Chtorrané výtahu?
Odpověď: Oběd.

Otázka: Jak nazývají Chtorrané New York?
Odpověď: Večeře.

---

4. „— patnáct býčků týdně."

„Umělá výroba jídla je příliš nákladná.
Nikdo neprodukuje steaky tak výhodně
jako kráva."
—SOLOMON SHORT

Jakmile jsme se dostali zpátky na stanoviště, překontroloval jsem podruhé váhu červů. Byli příliš velcí. Nemohl jsem se zbavit pocitu, že jsem v tomto bodu udělal chybu. Možná jsem na posledním Go-NoGo bodu měl říct ne.

Skoro jsem se zeptal Duka, ale zarazil jsem se. Vždycky jsem to takhle dělal. Ve chvílích, kdy už bylo pozdě, jsem začínal promýšlet jiné varianty. To, co jsem ale většinou vymyslel, už nemělo na nic vliv. Byli jsme přímo v akci.

Ještě jednou jsem provedl kontrolu váhy, přepočítal dávku plynu na základě denverských přepočtů pro váhu a odpálil další náložku. Napadlo mě, jestli by neměly být pro jistotu dvě. Červy jsem radši zabíjel, než abych je budil zrovna ve chvíli, kdy je nakládáme.

Plyn byl nasazen celých deset minut. Provedl jsem poslední kontrolu — barva červů byla tím nejnádhernějším odstínem modré, jaký jsem kdy viděl — a odvolal pavouka zpátky.

Potom jsme zničili kopuli. Připevnili jsme drapáky k základně, omotali lana kolem dvou džípů a pomalu couvali. Konstrukce se zbortila lehce, jako by byla z polystyrenu. Červi neměli důvod stavět pevné stavby.

Stačilo to udělat jen dvakrát; kopule se zbortila velmi lehce. Připadal jsem si jako vandal. Vše bylo ještě potřeba rozbít na kusy. Také jsme museli strhnout horní patro.

To už byl trošku těžší oříšek. Nejdříve bylo potřeba rozrušit základy — ty byly ze stejného materiálu jako stěny kopule, ale pevnější, podobné průmyslově vyráběnému kevlaru. Musely udržet hmotnost celé dobře živené rodinky červů, takže jejich pevnost nebyla zas tak náhodná.

Svoje hnízda si červi stavěli tak, že žvýkali stromy a vzniklou pěnu pak vyplivovali. Zřejmě dokázali takto vzniklou směs měnit tak, aby získávali jak lehké průhledné stěny tak i těžké dřevěné podlahy, to vše z jedné jediné hmoty. Docela šikovný kousek.

Když byla spodní část hnízda odkryta, přišla chvíle... váhání. Celý tým, muži stejně jako ženy, stál tiše kolem okraje a díval se dolů na odkryté červy.

Byli obrovští. Přestože všichni jejich velikost znali ze záznamů na monitorech, vidět je na vlastní oči bylo něco úplně jiného. I ten nejmenší z nich byl metr široký a tři metry dlouhý. „Dospělí" dosahovali výšky až dva metry a byli dvakrát tak dlouzí jako děti. Litoval jsem, že jsem jim nedal ještě třetí náložku.

Červi leželi v kruhu, vzájemně spleteni jako milenci, hlava na hlavě. Byli sice schováni ve spodní části hnízda, ale přesto jejich srst zářila jasně červeně. Působilo to skoro lákavě.

Duke přišel ke mně, aby se taky podíval. Jeho obličej ztuhl, ale neřekl ani slovo.

„Vypadá to, jako bychom přerušili chtorranské orgie," prohodil jsem.

Duke cosi zabručel.

„Mladí mají kolem tří set kilo," odhadoval jsem. „Hlava rodiny tak tisíc."

„To nejmíň," odpověděl Duke. Nelíbilo se mu to, tím jsem si byl jist. Byl příliš klidný.

„Moc velcí?" zeptal jsem se.

„Moc drazí," zavrčel. „Bude to stát tak patnáct býků týdně. A to už je sakra hamburgrů." Mlaskl jazykem a odvrátil se. „Dobrá," zařval, „Jdeme dolů a do práce." Ukázal na muže s vysílačkou. „Řekni těm ve vrtulníku, ať spustí dolů smyčky. Hned."

Během nakládání jsme však měli problémy.

Dítě šlo jako první. Jedna skupina se spustila dolů, zatímco zbylé dvě stály nad nimi nahoře s plamenomety, raketomety a zápalnými bombami. Červi byli příliš velcí, než aby se vešli do smyčky, bylo je potřeba nadzvednout, aby se provaz mohl protáhnout pod nimi.

Skupina, která byla dole, podsunula rychle konstrukci z ocelových nerez tyčí pod nejmenšího červa a vytvořila tak jakousi podložku. Tyto tyče byly na konci připevněny ke dvěma dalším, podélným a červí dítě tak leželo na jakési žebříkové posteli.

Vrtulník nad námi byl skoro na místě a obestřel nás rachotem a větrnými poryvy. Pomalu spouštěl lana. Nikdo se nesnažil zachytit jejich volně se kymácející konce; místo toho všichni počkali, až se lana dotknou země a budou dostatečně povolená. Pak popadli volné konce a spěchali s jejich připevněním k žebříkové konstrukci pod červem. Beckman dal znamení a vrtulník začal lana navíjet. Viditelně se napínala a žebřík se zatřásl a pomalu stoupal...

Malou chvilku červ vydržel — byl jako velká zplihlá porce purpurového pudingu — a potom se jeho spojení s ostatními červy přetrhlo a on vylétl do vzduchu.

Červi v díře se okamžitě začali hýbat.

Červ-otec klidně chrochtal. Druzí dva mlaskali a kručeli. Ale nejhorší bylo mládě. Kroutilo se v křeči a kvílelo jako v mukách. Zmítalo se a házelo sebou jako přetržená žížala. Žebřík sklouzl. Lana zapraskala — a červ najednou otevřel oči. Obrovské černé kulaté oči. Pohybovaly se sem a tam, nezaostřené a nevidoucí.

Skupina odskočila a všichni se přilepili ke zdi.

„Žádnej oheň!" zařval jsem. „Žádnej oheň, sakra!" I přes tu hrůzu jsem slyšel sám sebe. „Je pořád v bezvědomí! To jsou jenom automatický reakce!"

Opravdu, mládě se zklidňovalo. Oči se mu zavíraly a červ se stočil — snažil se stočit — do rudé koule, bezvládně visící nad hnízdem.

„Ježíšikriste —" zaklel kdosi. „To nemám zapotřebí." Začal se drápat pryč. Dva muži po jeho boku znejistěli...

Duke nenechal mužstvo propadnout strachu. Seskočil do díry a začal udílet rozkazy. „Jedem — naložte toho bastarda. Pohněte s tím!" Popadl vojáka, který začal panikařit, a zatlačil ho přímo před červa. „Ty ho dostaneš nahoru, Gomezi. Máš to u mě." Gomez pokračoval ve směru, který mu naznačil Duke. Bylo to bezpečnější.

„Jedem! Posuňte tu podložku! Strčte ji pod něj! Pod něj, hergot! Pod! Dobře! V pořádku." Duke popadl spojovacího technika, který stále řval, a začal mávat jeho paží jako semaforem. „Dolů! Dejte to dolů!" A hned zpátky ke skupině: „Všichni doprava! Vytáhněte ty tyčky! Připevněte ty lana! Dělejte! Hergot, dělejte! Hejbněte sebou!"

Příslušníci oddílu v díře se pohybovali jako přízraky, odvazovali lana od tyčí a připevňovali je k provazům rychleji, než je Duke stačil pohánět. Vytáhli tyče zpod červa a rychle odstoupili. Vrtulník se o kousek vznesl, aby se provazy zvedly a červ byl tak chycen do smyček. Dvě tyče byly prostrčeny skrz provazy, aby lépe uchytily červovo tělo v konstrukci, a k nim byla chycena další čtyři lana. Spíš než pro naši ochranu to bylo kvůli jeho ochraně. Nepotřebovali jsme, aby to stvoření poletovalo po celém vrtulníku. Po celou cestu budou červi spoutáni a zabezpečeni.

„V pořádku! Zvedněte to!" Duke křičel a mával. Hřmot vrtulníku odnášel jeho slova a poryvy větru mu bičovaly tvář. Už ho dál nesledoval; zaměřil se na dalšího červa. „Na co tam, vy flákači, čekáte? Zasuňte pod něj ty tyče!"

Zbylí tři červi šli nahoru jednodušeji — ale ne o moc.

Když nic jiného, aspoň jsme věděli, že reagují na oddělení — ale neproberou se. Dá se toho využít. Celý tým teď pracoval rychleji.

Vrtulník stále burácel nad námi a my jsme postupně, jednoho po druhém, nakládali zbylé červy do velkého nákladového prostoru. Ta velká stvoření se jen zlověstně houpala, zavěšena v sítích.

Byla to vyčerpávající práce.

Vítr zesílil a vrtulník se začal ve vzduchu kolébat a naklánět. Napadlo mě, že se možná budeme muset vrátit bez červů, ale pilotka natočila vrtulník proti větru, a tak nám dovolila pokračovat. Ať už byla kdokoliv, byla dobrá.

Najednou byl jeden z červů ve smyčce mrštěn proti stěně hnízda; zakňučel bezmocně ze spánku, temně rudý vzdech beznaděje. Oddíl v díře se zadíval nahoru s divokým výrazem v obličeji. Potvora zanaříkala jako plačící žena. Ten zvuk byl zničující. Zničehonic se to stvoření stalo předmětem lítosti. Potom se odrazil od stěny a stoupal svižně vzhůru — a Duke znovu mával a ukazoval.

Jako poslední přišel na řadu červ-otec. V okamžiku, kdy těžké stvoření stoupalo nahoru, odpolední slunce prozářilo jeho jasně rudou kožešinu. Blýskala se tisícem třepetajících se odstínů — vypadalo to jako růžově nebeská aura. Užasl jsem — byla to ta nejúžasnější barva, jakou jsem kdy viděl... Stoupal k obloze jako velký růžový balón. Sledoval jsem ho, dokud nezmizel v útrobách vrtulníku a černé dveře nákladového prostoru se za ním s rachotem nezavřely.

Duke dal signál technikovi, ten cosi řekl do svého mikrofonu a vrtulník odburácel k jihu.

„Tak to bychom měli," řekl. „Pojďme domů na televizi. Myslíš, že T.J. Stephanii o tom zmizelém robotovi řekne nebo ne?"

Otázka: Jak nazývají Chtorrané Chicago?
Odpověď: Oběd.

Otázka: Jak nazývají Chtorrané Atlantu?
Odpověď: Oběd.

Otázka: Jak nazývají Chtorrané New York?
Odpověď: Suchar.

---

5. „Jedeš přesně podle plánu."

„Psaní pro televizi je značně vyčerpávající
zkušenost. Jak jen chcete co nejlépe oslovit
diváky, když je každých čtrnáct minut někdo
přesvědčuje, že žít s nimi není k vydržení?
Základním smyslem komerční televize je
přesvědčit diváka, že nevábně voní."
—SOLOMON SHORT

Stephanie zůstala v Hong Kongu na důležitém jednání s čínským velvyslancem, takže T.J. jí o robotovi neřekl. Grant konečně zjistil, kdo je vlastně otcem dítěte, a konfrontoval tu lež s Karen. Robot se dál pohřešuje.

Samozřejmě, stihli jsme to zpátky včas.

Ke konci seriálu přišla za Dukem spojka a poklepala mu po rameni. Vstal a potichu odešel. Zaregistroval jsem to, ale nešel jsem s ním; kdyby mě potřeboval, dal by mi vědět.

Chvilku na to přišla spojka znovu a tentokrát poklepala na moje rameno. „Duke tě chce vidět."

Poděkoval jsem a šel do kanceláře. Duke nevypadal moc šťastně. Seděl u svého terminálu a zamračeně hleděl

na monitor. Jeho ruce se váhavě pohybovaly po klávesnici.

„Co je?" zeptal jsem se.

Ani neodpověděl a jenom mrzutě zíral na obrazovku před sebou.

Obešel jsem ho a podíval se přes rameno na monitor. Probíral seznam cílů akce, kterou jsme právě dokončili.

„Duku, tohle jsou náhradní cíle. Chystáš snad další akci?"

Pokýval hlavou. „Jenom se dívám." Zvedl ruce z klávesnice a přestal s prohlížením. „Nevím, co jsme mohli udělat jinak. Udělali jsme to nejlíp jak to šlo." Natočil se, aby se na mě podíval. „Nebo nesouhlasíš?"

„Ne," odpověděl jsem. „Vybrali jsme správný hnízdo." Stál jsem před ním a čekal.

„Co říkáš na hnízdo u jezera Hattie? Doporučil bys akci tam?"

„Ty plánuješ další akce. Co se děje? Naši červi snad z toho plynu zdechli?"

„Kéž by," řekl Duke hořce. Protáhl se na židli a složil ruce. „Ne. Plyn působil moc krátkou dobu. Vzbudili se ve vrtulníku, třicet minut letu od Denveru."

„To snad ne —" najednou jsem pocítil slabost. Potřeboval jsem si sednout. Bylo mi špatně od žaludku. Živí červi na palubě vrtulníku?

„Vrtulník skončil v horách," doplnil Duke. „Nikdo nepřežil." Chvíli mě sledoval, protože věděl, na co myslím. Pak se obrátil k oknu a zadíval se do tmavé noci.

Chtěl jsem něco říct, ale nic mě nenapadalo. Připadal jsem si, jako by mi rozsekli břicho mačetou a moje střeva se rozprskla po zemi.

Duke pokračoval: „Jestli ti to aspoň trochu pomůže, předpokládá se, že to mělo co dělat s výškou letu."

„Ne," odsekl jsem. „Vůbec nic to nezjednodušuje."

Popošel jsem ke kohoutku s vodou a naplnil si kelímek. Neměl jsem žízeň, ale aspoň jsem něco dělal.

Zezadu Duke prohodil: „Vespod skříňky je láhev skotské. Nalij rovnou dvě."

Podal jsem Dukovi jeho kelímek s drinkem, přitáhl si židli a sedl si naproti němu.

„Měl jsem poslechnout svoje instinkty," řekl jsem. „Jenom jak jsem ty červy zahlídl, měl jsem chuť nechat explodovat všechny náložky, co jsem měl v pavoukovi. Sakra, že jsem to neudělal. Ale místo toho jsem vydal rozkaz pokračovat."

„To je v pořádku," řekl Duke. „Je to chyba Denveru. Chybovat je lidský — svádět to na druhý je ještě horší. Jsem rád, že to bereš tak, jak to bereš."

Jeho poznámky jsem nevnímal. Kousek po kousku jsem si všechno přehrával. Pomalu jsem pokračoval: „...Plnil jsem příkazy Denveru, protože jsem si myslel, že vědí, co dělají. Ale nevěděli — ve skutečnosti nevěděli. A my oba jsme to měli tušit!" Nebral jsem nic na vědomí, cítil jsem to, ale chtěl jsem to všechno vyslovit dřív, než budu úplně mimo. „Je to šílený, Duku. Jsou tak oddělení od předních linií tyhle války, že jediný, co jim zbylo, jsou ty jejich teorie a spekulace — a oni na nich staví svoje úvahy. A když se tohle dostane sem k nám dolů, tak my musíme dělat smrtelně důležitý rozhodnutí na základě jejich úvah a doufat, že to tak bude fungovat! A někdy to funguje! Vychází jim to akorát tak často, abychom jim pořád věřili."

Duke poznamenal: „Tohle všechno jsem už párkrát slyšel. Každý poručík si tímhle projde." Podíval se na hodinky. „Jedeš přesně podle plánu."

Díval se na to svrchu, ale zase měl pravdu. Samozřejmě.

Byl jsem na rozpacích a nevěděl jsem, co říct.

Podíval jsem se na svůj drink a pořádně si loknul. „Duku," můj hlas zněl nakřáplé. Cítil jsem se vyčerpaně. Řekl jsem: „Duku, cítím se mimo. Všechny ty hlasy mi připadají tak zbytečný. Chci tím říct, že nevím, jestli ještě budu moci vykonávat něčí rozkazy. Myslím, že pokud kdokoliv neví, co dělá, a já jsem ten poslední v řadě, kdo je zodpovědnej, tak potom jsem ten, kdo si musí být naprosto jistej. A já vím, že nejsem. Takže já plním rozkazy ne proto, že je to nejbezpečnější cesta, ale protože mě nenapadá nic lepšího. A to pořád nefunguje. Lidi pořád umírají — a je to pořád moje chyba. Vždyť já jsem ani neznal posádku toho vrtulníku! Neznal jsem ani jejich jména—"

„Wolfman. Wein."

„— jakýkoliv jména. Jsou pořád mrtví a je to moje chyba. Nezáleží na tom, z které strany to obracíš, pořád to smrdí!"

„No a co?" přerušil mě Duke.

„Nesnáším to!" skončil jsem nepřesvědčivě. Chtěl jsem, aby to vyznělo víc hlubokomyslně, ale nakonec to byla pravda i tak.

Duke naslouchal mým výjevům tiše; po celou dobu zůstal klidný. Nyní se na mě podíval svým charakteristickým pohledem. „Něco ti řeknu, Jime." Nadechnul se. „Co se ti líbí, není důležitý. Vím, že to nerad slyšíš, ale je to pravda. Jestli se ti to líbí nebo ne, to je absolutně bezvýznamné. Ta práce se musí udělat. A chyby přijdou vždycky — ať se ti to líbí nebo ne."

Zachvěl se a promýšlel další větu. Zamyšleně se podíval do svého kelímku; jeho pohled byl zastřený. Když znovu promluvil, jeho hlas zněl temně: „Vím, že je to unavující. Vždycky je to unavující. A vždycky bude. Myslíš, že jsem tím neprošel? Celý Pákistán byl o tom samým — až teď vím, jak ta hnědá sračka může být hluboká. Chceš vědět, co je opravdu šílený? Skoro všechny naše postupy jsou převzatý z války, kterou jsme před dvanácti roky prohráli. To je šílený. Ale —" zamručel, „vždycky se to vrátí k tomu samýmu. Ta práce se musí udělat."

„Nevím," odpověděl jsem. „Chci říct, že nevím, jestli tu práci ještě můžu dělat." Nedíval jsem se na něho.

„Jime, neblbni." Najednou v jeho hlase jako by zajiskřilo. „Myslíš, že to všichni nemáme za sebou? Já jo. Shorty taky. Je to součást zodpovědnosti. Můžeš dělat chyby; to nezměníš. To je lidská vlastnost. Prozradím ti ty další součásti. Nemusíš využívat svoje chyby jako omluvu pro to, že skončíš."

„Je mi líto, ale dívám se na to jinak."

„Pak ale kašleš na realitu. Pokud bychom vyhodili každýho chlapa nebo ženskou, co udělali nějakou chybu, celá armáda Spojenejch států by byla bez důstojníka. Včetně mě."

„Jo, ale moje chyby zabíjejí lidi—"

„Moje taky," řekl tiše. Jeho pohled ztvrdl. „Myslíš, že na to máš monopol?"

Neodpověděl jsem. Považoval jsem se za blázna. Proč to ještě potvrzovat?

Duke postavil svůj kelímek na stůl. „Poslouchej, Jime. Ve skutečnosti je chybování jenom další příležitost, jak dát vše do pořádku. Není to klacek, se kterým se máš mlátit do hlavy. Je to něco, z čeho se máš poučit. Jediná skutečná chyba je vzdát se. V tom okamžiku plýtváš životy. Ti piloti — Wein a Wolfman — věděli, do čeho jdou. Znali riziko a byli ochotní ho podstoupit."

„Věřili mým úsudkům."

„A co? Já jim taky věřím. Tak co?"

„Ale co když to příště budeš ty —?"

Duke zamručel: „Stejně dobře to můžeš být ty, Jime. Musím věřit tobě a ty musíš věřit mně. To je součást naší práce. Tak co? Co s tím chceš dělat? Chceš se pořád litovat, nebo chceš pokračovat v práci? Chceš zabíjet červy, nebo ne?"

„Nekecej blbě,"

„Správně, nauč se sebrat a pokračovat dál. Ber to jako přípravu na povýšení na kapitána. Uč se přijímat odpovědnost za rozhodnutí, která bolí."

„Ale, to bolí —" ještě než jsem dořekl, tušil jsem, že to bude blbost, ale pokračoval jsem, „a já nevím, co s tím mám dělat."

„Nic," odpověděl. „Není co s tím dělat, Jime. Prostě to bolí. Dokud to nepřestane. Nemusíš to ani nijak dramatizovat. Můžeš mě jen ušetřit nářku a vzlykání. Už jsem jich zažil dost. A byly lepší než tvoje."

Potom tiše dodal: „Já vím, Jime, že trpíš. Měl bych o tebe obavy, kdyby tomu tak nebylo. Všechno, co potřebuješ vědět, je, že je to v pořádku." Jeho oči byly překvapivě milosrdné.

Cítil jsem se... skvěle. Ale byl jsem příliš rozrušen, než abych sdílel jeho pohledy. Řekl jsem jen: „Díky." A rychle odvrátil zrak.

Duke pokračoval: „Je to tak? Nebo mi chceš ještě něco říct?"

Kývl jsem. „Myslím, že je to všechno." Dopil jsem a přemýšlel, jestli si mám nalít další. Dnes večer bych si ji zasloužil. Až na to, že jsem věděl, že mi to nepomůže. S tímhle jsem se musel vypořádat sám. Jednou provždy. Sakra, na můj vkus jsem začínal moc racionálně uvažovat.

„Dobrá," posunul jsem se na židli k druhému terminálu. „Myslím, že bude nejlepší, když promyslím další operaci. Aspoň že jsme zjistili, že je ze země živé nedostaneme."

Duke řekl: „Zadrž, Jime. Ještě jsem ti neřekl tu špatnou zprávu."

Zvednul jsem prsty z klávesnice a podívati se na Duka. „Ještě horší?"

Přitakal. „Byli jsme odvoláni."

„Celej tým?"

„Ne. Jenom ty a já. Vrtulník je na cestě. Bude tady za hodinu."

„Kam poletíme? Do Denveru?"

„Do Oaklandu."

„Co sakra je v Oaklandu?"

„Pamětní deska Gertrudy Steinové," odpověděl Duke a zvedl se. „Mimo jiné. Máš hodinu na sbalení. Buď připravenej ve 23:30. O dalším nám řeknou v letadle."

Znovu jsem se zadíval na monitor terminálu. „Ale —" řekl jsem beznadějně, „já chtěl jet k jezeru Hattie!"

„Jestli ti to, Jime, pomůže, tak já taky." Zmačkal svůj kelímek a hodil ho do koše v okamžiku, kdy opouštěl místnost. Nestrefil se a kelímek skončil v rohu.

Sebral jsem ho a hodil ho tam, kam patřil.

Sakra.

Otázka: Jak nazývají Chtorrané San Francisco?
Odpověď: Quiche.

Otázka: Jak nazývají Chtorrané Oregon?
Odpověď: Přírodní strava.

Otázka: Jak nazývají Chtorrané jižní Kalifornii?
Odpověď: Müsli směs. (Samé ovoce, ořechy a vločky.)

---

6. Tiny

„Nebuď na sebe tak hrdý.

To, jestli jsi inteligentní, se ukáže,
až složíš Turingův test."
—SOLOMON SHORT

Vrtulník měl hodinu zpoždění a teprve až za další hodinu jsme se odlepili od země. Pak nás nad Utahem potkala bouře, takže se pilot rozhodl pro jižní variantu cesty. V Kalifornii jsme přistáli za rozbřesku.

A při tom všem byla na palubě jediná kniha — kniha hlášení. Byla neúplná a stačilo dvacet minut, aby ji člověk přelouskal. Všechno, co v ní bylo, se týkalo pouze zázemí, nebylo tam nic o naší akci a neprozradila mi nic, co už bych nevěděl. Oblasti zamořené červy se bohužel šířily rychleji, než bylo v našich silách je likvidovat.

Přesto tam byla jedna zajímavá poznámka. V Oaklandu teď měli dva živé červy, ale nevěděli, co s nimi, protože neuměli vyhodnocovat jejich chování. Potřebovali odborníka, který rozuměl červům v jejich přirozeném prostředí.

Upozornil jsem Duka na výraz „přirozený". Jakmile to uviděl, pohrdavě si odfrkl.

„Co k tomu mám říct," dodal. Znovu přivřel oči a vypadalo to, že se chystá spát.

Záviděl jsem mu. V letadlech jsem usnout nikdy nemohl; možná tak podřimovat, ale i tak jsem se zničehonic probouzel. Jakýkoliv zvuk, náraz nebo změna v rytmu motoru a byl jsem najednou v pohotovosti, s obavami, jestli je všechno v pořádku. Z letadel jsem vystupoval vyčerpán.

Díval jsem se z okna na vzdálené záblesky. Byla ohromná bouřka. Mraky se tyčily kolem jako stěny velkého kaňonu. Měsíční svit jim dodával modravý odlesk. Co chvíli některý mrak z té masy věží zabouřil a ozářil celou oblohu. Nádherné — a skličující zároveň.

Myslel jsem na lidi pod námi.

Žije tam ještě vůbec někdo?

Stali jsme se planetou roztroušených přežívajících skupinek lidí, kteří se jako blázni snažili přežít co nejdéle, aby mohli zasít. Během prvních tří let války zahynulo něco mezi sedmdesáti až devadesáti procenty obyvatelstva. Nebyla možnost to blíže zjistit. Nebylo možné zjistit, kolik lidí zahynulo vlivem epidemií a kolik jich měly na svědomí jiné pohromy a jejich následné účinky. Zaslechl jsem nepotvrzené zprávy, že stále roste počet sebevražd.

Také jsem o té možnosti přemýšlel. Když ztratíte úplně všechno a nemáte pro co žít... Přemýšlel jsem, jak jsem od toho daleko...

Byl to dlouhý let.

Pod námi najednou slunce ozářilo horizont a my jsme začali manévrovat k přistání v Oaklandu. Seděl jsem na špatné straně letadla, takže jsem nemohl vidět San Francisco. Byl jsem zklamán — chtěl jsem vidět, jak bídně působí z letadla. Říkalo se, že celé město vypadá pochmurně. Viděl jsem samozřejmě nějaké záběry, ale bylo úplně něco jiného vidět to na vlastní oči. A kromě toho, v San Franciscu zemřel můj děda.

No, lépe řečeno zmizel.

Na zemi na nás čekalo auto, ale zdrželi jsem se dekontaminační koupelí — a to se ani nezmiňuju, že kolem nás pořád kroužili komáři — a potom jsme museli čekat na obnovení našeho očkování.

Po další hodině jsme konečně seděli v džípu a mířili na jih. Neměli jsme řidiče, auto jelo samo. Na obrazovce se objevil obvyklý přivítací vzkaz, který jsme oba s Dukem ignorovali. V autě taky byla termoska čaje a krabice s rohlíky k snídani. Čaj byl vlažný a rohlíky okoralé.

Džíp nás dopravil k ubytovně štábu Zvláštních jednotek — dříve k oaklandskému Holiday Inn. „Asi proto, že nenašli nic horšího," vysvětloval Duke. Nebyli tam žádní lidé, jenom pár terminálů a jednoduchý robot, který hlučně leštil podlahu haly. Museli jsme ho obejít, abychom se dostali k přepážce.

Terminál zapípal a zakvokal, zkontroloval naše průkazy, vydal nám karty pro otevírání dveří a popřál nám hezký pobyt. Taky nás nazýval „panem a paní Andersonovou".

Duka to moc nepobavilo.

„Musel slyšet, co jsi řekl," zdůraznil jsem. Procházeli jsme halou. „Všechny tyhle mašiny si vykládají navzájem. Porovnávají si svoje poznámky."

Duke se na mě po očku ostře podíval. Zmlkl jsem. Jednou pochopím, že Duke není nakloněn žádným vrtochům. „Rychle se umej," řekl.

„Bez spaní—?"

„Vychrápeš se v říjnu, ne? Jsme ve válce, pamatuješ se?"

Měl pravdu.

Po sprše a po oholení — což je druhá nejlepší náhražka za šestihodinový spánek (dřív to bylo za osmihodinový) — mi Duke předal vytištěné rozkazy. „V deset je seminář o červech. Jseš tam přihlášenej. Hlavně sleduj, jestli někdo ví něco o jejich způsobech hnízdění. Všichni už dostali záznamy z naší včerejší akce. Zjisti, jestli je už viděli. Myslím, že máme co dělat s další změnou jejich chování. Jo — a chovej se slušně. Tihle vědci armádu moc nežerou."

„Dobře."

Přesto, že mě vždy velmi zajímal způsob života Chtorranů, radši bych se pro tentokrát vyspal. S trochou štěstí bych se mohl prospat i na semináři — pokud mě neposadí do první řady.

Oaklandská kontrolní sekce Ekologické agentury Spojených států byla schována za dlouhým pásem táhnoucích se hor. Džíp cestou nahoru nemohoucně skučel. Jakmile jsme se dostali na hřeben, uviděl jsem pod sebou budovy, což byly většinou tvrzené nafukovací ubikace. Všechny stejně nevýrazné, obrovské a prostorné. Četa dvaceti robotů stříhala trávníky kolem budov. Trávníky! Nevěděl jsem, jestli se mám té výstřednosti smát, anebo být naštvaný zbytečným plýtváním energie. Ale tráva byla svěže zelená a působila příjemně.

Prokázal jsem se svými průkazy kontrole u brány — přístroj je proscanoval s ďábelským pohledem v očích —

tyhle stroje rozhodně nebyly stvořeny pro vzbuzení pocitu přátelství — a pustil mě dovnitř. Pořád jsem ještě nezahlédl ani jednoho člověka.

Džíp jel dál kolem největší stavby. Zajel napravo k budově a vysadil mě u vysokých dvojitých ocelových dveří, kde seděl seržant ve skleněné budce. Sklo bylo tlusté a seržant se přiblble usmíval.

Džíp vyslal signál, něco cvaklo a nade dveřmi se objevila červená světla. Monitorovací kamery se zaostřily na mě — a stejně tak ostatní přístroje pro sledování.

Pochopil jsem, že to nebude tak jednoduché, jak jsem si myslel.

Seržant se na mě podíval, a jakmile zjistil, že jsem důstojník, ledabyle zasalutoval. Potom mě navedl na příjezd ke strážní budce a na bílou plošinku před ní.

Poté, co mě kompletně proscanoval, mi dovolil popojít o dva kroky, abych mu vysvětlil důvod své návštěvy. Chvíli sledoval obrazovku monitoru, přikývl a zmáčkl tlačítko. Červená světla přestala svítit, kamery a ostatní přístroje zajely do původních pozic a já si oddychl. Jen tak.

Seržant stiskl jiné tlačítko a ocelové dveře se s lomozem otevřely a odhalily labyrint dveří, průchodů, schodišť, hal, můstků a výtahů. Všude bylo plno trubek a vedení, všechno bylo nabarvené křiklavými barvami a označené štítky s velkými šablonovitými písmeny a číslicemi. Vypadalo to, jako by v budově zapomněli postavit vnitřní stěny.

Podíval jsem se na seržanta s co nejnápadnějším tázavým pohledem ve tváři.

Seržant jen přikývl — zcela jistě už tyto pohledy viděl mnohokrát předtím — a ukázal na dveře. Poslal mě dolů prázdnou chodbou — měl jsem sledovat červenou čáru na zemi — potom přes čekárnu, dvojité dveře a...

Zpoza pultu se na mě dívala dáma v bílém plášti a vítala mě úsměvem. „Vy jste—?"

„McCarthy, James Edward, poručík Zvláštních jednotek."

Podívala se zpátky na terminál. „Nemám vás na svém seznamu."

„Právě jsem dorazil z Oaklandu, jsou to tak dvě hodiny..."

„Musím to ještě jednou prověřit." Chystala se telefonovat. Řekl jsem ta magická slůvka: „...A jsem ve skupině Strýce Iry."

Jemně položila sluchátko zpět. „V pořádku."

Odsunula židli a postavila se; všiml jsem si, že se při chůzi opírá o hůl. „Následujte mě, prosím."

Přes několikery dvojité dveře a po dlouhé chodbě — proč se tak otravovali s bezpečností — napadlo mě, že by stačilo odstranit všechny ty vodící čáry a nikdo by nebyl schopný nic najít — jsme se dostali do malého rohového sálu. Sedadla byla příkře uspořádána proti stěně zacloněné závěsem. Na pódiu stála mladá žena v laboratorním plášti. Všude kolem bylo plno uniforem, bílých laboratorních plášťů a zachmuřených obličejů. Poohlížel jsem se po nějakém pohodlném sedadle na konci místnosti.

„Tady je jedno místo, poručíku," ukázala žena na pódiu. Připadala mi povědomá.

Sešel jsem dolů do první řady. Sakra.

„Á — to je McCarthy, ráda vidím někoho ze Zvláštních jednotek."

Až teď jsem ji poznal. Slabě jsem se na ni pousmál. Jmenovala se Fletcherová, ale tehdy se mi představila Lukrecie Borgiová. Její křestní jméno jsem neznal. Když jsem si sedal, řekla: „Ráda vás vidím, poručíku."

Chlápek, co seděl vedle mě, na mě vrhl zvědavý pohled. Byl jsem na rozpacích.

„Dobrá," začala dr. Fletcherová. „Vraťme se zpátky k práci. Dr. Abbato z káhirského institutu položil zajímavou otázku související s gastropedy — a s pozicí v jejich ekologickém systému, což otevírá velmi zajímavé a možná také velmi slibné téma výzkumu. Myslím, že dnešní demonstrace bude —" pousmála se, „— velmi objasňující."

Opřel jsem si lokty o opěradla a bradu o klouby prstů a snažil se tvářit velmi zaujatě.

Dr. Fletcherová měla krátce zastřižené černé vlasy, vystouplé lícní kosti a nosila brýle s tenkou obroučkou — vypadala čistě profesionálně, ani hezky, ani obyčejně. Prostě zodpovědně. Myslím, že sama sebe za takovou považovala.

„Dr. Abbato si položil otázku: Jaký druh ekosystému může dát vzniknout stvořením, jako jsou chtorrandští červi? Jak vypadá jejich domovská planeta? To je bod, od kterého začal. Toto jsou jeho současné odpovědi: Vyšší úroveň gravitace, to již víme. Svalová hmota Chtorranů, síla jejich lebek a koster, odolnost rostlin zasazovaných Chtorrany a podobně — to vše svědčí o tom, že jejich domov je buď větší, nebo hustší, nebo také oboje — hm —" zarazila se, „pro doplnění pouze část informací o gravitaci. Odvozujeme tyto údaje od předchozích pozorování adaptací, které prodělaly organismy ze Země vystavené měsíční gravitaci. Vložili jsem do postupu Sternbach-Probertův model pro výpočet adaptace Chtorranů na zemskou gravitaci a myslíme, že nám to poskytlo zřejmě dobré přiblížení skutečných poměrů na jejich domovské planetě. S přihlédnutím ke statistické chybě předpokládáme, že Chtorrané mají gravitaci mezi 1,1-1,5 násobkem gravitace zemské. Horní hranice je zřejmě nadnesená, ale počítali jsme raději s větší než obvyklou statistickou chybou. To by také odpovídalo postupům používaným Chtorrany v současné době."

Nahlédla do svých poznámek: „Chtorr by měl mít hustší atmosféru, ale my zatím neznáme její složení. Organismy a rostliny na Chtorru jsou extrémně odolné při získávání kyslíku z takovéto atmosféry, takže předpokládáme, že atmosféra na Chtorru je chudší na kyslík.

Náš názor je, že Chtorr byl původně rudý trpaslík, zřejmě velmi starý a pravděpodobně těsně před zhroucením. Rostliny preferují červené světlo — čím větší posun do rudé části spektra, tím lépe — stejně jako zrakové orgány Chtorranu.

A závěrem, předpokládáme, že chtorranský ekosystém je nejméně o půl miliardy let starší než náš. Z toho plyne — pokud se Chtorr vyvíjel obdobně jako Země — že oni byli příbuzní savcům, nebo ještě vyvinutějším tvorům, kteří se procházeli po Chtorru v době, kdy to nejlepší, co naše planeta mohla nabídnout, bylo velmi řídké a nepříliš rozvinuté na to, aby mohla vůbec vzniknout nějaká zkamenělina. To znamená, že ekosystém Chtorranu má zhruba půl

miliardy let náskok v evolučním vývoji."

Měl jsem co dělat, abych potlačil zívnutí. Tohle všechno jsem dávno věděl.

Dr. Fletcherová se na mě podívala. „Pokud se na Chtorru tento systém opravdu takhle vyvíjel, vytvořil se velmi kompetitivní potravní řetězec — a to je vlastně to, co máme nyní možnost sledovat.

Použitím našeho vlastního ekosystému jako modelu — jediného systému, který můžeme za model vzít — víme, že proces evoluce je ve své podstatě procesem přidávání dalších článků do potravního řetězce. Plazi se vyvinuli, aby požírali ryby — a potom sebe navzájem. Savci vznikli z plazů, aby požírali plazy a ryby — a sebe navzájem.

Co přijde po savcích? A co potom? A potom? A to, co přijde potom, bude pravděpodobně podobné tomu, co vládne na planetě Chtorr. Ať je to cokoliv, musí to stát na vrcholu potravního řetězce.

Toto byly výchozí hypotézy. Dopřeji vám chvíli času na jejich promyšlení. Závěry z nich plynoucí jsou zajímavé. Dr. Abbato je zpracoval následovně."

Dr. Fletcherová se chvíli probírala svými poznámkami a potom s úsměvem vzhlédla. „První je skutečnost, že uvažující druhy musí být na vrcholu potravního řetězce. To nemůže být jinak. Přemýšlejte o tom. Nové formy vždycky vznikají pohlcením forem předchozích. Na jakém jiném principu by taky mohly vznikat? Formy vyšší úrovně musí být predátory. A predátoři jsou přesně tou formou, která bude nejpravděpodobněji formou inteligentní. Zřejmě všichni jste obeznámeni s poznatkem dr. Cohena, že inteligence se poprvé vyvinula u predátorů. Samozřejmě, protože kolik inteligence potřebujete, abyste spásali trávu?"

Ozval se zdvořilý smích. Byl to starý vtip.

Ale dr. Fletcherovou smích nezajímal. Pokračovala. „Je celkem jasné, že čím vyšší je úroveň predátora, tím více má inteligenční kapacity. Výsledkem této úvahy je domněnka, že schopnost vnímání se nejpravděpodobněji vyvine u všežravců." Dr. Fletcherová se pousmála. „Uvědomujeme si, že v tomto se můžeme mýlit, protože jediným potvrzením této úvahy, které můžeme doložit, je naše existence. Ale předpokládáme, že to je to, na co narazíme při setkání s chtorranskými druhy... pokud je potkáme. Očekáváme, že nebudou nic jiného než nejúspěšnější predátoři ze všech forem života na Chtorru. A z toho samozřejmě plyne — s přihlédnutím k půlmiliardovému náskoku Chtorru v evoluci — že základní očekávání těchto organismů o nás je, že jsme kořist. Potrava. Další druh svačiny. Při nejlepším oběda.

Půlmiliardový náskok na Chtorru nás vede k tomu, že i ostatní součásti ekosystému na Chtorru se chovají obdobně. Nejsme pro ně nic víc než pohonná hmota... a pravděpodobně ne příliš efektivní, alespoň ne tak, jak jsou zvyklí, takže proto jí potřebují spalovat tolik — spalovat nás. Ekosystém Chtorranů nám tím ukázal svou nenasytnost, která je víc než omračující. To samozřejmě znamená, že jejich ekosystém musí produkovat dostatečný přísun paliva pro výživu primárních druhů řetězce.

Shrnuto — předpokládáme společně s dr. Abbatem — že chtorranské druhy, které teď pozorujeme, jsou pouze předzvěstí mnohem větší invaze, která teprve přijde. Závěr, který z toho plyne, je, že podnět, který vedl k současnému zaplavení, je odvozen od potravního řetězce příslušného druhu; v důsledku toho neočekávejme další vlnu škůdců, dokud se současná úroveň zajištění jejich potravního řetězce neustálí a bezpečně nezkonsoliduje. Z toho důvodu celé naše válečné úsilí nemůže být zaměřeno na vyhlazení — protože v současnosti nemáme na toto znalosti ani potřebné zdroje, to možná v budoucnu — ale na destabilizaci jejich vzájemně propojených vztahů při obsazování Země. To nás přivádí zpět k dr. Abbatovi a jeho otázce, kterou vznesl.

Dr. Abbato uvažoval, že pokud jsou všechny tyto úvahy v podstatě pravdivé, jaká je v tom případě úloha gastropedu v potravinovém řetězci Chtorranů? Jakou funkci plní?"

Byl jsem zvědav, jestli na to zná odpověď... a jestli se jí dozvíme ještě dneska. Mrknul jsem na hodinky.

„To je jedna z těch otázek, které vypadají neškodně, pokud o nich nezačnete opravdu uvažovat — potom pochopíte, že jde vlastně o hlavní paradigma. Nutí nás přehodnotit vše, co známe, takže vás prosím o pozornost. Vás také, poručíku!"

Nic jí neunikne! Už nikdy víc první řada...

„Předpokládali jsme, že červi jsou na vrcholu potravního řetězce na Chtorru. Doposud jsme nezjistili žádného jejich predátora. Při uvážení jejich žravosti si nejsem úplně jistá, jestli vůbec chceme poznat další vývojový stupeň. Stále ještě nevíme, jak zacházet s tímto stupněm. Ovšem v případě, že na vrcholu řetězce jsou červi, měli by být také vnímající bytosti... a o tom zatím neexistují žádné poznatky. Ve skutečnosti vše spíše svědčí o opaku. Takže to nám poskytuje informaci, že červi se ještě dostatečně neprojevili, což nás opět vrací k dr. Abbatovi: Co jsou červi?

Vypadá to, že červi jsou jakousi odchylkou jejich ekosystému. Například, čím se živí?"

Žerou lidi, odpověděl jsem v duchu.

„Nejsme schopni určit druh kořisti," pokračovala dr. Fletcherová. „Ano, viděli jsme Chtorrany požírat mnohonožky a jiné chtorranské druhy — to se dalo očekávat — ale v největší míře se Chtorrané živí ekosystémem hostitelské planety: dobytkem, ovcemi, koňmi, psy... a lidmi, bohužel.

Analyzovali jsme přísun bílkovin u průměrného exempláře červa a srovnali ho s množstvím mnohonožek a jiných chtorranských druhů, které by byly potřeba na pokrytí této spotřeby, a výsledný poměr je prostě nerealizovatelný. Červi nejsou schopni zkonzumovat dostatečné množství mnohonožek, libbitů a jiných druhů, které je nutné k jejich přežití. Tyto formy života na Chtorru nejsou jednoduše natolik vysoko v potravinovém řetězci, aby byly základní potravou pro červy. Červi nejsou predátory pro tyto druhy a tyto druhy nejsou kořistí pro červy. Pokud potravinový řetězec funguje tak, jak se domníváme, určité články v něm chybí!

A to nastoluje velmi důležitou otázku: pokud jsou červi predátory, tak kde — nebo jaká —jsou stvoření, která jsou jejich kořistí?

Dr. Abbato vytvořil velmi zajímavou hypotézu — současně velmi nepříjemnou: my jsme ta kořist."

Hm? Narovnal jsem se.

Dr. Fletcherová přerušila svůj výklad, aby se publikum ztišilo, a rozhlédla se po sále. Najednou ukázala na kohosi blízko mě: „Ano, prosím, vaše otázka."

Otočil jsem se na židli, abych zahlédl tazatele. Byl jím vysoký muž ve vojenské uniformě. Zachmuřený major se sevřenými ústy. Napadlo mě, jestli majoři podstupují speciální výcvik, aby si nacvičili podobné obličeje. Zeptal se: „Můžete to dokázat?"

Dr. Fletcherová přisvědčila a poškrábala se na krku. Vypadalo to, že přemýšlí, zda má odpovědět stručně, nebo dát zcela vyčerpávající odpověď. Přehlédla zbytek sálu. „Otázka je, jak víme, zda posláním červů je požírat lidi? Odpověď zní: Protože je to přesně to, co dělají."

„To není odpověď, jakou jsem očekával," odporoval plukovník.

Dr. Fletcherová souhlasně kývla. „Jsem si vědoma, že to zní zjednodušeně," řekla. „Je mi líto, ale dr. Kinsey shrnul již dávno veškeré živočišné projevy takto: 'Jediné nepřirozené jednání je to, které nemůžete vykonat'. Pokud červi nejsou schopni požírat živočišné druhy na Zemi, tak je požírat nebudou."

Byl jsem zticha — dávalo to smysl. Až příliš. Rozbolelo mě z toho břicho.

„Dr. Abbato na tomto tvrzení postavil jeden velmi zajímavý argument. Postuloval, že tato situace není náhodná. Domnívá se, že skutečným posláním červů je zlikvidovat nejvyšší úroveň zemského ekosystému. Červi jsou speciálně zaměřeni na to, aby požírali lidi, kteří přežili epidemie."

Žaludek se mi sevřel do velikosti špendlíkové hlavičky. Skoro jsem propásl to, co následovalo.

„Dr. Abbato myslí, že je nepravděpodobné, že by červi byli jenom předstupněm další invaze. Cokoliv, co by mělo být schopno požírat červy, by na tuto činnost muselo být velmi dobře vybaveno, tak silně, že by nepotřebovalo schopnost vnímání. Na základě této úvahy se dr. Abbato ptá, zda červi nejsou tou vrcholně uvažující formou invaze?"

Pokýval jsem hlavou. Znal jsem odpověď — v žádném případě. Červi budili hrůzu, to ano. Ale že by stavěli svoje vesmírná plavidla? To těžko.

Dr. Fletcherová pokračovala: „Jak víte sami, nezachytili jsme nic, co by tuto hypotézu potvrzovalo, ale dr. Abbato by byl rád, abychom tuto možnost alespoň pro chvíli přijali a tak lépe porozuměli následujícímu. Předpokládejme, že většina červů, které v současnosti můžeme pozorovat, jsou ve skutečnosti divocí Chtorrané. Co když právě oni jsou příslušníky divoce žijícího druhu, který je schopen větší inteligence, než jsme doposud měli možnost kdekoliv pozorovat. To bychom mohli ověřit přímo tady, v Oaklandu. U živých zajatých druhů můžeme pozorovat širokou paletu chování. Někteří jsou velmi přizpůsobiví, zatímco jiní vykazují tak minimální inteligenci, že při srovnání působí jako nevyvinutí. Takže víme, že červi mají jistou inteligenční úroveň, i když jsme zatím neměli možnost zachytit její projevy ve volné přírodě."

„Ale," řekla dr. Fletcherová ostrým, důrazným hlasem, „stejné námitky, které aplikujeme v případě červů, by měly platit i pro jiné druhy, které zase mohou požírat červy. Červi jako predátoři jsou nesmírně efektivní, velmi specializovaní. Nepotřebují uvažovat. Takže jsme zase na začátku? Ne tak docela."

Odmlčela se. V místnosti bylo naprosté ticho. Nikdo nechtěl propást to, co mělo přijít, „Dr. Abbato navrhl, že červi by mohli být jakýmsi doprovodným druhem a že tak mohou plnit podpůrnou funkci pro skutečné útočníky." Opět se odmlčela a opatrně se rozhlédla po sále. „Rozumíte? Červi jsou domácí zvířata! Dr. Abbato se domnívá, že jsou něco jako ovčáčtí psi; slouží jako hlídači bohatství hostitelského druhu."

Brr. Nervózně jsem poposedl. Tohle jsem zrovna slyšet nechtěl. Brněla mě z toho hlava.

„Jestli tomu tak je," řekla dr. Fletcherová, „znamená to, že červi mohou být zkroceni." Odmlčela se a rozhlédla se. „Přemýšlejte o tom. Přemýšlejte o našich možnostech. Pokud je dokážeme zkrotit... možná je budeme moci změnit na spojence. Možná je dokonce budeme moci použít jako první linii při obraně proti těm, kteří je sem vyslali.

Pochyboval jsem o tom, ale stále jsem ji pozorně sledoval. Nemohl jsem se na židli ani pohnout, břicho mě bolelo a vůbec.

„Otázka zní, jak zkrotit červa? Ale pojďme ještě dál. Jak s ním komunikovat? Nebo lépe — můžeme vůbec s červy komunikovat? Ba co víc? Do jaké míry jsou červi inteligentní? To musíme vědět nejdříve... a to je také téma dnešní demonstrace."

Cože? Demonstrace? Zaspal jsem snad něco?

Zvedla svoje věci a přesunula se na pravou stranu pódia. „Za chvíli odhalím závěs a vy uvidíte jedince, se kterým nyní spolupracujeme. Jmenuje se Tiny. Myslím, že otázka inteligence bude velmi jasně zodpovězena právě díky této demonstraci.

Tiny bylo chyceno minulý rok poblíž Mendosina. V současné době váží 450 kilo, což je dvojnásobek tehdejší váhy. Tiny je živým důkazem toho, že pro gastropedy je přízračný neuvěřitelný váhový přírůstek. Mimochodem, všimněte si, jak se vyhýbáme označením 'on' nebo 'ona', když zmiňujeme červy. Stále nerozumíme jejich sexualitě a neradi bychom tím nějak předjímali naše úvahy."

Stiskla tlačítko na svém pultu a závěs za ní odhalil růžově zbarvenou komoru. Přehlédli jsme velkou hlubokou místnost, která se zdála být prázdná. „Zbarvení světlaje zhruba v polovině mezi pozemským světlem a tím, co považujeme za normální úroveň na Chtorru."

Dr. Fletcherová stiskla další tlačítko a panel na zadní stěně komory se odsunul. Byla tam tma. „To je Tiny," řekla. Ze tmy se vynořil středně velký červ, nasávající za pohybu vzduch. Byl tlustý a červený. Mozkový hrbol na jeho zádech byl velmi výrazný a držel tak jeho oči vysoko a daleko od sebe. Pohybovaly se dopředu a dozadu, nahoru a dolů a zvědavě ohledávaly okolní prostor. Červ se zachvěl, zamrkal a podíval se směrem k nám.

Už dříve jsem viděl červy v podobných divadlech. Vždycky jsem měl dojem, že jsou schopni vidět skrz sklo — a že ví, že tam jsme. Teď to bylo úplně stejné. Tiny vypadal zvědavě. Jeho dlouhé černé končetiny byly stále složeny na mozkové schránce, ale jeho drápy se jemně chvěly. Na první pohled to vypadalo, jako by byl netrpělivý.

„Nyní," řekla dr. Fletcherová, „vám chci zdůraznit, že Tiny je mládě a jako všechna mláďata si rád hraje. Delfíni si hrají s rybami, u šimpanzů se používá ovoce — pro Tiny máme králíky."

Stiskla jiné tlačítko a na zdi se odsunul další panel. Ve výši Tinyho očí byla skleněná schránka s tlustým hnědým králíkem uvnitř. Pod schránkou byla složitá soustava roštů, hybných mechanismů a západek. Vpředu byl panel zaplněný tlačítky a spínači; všechny byly masivního vzhledu. „To je náš testovací systém," poznamenala dr. Fletcherová. „Je to vlastně skládačka. Každý z těchto spínačů a tlačítek ovládá rozdílné části zámku. Pokud je Tiny všechny použije ve správném pořadí, skleněná schránka se otevře, a tak se dostane ke králíkovi."

Tiny přesunul svoje oči do strany a díval se na králíka. Ten se krčil v rohu schránky. Tiny se podíval na opačnou stranu a sledoval králíka z odlišného úhlu. Jeho výraz mi připomínal výraz dřevěné loutky. Bylo by to docela směšné, kdybych nevěděl, jak dokážou být červi nebezpeční. Tiny obcházel kolem dokola, aby prostudoval schránku, zámek a ovládací panel. V reproduktorech jsme slyšeli přemýšlivé cvakání jeho zubů. Zamručel a přesunul se k ovládacímu panelu.

Červ rozložil ruce a položil je na panel. Nechal svoje drápy posunovat po panelu, než zvolil jeden spínač.

„Pro vaši informaci," řekla dr. Fletcherová, „Tiny předtím tento systém nikdy neviděl. Není to sice ten nejsložitější, který jsme vytvořili, ale myslím, že pro tuto demonstraci je dostatečný. Všechny systémy jsou uzpůsobeny tak, aby mohly zaznamenávat Tinyho pohyby — a jakmile začne Tiny pracovat, je také měřen čas, po který králík přežije. Nejdéle mu to trvalo půl hodiny."

Tiny byl zcela zabrán do práce, přepínal spínače a sledoval, jaký vliv mají na pohyb schránky, posunoval jí sem a tam a oči měl upřeny na zámek.

„Jak vidíte," řekla dr. Fletcherová, „Tiny prokazuje vysokou úroveň manipulační zvědavosti. Domníváme se, že to je základní vlastnost charakteristická pro většinu červů — ale opakuji, tato domněnka je stále pouze předpokladem a nedá se pokládat za prokázanou."

„Otázka," ozval se zachmuřený major.

„Prosím," vyzvala ho dr. Fletcherová.

„Jak vypadá srovnání s lidmi při řešení stejného problému?" zeptal se.

„Dobrá otázka," přitakala dr. Fletcherová. „Neprováděli jsme přímá srovnávání, ale mohu říci, že lidé potřebovali zhruba 45 minut na řešení stejných nebo i jednodušších zadání."

„Tím chcete říct, že tihle červi jsou chytřejší než lidé?"

„Ne tak docela, majore. Mají pouze vyvinutější smysl pro manipulaci. Jsou zřejmě velmi zruční při používání nástrojů. Ale," dodala, „dosud jsme nenašli dostatek důkazů, že nástroje opravdu používají. Aspoň ne v obvyklé míře."

„Hm-hm," zamručel major. Nijak zvlášť to na něj nezapůsobilo.

Ozvalo se zazvonění.

„To znamená, že Tiny vyřešil zadání," řekla Fletcherová.

Skleněná schránka se otevřela.

Tiny si přitáhl králíka jedním černým drápem, vyzvedl ho nahoru a králík zakňučel — nevěděl jsem, že králíci dokážou takhle naříkat — a Tiny si ho spustil do své zející tlamy. Ozval se mlaskavý zvuk... a potom se Tiny s uspokojivým pohledem rozhlédl po okolí.

Za sebou jsem cítil, jak místnost ztuhla. Nebylo příjemné pozorovat červa při jídle. Ani já jsem nebyl rád, když mi to někdo takhle připomínal.

Dr. Fletcherová stiskla tlačítko a panel s celou soustavou páček a přepínačů zmizel. „Tiny potřeboval na vyřešení problému jedenáct minut. Nyní uvedeme zařízení do původního stavu, což bude trvat asi dvě minuty. Jsou nějaké dotazy?" zeptala se. „Ano —?"

Tmavší muž s indiánským přízvukem: „Vaše práce, doktorko Fletcherová, je na vysoké úrovni, velmi mě zaujala. Mohu se vás zeptat, jakým způsobem se červi rozmnožují?"

„Nevíme. Bohužel vám nemohu ani naznačit žádnou hypotetickou odpověď. Zatím totiž žádné neexistují. Další? Prosím," ukázala.

„Dr. Fletcherová, proč potom nazývat tato stvoření červy?" zeptal se brunátný obtloustlý muž. „Podle mě vypadají spíš jako veliká růžová housenka. Ksakru, pamatuji se, jak jsem sbíral podobné obrovské housenky na svých růžových polích v Amarillu." Halou se nesl upřímný smích.

Dokonce i dr. Fletcherová se usmála. Odpověděla: „První výskyt červů byl zaznamenán v loňském roce před vymizením epidemií. Někteří z vás si to možná pamatují, stalo se to v severní Kanadě. Skupina skautů tam byla na třídenním výletě na koních. V jednom okamžiku se jedna z dívek ocitla mimo skupinu, protože se zastavila, aby si upravila sedlo. Na jejího koně cosi zaútočilo. Zbytek skupiny zaslechl její volání a vrátili se. Potkali ji v polovině cesty, byla tak vyděšená, že se jim ji málem nepodařilo ani chytit, aby ji uklidnili. Jediné, co z ní dostali, bylo, že ta věc je velká, je černá, vypadá jako obrovský červ a opakuje 'Chtorrr, Chtorrr!'

Dr. Fletcherová pokračovala: „Vedoucí skupiny a dva další chlapci se vydali zpátky, aby vše prozkoumali. Koně našli napolo sežraného, ale nezahlédli ani jednoho červa. Neslyšeli ani jejich výkřiky 'Chtorrr!' Královská jízdní policie potom prohledávala důkladně celou oblast — stalo se to v kanadských Skalistých horách — ale nenašla vůbec nic.

Samozřejmě se toho chytily sdělovací prostředky. Bylo to v době letní sezóny, takže velký Kanadský červ ze Skalistých hor zaplňoval stránky mnoha novin. Jakmile se potom objevily epidemie, celá událost byla odsunuta do pozadí. Netrvalo dlouho, než jsme si uvědomili, že tato událost a několik podobných byly předzvěstí jejich invaze.

Věděli jsme, že červi mají relativně tlustou vrstvu kožichu a že pojmenování 'červ' je zavádějící. Domnívali jsme se, že to, co pozorujeme, je jen jiná modifikace Chtorranů na této planetě. První červi, kteří byli pozorováni, měli

mnohem méně kožešiny a skutečně vypadali jako červi; ale v průběhu posledních tří let jsme pozorovali stále narůstající hustotu jejich kožešiny. Ale co to znamená, to vám říct nedokážu. Ve skutečnosti to není jenom kožešina, je to jakési senzorové čidlo. Ta stvoření jsou pokryta nervovými vlákny. Takže to, co pozorujeme — promiňte mi ten výraz — jsou více a více citliví červi. A máte pravdu, vypadají spíše jako housenky."

Podívala se na svůj pult. „Vidím, že zařízení je připraveno."

Podíval jsem se znovu dolů do skleněné místnosti. Tiny byl stále vpředu u panelu. Vypadalo to, že čeká na svou druhou šanci.

Panel před ním se odsunul. Ve schránce se objevil nový králík. Tiny se rychle posunul dopředu a začal manipulovat s pákami a tlačítky. Jeho drápy se pohybovaly s jistotou, kterou jsme předtím nepozorovali

Ozvalo se zazvonění. Klec se otevřela. V místnosti to zašumělo.

„Čtyřicet tři vteřin," oznámila dr. Fletcherová. Tiny si už mezitím pochutnával na králíkovi. Odporný zvuk; vzpomněl jsem si na krmící místnost v Denveru. A na ubohé psy. A na lidi, co se na to rádi dívali.

Dr. Fletcherová klidně vyčkávala, dokud Tiny neskončil, potom zmáčkla tlačítko a otevřela mu průchod do jeho cely. Červ se ochotně přesunul. Poznamenala: „Zjistili jsme, že Tiny překvapivě ochotně spolupracuje. Vypadá to, že je disciplinovaný." Zkontrolovala, jestli je průchod volný, zasunula panel a potom také závěs.

Klidným pohledem obhlédla místnost. „Myslím, že tato ukázka je dobrou odpovědí na otázku, jak inteligentní jsou červi. Odpověď je jasná — velmi. A velmi rychle se učí. Jak jste sami viděli — až neuvěřitelně rychle. Naše testy s druhým jedincem potvrdily, že Tiny není výjimkou. Jiní červi jsou dokonce ještě rychlejší než Tiny. A jakmile budeme mít k dispozici ještě jiné druhy, předpokládáme, že u nich prokážeme podobné schopnosti.

Příští pondělí budeme sledovat další testy, tentokrát s odlišnou problematikou. Pokusíme se dále poznávat schopnost červů vytvářet pojmy. Vytváření pojmů je základním předpokladem komunikace. Je jasné, že pokud jsou červi schopni pojmového chápání, jsou také schopni komunikovat. Chci vás však upozornit, nezaměňujte schopnost vytvářet pojmy za schopnost citového vnímání. I pes dokáže vytvářet pojmy, což dokázal Pavlov. A myslím, že většina z vás bude souhlasit s názorem, že pes je schopen komunikace na jisté úrovni. Když tedy hovořím o komunikaci s červy, hovořím právě o této úrovni komunikace. Hovořím o ochočení.

A to je vlastně další otázka, která musí být zodpovězena. Jakým způsobem vytvořit vztah s červy, aby oni sami chtěli komunikovat? Jinými slovy, jak červy domestikovat? Vaše přispění a názory k řešení tohoto problému budou velmi vítány." Podívala se na hodinky. „Diskuse k této dnešní prezentaci bude v patnáct nula nula, povede ji dr. Larson. Děkuji vám za pozornost."

Odešel jsem přímo na záchod a vyzvracel jsem se.

Otázka: Co dělají Chtorrané v Hollywoodu?
Odpověď: Obědvají.

Otázka: Co dělají Chtorrané v Beverly Hills?
Odpověď: Snídají.

Otázka: Co mají Chtorrané k snídani?
Odpověď: Bagetu s taveným sýrem a Nové Skotsko.

---

7. Stádo

„Vesmír je plný překvapení.
Většina z nich je však ohavná."
—SOLOMON SHORT

Dr. Fletcherovou jsem našel v její kanceláři. Vzhlédla, jakmile jsem vešel.

„Oh, McCarthy. Jak se vám daří? Děkuji, že jste dnes ráno neusnul." Zvědavě si mě prohlížela. „Jste v pořádku?"

„Jsem v pohodě," odvětil jsem. „Jenom mi bylo blbě od žaludku."

„Mm - hm," řekla. „Mnoho lidí má stejný problém — poté co viděli červy při krmení."

Nechal jsem to bez komentáře. „Chci se vás na něco zeptat."

„Na to mám jedinou odpověď: 'Nevím.' Co je to za otázku?" Podívala se na hodinky.

„Včera odpoledne jsme zaplynovali hnízdo červů. Byli tam čtyři. Všichni byli svázáni do jakéhosi chomáče."

Přitakala. „Vaše video dorazilo včera v noci."

„Takže jste to viděla? Pokaždé, když jsme jednoho vyzvedli, reagovali, jako bychom jim přetrhávali nějaké spojení."

Zamračila se a pevně sevřela rty. Potom se odvrátila od terminálu a podívala se přímo na mě. Pomalu se naklonila dopředu. „Jak přesně to působilo na vás?"

„Vypadalo to jako... jako by se svíjeli bolestí. Plakali. Byl to takový... tklivý zvuk. A dva z nich dokonce otevřeli oči a dívali se na nás. Bylo to moc nepříjemný," odpověděl jsem upřímně.

„To si dovedu představit. Co si myslíte, že to znamenalo?"

„To jsem se chtěl právě zeptat."

„Nejdřív chci znát váš názor," odvětila.

„No..." řekl jsem. „Připomínali mi — teda to, jak se svíjeli a kroutili — žížaly. Přepůlené žížaly. Jenomže to byla jedna velká žížala, roztržená na čtyři naříkající kousky."

„Mm," zamručela Fletcherová. „Zajímavé."

„Co si myslíte, že to bylo?"

Zavrtěla hlavou. „Nevím. Jestli mě něco napadá, tak jedině to, že to má co dělat s projevy sexuálního chování. Nějaké namlouvání nebo něco podobného. A to by mohl být důvod jejich ostré reakce. Jak byste reagoval vy, když by vás někdo vyrušil?"

Zamrkal jsem. „Červi holdují sexu ve čtyřech?"

Zasmála se, krátce a hlasitě. „To těžko. Neprokazuje to ani zkoumání chromozomů. Zatím sice všechny vzorky tkáně, které jsme geneticky zkoumali, jsou pro nás zlým snem — nemáme ponětí, co vlastně máme před sebou; dokážeme však identifikovat strukturu chromozomů a ta se u jednotlivých druhů výrazně neliší. Žádné chromozomy X nebo Y nebo něco podobného. Podle toho jsou červi monopohlavní. Myslím, že je to dokonce účelné; zdvojnásobuje to alespoň možnost, že si najdete někoho vhodného na sobotní večer, ale... je to asi nudný. Pokud samozřejmě nejste jiným červem."

„Ale... to vyvolává další otázku —"

Znovu se podívala na hodinky. „Doufám, že bude krátká."

„Zdržuju vás?"

„Hm, trochu. Potřebuju letět do San Francisca."

„Ale — myslel jsem, že město je uzavřeno."

„Pro většinu lidí je."

„Aha."

„Ale já jsem členka Sboru," vysvětlila.

„Aha," opakoval jsem zklamaně.

Fletcherová si mě zvědavě prohlížela. „Někdo z rodiny? Vaše matka? Ne — otec, mám pravdu?"

„Můj otec," řekl jsem souhlasně. „Nevíme vůbec nic. A — vím, že to zní hloupě —"

„Ne, vůbec ne," pobídla mě.

„— ale můj otec vždycky dokázal... přežít. Nedovedu si představit, že by byl mrtvý."

„Tím chcete říct, že je ještě někde naživu?"

„Já... jenom bych chtěl mít jistotu. To je všechno."

„Hra, hm," přitakala. „Chcete tam prostě jet a sám se přesvědčit, že? Myslíte, že ho najdete, je to tak?" Změřila si mě svým zelenkavým pohledem. Šla přímo na věc. Vyvedlo mě to z míry.

„Jo," souhlasně jsem zabručel.

„Mm, mm. Nejste první, poručíku. Setkávám se s tím dnes a denně. Lidi nechtějí uvěřit, dokud se sami nepřesvědčí. Tak dobrá."

„Cože?"

„Chcete vidět San Francisco?" Zajela zpátky k terminálu a začala psát. „Vystavím vám propustku. McCarthy... James Edward, poručík —" zakabonila se nad obrazovkou. „Kde jste dostal vyznamenání za statečnost?"

„V Denveru. Vzpomínáte?"

„Ach tak."

„Heleďte," zaprotestoval jsem. „Ještě pořád mám jizvy. A špatný koleno! A mimo to se to stalo přesně den poté, co mě povýšili. Je to v pořádku."

„Hm," odvětila. „Zničil jste vynikající exemplář."

„Přece přežil, ne?"

„Tak trochu," odpověděla. „Viděl jste někdy pomatenýho červa?"

„Mockrát."

„Ne. Ti byli normální. Tenhle byl pomatený." Prsty měla přilepené ke klávesnici. „Ale?" Náhle přestala. „To vypadá zajímavě."

„Co?"

„No... vlastně nic. Viděla jsem to už dříve. Část vašeho souboru je nepřístupná." Přestala psát.

„To je v pořádku." Tušil jsem, co by to mohlo být. Mělo to souvislost se Strýčkem Ira. Plukovník Ira Wallachstein. Poslední plukovník Ira Wallachstein. Ale nenamáhal jsem se to vysvětlovat.

„Dobře," řekla. „Jste prověřen — na mou zodpovědnost. Takže se podle toho chovejte — a dělejte jen to, co vám řeknu, jasný?"

„Jasný."

„Dobře. Teď z vás udělám člověka." Sundala si svůj laboratorní plášť a hodila ho do koše na prádlo, Pod pláštěm měla černou sportovní soupravu. Hodilo se jí to k vlasům; vypadalo to buď na její dobrý vkus, anebo na dobré plánování vládních úřadů.

Následoval jsem ji k výtahu. Zasunula kartu do scanneru a dveře se otevřely. Výtah nás zavezl kamsi dolů, neměl jsem tušení, kolik pater jsme projeli. Ve výtahu nebyla žádná čísla.

Fletcherová se s pomocí karty dostala přes dvoje další dveře, a tak jsme se ocitli na rampě vedoucí ke garáži. „Tenhle je můj," řekla a ukázala na jeden z džípů. Jak to mohla vědět? Všechny vypadaly naprosto stejně. Zatímco jsem

si sedal na sedadlo spolujezdce, zepředu ho obešla.

„Proč tolik opatrnosti?" zeptal jsem se.

Zakývala hlavou: „Má to co dělat s politikou. Něco s Aliancí Čtvrtého Světa. Neposkytujeme jim informace do té doby, než uvolní hranice pro inspekční týmy. Myslím, že to není správný. V podstatě škodíme sami sobě." Rozjeli jsme se směrem k výjezdu. Když jsme míjeli poslední strážní budku, dodala tiše: „Tady kolem dokola je všechno... opatrné. Zejména teď." Podívala se na mě. „Řeknu to jinak. Agentura sice spolupracuje s armádou, hlavně se Zvláštními jednotkami — ale, no... je tady pořád cítit jistá míra podráždění. Armáda všechno moc přitáhla za vlasy. My všichni tady jsme v jednom pytli s nálepkou PŘÍSNĚ TAJNÉ."

Rozuměl jsem jí. Byla ke mně opravdu upřímná, což mě potěšilo. Opatrně jsem odpověděl: „Samozřejmě, že z vědeckého hlediska to nedává smysl. Měli bychom si informace vyměňovat, ne je skrývat."

Fletcherová se podívala, jako by chtěla souhlasit. „To je ale představa dr. Zymphové. Začala během bioválky, takže celá její kariéra se točí kolem utajení. Mám dojem, že si pořád ještě myslí, že to je nutné. Ale strašně to komplikuje práci." Zničehonic dodala: „Někdy nechápu, o co jí jde. Jde z ní strach."

Dr. Zymphová byla ředitelkou Ekologické agentury. Překvapeně jsem se podíval na Fletcherovou: „Myslel jsem, že ji obdivujete."

„Bejvávalo. Ještě předtím, než vstoupila do politiky — jako vědce jsem ji měla radši."

Nechal jsem to bez odezvy. Poznámky dr. Fletcherové mě znervózňovaly. Dr. Zymphovou jsem poprvé viděl v akci v Denveru a byl jsem tehdy ohromen. Bylo to... něco úplně jiného, než jsem teď poslouchal.

Cesta se stočila na západ a potom směřovala k severu. Po levé straně byla kovová mělčina sanfranciské zátoky. Slunce se mdle odráželo od jejího povrchu a vrhalo různobarevné odlesky.

„Ta voda má ale srandovní barvu," podotkl jsem.

„Měli jsme tady problémy s chtorranskými řasami," poznamenala Fletcherová nezúčastněně. „Museli jsme to polít olejem a zapálit. Zátoka se z toho ještě zotavuje."

„Aha."

„Sledujeme, jestli se to tady ještě vůbec někdy vzpamatuje. Domníváme se, že by bylo možné ten film odstranit, ale to by bylo jen částečné vítězství."

„No... říkala jste předtím něco o tom červovi v Denveru. Říkala jste, že byl pomatenej. Co jste tím myslela?"

„No, nechoval byste se zmateně, kdyby s váma někdo zacházel podobným způsobem jako vy s ním? Vystřelil jste mu oči, rozmašíroval tlamu a zlomil mu obě ruce. To moc nepodporuje optimistickej pohled na svět. A když mu vypelichala kožešina, tak se ta ubohá věc ještě stala autistickou..."

„Vypelichala kožešina?"

„Jo, přesně tak. Ten záznam byl ale zlikvidovanej, nemohl byste ho vidět. Jako by jeho zranění nebyla dost, ke všemu ještě začal ztrácet jednotlivá vlákna. Mysleli jsme, že byl napaden infekcí, a nasadili jsme Gerromycin. Jeho kožešina odpadávala dál v celých chomáčích. Byl to nepříjemný pohled; vypadal opravdu jako velký, červený neoholený červ."

„A kožešina mu vypelichala všechna?"

Zavrtěla hlavou. „Ne, jenom lehčí vlákna. Víte, že červí kožešina je vlastně soustavou nervových senzorů? Tušili jsme, co bude následovat. Mimo jiné, Gerromycin může zničit lidskou nervovou tkáň. A ta růžová vlákna jsou nesmírně citlivá. No... nakonec gastroped prokázal stejnou inteligenci jako pozemské žížaly. Jenom ležel, třepal se a cukal sebou." Znovu pokývala hlavou. „Bylo moc nepříjemný se na to dívat."

„Jak to, že jsme neměli možnost vidět ten záznam? Mohla to být dobrá zbraň!"

Fletcherová ocitovala: „'Informace jak bojovat a odolávat Chtorranům nejsou předmětem sdílení s ostatními národy nebo jejich představiteli.' To je politické rozhodnutí — aspoň do té doby, dokud Aliance Čtvrtého Světa nepřistoupí k Sjednocovací dohodě."

„To nedává smysl."

„Politicky ano. Pokud se červi — nebo cokoliv jiného — stanou pro členy Čtvrtého Světa příliš velkým problémem, než aby ho zvládli sami, nebude jejich podpis na smlouvě příliš velkou cenou za jejich přežití. Ale teď raději stojí mimo smlouvu. Překvapuje vás to?"

„Copak vy s tím souhlasíte?"

Zavrtěla hlavou: „Ne, ale dokážu to pochopit. Sjednocovací síly využívají války. Očekává se od nás, že my nebudeme? Podívejte se do historie. Dvacet let se potýkáme se vzájemnou nevraživostí. Nejméně. Takže existuje pár lidí, kteří si upřímně přejí, aby si červi na chvíli smlsli na Alianci Čtvrtého Světa."

„A během toho se jejich nájezdy ještě zintenzivní?"

„Správně. Někteří lidé si cení svých priorit nad svoje základní potřeby. Ať je to jakkoliv," dodala, „Gerromycin se nestane účinnou zbraní."

„Proč ne?"

„Nelíbily se nám následky jeho použití. Za dva za tři týdny se kožešina začne obnovovat — s tou změnou, že je velmi tmavá. Většinou tmavě červená, fialová a černá vlákna. V tom okamžiku se u červů začne projevovat útočnost. Čím tmavší kožešina, tím se stává útočnějším. Pochopitelně, protože jeho vnímání světa je posunuté. Nakonec jsme se ho museli zbavit, protože byl naprosto zmatený. Nebyli jsme si jisti, jestli bychom byli schopni ho dále držet." Mlaskla jazykem. „Myslíte si, že jsou červi odporní? Pár jich infikujte a pak teprve uvidíte, co se stane."

Neodpověděl jsem. Bylo toho příliš mnoho na přemýšlení. Věděl jsem, že kožešina funguje jako nervová síť. Na tom byl založen náš plyn. Ale proč druh nervů způsoboval, že červi byli útoční nebo klidní?

„Zabývá se někdo studiem jejich kožešiny?" zeptal jsem se.

Zavrtěla bezmocně hlavou. „Chtěla bych, ale máme tolik jiných úkolů. Existuje nejméně patnáct dalších oblastí, na které bychom se chtěli zaměřit dříve."

„Připadá mi to ale důležitější, než objasnit otázku jejich zkrotitelnosti."

„Mm, mm," souhlasila. „Proto také hledáme albíny..." Přibližovali jsme se k mostu přes oaklandskou zátoku a džíp zpomaloval. Fletcherová zasunula kartu do scanneru a zábrany před námi se rozevřely. Na prázdném celním stanovišti se pohupovala obrovská cedule:
NA ZÁKLADĚ ROZHODNUTÍ VOJENSKÉHO VELITELSTVÍ STÁTU KALIFORNIE
JE MĚSTO SAN FRANCISCO PROHLÁŠENO ZA ČERNOU ZÓNU S OMEZENÝM PŘÍSTUPEM.
VSTUP NA VLASTNÍ NEBEZPEČÍ.

„To je fakt přesvědčivý," řekl jsem, když jsme projížděli kolem.

„To je v pořádku," odpověděla.

„Jak si můžete být tak jistá?"

„Už jsem řekla. Jsem v Poradním sboru. San Francisco je vyhlášeno za nepřístupné všem — s výjimkou politiků."

„Nerozumím?"

„To je jen další dobrý nápad agentury. San Francisco by mohlo být velmi bezpečným městem. Je ze tří stran obklopeno vodou. Bohužel, je tady příliš mnoho ruin, které se musí odstranit — a my se potýkáme s vojenskými ochránci, kteří se snaží uchránit každou pouliční lampu. Takže jim vláda zabránila v přístupu. Platí mi deset K měsíčně, abych zajistila, že město zůstane jakousi rezervací."

„A zůstalo?"

„Ano, skutečně zůstalo."

Dorazili jsme na nejvyšší bod mostu a před námi se otevřel výhled na město — nebo na to, co z něho zbylo. Byl to příšerný pohled. San Francisco vypadalo jako kostra. Město bylo vyrabováno — špička Trans-America Tower visela dolů jako zlomený zub. Colt Tower stále stála, ale byla ošlehaná ohněm. Mnoho dalších budov už jsem ani nepoznal. Tam, kde měly být, stály jenom ruiny a sutiny. „Můj bože," vzdychl jsem.

„Chápu," přitakala.

„Viděl jsem fotky," zašeptal jsem, „ale vůbec jsem netušil, že je to tak strašný."

„Takhle poprvé reaguje každý. I já mám pokaždé sevřený žaludek, když přejíždím přes most."

„Vždyť tady... nic nezbylo."

„Ohnivá smršť," řekla. K vysvětlení to naprosto stačilo.

Fletcherová aktivovala volant a převedla tak džíp na ruční řízení. Autopilot byl výhodný na zpevněných silnicích, ale na horších cestách s ním byly problémy. Sjeli jsme z mostu dolů do naprostého ticha.

„Pamatujete si na City Hall?" zeptala se.

„Jo, bylo před ní velké náměstí."

„To tam pořád je," řekla, „ale ze City Hall toho moc nezbylo."

Opatrně řídila mezi záplavami cihel a oceli po Market Street. Požár se tady zřejmě sám vyčerpal. Ale i tak byly okolo budovy, které žárem úplně roztekly. Zahlédl jsem tabuli s nápisem SDRUŽENÍ KOUZELNÍKŮ SAN FRANCISCA a přemýšlel jsem, jestli ještě vůbec v celé Kalifornii nějací kouzelníci zbyli.

Domnívali jsme se, že epidemie byly zažehnány. Vrátili jsme se z hor a ze svých úkrytů. Domnívali jsme se, že máme k dispozici spolehlivou vakcínu: Vláda prohlásila oblast za bezpečnou a všichni jsme měli dobré důvody pro návrat do měst.

Ale epidemie pryč nebyly a vakcína zabírala jenom někdy a města nebyla bezpečná. Epidemie udeřily s ještě větší silou než předtím.

Vypukla panika a požáry.

Ohnivé bouře.

A když to všechno skončilo, bylo po San Franciscu.

Bylo to jako projížďka hřbitovem.

„Myslel jsem, že jste říkala, že tady pracovala armáda," poznamenal jsem.

„Většina prací je prováděna mimo koridor," odpověděla Fletcherová. „A mnoho jí taky udělali roboti." Najednou prudce ukázala: „Podívejte, tam."

„Kde?" A pak jsem to spatřil. Ukazovala na zombie. Zpomalila.

Byl tenký jako papír, úplně nahý, kromě tenké přikrývky, kterou měl přehozenou jako pončo. Jeho kostra byla zcela bez masa. Vypadal tak na sto let; jeho skutečný věk však nebylo možné odhadnout. Byl špinavý a zchátralý; bílé vlasy mu visely v mastných copech.

Jeho tvář byla jako animovaná a výraz byl naprosto prázdný, ale jeho rysy se neustále měnily, stejně jako se neustále pohybovala jeho ústa. Čelist se mu chvěla a cvakala nahoru a dolů. Zčernalý jazyk chvíli bezvládně visel z úst jako jazyk zaostalého dítěte, potom se znovu zasunul. Tváře se mu střídavě nadýmaly a splaskávaly. Celý obličej se choval, jako by neexistoval nikdo, kdo ho ovládá. Připomínalo to rybu ocucávající sklo akvária.

Zombie vzhlédl a podíval se na nás — a v tom okamžiku bylo úplně jedno, kdo kdysi žil v tomto těle, pouze se snažil znovu oživit tuto schránku. Pohlédl na nás se zvědavým pohledem a jeho oční víčka se třepala jako chycení moli. Vypadalo to, že má problémy svůj pohled zaměřit, a stejně obtížně udržoval rovnováhu. Zachytil se předku džípu a snažil se přes čelní okno dostat mezi mě a Fletcherovou. Jak nás pozoroval, znovu a znovu mrkal. V jeho tváři se zrcadlilo zmatení.

„Jako kdyby se nás snažil poznat," zašeptal jsem.

Fletcherová odvětila: „Toho není schopen. Ztratil svou orientaci v čase."

„Cože?"

„Zombie existuje pouze v přítomnosti. Jediné, co pro něho existuje, je to, co pozoruje."

Jako by to chtěl potvrdit, jeho výraz zmatení se změnil na pohled plný bolesti. Jako by chtěl plakat, ale nevěděl jak. Natahoval prsty směrem k Fletcherové, potom ke mně. Náhle se zadíval na vlastní ruce, na zšedlé prsty, podobné spíše drápům, na konci svých paží, jako by je nikdy předtím neviděl. Zapomněl na nás a mrkal rozčilením. Otočil se a odešel pryč bez nějakého cíle, naprosto bezduché stvoření.

„To jsou oni?" řekl jsem. „Už jsem zombie předtím viděl. Tak to dopadá, když se kolem potulující zranění a nakažení dostanou ještě dál než do čirého zoufalství. Jakmile se dostanou tak daleko, není síly, která by je vrátila zpátky."

Fletcherová chtěla něco dodat, ale místo toho se pomalu rozjela.

Jak jsme jeli dál nahoru po Market Street, potkávali jsme další a další potácející se zombie. Většina z nich směřovala na západ. Všichni byli vyhublí a špinaví, většina na sobě měla jenom hadry nebo ani to ne. Jejich pohyby byly nekoordinované, chvěli se a třásli. Vypadali, jako by se právě vrátili z Osvětimi, Belsenu nebo Buchenwaldu — jenom jejich pohledy byly úplně odlišné. Ti, co přežili koncentrační tábory, měli v očích alespoň záblesk života, jako připomenutí všech těch hrůz a zážitků, kterými prošli. V pohledech zombie nebylo ani to.

Zombie byli prostě odříznutí. Odříznutí od světa, od všeho kolem — i od svých těl. Působili zvědavě, jejich oči kmitaly sem a tam; ale nebyli schopni na nic soustředit svou pozornost. Jejich obličeje byly prázdné. Pohybovali se jako postižené oběti.

Fletcherová zpomalila a zahnula kolem skládky. Většina zombie si nás nevšímala. Špinavá stvoření — těžko říct, zda to byli muži nebo ženy — se belhala kolem nás. Opírali se o kapotu a jejich pohledy vyjadřovaly zvláštní druh štěstí.

„Tamten vypadá překvapeně," ukázal jsem.

„Mm, mm," odvětila Fletcherová. Zajela s džípem mezi dvě hromady cihel a pokračovala ulicí nahoru. Po levé straně jsem poznal budovu Brooks Hall. Nápis hovořil jasně — Sv. František znovu trpí. Přemýšlel jsem, kdo to tam asi mohl napsat.

Dostali jsme se nahoru a spatřili široké zaneřáděné prostranství. Na jeho samém konci se z bývalé radnice tyčila pouze ruina, podobná rozpadlému zámku. Dokonce se ještě daly rozpoznat jednotlivé schody. Celý prostor tvořil kdysi obrovské prostranství; nyní z něho zbyla jen změť betonu a oblaka prachu. Tady už nikdy nic nevyroste.

„Dobrá," řekl jsem. „Co dál?"

„Teď vystoupíme a trochu se podíváme kolem," odpověděla Fletcherová.

„Fakt?"

„Je to bezpečné." Chytla mě za ruku a vystoupila z džípu. Nemohl jsem dělat nic jiného, než ji následovat.

Na prostranství byli... lidé. Vypadali zdravěji než ti, které jsme potkávali na Market Street. Zombie? Spíš ne. Byli mladí, mnohým z nich mohlo být kolem dvaceti, třiceti let. Taky tam bylo pár ještě mladších, dokonce i několik dětí. Ve srovnání s ostatními jich ale bylo velmi málo.

Většina byla oblečena — nebo spíše neoblečena — do různorodých hadrů a roztrhaných šatů. Pohybovali se, aniž by si dělali se svým oblečením starosti. Vypadalo to, jako by na ně těch pár cárů někdo navěšel, nebo jako by sami sáhli po čemkoliv, co se dalo alespoň trochu nosit. To, co měli na sobě, nosili kvůli zahřátí a ne kvůli módě.

„A dál?" obrátil jsem se na Fletcherovou. „Tohle všechno už jsem viděl. Tohle jsou trosky schopné jakžtakž pohybu."

„Opravdu?" zeptala se.

„No jistě —" začal jsem. A pak jsem zmlkl. Zadíval jsem se na ni. „Co jim ještě je?"

„Zkuste na to přijít," ukázala. „Zkuste si s nimi promluvit."

Podíval jsem se na ni jako by zešílela. Mluvit s nimi?

„Nic na tom není," znovu mě ujistila.

Obrátil jsem se a pozoroval míjející postavy. Pohybovaly se bezcílně, ale nebelhaly se. Prostě se... pohybovaly.

Vybral jsem si mladého kluka, tak kolem šestnácti. Ale taky mu klidně mohlo být pětadvacet, nedalo se to odhadnout. Dlouhé hnědé vlasy mu padaly až na ramena. Na sobě měl jenom hnědé tričko, nic víc. Díky velkým hnědým očím působil přitažlivě.

Popošel jsem k němu a dotkl se jeho ramene. Otočil se ke mně s výrazem plným očekávání. Jeho oči byly prázdné; nějakou chvíli pozoroval moji tvář a potom, aniž by v ní něco zachytil, se otočil k odchodu.

„Počkej," oslovil jsem ho.

Obrátil se ke mně.

„Jak se jmenuješ?"

Zamrkal na mě.

„Tvoje jméno?" opakoval jsem.

Jeho ústa se pohnula: „Éno-éno-éno-éno?" řekl. Snažil se opakovat moje slova a pousmál se. „Éno-éno-éno-éno-éno-éno-" opakoval.

Položil jsem mu ruce kolem ramen. Zadíval jsem se mu do očí ve snaze navázat s ním zrakový kontakt. Uhýbal pohledem. Podržel jsem jeho obličej proti mému a znovu se mu zahleděl do očí. „Ne. Zůstaň tady se mnou," řekl jsem pevně.

Nejistě na mě zamrkal.

„Kdo jsi?" zeptal jsem se.

„Bub," odpověděl.

„Bub? Bob?"

„Bub-bub-bub-" šťastně se usmíval. „Bub-bub-bub-bub-"

„Ne," řekl jsem. „Ne." Znovu jsem natočil jeho obličej ke mně.

„Ne-ne-ne-" odpovídal. „Ne-ne-ne-." A pak: „Bub-bub-bub... bub-bub-bub..."

Spustil jsem ruce z jeho ramen a nechal ho, stále pobubávajícího, odejít.

Vrátil jsem se k Fletcherové. „No dobrá. A co?"

Zavrtěla hlavou.

„No nic, pokračujeme."

Teď jsem si vybral malou holku. Na sobě měla jenom kalhotky. Co všichni sakra měli s tím oblečením? Byla velmi hubená, působila chlapeckým dojmem.

Zastavil jsem ji a podíval se jí do tváře. Byla stejně prázdná jako tváře ostatních.

„Kdo jsi?" zeptal jsem se. „Jak ti říkají?"

„Kdo jsi...?" odpověděla. „Kdo jsi...?" zamrkala. Její pohled byl podobný pohledu toho kluka, nejistý a zmatený.

„Ano, jak se jmenuješ?"

„Jmenuji se, jmenuji se... Auntie Mame. Moje jméno, jméno, moje jméno, jméno—" vesele pobrukovala plná radosti nad malebností pronášených slov. Bavila se svou hříčkou. „Jméno, jméno, moje jméno..."

Nechal jsem ji, aby se vrátila zpátky k ostatním.

„Dobrá," řekl jsem Fletcherové, „už tomu rozumím. Nejsou to zombie, protože se s nimi dá navázat kontakt, ale ztratili podstatnou část vyjadřovacích schopností, takže jsou něco víc než jen chodící mrtvoly. Spíš nějaký mezistupeň. A to je všechno?"

„Skoro všechno," odpověděla.

„Co ještě?" zeptal jsem se. „Následek epidemií? Zápal mozkových blan?"

„Zápal mozkových blan je smrtelný," zdůraznila Fletcherová. „Jestli je to následek epidemií, to teď nemůžeme potvrdit. Vidíte támhle toho?" ukázala na vysokého tučného muže. „Byl jedním z nejlepších biologů na univerzitě. Když vypukla epidemie, byl na jižním pólu. Nikdy jí nebyl zasažen a po návratu byl řádně přeočkován. Pokud je to následek epidemií, tak je to mentálního původu."

„Jak se stalo, že skončil takhle?" zeptal jsem se.

Ztišila hlas: „Zkoumal je —" mávla rukou na okolo se pohybující postavy. „Domníval se, že by mohl najít a pozorovat projevy shromažďování, podobně jako u tučňáků královských. Strávil s nimi mnoho času, žil s nimi, pohyboval se s nimi z místa na místo. Jednoho dne se nevrátil; když jsme se ho vydali hledat, našli jsme ho bloudit tady, společně s ostatními. Nebyl schopen se vyjadřovat o nic líp než ostatní. Stal se jedním z nich."

Přemýšlel jsem o tom. Dřív, než jsem se stačil na cokoliv zeptat, Fletcherová pokračovala: „Pro nás to nebezpečné není. Je to dlouhodobá záležitost."

„Aha," odpověděl jsem, ale nijak zvlášť jsem tomu nevěřil.

Na prostranství se teď mohlo pohybovat několik stovek lidí. Na chvíli jsem se zastavil, abych je mohl pozorovat, a snažil jsem se pochopit, proč vypadají tak... zajímavě.

„Něco na tom je," řekl jsem, „nevím sice co, ale něco se tady děje. Jakmile se na ně člověk podívá, okamžitě ví, že nejsou normální. Co to znamená?" zeptal jsem se Fletcherové. „Co je to za znamení, které mi předávají?"

„Řekněte mi, co vidíte," odpověděla. „Řekněte, co opravdu vidíte."

„Vidím těla, růžová těla bez šatů. Nenosí moc oblečení. Co to znamená?"

„V létě byste je všechny potkal nahé — ale v tom to není. V San Franciscu se promenovaly zástupy naháčů už dávno. Během normálního průvodu na Den osvobození bylo všude nahoty ještě víc než teď."

„To nevím, můj otec mě tam nikdy nenechal jít."

„To neudělal dobře. Ale nahota je jen část pravdy. Co dál?"

„No... jejich kůže. Když jsem se jich dotkl, jejich kůže byla na omak slizká. Ne mastná, ale jaksi vláčná. Jiná."

„To jo, ale ještě pořád to není ono. Nepotřebujete osahávat lidi, abyste zjistil, že jsou odlišní, ne?"

„Máte pravdu." Prohlížel jsem si míjející dav.

„Poradím vám," řekla. „Co tady chybí?"

„Co chybí? No, nikdo nemluví. Žádná řeč. Pár jich cosi pro sebe pobrumlává, ale je to příliš potichu a příliš nesrozumitelné. Brumlají si jako malé děti, které si pohrávají se zvuky, co vydávají — počkejte." Chvíli jsem přemýšlel. „To, co tady chybí, je intenzita. Jsou nevinní. Jsou nevinní jako děti, že? Je to, jako kdyby zapomněli úplně na všechno, na to, jak vyrostli, a vrátili se do dětství, do své nevinnosti. Mám pravdu?"

„Jen dál," pobídla mě a usmála se „jsou schopni cítit bolest nebo vztek, ale neobklopují se tím jako my dospělí. My, když se naštveme, nejsme na to schopni zapomenout celé týdny, a kohokoliv potkáme, nutíme mu naše starosti. Dívala jste se někdy na 'Volné téma' v televizi? Jednou fotografovali na ulici pouze obličeje procházejících lidí. Skoro každý vypadal, jako by měl na obličeji masku. Jejich výrazy byly sevřené a nepřístupné. Ale tito... lidé, aspoň si myslím, že je tak můžu nazvat — ti lidé, jejich obličeje jsou tak uvolněné. Prostě rezignovali na bolest..."

Něco mě napadlo, a proto jsem zmlkl.

„Co se děje?" zeptala se Fletcherová.

„No, vlastně nic. Jenom mě napadlo, jaké to musí být, když se člověk musí vzdát své inteligence, aby se zbavil

bolesti." Díval jsem se na ni. V obličeji se jí zračily podobné myšlenky jako mně. Oči měla zvlhlé. „To je to, co jste chtěla, abych viděl?"

„Vůbec ne," odpověděla. Polkla a starostlivě dodala: „To ještě není ani začátek."

Vymyslete si svůj vlastní vtip:
Otázka: ?
Odpověď: Oběd.
---

8. Oběd

„Mnoho lidí žije svůj život tak,
jako by byli ochočení."
—SOLOMON SHORT

Znovu jsem se podíval na postavy. „Oni vlastně tvoří stádo, že?""

„Mm-hm," zamumlala. „Loni v létě jich bylo kolem dvanácti set. Přes zimu zůstalo kolem tří set; nyní se jejich počet zase zvětšuje. V současnosti jejich asi sedm set padesát. Je to největší stádo v severní Kalifornii."

„Co se stalo s těmi ostatními?"

„Většina z nich zahynula," řekla nezúčastněně. „Každou noc jich pár zahyne. Vypadá to následovně — za šoku se dostanete mezi tyhle potácející se raněné, ale jen v případě, že se o vás někdo rychle postará. Jinak se potopíte. Vše je to založeno na instinktu. Lidé vyhledávají ostatní, vyhledávají skupinu, aktivitu. Takže tohle," rozmáchla se„je nevyhnutelný proces. Ranění se shromažďují ve stádech. Myslím, že je to pro ně jakási iluze bezpečí. Bohužel, někteří z nich jsou na tom tak špatně, že nepřežijí ani ve stádu. Z těch, co odpadnou, se stávají zombie. Předpokládaná doba života zombie je šest týdnů; samotnou mě překvapuje, že vydrží tak dlouho."

Podíval jsem se na ni. „Vy jste se tím zabývala hlouběji, že?"

Přitakala. „Možná se díváme na budoucnost lidské rasy. Pokud bude vývoj tohoto stáda pokračovat stejným tempem, můžeme se dostat na počet dva tisíce pět set jedinců. Pokud se to stane, stádo se asi rozdělí." Ukázala směrem přes náměstí. „Vidíte tam ty dva naklaďáky? To jsou — promiňte mi ten výraz — kovbojové. Udržují stádo v pohybu. Dříve jsme stádo drželi v Golden Gate parku, ale vždy během noci jsme měli velké ztráty, takže je večer zaháníme do Brooks Hall."

Polední slunce pálilo ostřeji a ostřeji. Všiml jsem si, že většina členů stáda odhazovala i to málo, co měla na sobě místo oblečení.

Fletcherová sledovala můj pohled. „Tak, tak," řekla. „To se stává. Mívali jsme dvě staré dámy, které nedělaly nic jiného, než že sledovaly stádo a znovu je oblékaly. Zbyla jedna jediná. A i ta to nakonec vzdala."

Ukázala na starou vrásčitou dámu, která na sobě neměla nic jiného než svůj úsměv a pár křečových žil. Vypadala jako stará silniční mapa Pensylvánie. S sebou si na ochranu před slunečním žárem nesla slunečník.

„Někdy si myslím, že Jenny všechno pouze předstírá," řekla Fletcherová, „ale nikdy ji nepřinutíte, aby to přiznala. Ale na tom asi nezáleží."

„Copak to někdo z nich jenom předstírá?" zeptal jsem se.

Zavrtěla hlavou. „Nedá se toho moc ošidit. Někdy se tady objeví civilisté, aby stádo využívali — myslí, že si jen lehce užijí sexu. Ale... něco se s nimi stane. Už neodejdou. Podvádět se dá jenom chvíli; vlastně i podvádění je součást zařazování se do stáda." A potom dodala: „Na druhou stranu, všichni z nich mohou klamat — ale i kdyby to byla pravda, stále by to, co je kolem dokola, bylo opravdovou realitou. Ať je to cokoliv, pořád tomu nerozumíme."

„Začínám celý ten proces chápat," řekl jsem. „Děje se tady něco velmi fascinujícího. Ale nestačí jenom stát a pozorovat okolní dění. Je to jako... antropologická černá díra. Čím blíže jste, tím více vás to vtahuje dovnitř."

„Mm-mm," přitakala Fletcherová. „To je součást problému. Toto stádo se vyvinulo ze skupiny potulujících se raněných. Ale teď se samo stává pozorovatelem situace, tak jako každý, kdo se dostane do jeho blízkosti. Ani kovbojům není dovoleno pracovat více než jeden den v týdnu, a i to je veliké riziko."

Pokračovala: „Stádo je jedním z hlavních důvodů, proč je město uzavřené. Nevíme, co dělat. Dokonce jsme probírali možnost... euthanasie."

„Nevěřím vám."

Pokývala hlavou: „Ne. To nebyl můj nápad. Samozřejmě jsem s tím nesouhlasila. Je tady totiž něco, co bychom měli rozluštit." Podala mi ruku. „Pojďme."

„Kam jdeme?"

„Jdeme se s nimi projít. Není to nebezpečné, nebojte se."

Zíral jsem na ni. „Právě jste mi řekla, že každý den tohle stádo nasaje další lidi, a teď po mně chcete, abych se s nimi procházel?"

„Půjdu s vámi."

„To mě nijak neuklidňuje."

Zvedla zápěstí a zkontrolovala čas. „Nastavte si váš budík. Pokud byste se cítil zeslábly, alarm vás probere. Věřte mi, že to trvá déle než hodinu, aby vás to očarovalo."

„Očarovalo?"

„Jo. To je přesně to slovo. Očarovalo. Sám uvidíte."

Zabrblal jsem cosi o dobrých lidských úmyslech a nastavil si svoje hodinky. Když jsem se rozhlédl, Fletcherová už mířila k prostranství. Spěchal jsem, abych ji dostihl.

„Psst," zašeptala. „Nepohybujte se tak rychle, rozčiluje je to. Jednou jsme zažili něco na způsob rodea, bylo to hrozné. Jenom klidně stůjte a vnímejte, že jste součást stáda. Nic neříkejte. Jenom stůjte a pozorujte."

Stáli jsme tam jeden vedle druhého, pomalu jsme se otáčeli a pozorovali míjející těla kolem nás. Jejich obličeje vyzařovaly spokojenost; bylo to znervózňující a měl jsem z toho nepříjemný pocit. Cítil jsem studený pot v podpaždí.

Slunce žhavě pálilo a příjemně hřálo. Uvolnil jsem si dva knoflíky košile.

Přede mnou stála úplně nahá mladá dívka a pozorovala mě. Byla zrzavá a docela dost špinavá. Klidně mohla být malou sestrou Petra Pana. Smála se, ale skrývala tím svou rozpačitost. Opatrně přišla až ke mně a natáhla ruku. Dotkla se mé košile, osahávala ji a čichala k ní. Dotkla se mého obličeje a nechala své prsty přejíždět přes moji bradu a přes krk až na hruď. Zastavila se u knoflíčků mé košile a pohrávala si s nimi. Netrvalo jí dlouho, aby pochopila co s nimi. Usmála se své vlastní bystrosti.

Vzala mou ruku do dlaně a zkoumavě si ji prohlížela. Obracela ji pořád dokola. Očichávala ji. Můj pach se jí zřejmě zalíbil, protože mi začala líbat prsty. Navedla mi prsty ke svým ňadrům; byla malá a jejich bradavky byly ztvrdlé.

Pustila mou ruku, ale moje prsty zůstaly tam, kde byly. Znovu si zvědavě prohlížela můj obličej.

Zničehonic ode mne odstoupila a vrhla se na zem. Klečela na kolenou, opírala se o ruce a nabízela mi svůj zadek. Ohlédla se na mně, usmála se a zavrtěla zadkem.

„Och—" rozpačitě jsem se podíval na Fletcherovou.

„No tak, nenechte se pobízet," pobídla mě Fletcherová spikleneckým dívčím hlasem, „pokud tedy máte na tyhle věci chuť. Je to jen první krok k tomu, abyste se začlenil do stáda."

„Pro tentokrát se toho vzdám."

„Většina mužů to vzdá, aspoň napoprvé."

„Co tím chcete říct?"

Pokrčila rameny. „Ona s vámi komunikuje na své vlastní úrovni. Mnohem přímočařeji, než dokáže většina z nás. Je to velmi obtížné ignorovat a je takřka nemožné na to zapomenout."

Dívka se ohlédla. Zvedla se ze země a znovu se na mě podívala. Vypadala dotčeně a smutně se odkolébala. Bylo mi jí líto, ale o chvíli později se předváděla nějakému mladíkovi. Rychle se jí zmocnil; vzdychala a smála se a on s ní.

„Z antropologického pohledu..." začal jsem, ale hlas se mi najednou zlomil. Vyschlo mi v krku. Začal jsem znovu. „Promiňte mi, ale chtěl jsem říct, že to, co vidíme, je velmi netypické."

„Mírně řečeno," dodala Fletcherová.

„Chci říct — když budete studovat chování opic a lidoopů, moc často na promiskuitu nenarazíte, že?"

„Ne tak přesně. Ale takové chování není pro lidoopy typické. Nevíme to jistě, nemáme dostatek dat získaných pozorováním lidských stád. Moje vlastní teorie—" zarazila se. Mladík náhle přestal nebo ztratil zájem. Odešel pryč a nechal dívku na zemi; ta tiše mluvila sama k sobě.

„Pokračujte," vyzval jsem ji.

„No..." řekla pomalu Fletcherová. „Chtěla jsem jen říct, že moje vlastní teorie vysvětlující to, co vidíme... je výběr nebo reflexe naší vlastní kultury, která se vrátila na opičí úroveň."

„To je důvod, proč jsou všichni tak žádostiví?"

Přitakala. „Zřejmě ano. Naše kultura se stala přesexualizovanou. Tito... lidoopi... se dobře poučili." A potom pokračovala: „Také si myslím... že se stále ještě vyrovnávají s traumatem zkulturnění — přizpůsobení, kterým museli projít, aby se stali vnímavými. Dokonce čím více jsou zbaveni této schopnosti, tím víc se neustále chovají tak, jak se tomu naučili."

„Myslím, že tomu nerozumím."

„No dobře, zkuste to tedy jinak. Vědomí má své vlastní cíle. Vědomí umí zneužívat instinktů k tomu, aby těchto svých cílů dosáhlo. V porovnání s ostatními druhy jsme všichni divocí — protože potlačujeme svoje přirozené chování, abychom se stali vnímavými. Většina z nás je tak zaneprázdněna předstíráním vnímavosti, že odsunujeme do pozadí přirozenost našich těl a našich vlastních pocitů. Jsme od sebe odděleni. Většina tzv. civilizovaných populací se chová, jako by byly z dálky ovládány jakýmsi ovladačem. Jejich příslušníci se chovají jako stroje.

Myslím, že přesně to, co se děje tady, je jakýsi druh... reakce. Epidemie natolik zdevastovala pohled těchto lidí na svět, že rezignovali na své vědomí. Vnímavost již dále nefunguje — takže ji opustili. To, co vidíme, je zbytek přežívajícího přirozeného chování. Jeho vyjádření se již neděje skrytě — vše je otevřené a neskrývané. Tyto postavy nejsou nijak zakotveny v čase, nemají minulost ani budoucnost. Pouze existují, právě teď. Když jsou smutní, jsou smutní... dokud smutní být nepřestanou; potom přestanou a začnou se cítit zase jinak."

Náhle se zarazila a zadívala se na mě. „Svým způsobem jsou šťastní. Když my jsme smutní, nosíme ten pocit pořád v sobě. Hodně z nás se stále potácí kolem mrtvých těl své minulosti." Krátký okamžik vypadala velmi smutně, potom její obličej znovu zahalila maska strohé přítomnosti, „Pojďme, tudy."

„Cože?"

Ukázala.

Na prostranství pomalu vjela tři velká nákladní auta. Stádo se začalo pohybovat směrem k nim. Připadalo mi to jako vyhánění dobytka na pastvu. Auta zastavila, jejich bočnice se sklopily a z každého spadlo na zem několik velkých žoků s čímsi žlutým.

Znovu jsem se podíval na Fletcherovou.

„Oběd," vysvětlila mi. „Dáte si?"

„Co?"

„Pojďte." Chytla mě za ruku a provedla mě davem. Nebylo nijak zvlášť obtížné si zástupem razit cestu. Všiml jsem si, že silně páchnou, a zmínil se o tom Fletcherové.

„Pach stáda," odpověděla. „Myslím, že je to jedna z věcí, které je drží pohromadě. Za chvíli si tak zvyknete, že najdete stádo i po pachu."

Protlačili jsme se až k jednomu z žoků. Vypadal, jako by byl poskládán z několika velkých kusů žlutého polotovaru. Zapáchalo to po kvasnicích a másle.

„Je to nasyceno vitamíny, antibiotiky a bůhví čím ještě," napověděla mi Fletcherová.

Zatímco jsme se dívali, jednotliví členové stáda kroužili kolem žoku a začali z něho odtrhávat kusy, podobně jako kdyby trhali pecen chleba. Odnášeli si kusy s sebou, aniž by jedli, dokud nenašli klidné místo. Teprve potom si sedli a začali tiše žvýkat. Jejich výrazy zůstávaly prázdné; celý proces probíhal tiše a klidně.

Někteří seděli se svými druhy nebo s těmi, co je doprovázeli, a vzájemně se krmili. Viděl jsem matku krmící dítě — domníval jsem se, že je to její dítě, ale vlastně ani nemuselo být. Dvě dospívající dívky se s hihňáním dělily o svou porci. Starý muž o samotě hlubokomyslně žvýkal.

Obrovitý muž nesl tak velikou porci, že by stačila nasytit kupu lidí; jiný muž se k němu přiblížil a vyrval kus z jeho nákladu. Obr neprotestoval; vlastně se sám snažil rozdělit svůj náklad na polovinu.

Neexistoval tu žádný projev nenávisti, lakoty nebo netrpělivosti. Pohybovali se a žvýkali jako dobytek.

„Jsou v tom žrádle nějaký drogy nebo léky?" zeptal jsem se.

Zavrtěla hlavou: „Už ne. Zkusili jsme to jenom jednou. Jenom je to poplašilo. Splašilo. Nepotřebují léky ani drogy-"

Jeden z kovbojů na nás zamával z nákladáku. „Hej, Fletch!" křikl, „už jsi zase tady?"

Fletcherová se usmála a zamávala: „Jak se vede, Jaku?"

„Jo, dobrý," odpověděl. „Ale radši na sebe dávej bacha nebo se tvoje kozy budou houpat na slunci vedle těchhle."

Fletcherová se zasmála a odpověděla: „Ne dřív, než se zlepší krmení. Zatím se svých steaků nevzdám."

Kovboj oddělil ze žoku velkou porci žrádla. „Na, tady máš — zkus to. Zase jsme změnili recept. Třeba se ti to zalíbí tak, že se k nám připojíš." Hodil po nás kus žrádla.

Zachytil jsem ho ve vzduchu. Otočil jsem se a nabídl ho Fletcherová. Odtrhla si malý kousek a ochutnala. „Není to špatné," poznamenala, „ale pořád to není jako pravý steak." Zbytek mi nechala; vlastně mi ho skoro strkala do pusy. Bylo to měkké, čerstvé a teplé, vonělo to po másle. A stačilo trochu žvýkat, aby to bylo i chutné. Vzal jsem si další kus.

„Opatrně, Jime," odsunula zbytek porce Fletcherová. „Je to jedna z cest, jak se k nim lidi dostanou." Nabídla zbytek porce smutně vypadajícímu klukovi, který se vracel od hlavní skupiny. Tvář se mu rozjasnila a odběhl do ústraní, kde začal jíst. „To je Ubrečenej Willie," řekla. „Rád žebrá; jenom bůh ví, co byl zač, když byl ještě člověk."

Smutně zakroutila hlavou. „Je mnoho způsobů, jak do toho spadnout. Častokrát to pramení z únavy z každodenního žití. Někdy dokáže zodpovědnost za sebe sama docela vyčerpat." Odmlčela se a pohlédla na mě. „Celé to dokola je nebezpečné. Bere to energii. I samotné pozorování je nebezpečné. Jakékoliv úsilí, které jim věnujeme, tomu dodává energii. Je to jakási sociální rakovina, roste a požírá. Mění zdravé buňky na nemocné — a protože ty nemocné musejí být ošetřovány a syceny, další zdravé buňky musí být napadnuty. Je to nekonečný proces."

„Viděl jsem záznamy," řekl jsem.

„Jde ještě o něco jiného, bohužel. Něco, co nebylo v záznamech — protože nevíme, jak to popsat. To je to, co jsem chtěla, abyste viděl." Fletcherová si odhrnula černé vlasy z očí. Vypadala pochmurně.

Zeptal jsem se: „Tak dobrá, ať je to cokoliv, kdy už to uvidím?"

„Za chvíli. Ale pojďme radši dál odsud. Je toho trochu... moc najednou." Vedla mě zpátky k džípu. „Už tak vám příliš svítí oči."

„Cože?"

„Chtěla jsem říct — ale nic. Nechme toho. Řekněte mi radši nějaký vtip."

„Co?"

„Řekněte mi vtip," zopakovala.

„No třeba, proč Chtorrani přechází ulici?"

„Protože je to kratší, než ji obcházet. Řekněte mi radši nějaký, který neznám."

„Proč?"

„Zkouším, jestli jste pořád sám sebou. Humor je dobrým měřítkem — vyžaduje jistou míru intelektu. Zkuste jiný."

„Dobře. Co dělají Chtorrani, když ráno vstanou?"

Pokrčila rameny. „Co?"

„Řeknou: Pozdrav pánbůh."

Zakuckala se a přitakala: „Jo, jste v pořádku." Otočili jsme se k míjejícímu stádu.

„Dobrá. Co teď?"

„Počkáme."

Nemuseli jsme čekat dlouho; za chvíli bylo po obědě. Členové stáda si začali mezi sebou hrát. Někteří z těch mladších si hráli na honěnou. Připomínali mi loutky, samý běh a nahánění, podrážení a zápolení. Ale vše se odehrávalo

tiše, jenom s občasným výkřikem nebo zvoláním. Beze slov.

Stádo teď bylo aktivnější. Mnohem více jedinců se pářovalo — sexuálně i jinak. Všiml jsem si, že výběr partnerů byl náhodný, bez ohledu na věk nebo pohlaví. Žena středního věku si pohrávala s mladíkem, muž kolem pětadvaceti se držel za ruce s třináctiletou dívkou. Zahlédl jsem také několik homosexuálních párů, ženských i mužských.

Ale bylo tam také pár jedinců, kteří vypadali, jako by trávili společný čas zcela bez sexuální aktivity. Hlouček malých dětí, které si spolu hrály a pokřikovaly na sebe: „Ba-ba-ba-ba..." Jiné hloučky se teprve tvořily, měly tři, pět nebo více jedinců. Několik jedinců mužského pohlaví kroužilo kolem stáda a zahánělo zpět zatoulané členy stáda.

„Právě něco začíná, že jo?"

„Jo, přesně tak."

S úžasem jsem vše pozoroval; jakmile se stádo začalo shlukovat, páry, které se zaobíraly sexem, se rozdělily, aby se připojily k vytvářejícím se skupinám. Působilo mi obtíže jednotlivé členy stáda rozeznávat a považovat je ještě za lidi. Byly to... růžové opice. Zvířata.

Schoulil jsem hlavu mezi ramena. Zmocňoval se mě děsivý pocit. Dotkl jsem se ramena Fletcherové. „To je... tak zvláštní," řekl jsem. „Cítím se tady jako vetřelec. Připadá mi, že oni jsou lidská rasa a já stojím mimo."

Nesundal jsem svou ruku z jejího ramene, potřeboval jsem se jí dotýkat. Stádo bylo nyní ještě kompaktnější, stalo se jednolitou masou.

„Poslouchejte..."

Zpočátku zazněl jakoby prázdný zvuk. Mručeli jeden přes druhého, hlasy jedinců se vznášely nad šumem stáda. Potom jednotlivé mručící hlasy splývaly s dalšími do jednolitého, pronikavého chóru. Žádná harmonie, žádný rytmus, žádný melodický řád. Jenom grandiózní a mocný, vše pohlcující zvuk, který stále sílil.

Bylo to fascinující, plné narážek a skrytých významů. Znepokojující zvuk, bezdůvodný a prázdný, se stejnou intenzitou, ale s měnícími se složkami, které ho vytvářely. Hlasy šeptaly — podobně jako v mých snech — ale nedařilo se mi zachytit to, co říkaly.

Poznamenal jsem: „Zní to jako rachot továrny, která běží někde mimo tento svět. Zní to jako... jako..." Zpěv červů.

„Jime, měl byste slyšet svůj hlas," řekla Fletcherová.

„Co?"

„Je v něm podobné chvění jako tady kolem dokola. Dostali vás. A mě taky," přistihla sama sebe. V jejím hlase jsem také cítil vzrušení.

„Ale — to není možné!" podivil jsem se a obrátil se k ní.

„Jste v pořádku?"

Kývl jsem. „Jo, jsem. Jenom... cítím, jak mi ten zvuk prostupuje celým tělem." Stále jsem ji držel za ruku. „Cítím, jak to ve mně rachotí, doznívá. Vnímáte to taky? Je to jako... bychom do toho byli zahrnuti... jako bychom byli taky součástí stáda..."

„My jsme součástí stáda. Jsme součástí lidského stáda, které sebe sama pozoruje. Jsme částí kmene, který se osvobodil, takže se můžeme zpětně zvnějšku pozorovat."

„Ale věčně mimo zůstat nemůžeme, že?" Neslyšela mě. Odtáhl jsem svoji ruku.

„Tento fenomén —" vzrušeně ukazovala kolem, „může vyjadřovat to místo, které máme na mysli, když mluvíme o domově. Myslím tím ten domov, po kterém neustále toužíme, ale který nemůžeme nikdy najít. To může být ono." Popadla mne za ruku a přinutila mě, abych se jí podíval do očí. „Ať je tady vytvořen jakýkoliv 'prostor vědomí", my do něj patříme! Stačí se dívat, abychom byli členy stáda. A tak, jak rozpoznáváme sami sebe v projevech téhle masy, jsme vtahováni do jejího středu. Chápete už, proč je to tak nebezpečné?"

„Hm-hm. Nebezpečné..." Divil jsem se, proč křičela. Proč mluvila tak naléhavě? Vždyť přece nemusela. Nebylo to tady tak zlé, stádo vypadalo celkem příjemně.

„Jenom naše vnímání — nebo uvědomování sama sebe — nám dovoluje zůstat mimo. Ten chór, Jime, je voláním. Je to komunikace bez symbolů. Aby se mu dalo naslouchat, musí člověk opustit pojmové chápání a místo pojmům naslouchat pouze... pocitům. Je to velmi mocné! Zneklidňuje to, znepokojuje, fascinuje... okouzluje. Nemůže to pomoci, ale má to svůj vliv tím, jak nás to oslovuje. Prostě... nemůžeme... sami sobě dovolit... dovolit..." mluvila najednou z cesty, „nechat se... Jime...?"

Byl jsem rád, že přestala mluvit. Její řeč vůbec nedávala smysl, byly to pouze tóny spojené dohromady. Rušila mě ve vnímání zvuků, které vydávalo stádo; byl to neuvěřitelný šum. Všichni dohromady vytvářeli jakési drmolivé zvuky; zdálo se mi, že jsem je už někdy slyšel, snad před narozením... Jako kdyby všechny hlasy světa promlouvaly ve slovech, která nebyla slovy, protože slova ještě neexistovala...

Moje ústa se pohybovala společně s jejich. Vydával jsem svoje mumlavé zvuky a snažil se... porozumět. Snažil jsem se být součástí...

Co se tady dělo?

Všechno se tady dělo. Houfování. Volání. Zpěv všech těch hlasů. Smích. Kluci s klukama, děvčata s děvčaty. Kluci a kluci, děvčata a děvčata a všichni dohromady. Volání. Někdo mě držel za ruku, nemohl jsem se pohnout. Volání. Stávalo se hlasitějším a hlasitějším. „Co je?"

Někdo mě táhl zpátky, nohy se mi posunovaly. Posunovaly, stále se posunovaly.

Zakopl jsem. Někdo mě popadl a zvedl. Někdo něco říkal. Poznával jsem ten hlas. Všechno kolem zrudlo. „Shim! Shim!"

Ten hlas volal mě...

Něco mě udeřilo do obličeje. Zvonění. Facka.

Ne Shim. Jim.

Já.

„Kdo?"

„Jime!"

„Kdo...?" Nedokázal jsem dokončit myšlenku.

„Zůstaň se mnou," volal hlas. „Jime!"

„No... Musím vědět, kdo...?"

Kdo co?"

„Někdo mě volal — ...někdo mě volal —"

„Já. Pořád jsem opakovala tvoje jméno, pořád dokola."

„Ne, to jste nebyla vy. To byl někdo jiný. Někdo z jiného —" Podrbal jsem se zuřivě na hlavě. Nenašel jsem výraz pro to jiné místo. Jenom jsem věděl, že to není tady. „Skoro... skoro jsem tam byl."

„Jime!

„Kdybych tak mohl..."

„Jime, poslouchejte mě! Jime, podívejte se na mě!"

Podíval jsem se na Fletcherovou. Její obličej byl celý rudý a napjatý.

Řekl jsem: „Já jsem se — vzdaloval... že?"

„Byl jste pryč."

„Je mi to... je mi to líto," zamrkal jsem a rozhlédl jsem se. „Kde to jsme?"

„Na Market Street."

„Na Market... Street...?"

Přitakala.

„Ó, můj bože..." Zabořil jsem hlavu do dlaní. Měl jsem to za sebou. „Neměl jsem ani ponětí, že to může být tak silné. Ježišmarja..." Ohlédl jsem se. „Pořád ještě se pohybují?"

„Právě přestávají."

„Aha." V mém hlase zaznělo zklamání, sám jsem to slyšel.

„Jime, zůstaňte tady! Zůstaňte se mnou!"

„Zůstanu. Zůstanu."

„Jaké to bylo? Popište to." Snažila se mě přinutit, abych se na ni podíval. Podíval se jí do očí. „Zkuste to popsat!"

„Nemáme... pro to slova..." Ukázal jsem směrem ke stádu. „Oni znají ta slova... oni... ty slova..."

„Jime, zůstaňte tady!"

„To, co oni dělají... je..." vzal jsem ji za ruku. „Ne, nechte mě to dokončit. Jsou to slova... zpoza slov. Vím, že to nedává smysl, ale pokud jim dokážeš naslouchat, pochopíš to." Nechal jsem svoje myšlenky volně se vznášet myslí. Poletovaly lehce uprostřed mé... mlhy? Ne, to nebyla mlha.

Polkl jsem a řekl: „Máte pravdu. Komunikují, ale komunikují bez pojmů." Přestal jsem, abych se nadechl, ale musel jsem ta slova rychle vyslovit, než ztratí svůj význam, než já ztratím jejich smysl. „My, tady, komunikujeme ve slovech. Slova představují pojmy. Symboly. My komunikujeme prostřednictvím symbolů. Vyměňujeme si obecně přijímané symboly. To oni nedělají, oni se dorozumívají zvuky. Ne, oni se vyjadřují pomocí... hudby. Vytvářejí hudbu a jsou připraveni na komunikaci prostřednictvím hudby. Oni... já jim rozumím, nedává mi to smysl, ale cítím to tak. Vyjadřují se prožitky. Komunikují tak, že si společně vytvářejí prožitky... a... nějakým způsobem... jsou schopni se naladit na stejnou vlnu... a stanou se částí většího organismu...větší skupiny... stáda... a..."

Ach bože, teď jsem to pochopil.

„Oni už nemají identitu," řekl jsem. „To je taky důvod, proč se všeho vzdali, vzdali se schopnosti pamatovat si. Nemají paměť — a bez paměti není identity. Jedinou identitou, která jim zbyla, je identita stáda. Zůstávají společně kvůli potravě a sexu, ale zejména kvůli identitě. Ach bože, tohleto, co máme před sebou, je úplně nový druh existence lidstva!"

Ten závěr byl zdrcující.

Zachvěl jsem se; mráz mi přeběhl po zádech. „Můžu si tady někde sednout?" zeptal jsem se. Otřel jsem si čelo a zmateně jsem se rozhlédl. Bylo mi blbě.

Fletcherová mě odvedla k žčernalé kamenné lavičce, jedné z mála věcí, která přežila ohnivou smršť. Posadila mě a sama usedla vedle mě.

„Proč jste mě nevarovala?" zeptal jsem se. Hlas se mi zlomil.

„Netušila jsem to," omlouvala se. „Každého to zasáhne jinak." Její oči se zaleskly.

Podíval jsem se jinam, zahleděl jsem se do země. Beton na zemi byl prohnutý a popraskaný. Suše jsem polkl a přiznal jsem: „Cítím se... moc zmatenej. A podrážděnej. Připadám si jako..." zatvářil jsem se ublíženě, „Jako by mě znásilnili. Rozpáranej a vyvrženej. Cítil jsem se jako v pekle, jako bych ztratil něco důležitýho —" A pak jsem se rozbrečel. Vzlykal jsem do dlaní a vůbec jsem neměl ponětí, proč brečím. Prostě jsem nemohl přestat.

Otázka: Jak Chtorrané nazývají betonový bunkr?
Odpověď: Křupky.

---

9. „Zlámejte jim nohy."

„Pravděpodobnost je konstantní."
—SOLOMON SHORT

„Je vám líp?" zeptala se Fletcherová a podala mi kapesník.

Otřel jsem si oči a zadíval se na ni. „Jak to děláte? Jak odoláváte tomu... tlaku?"

Pokrčila rameny. „Nejsem si tak jistá, že tomu odolávám. Účastním se toho tím, že vše pozoruji a snažím se porozumět. Snažím se o to celý život, pozoruji, držím se zpátky a dívám se kolem sebe. Proto se možná dokážu s nimi pohybovat tak, jak chci já."

Vrátil jsem jí kapesník. Pocit prázdnoty a naprosté vyčerpanosti mě pořád neopouštěl. Připadal jsem si vyždímaný jako právě vypraná ponožka. Podala mi ruku a já se snažil myslet na to, abych neupadl. Zvedla mě za rameno z lavičky: „Pomalu pojďme."

Vedla mě zpátky k džípu a já ji pokradmu pozoroval. Vypadala stále stejně přísně a neústupně. „Děkuji vám," řekl jsem.

Stádo se mezitím rozplynulo po prostranství, takže se shromažďováním byl konec. Na několika ostrůvcích suché trávy spolu souložilo pár dvojic.

„Takhle to probíhá vždycky?" zeptal jsem se Fletcherové.

„Jak kdy — někdy jsou tak pozitivně nabiti, že jich už pár stihl srdeční záchvat a zahynuli; jindy jsou zase apatičtí. Dnes je to takový... průměr, aspoň mi to tak připadá."

„A probíhá to každý den?"

„Tak třikrát čtyřikrát za týden," zamračila se. „Ze začátku to probíhalo tak jednou až dvakrát za měsíc. Postupem času se frekvence zvyšovala a nyní se shromažďují takřka každý den. A myslím, že do měsíce to opravdu každý den bude. Taky mě napadá, jestli to není nějaký druh nebo způsob zasvěcovacího fenoménu. Od doby, kdy se toto chování objevilo, se stádo rozšiřuje mnohem rychleji, než jsme očekávali. Něco na způsob přijímacího rituálu, tak jak jste ho pocítil na vlastní kůži."

Souhlasil jsem.

Fletcherová pokračovala: „A taky si myslím, že jim to pomáhá udržet současné členy stáda tam, kde jsou. Minulý rok jsme měli několik odpadlíků, prostě lidí, co se vraceli. Byli velmi zmatení a potřebovali mnoho podpory a naší pomoci, ale znovu si dokázali uvědomit sami sebe. Letos... jsme ještě žádného odpadlíka nezachytili, od té doby, kdy začal tento proces."

„Prozraďte mi něco víc o odpadlících," požádal jsem. „Jak k tomu dochází?"

„No, většinou je to způsobeno určitým šokem. Například jsme měli mladého muže, který si zlomil nohu; bolest byla tak silná, že začal křičet. A zničehonic uprostřed výkřiků volal doktora. Jeho život visel na vlásku — a tak musel něco udělat. Žádný ze vzorců chování stáda nebyl pro tuto situaci vhodný, a tak vyvolal něco ze své staré paměti. Naneštěstí pro něho s tímto výkřikem byly v jeho paměti svázány i jiné procesy — musel s námi začít komunikovat, říct, kde ho to bolí a tak podobně, takže... si musel znovu uvědomit sám sebe."

„Takže je tu způsob, jak rozrušit stádo," napadlo mě. „Zlámejte jim nohy."

Fletcherová se zasmála: „Nemyslím, Jamesi, že je to tak snadné, ale přála bych si, aby to tak bylo. Pár z nich se dá vyděsit tak, že si znovu uvědomí sami sebe, ale většina je proti tomu už odolná. Neuvědomují si sami sebe a ani si nechtějí znovu uvědomit svou původní existenci."

„Hm," přitakal jsem. Na téhle úvaze bylo něco hlubšího, něco, co si zasluhovalo pozornost. Neustále jsem se tím zaobíral, převracel myšlenky ze strany na stranu a přemýšlel, jaké závěry by z toho mohly vyplynout.

Nechal jsem toho a zahloubaně jsem se zahleděl na stádo. Bylo tady ještě něco navíc, co bylo mimo mé schopnosti vnímání a porozumění. Zarazil jsem se...

Fletcherová sledovala můj pohled a potichu se zeptala: „Myslíte na otce? Myslíte, že je ještě naživu? Že je součástí stáda?"

Její otázka mě vrátila na zem. Chvíli jsem se zamyslel a pak zavrtěl hlavou. „Ne, nedokážu si představit, že by se můj otec vzdal všech svých sil ve prospěch tohoto kolem. To je jednodušší si ho představit mrtvého." Otočil jsem se k ní: „Snad tomu teď věřím, děkuji vám." Cítil jsem se mnohem lépe.

Fletcherová se dotkla mých tváří. „Vím, že to pro vás byl šok, Jime. Je dobře, že jste..." pozorovala cosi za mými zády a její obličej náhle ztvrdl.

Otočil jsem se a spatřil vysokého muže se širokými rameny, který se k nám blížil. Byl nahý a jeho obrovská hruď a hrající svaly z něho dělaly rozeného válečníka. Jeho kůže se leskla potem v odrazech slunce; byl jako býk. Oči mu jasně zářily a jeho pohled byl neústupně přímý; erekce se nedala přehlédnout.

„Není to váš ztracený vědátor —?" začal jsem otázku, ale Fletcherová mě rychle odstrčila.

Postoupila kus dopředu a za divokého chrapotu vycenila na samce zuby.

Zaváhal...

Znovu zachrčela.

Samec pomalu ztrácel svou bojovnost.

Fletcherová přidala ke svému chrapotu rozzuřené mumlání; samec se před jejími výhrůžkami dal na ústup. Vycenila zuby a zařvala: „Na-na-na-na!" Samec se otočil a vzdálil se.

Podíval jsem se na ni a začal jsem ji chválit: „Velmi účinné," ale nepřítomně na mě hleděla. „Co se děje?"

„Nic," odsekla.

„Kecy, jste pěkná lhářka," vrátil jsem jí to.

Snažila se mě odstrčit, ale popadl jsem ji za ruku: „Hele, nedělejte tady z nikoho blbce."

Vytrhla se mi a odběhla pryč, rukama si zakrývala obličej a celá se chvěla. Šmátrala po kapesníku a mezitím se otočila ke mně, utírajíc si oči. „Byli jsme milenci," řekla, „pořád mi dělá potíže, když ho takhle vidím. Hlavně... když se chová jako teď. Je mi ho líto."

Nevěděl jsem, co říct, takže jsem radši mlčel. Vzal jsem ji za ruku a vedl ji zpátky k džípu. Nasedli jsme a mlčeli. „Proto se tak zajímáte o to stádo?"

Pokývala hlavou: „Chci mít jenom jistotu, že je v pořádku, dlužím mu to."

„A dál?" zeptal jsem se.

Nadechla se. „A taky doufám... že rozluštím jejich chování... že se mi podaří dostat ho zpátky." Poškrábala se na nose. Měla zarudlé oči.

„Znamená pro vás hodně, že?"

„Byl — je — to hrozně zvláštní, ohleduplný člověk." Přehlédla stádo. „Někdy..." nedokončila větu.

Sledoval jsem její pohled.

„Je to občas silné pokušení," poznamenala. „Žijí v takovém klidu a užívají si radosti." Potom pokračovala: „Možná, že jsou jedni z posledních na této planetě, kteří mají to štěstí."

„Napadlo mě..." řekl jsem. „Jak dlouho jim to vydrží, pokud nezbyde nikdo, kdo by se o ně staral?" Podíval jsem se na ni: „Jejich zábava a pohoda je velmi nebezpečným přepychem. Myslím, že už si nemůžeme dovolit víc zábavy, rozhodně ne takového druhu."

Neodpověděla mi, jenom neustále pozorovala stádo. Samec si už našel společníka na odpoledne — mladého chlapce, který na něho vrhal obdivné pohledy. Podíval jsem se na Fletcherovou, její pohled byl stále strnulý, takže jsem raději mlčel.

Nastartovala džíp a vraceli jsme se k Oaklandu.

Vůbec nepromluvila, až v polovině mostu přes zátoku mě požádala: „Můžu vás o něco poprosit?"

„Samozřejmě."

„Neříkejte nikomu o tom, co se stalo."

„Jako bych tam ani nebyl."

„Díky," vděčně se zasmála.

„Mimo to, taky bych nerad, aby se Duke dozvěděl, že jsem byl... očarován."

Přepnula řízení na automatického pilota a zajistila volant. „Ode mě se to nedozví."

„Dík."

Stiskla mi ruku — od teď jsme sdíleli společné tajemství a všechno bylo v pořádku.

Fletcherová mě vysadila u ubytoven a slíbila mi, že mě zařadí na seznam zaměstnanců laboratoře, kteří mají permanentní propustku. Sledoval jsem ji, když s máváním odjížděla — kolikrát za týden asi přejíždí most do San Francisca?

No... možná to není moje starost.

Duke tam nebyl, ale našel jsem jeho vzkaz: „Běž brzo spát, ráno vyrážíme už v šest."

Na posteli jsem našel novou příručku. Přečetl jsem ji během večeře, vypadalo to na novou akci. Kvůli tomu nás vytáhli z Colorada?

Nedávalo to smysl.

Šel jsem spát s hlavou plnou neklidných myšlenek; v noci jsem si moc neodpočinul. Pořád mě pronásledovaly hlasy, ale opět mi nic neprozradily.

Otázka: Co mají Chtorrané v pytlíku se svačinou?
Odpověď: Dva krajíce černého chleba a Chicago.

Otázka: Co používají Chtorrané místo párátka?
Odpověď: Sbíječku.

---

10. Škorpióny

„Z kyselých hroznů bývá většinou kyselé víno."
—SOLOMON SHORT

„Ráno se dostavilo příliš brzy.

Vykašlal jsem se na svoje tělo a potkal se s ním znovu až v džípu; vzbudil mě jakýsi hluk. Přejížděli jsme rozmláceným a špinavým mezinárodním letištěm v Oaklandu. Na konci rozjezdové dráhy na nás s nastartovanými motory čekal plně vyzbrojený Banshee-6.

Duke přijel s džípem až k rampě. Se zacpanýma ušima jsem za ním šplhal po rampě nahoru do tryskového

vrtulníku. Dveře se za námi okamžitě zavřely a pilotka ani nepočkala, až se usadíme. Odblokovala brzdy a rozjela se po dráze. Posadil jsem se naproti Dukovi. Ani jsem si nestačil zapnout bezpečnostní pásy a už jsme byli ve vzduchu.

Za chvíli promluvila do mikrofonu: „...míříme na tři pět dva. Enterprise, můžete začít vypouštět ty vaše ptáky. Posbíráme je nad San Pablo Bay."

Ten hlas jsem znal. To byla Lizard Tirelliová! Mohlo mě to napadnout, už když jsme startovali. Naklonil jsem se k Dukovi. „Pamatuješ si, jak jsme Ted a já odlítali z Alpha Brava?" Přikývl. Ukázal jsem palcem dopředu: „To je ta samá pilotka."

Převedla řízení na autopilota a otočila svoje sedadlo směrem k nám. Byla pořád tak hezká, jak jsem si ji pamatoval. Jenom jsem si přál, aby neměla na hlavě helmu — rád jsem totiž pozoroval zrzky. „Jsem plukovník Tirelliová," představila se. „Vy jste kapitán Anderson?"Duke přikývl. „A samozřejmě, poručík McCarthy, že."

Přitakal jsem. „Blahopřeji k povýšení, plukovníku."

Ani si toho nevšimla, jen se dívala na Duka. „Asi jste pořádně překvapeni rychlostí vašeho přesunu. Vyžádala jsem si vás speciálně pod své velení."

„Ehm?" podivil se Duke.

Plukovník Tirelliová pokračovala ve vysvětlování: „Líbí se mi vaše přehledy, jsou spolehlivé. Díky vaší činnosti v loňském roce můžeme dnes kontrolovat území Skalistých hor."

„Ta práce vlastně ještě ani nezačala," poznamenal Duke. Všiml jsem si, s jakou tvrdošíjností to řekl, těžko ale říct, jestli to zaregistrovala Lizard.

„Vím, v jakém je to stavu, prošla jsem vaše zprávy. Ale to už dokončí někdo jiný, momentálně jste potřeba tady."

Duke nevypadal zrovna štěstím bez sebe, ale neřekl, co si o tom myslí.

A ani nemusel; vypadalo to, že Lizard umí číst myšlenky stejně rychle jako lítat. Potichu dodala: „Chápu, kapitáne — ale tohle je práce Strýčka Ira."

„Aha," řekl Duke. Tím to skončilo.

S plukovníkem Irou Wallachsteinem jsem se potkal den před jeho smrtí. Zlikvidoval jsem červa, který ho zabil. Moc jsem ho v lásce neměl, ale byl jakýmsi kmotrem Zvláštních jednotek, takže jsem ctil jeho památku.

Lizard spustila v přátelském tónu: „V tý)hle akci jste v roli doprovodných pozorovatelů. Bude na vás napsán posudek."

Duke odpověděl: „Instrukce jsme dostali teprve včera."

„Přečetli jste je?"

Oba jsme přikývli.

„Dobrá. Je mi líto, že jste na to neměli víc času, ale buďte rádi, že jste měli aspoň nějaký. Spojení jde ztuha —; a bude to trvat do té doby, než se nám podaří dát do pořádku naše pozemní stanice. Bůhví, kdy to bude." Vypadala ustaraně a unaveně, ale rozhodně ne poraženě. Rozpačitě pokračovala: „Takže, dostali jsme něco, co vypadá jako rozsáhlé osídlení ve zpustošené oblasti severní Kalifornie. Pokusíme se to zvládnout — ale je v tom pár háčků. Druhá a třetí fáze hnízdění —"

„Třetí fáze?" podivil se Duke.

Lizard vypadala naštvaně, že ji přerušil, ale s úšklebkem přitakala.

Podívali jsme se s Dukem na sebe. To už to bylo tak špatné? Znal jsem letecké snímky hnízd ve druhém stadiu; hexagonální komplexní stavby, šest sdružených okolo jedné. Kterékoliv děcko s kompasem mohlo nakreslit takový půdorys. Ale třetí stadium? To jsem si nedokázal představit.

Lizard pokračovala: „Pochopíte, až to uvidíte. Vy, kapitáne, použijte levý kokpit, McCarthy, ty pravý. Jakmile zahlédnete cokoliv červeného, odpalte světlici. Dočišťovací skupina bude jen třicet vteřin za námi a shodí vhodné detergenty. A taky radioaktivní částice s krátkým poločasem, takonitový prach, jedovaté nálože, selektivní radioaktivní látky a odbouratelné biocidy. Nepoužíváme oheň, na střední až velké stavby používáme cílené výbušniny. Výbušniny jsou shazovány druhou vlnou, která následuje šedesát vteřin po první. Nějaké dotazy?"

„Jak daleko severně poletíme?" zeptal se Duke.

„Hodinu a půl."

Duka to překvapilo. „Tak blízko?"

„Je to ještě horší. Zjistili jsme doprovodnou aktivitu přímo v oblasti."

„V blízkosti napadeného území?" zdvihl s údivem obočí Duke.

Lizard přitakala. „Přesně tak."

Duke se podrbal na hlavě. „Jestli je pravda, co říkáte, dobrá, ale přesto tomu nemůžu uvěřit."

„Jako většina lidí," doplnila Lizard. „Začalo to loni, našli jsme Klany v Oregonu. Klany s velkým K. Jsou to hrstky přeživších, kteří se tu a tam objeví. Lidé jsou schopni udělat takřka cokoliv, aby přežili. Ale část z těchto skupin začala dokonce vytvářet svoje vlády."

„Tato skupina," pokračovala Lizard, „měla kolem tří set členů. Prohlásili se za nezávislý druh a tvrdili, že Spojené státy jsou nyní 'nevhodným společenstvím'." V jejím hlase byl patrný výsměch a opovržení. „'Dohoda o záměru' — to je to, co považují za formu vlády. Prohlásili, že záměr, s jakým vznikly Spojené státy, je už neplatný, takže chtějí vytvořit novou dohodu."

„Řekli, o čem by měla být?" zeptal se Duke

„Za nějaký čas to bylo jasné," odpověděla Lizard.

„Vypadá to, že byli schopni se na něčem dohodnout, tedy alespoň tři stovky z nich," poznamenal jsem. „To představuje docela velkou shodu," schválně jsem zvědavě popichoval.

Lizard pokrčila rameny: „No, vlastně — tyhle kecy možná pro někoho jednoduchýho znějí zajímavě; já bych na to ale nesázela. Moje uniforma má pořád zelenou barvu armády Spojených států — to jsou ti, co mi posílají prachy. Žádný lepší nabídky nemám."

„Takže máte problémy, co?"

„Tak i tak," zamračila se Lizard. Rozčileně se poškrábala na nose. „Požádali jsme je, aby opustili obsazené území, kvůli jejich vlastní ochraně. Odmítli. Dali jsme jim najevo, že nemají na vybranou. Řekli, že na autoritu Spojených států se můžou vykašlat. Poslouchejte..." zarazila se. „Nestarám se o to, v co lidé chtějí věřit. Moji rodiče patřili k DSML — Duševnímu souladu mezi lidmi — takže jsem měla možnost setkat se s různými názory. Pokud se lidi chtějí pomalovat třeba namodro a kamarádit s trpaslíky nebo slony, je mi to úplně jedno. A nebudete mi to možná věřit, ale některé Klany to dokonce dotáhli už i tak daleko. Problém je v tom, že oni se 'osvobodili' — rozuměj obohatili — na úkor majetku Spojených států. 'Ve jménu lidí", jak sami říkají. Ve skutečnosti to byli pouze oni sami, na které toto osvobození vztahovali."

„Jaký majetek?"

„Armádní, samozřejmě. Nebylo to nic moc hezkýho — prostě se nějak zmocnili dost velkého zbrojního arzenálu. Museli jsme použít leteckých úderů, abychom se jich zbavili. Byla jsem v první misi."

Duke byl překvapen: „To neexistovala jiná možnost?"

„Vždyť měli rakety země-vzduch, tanky! A byli na cestě k jadernému silu!"

Jasně. Nebylo potřeba dalších vysvětlení.

„Slyšel jsem, že Klany nabíraly na síle, ale netušil jsem, že to bylo tak špatné."

„Měl byste tam být," odpověděla Lizard. „Učili děti zacházet s kulomety. Zkusil jste někdy přemýšlet o tom, jaký vliv to má na vojáka, když jeho nepřítelem je dvanáctileté děvče? Je to hrozné."

Duke byl překvapen; viditelně chtěl změnit téma. Potichu se zeptal: „Proč se ale sdružují kolem oblastí napadených Chtorrany?"

„Možná, že používají červy jako štít," odpověděla Lizard.

„Chceš říct, že našli způsob, jak vedle sebe existovat?" Nemohl jsem si pomoci, ale musel jsem se na to zeptat.

Duke zafuněl: „Existuje jediná cesta, jak vyjít s červy. Zevnitř."

Lizard dále pokračovala: „Je to vlastně jednoduché. Napadené oblasti jsou územím nikoho, fakticky mimo dosah vlády Spojených států — aspoň teď — a jak to tak vypadá, ještě dlouho budou. A Klany vědí, že jakmile překročí hranice a vstoupí do bezpečných měst, přijímají nejen ochranu Spojených států, ale i jejich výkonnou autoritu. A to znamená, že tím okamžikem ztrácí svou nezávislost," dokončila Lizard.

„Ale jak se sami brání před červy?" ptal jsem se.

„Na to musíme teprve přijít," řekla.

„Vy jste nevyslýchali ty, co přežili?" podivil se Duke.

„Žádní nebyli," řekla úsečně.

Duke se na ni podíval s neskrývaným respektem. Jeho obdiv přijala chladně. Bylo jasné, že o celé té záležitosti nerada mluví; rozrušovalo jí to. Duke sklopil zrak a civěl na podlahu. Tušil, čím asi prochází; sám už to měl za sebou.

Věděl jsem, že to však nedokáže říct.

Plukovník Tirelliová promluvila první: „Nepředpokládáme, že se něco děje s Klany. Myslíme, že to jsou červi. Něco se děje, nějaká změna chování; snad je to první, nízká úroveň útoku na samotnou lidskou podstatu. Možná probíhá něco na způsob adaptace.

Jedna z teorií předpokládá, že mnoho z druhů planety Chtorr se tady již usadilo a že červi dávají přednost této jim známé potravě před lidmi. Ale je to zatím jen spekulace. Rozhodně bych to nechtěla zkoušet na vlastní kůži —"

Náhle se ozvalo rádio a Lizard se ohlásila: „Slyším, Tirelliová."

„ELDAVO Banshee-6 vidíme vás. Budeme vás sledovat jako máminy poslušné děti."

Lizard se ohlédla přes levé rameno. „Taky vás vidím." Pak se zamračila: „Kolik se vás kolem potuluje?"

„Celá letka, plukovníku."

„Jak to, že vás vidím jen dvanáct?"

„Druhá vlna letí na 101, přidají se severně od Santa Rosy-" .

„Čí to byl nápad?"

„Kapitána Caswella, plukovníku."

„Rozumím. Jak jste na tom?"

„Jenom hoříme nedočkavostí, madam plukovníku; nachystáni šířit smrt odsud až po Klamath."

„Pro dnešek to bude stačit jenom v cílové oblasti, O.K.?"

„Končím. Roger."

Přesunul jsem se k Dukovi a natáhl se, abych se podíval ven. Zahlédl jsem šest bitevních letounů ve vyrovnané řadě za námi. „Hele, to jsou škorpióny!"

Jo. To určitě jsou," odpověděla Lizard. Podívala se na nás: „Chcete o nich něco vědět?"

„No jasně." Mrkl jsem na Duka a pak jsem se podíval zpátky na Lizard. „Myslel jsem, že jsme se jich museli podle dohod vzdát. Tak to bylo uvedeno v Moskevském paktu, nebo ne? Měli jsme je potopit."

„To jsme taky udělali. Do jednoho."

„Ale potom — jak to, že —?" Znovu jsem se podíval ven. Tohle byly fakt škorpióny.

Z Lizard vyzařovala spokojenost. „No jasně, že jsme je potopili. Ale předtím jsme je zakonzervovali do akrylátu. To je udrželo pěkně v suchu do té doby, než jsme je potřebovali. Začali jsme je vytahovat loni." Podívala se z okna. „Vypadají dobře, co?" smála se.

To jsem nemohl popřít. Byly černé, velké a hrozivé. Se zapnutými rudými reflektory musely vypadat příšerně.

„Dobrá," řekla Lizard. „Prozradím vám, co je za tím. Co je fakticky za tím. Neověřená, ale stoprocentně spolehlivá informace. Denver je příliš zranitelný — armáda chce znovu přesunout sídlo federální vlády.

„Kam?" vyhrkl jsem. „Všude bude zranitelná."

„Na Havaj ne," odsekla Lizard. „Někam, kde dosud nejsou žádné známky napadení a kde se v budoucnu ani neprojeví. Aby se to zaručilo, nebudou tam ani výzkumné laboratoře, dokonce ani na umělých ostrovech."

Duke pokýval hlavou: „To nikdy neprojde. Vypadá to jako prohra."

Lizard souhlasila: „Jestli se to stane, tak to bude prohra."

„Havaj je příliš malá," řekl Duke, „co zbývá?"

„Havaj je pouze Fáze I. Fáze II počítá s Austrálií a Novým Zélandem. Žádná z těch zemí ještě nebyla napadena. Dohody jsou před uzavřením. Ve skutečnosti nás očekávají s otevřenou náručí, hlavně pokud přineseme všechno to, co jsme schopni zabalit a dopravit."

Sáhla pod sedadlo a z ledničky vytáhla dvě vychlazené koly. Hodila nám s Dukem každému jednu a sama si vytáhla další. „Ale náš bezprostřední cíl je teď naprostá centralizace moci, nejpozději během osmnácti měsíců. Ostatně, prezident to oznámí na konci měsíce. Připravujeme řetězec bezpečných měst, každé bude obklopeno desetikilometrovou ochrannou zónou. Předpokládáme, že každé takové město bude schopno nezávisle odolat alespoň rok. Samozřejmě, že na spoustu věcí využijeme roboty. Každé město tak zároveň může být využíváno jako základna pro vojenské operace v okolí."

„To vypadá, jako kdybychom se vzdávali celé země."

Zakroutila hlavou. „Ne. Ale nejdříve zachráníme lidi. Nemůžeme bojovat bez frontové linie."

Duke se zeptal: „Tak co to má co dělat s Kalifornií jako takovou?"

„Dálnice 101," odpověděla Lizard. „Je to páteř západního pobřeží, potřebujeme ji udržet. Seattle a Oakland budou patřit mezi bezpečná města, doufáme, že taky San Francisco. A snad i Portland, ale o tom ještě není rozhodnuto. Záleží na tom, jak bude schopný obrany. Taky chceme podél dálnice vybudovat pár pevností, už se na tom začalo pracovat. Prostě potřebujeme udržet přístup k moři. Je to taky podmínka Austrálie a Havaje, chápete?"

Duke i já jsme souhlasně pokývali.

„Dobře." Rádio zapípalo a plukovník Tirelliová se opět chopila řízení. Byli jsme nad Geyserville a připojila se k nám druhá vrtulníková letka.

Vrátil jsem se do pravého kokpitu a sledoval dole ubíhající zem. Letěli jsme teď docela nízko, mírně nad vrcholky stromů, takže se mi docela zvedal žaludek. Lizard sestoupila ještě níž, takže jsme kopírovali ubíhající profil krajiny, nahoru a dolů. Kalifornie vypadá jako pomačkaný samet.

Stráně měly být touto dobou zelené, ale nic takového jsem neviděl. Křoviska a stromy pod námi byly zažloutlé a nemocné. Na zemi se vinuly růžové a červené stezky. „Vypadá to jako lišejníky, co?" poznamenala Lizard. „Ale nejsou; je to jen jiný druh mořského bahna. Nutno říct, že jejich výměšky nejsou moc dobré pro zdejší formy života. Hlavně tím trpí sekvoje. Ty jasné stezky jsou místa, která ještě nestačila vyschnout po únorových bouřích. Díky dešťům je jich tady ještě pořád plno. Pokud nevyschnou, celá tahle oblast bude na konci léta zbarvená červeně. V Denveru sice zkoušejí nějaké nové biocidy, ale zatím to nevypadá dobře."

„Díky," řekl jsem hořce, „nějaké další dobré zprávy?"

„Jo," řekla Lizard, „dál to vypadá ještě hůř. Počkejte, za chvíli budeme nad Clear Lake." Zapnula rádio: „Tak poslouchejte, káčátka, tady je Banshee-6. Jdeme na to."

Najednou jsme se ocitli nad vodní hladinou, měli jsme ji přímo pod sebou. Leskle odrážela modrou oblohu, úplné stříbrné zrcadlo. Na hladině jsem viděl siluetu Banshee letícího pod námi. Hned vedle se míhaly stíny škorpiónů. Byly mnohem větší a mohutnější, řvaly za námi jako letící draci. Ze země musely vypadat úděsně.

Přeletěli jsme severní pobřeží jezera a zničehonic se pod námi rozevřelo animované peklo. Jeho jas mi podráždil oči, takže se z nich samovolně začaly lít slzy. Zmateně jsem mrkal a nebyl jsem schopen domyslet to, co jsem viděl. Všechno vřelo barvami, v životě jsem neviděl nic tak jasného a křiklavého. Nasadil jsem si brýle a zaměřil je dolů.

Nepomohlo to.

Všechno dole bylo rudé — všechny možné odstíny rudé, zmatenost vykvétajících barev a odstínů, grandiózní ohňostroj záře. Oči nebyly schopny vstřebávat tak intenzívní vjemy a mozek je nestačil zpracovávat. Dole to plápolalo všemi možnými jasy a kontrasty rudé, mezi kterými probleskovala zcela růžová zem. Uprostřed toho se jakoby vznášela oranžová, fialová, karmínová a ohnivě červená oblaka.

Oči se mi zamžily a já spatřil Zemi jako obrovskou živou kreaturu. Její růžově zbarvená kůže byla rozdrásána a rozsápána a já nahlížel do oceánu výbuchů a krvavých erupcí, do otevřených ran, ze kterých na povrch vytékala temně rudá krev a vracela se zpátky do rozedřené kůže.

Zvedl jsem brýle a protřel si oči, abych se mohl znovu podívat.

Pod vrtulníkem se otvíral pohled na samé dno pekla; jasně oranžová křoviska se vinula nahoru jako plameny. Vysoké, dočervena zbarvené sekvoje se tyčily jako ozdobné peří utopené v šedém kouři. Fialové proudy se řinuly ze stromů jako spleť pavučin a pod nimi byla velká černá pavouci stvoření — shromažďovala se na zastíněných místech. Červení plazi se sunuli po zemi — připomínali drásající pařáty.

Zem byla růžová.

Vypadala, jako by byla rozcupována na chuchvalce, jako by byla vytvořena z chomáčů cukrové vaty. Kopce dokola mohly klidně být cukrové homole — ve stylu 'Vítejte v zábavním parku' — nebo v blázinci. Země byla protkána sinavou modří stezek nebo vybuchovala žlutými erupcemi; barvami, které opisovaly obrysy nepřátel. Kopce byly pokryty sítí fialových a bílých vláken; vypadaly jako bláznivá výšivka.

Borovice — nebo alespoň to, co z nich zbylo — byly jako černé špičaté věže tyčící se k nebi, surově spálené. Viděl jsem ruiny budov, změť stěn a sutin, které se halily do svých kabátů z popínavého břečťanu.

Dostali jsme se do úplně jiného světa, do světa, ze kterého zelená barva vymizela — a stejně tak vymizelo vše, co bylo s její existencí spojeno.

Podíval jsem se kolem a pochopil jsem, že tady už není potřeba se obávat zvlčilých Klanů a je zbytečné se zaobírat otázkami lidství.

Díval jsem se na budoucnost — pode mnou byla budoucnost planety Země. Jak dlouho to ještě bude trvat? Vlastně na tom ani nezáleželo, do tohoto světa jsme jednoduše už nepatřili, nebylo tady místo pro lidskost a lidské společenství. Tady ne.

Řev motorů vrtulníku postupně utichl. Pomalu jsme se blížili k cíli.

Otázka: Jak Chtorrané říkají masové demonstraci?
Odpověď: Zajímavá příležitost.
---

11. Mandala

„Existuje pouze jedno přikázání:
Neplýtvej.
Všechna ostatní jsou zbytečná."
—SOLOMON SHORT

Téměř okamžitě jsme spatřili kopule.

A mnoho z nich bylo už ve druhém stádiu hnízdění.

Jejich uspořádání bylo standardní: jedna centrální kopule, šest ostatních stejné velikosti hexagonálně rozmístěných kolem. Stejné jsme už viděli v oblasti Skalistých hor, ale pořád jsme nevěděli, kolik Chtorrů v takové stavbě může žít. V jedné kopuli nebyli nikdy víc než čtyři Chtorrani. Tady to vypadalo na víc, ale na kolik? Tohle byly první stavby, které se mi zdály kompletní.

Zachytili jsme první z nich, ale vzápětí jsme to vzdali; bylo jich tam příliš mnoho. „Ty značkovače si radši schovejte," řekla Lizard, „bude jich ještě moc."

„Jime!" zakřičel Duke. „Přímo pod námi!"

Nahnul jsem se v kokpitu dopředu jak to jen šlo. Pod námi bylo nejmíň dvanáct rudých červů, kteří se plazili po zemi, mnohem víc, než jsem kdy viděl pohromadě — a tihle byli ke všemu obrovští! Ten, který byl přímo ve stínu vrtulníku, byl velký nejmíň jako autobus Greyhound.

Uvědomil jsem si něco hrozného — pokaždé, když se zvětšilo napadené území, adekvátně tomu se zvětšili i samotní červi. To neexistoval žádný limit?

Bylo mi špatně z pomyšlení, jak jsme oproti nim nicotní. Jak moc ještě porostou? A jak nás vůbec vnímají? Červi nás zpozorovali, zvedli se do třetiny své délky a začali po nás chňapat svými končetinami; neslyšel jsem, jestli u toho vřískali nebo ne.

Rozptýlené stavby teď byly mnohem častější, měl jsem dojem, že se blížíme k městu nebo k vesnici. Kolem se tyčily kopule, ohrady a legračně vypadající špičaté věže. Vzpomněl jsem si na totemové pole, které bylo před první kopulí, kterou jsem kdysi spálil. Jsou tohle podobné stavby? Chtěl jsem sestoupit dolů a přesvědčit se na vlastní oči. Přemýšlel jsem, jak asi musí vypadat chtorranské město, když je hotové. Většina staveb byla ještě rozestavěná, všude stály zpola postavené kopule, které byly poskládány do kružnic nebo různě se vinoucích křivek. Vše se vyznačovalo jasnou strukturou, která ale stále nebyla zcela zřetelná. Potřeboval jsem vidět více.

Ale jak jsme pokračovali, smysl toho uspořádání se spíše vytrácel, než aby se stával zřetelnějším. Spolu s tím, jak rostl počet staveb, zvětšoval se také počet kopulí v jednotlivých stavbách, ale díky stísněným prostorovým poměrům se vytrácela jejich geometričnost a uspořádanost. Kolem jednotlivých centrálních kopulí byly namačkány přespočetné konstrukce, někde dokonce víc než devět nebo deset. Byly tak namačkány, jako by je přetlak vytlačil z původního kruhu. Vyvolávalo to dojem něčeho nedobrého.

Za námi bylo slyšet první výbuchy — škorpióny se pustily do práce. Shazovaly naváděné bomby, aby zničily velké stavby. Zahlédl jsem červy, jak zmateně pobíhají kolem. Byla to opravdu panika? Svrchu vypadali jako šílené, růžové motorové pily, které vyskakovaly a snažily se na nás dosáhnout. I přes řvaní vrtulníku jsem zaslechl jejich šílené vřískání: „Chtorrrr! Chtorrrr!"

Vrtulník se zhoupl se závanem větru. Lizard cosi přepnula a vznesli jsme se výš. Otočil jsem se a zahlédl jsem odporný žlutý mrak, který se roztahoval po mizejícím obzoru za námi. Vlna dvaceti čtyř škorpiónů rozdávala smrt. Šlo o to, naprosto sterilizovat zemi — prostěji učinit neobyvatelnou pro červy nebo kohokoliv jiného.

Ve skutečnosti jsme neměli ani potuchy o tom, jak moc je tahle taktika účinná. Chtorrané se velmi rychle dokázali přizpůsobit — jakmile vyprchaly radioaktivní látky s krátkým poločasem rozpadu, Chtorrani a veškerý jiný 'hmyz' byl zpátky během pár týdnů. Byli schopni se znovu usadit a rozvinout rychleji než jakýkoliv pozemský druh. Taková oblast musela být ošetřována pravidelně — aspoň dokud nenajdeme něco se stabilnějším účinkem. Denver to nazýval 'dalšími užírači života'.

Lizard do mě čímsi šťouchla: „McCarthy! Na dvou hodinách! Co to sakra je?"

Něco se objevilo na mé straně vrtulníku — zatím úplně největší kopule. Kopule kopulí, dalo by se říct. Takže struktura byla zase o něco větší! Základní šestiboká konstrukce byla jenom jádrem pro stejné okolní konstrukce — prostě chtorranská mandala! Hnízdo třetí generace! Rysy stavby teď byly naprosto jasné. Už to nebyl ten dojem naprostého zmatku, který jsme viděli všude předtím. Vypadalo to, jako by tahle velká stavba byla předlohou pro nějakou chtorranskou vesnici — ostatní společenství se snažila vytvořit podobnou strukturu, ale nedařilo se jim to! Ty zmatené stavby byly vytvořeny díky okolnímu tlaku.

Jakmile jsme přeletěli mandalu, všiml jsem si, že se stále zvětšuje. Středový shluk kopulí se rozšířil na jednolitou novou konstrukci a ostatní kopule byly rozmístěny kolem v kružnici. Mandala vlastně tvořila jenom jednu část celého komplexu.

Naklonil jsem se zpátky k Lizard. „Bingo! Právě jsme našli chtorranskou radnici!" Odpálil jsem na ni značkovač a potom pro jistotu ještě jeden. Natáhl jsem se na svém místě tak, abych viděl i dozadu. Chtěl jsem vidět explozi, chtěl jsem vidět, jak červi vylézají z hořících kopulí.

Země nyní přetékala Chtorrany, všude to vypadalo, jako by země krvácela. Byly jich spousty a spousty, všechny velikosti — větší i menší, víc, než jsem kdy viděl. Všechny barvy — od jasně fialové po oranžovou, viděl jsem maličké růžové červíky i obrovské, temně rudé červy. Moře červeně! Už se mi nedařilo rozeznávat jednotlivce — byly to spíše krvavé cáry na šedě zbarvené zemi. Tekly jako olejové skvrny. Vypadali jako ohnivé částečky — všichni spojeni dohromady v jeden proud, panicky uhánějící pod námi jako rumělková řeka. Bylo to šílené! Neskutečné...

Celý tábor byl vzhůru nohama, bláznivé rodeo. Noví a noví červi se přidávali, větší, zaslepeni strachem, odstrkovali menší, váleli se po sobě, vzájemně se zraňovali a zůstávali polomrtví ležet na zemi; mizeli pod těly pobíhajících příslušníků svého druhu. Slyšel jsem je naříkat a sténat, všechny do jednoho. Byl to vysoký kvílivý zvuk, jako když se o sebe třou dva kusy kovu, slyšel jsem ten zvuk i přes rachot rotoru vrtulníku a jeho motorů.

Jakmile jsme se dostali přes toto peklo a běsnění škorpiónů za námi, řeka rumělky se svíjela ve zmatení, jakoby v rytmu vířících listů vrtulníku. Vřeštící červi se v bláznivém zmatení vrhali na různé strany, než je pokryl žlutý závoj vypuštěný škorpióny. Ty obrovské potvory za námi řvaly jako andělé smrti.

Země pod námi se změnila v hornatou plochu. Kopule zmizely jako ve snu — tak rychle, jako by červi sami vytyčili svoje hranice. Žádná rumělková řeka, žádný procházející se stín vrtulníku po tělech červů — ti poslední z nich zůstali zahaleni mrakem škorpiónů.

O pár mil dál se změnila i krajina — znovu se objevila zeleň pahorků, hnědé kmeny borovic, vysoké sekvoje.

Ve vrtulníku zavládlo ticho, které rušila jenom míhající se vrtule a pravidelný sykot trysek motorů. Žádný další zvuk, pouze přítomnost, jakkoliv ztuhlá a nepříjemná.

První to ticho porušila Lizard — byl to snad výkřik, snad zaječení. Ze slabého zavrčení se její hlas zvedl v táhlé vytí. Bylo to uvolnění napětí, kontrolovaný jekot podobný startování motoru

Její obličej byl napjatý...

Potom se zarazila a zhluboka se nadechla. Začali jsme stoupat.

Otázka: Jak Chtorrané nazývají Haarlem?
Odpověď: Jižanská pochoutka.

Otázka: Jak Chtorrané říkají OSN?
Odpověď: Všehochuť.

Otázka: Jak nazývají Chtorrané Kongres?
Odpověď: Nestravitelná břečka.

---

12. Růžová oblaka na obzoru

„Přesně v tom okamžiku,
kdy se zdá, že se vše uklidnilo,
nastane opak."
—SOLOMON SHORT

Ohlédl jsem se a podíval se na Duka. Hleděl do prázdna, jeho pohled o mě ani nezavadil. Štvalo mě to — tohle dělal vždycky, když jsme pocítili bezmocnost, když jsme pochopili, jak moc prohráváme. Nikdy se o svůj pocit bolesti a rozčarování nepodělil, všechno držel v sobě. Naháněl mi strach, když se dostal do takového rozpoložení. „Zasraní červi," zasípal hořce.

Bylo mi jasné, že se potřebuje někam zašít, aby mohl být sám, a potom bude zase v pořádku. Alespoň do příštího podobného zážitku. Ale dokud nebude mít tu chvilku jenom pro sebe, bude svou zatrpklost přenášet i na nás.

Nejsem na tom o moc líp...

Byl jsem úplně vyždímaný; každá taková akce mi jenom víc a víc přibližovala beznadějnost našeho snažení. To na tom celém bylo to úplně nejhorší. Nechápal jsem, co tady dělám.

Z červů jsem byl naprosto zmatený — a zároveň jsem jimi byl fascinován. Chtěl jsem se o nich dozvědět co nejvíc. Ta hrůza mě přitahovala a zároveň i omračovala.

A ještě jedna věc mě pronásledovala možná mnohem děsivěji — jako by se všechny současné zážitky pouze nemilosrdně vynořovaly z paměti, jako bych už tím vším jednou prošel a teď si to pouze znovu uvědomoval. Byla to taková ozvěna v paměti.

Kdykoliv jsem si tohle uvědomil, pocítil jsem odpor sám k sobě. Z lidí se stávalo ještě něco horšího, než byla tahle stvoření.

Všem šlo jen o zabíjení.

Cítil jsem, že spousta lidí na mě pohlíží s hrůzou v očích, protože v mých očích byla stopa po tom všem zabíjení; to stejné jsem cítil i v Dukově pohledu. Všichni, kteří se dostali do kontaktu s červy, tím byli zasaženi.

Nebyli jsme víc než stroje na smrt — jediný rozdíl mezi námi a těmi červy spočíval v tom, že oni neměli možnost volby. My ano. My jsme se rozhodli zabíjet. Dokonce bychom pozabíjeli sami sebe navzájem, kdyby to pomohlo zničit Chtorrany.

Znovu se dostavil ten podivný tlak na prsou...

Z dumání mě vytrhlo hučení vrtulníku — nabírali jsme rychlost. Podíval jsme se na Lizard, její obličej byl nepřístupně chladný. Mimo ten nestřežený okamžik výkřiku byla naprostou profesionálkou, člověk-stroj, stroj-pilot.

Napadlo mě, jestli vůbec někdy byla opravdovou ženou, ale radši jsem těchhle úvah nechal. Její obličej byl kovově chladný, nedokázal jsem si představit ani její smích nebo radost v její tváři. Její tělo jí sloužilo jako brnění — působilo naprosto odlidštěně. Nedokázal jsme si ani představit, jak by mohla vypadat nahá, natož aby mě napadlo se zaobírat myšlenkou, jak se její tělo někomu podvoluje. Ne, byl to prostě perfektní fungující stroj, podobně jako my všichni ostatní.

Zkontrolovala plán trasy: „Takže to nejhorší bychom měli za sebou. Zbytek necháme vyčistit námořnictvem. Než se obrátíme zpátky, chci se ještě podívat k Red Bluff. Pak to vezmeme podél pobřeží a mrkneme se, co se děje tam."

„Copak na to nepoužíváte vzdušný balóny?" podivil se Duke. Jeho hlas byl opět jasný a klidný.

„Jo, to jsme používali. Ale čas od času je něco sundávalo dolů."

„A vy to chcete najít, co?" zeptal jsem se nedůvěřivě.

Lizard to přešla mlčením. Obrátila se k Dukovi: „Nemáme tolik balónů, abychom mohli držet pravidelné hlídky. Čekáme, až je Lockheed začne znovu vyrábět."

„A co satelity?"

„Poskytnou výborný obraz, ale nejsou schopny jít pod mraky. A taky se nedokáží přemístit. Musíme prostě zjistit, co se děje."

Lizard zapnula rádio. „Dobrá, dobrá miláčkové. Tady je ELDAVO. Vedli jste si dobře. Obracím se na východ, následujte mě a dávejte bacha."

„Žádný strachy."

Horizont se náhle divoce zvedl, jak nás Lizard nasměrovala na východ. Blížili jsme se znovu k rozsápaným kopcům.

„Tahle oblast je zelená," ukázala Lizard dolů. „Ale na mapách je zakreslená jako rudá plocha. Každý den tady pozorujeme v lesích další a další červy; už bylo ukončeno i zpracování dřeva."

A hořce pokračovala: „Vypadá to, že ztratíme celou severní polovinu státu, je to příliš velká divočina, než abychom ji mohli nepřetržitě sledovat. Nikdo vám to zatím oficiálně nepotvrdí, ale ve skutečnosti je to jen otázka času. Budeme rádi, když udržíme aspoň přístupovou cestu. Teď jezdí kolony vozidel a jakžtakž to jde, ale kdo ví, co bude za dva roky? Sakra, vždyť my ani vůbec netušíme, jak budou za dva roky vypadat ti zpropadení červi." Potom dodala tiše: „A celé lidstvo vůbec. Do prdele." Odmlčela se.

Mrkl jsem na Duka. Nakláněl se ve svém kokpitu dopředu, jediné, co jsem z něho viděl, byla jeho záda. Obličej měl ponořený v dlaních; o čem tak asi přemýšlel? Těžko by to kdy prozradil.

Otočil jsem se zpátky ke svému průzoru a pozoroval zemi. Ta všude přítomná bezmocnost byla nakažlivá.

Kopce se pomalu ztrácely, jejich stráně byly zelené a hustě zalesněné. Některé stromy vypadaly, jako by byly pokryty odleskem bílého závoje; netušil jsem, co by to mohlo být.

„Je na čase obrátit to zase na sever," řekla Lizard a vrtulník se naklonil na levý bok. Napadlo mě, jak jsme asi daleko od velkého kráteru, který vznikl po dopadu meteoritu, od kráteru Red Lake. Mělo by to být někde blízko. Nakláněl jsem se dopředu, abych mohl sledovat krajinu — ale na sever od nás byl horizont zahalen do růžových oblaků.

Ohlédl jsem se, ale škorpióny už za námi nebyly. Vylezl jsem z kokpitu a posadil se do křesla druhého pilota. „Letí s náma ještě ty ostatní vrtulníky?"

Lizard přehlédla kontrolky. Uprostřed palubní desky byla obrazovka, ukázala na ni: „Podívejte na ty rudé body, jsou tak pět minut za námi. Beze strachu, jenom se otáčejí větším obloukem. Dohoní nás tady," ukázala na obrazovce. „Pokud bude dost paliva, mrkneme se taky na Redding."

„To bude dobrý, díky."

„Jasně."

„Můžu se vás na něco zeptat, plukovníku?"

„Ptejte se na co chcete; nezaručuji ale odpověď."

„Jde o Denver..."

Zbystřila pozornost: „No tak..."

„No... vzpomínám si, že všichni ze Zvláštních jednotek jsou, no takoví... bezcitní."

„Hm-mm," zamumlala. „To je potřeba, abys vyhrál válku."

„Teď už tomu rozumím," odpověděl jsem. „Naopak, někdy si myslím, že nejsme dost nemilosrdní. Ale o to teď nejde. To, co chci vědět, je... no, prostě jste jedna z prvních, kdo tam na mě byl svým způsobem laskavý; chtěl bych vědět proč."

„Už si ani nevzpomínám," řekla odmítavě a hleděla vstříc hradbě blížících se oblaků. „Možná jsem měla špatný den." Pak přitakala: „Mám ve zvyku se postarat o rozpačité kloučky, než se ujistím, že se z nich opravdu stanou nelítostné potvory." Usmála se na mě. „Další otázky?"

„Ani ne, díky."

Příště budu radši držet hubu.

Slunce teď vrhalo podivné růžové paprsky; obloha byla jako rozmařilá cukrová vata. „Letíme do deště, nebo co?" zeptal jsem se.

„Ne." Lizard byla překvapená. „V předpovědi bylo jasno a silný vítr od oceánu." Zkontrolovala přístroje. „Ať je to cokoliv, rozhodně to není zvýšená vlhkost. Je to moc husté."

„Možná to je nějaký svinstvo," napadlo mě, „který se táhne s mraky."

„To není možné, takhle severně nic takového není."

Duke se taky přesunul dopředu a uvelebil se mezi našimi dvěma křesly. „Písečná bouře?"

„To těžko. Z čeho by byla? Je to tady samý les a louka." Byla na rozpacích.

Mraky teď tvořily nakupenou bariéru jenom pár kilometrů od nás. Valily se přes oblohu jako buldozer, země pod nimi se halila do tmy. Vypadaly pevně a neprostupně a příliš růžově.

„Ta barva se mi moc nelíbí," poznamenal Duke.

„Je to jako cukrová vata."

Lizard cosi zkoušela s radarem a sledovala jeho displej. „Ať je to cokoliv, je to neskutečně vysoký."

„Dá se to přeletět?" zeptal jsem se.

„Je to dost vysoký..."

„Ne... Okamžitě obraťte ten vrtulník. Okamžitě," řekl Duke tiše.

„Cože?"

Ukázal přes její rameno. „Podívejte!"

Cosi se rozplesklo na předním skle, malé rudé tečky, pevně přilepené.

„Máte pravdu," řekla Lizard. Prudce naklonila vrtulník do otočky. Žaludek se mi hnul — rychle jsem se zapnul do pásů.

Na předním okně přibývalo skvrn. Otřeli jsme se o okraj mraku.

„Co to sakra je?" podivila se Lizard. „Hmyz?"

„Neřekl bych," naklonil jsem se dopředu, abych se lépe podíval. Nedokázal jsem však rozeznat žádné podrobnosti. Byly to pouze malé rudé tečky na okně, ale nebyl to déšť, neroztékalo se to. Okno se velice rychle zaplňovalo a bylo už skoro neprůhledné.

Najednou se změnil zvuk motorů. Před Lizard začala blikat červená kontrolka a palubní počítač ohlásil 'přehřátí motorů'. Něco začalo pípat, Lizard zaklela a upravila pozici pilotní páky. Motory utichly a vrtulník se zakymácel.

Znovu zkontrolovala palubní přístroje, listy vrtule tápavě prořezávaly vzduch. „Nejsem si jistá, jestli se z toho dostaneme bez motorů." Znovu něco zkontrolovala na palubní desce. „Zkusím najít místo, kde bychom mohli přistát."

Nahoře něco zaskřípalo a s rachotem odlétlo od trupu. Rozhodilo nás to po kabině...

„Do prdele, ztratili jsme rotor!" Lizard přitlačila pilotní páku zpět. „Potřebujeme nabrat výšku!" Motory zaburácely a mě ten manévr hodil zpátky do křesla. Za sebou jsem slyšel Duka, jak to s ním hází po celé kabině.

Lizard se odepjala z pásů a stiskla jedno z červených tlačítek — a všechno ostatní bylo dílem okamžiku. Nahoře to vybuchlo, jak se uvolnily padákové ochranné fólie, listy vrtule odlétly a pravý motor explodoval a začal hořet.

Celý vrtulník byl v okamžiku celý v plamenech. Vzduch byl nesnesitelně horký a plný oranžového dýmu. Vedle sebe jsem slyšel nadávat Lizard. „Co to sakra je?" snažila se uvolnit z pásů.

Vrtulník se otřásl novou explozí — napadlo mě, že to vybuchla palivová nádrž, ale pouze se odtrhly pláště motorů. Další menší výbuch na zádi.

Ztráceli jsme výšku — byl jsem příliš vyděšený na to, abych křičel — a Lizard mezitím odstraňovala padákové fólie, slyšel jsem jak je trhá — ozvalo se pronikavé zasyčení a padáky se naplnily vzduchem a neviditelná ruka nás vytáhla nahoru a my se tiše vznášeli vzduchem a klesali do růžového příšeří jako kroužící ptáci.

„Duku, jsi v pořádku?"

Žádná odpověď.

„O něho se postaráme potom!" zařvala Lizard. „Starejte se radši, jak se z toho dostat!" Zapnula rádio: „Držte se stranou! Rozumíte, vyhněte se těm růžovým mrakům! Tady je ELDAVO Banshee-6! Klesáme! Opakuji — vyhněte se růžovým mrakům! Je to nějaký prach nebo co! Ucpe vám to motory a je to prudce hořlavé! Příjem —"

Ukázal jsem před sebe. „Písečné duny — aspoň doufám."

„Dobrá, držte se!" odvětila Lizard.

Otočila vrtulník tak, aby na duny nalétla v podélném směru. Příliš pozdě jsem pochopil, že to není písek, ale ta prokletá růžová hmota! Dosedli jsme se žuchnutím a kolem to zaskřípalo...

Otázka: Jaký mají Chtorrané výraz pro piknik?

Odpověď: Řím.
---

13. Koláč

„TŘI ZÁKONY ĎÁBELSKÉ DYNAMIKY:
1.Pohybující se objekt směřuje vždy špatným směrem.

2.Objekt v klidu se vždy nachází na špatném místě.

3.Energie potřebná na změnu každého z těchto stavů bude vždy vyšší,
než jsme schopni vynaložit, ale nikdy ne o tolik,
aby tato změna byla na první pohled neproveditelná."
—SOLOMON SHORT

A pak nastalo naprosté ticho.

A všechno bylo růžové. Světlo, okna... všechno.

Byli jsme silně nakloněni v ostrém úhlu. Vrtulník ještě jednou dosedl na břicho, narazil na jakousi růžovou nerovnost a potom nás otevřený padák zase vytáhl nahoru. Pak jsme opět tvrdě dopadli na zem a přední část vrtulníku se do čehosi zaryla a my klouzali bez zpomalení vpřed.

Srdce mi bilo ostošest. To by bylo dost blbý, pomyslel jsem si, přežít pád vrtulníku a pak to zabalit díky infarktu. Počítal jsem do deseti. A ještě jednou. A znovu.

Cosi sladce vonělo.

Byl jsem zvědav, do čeho jsme to vlastně vletěli.

To ticho bylo neskutečné, byli jsme jako utopení v marmeládě. Můj dech byl nepřirozeně hlasitý.

„Plukovníku?"

„Já jsem v pořádku. A co vy dva?"

„Jde to." Snažil jsem se od sebe odstrčit stále ještě zaplněný airbag; vždycky, když jsem se do něho opřel, nahlas zasyčel. „Duku!" zavolal jsem.

Žádná odpověď.

„Dalo by se rozsvítit?"

„Chvilku vydrž." Pár přepnutí — slyšel jsem, jak Lizard šmátrá po palubní desce. „Zkusím třeba tohle..."

Ať zapnula cokoliv, fungovalo to. Přístroje před námi ožily, palubní deska se rozzářila, monitory zablikaly. Taky začalo vyřvávat několik alarmů.

„Držte hubu!" ulevila si Lizard. Stiskla tlačítko a byl klid. „Je potřeba se zabezpečit proti požáru..."

Zničehonic se kabina se syčivým zvukem zaplnila mentolovou vůní.

Vrátila se k rádiu: „Miláčkové, tady je ELDAVO Banshee-6. Bezpečně jsme přistáli, pravděpodobně máme jednoho zraněného. Nesnažte se — opakuji, nesnažte se — nás zachránit. Ty růžové mraky jsou nebezpečné, rozumíte?"

Chvíli bylo ticho a pak se ozval strohý vojenský hlas: „Rozumíme." Posléze pokračoval v přátelštějším tónu: „Jste v pořádku, plukovníku?"

„Jsem jenom trošku naštvaná."

„To chápu. Buďte na příjmu, pokusíme se pro vás něco udělat. Co se vlastně stalo?"

„Narazili jsme na mrak, tvrdý mrak."

„To jsme viděli; posunuje se dolů k jihu jako srolovaný růžový koberec. Díky za varování — míříme nad oceán, abychom se mu vyhnuli. Co to ale, sakra, je?"

„To netuším — ale díky tomu nám explodovaly motory. Přišli jsme o rotor a obě turbíny, na zem jsme se dostali na parafólii." Na chvíli se odmlčela a pak pokračovala: „Dejte zprávu Denveru, je to asi to samé, co nám shazuje vzdušné balóny. Je to jako náraz do hromady cukrové vaty."

„Dobrá, pošleme záchrannou loď hned, jak ten mrak zmizí."

„Díky. Zůstaneme na příjmu, dokud budeme mít dostatek energie. Konec."

Lizard se začala přehrabovat pod svým sedadlem a podala mi baterku. „Podívejte se, co je s Dukem — a dávejte bacha, jsme pěkně nakloněný. Já zatím zkusím nahodit nouzové agregáty."

Nemohl jsem sklopit svoje sedadlo dozadu i za normální situace, a už vůbec ne, když jsme byli takhle nakloněni, mohlo to být aspoň třicet stupňů. Rozepnul jsem bezpečnostní pásy a hlavou málem vletěl do palubní desky.

„Říkám, dávejte bacha."

„Budu muset." Otočil jsem se a kuželem světla pátral po zadní části vrtulníku. Duke byl zaklíněn v pravém kokpitu. Neviděl jsem mu do obličeje, protože měl hlavu pod úrovní paluby; byl vlastně celý vzhůru nohama. Snažil jsem se k němu dostat.

Nebylo čeho se chytit, plazil jsem se kolem svého sedadla a snažil se zachytit madel na stěnách, která sloužila k upoutání nákladu. Přitáhl jsem se zajedno na Dukově straně a vrtulník se zhoupl a naklonil. Celá konstrukce jenom zapraštěla, zaslechl jsem Dukovo zanaříkání. Zůstal jsem strnule stát...

„Nakláníte ho svou vahou," snažila se mě uklidnit Lizard. „Převažujete zadek, ale pokračujte."

Znovu jsem se začal plazit, ale teď už mnohem opatrněji. Trup ještě jednou zapraskal a pak byl klid.

„Myslím, že tomu rozumím," řekla Lizard. „Ta poslední rána byla pěkně hlasitá." Vrtulník teď byl nakloněn jen asi pod úhlem patnácti stupňů.

Duke měl zavřené oči — zvedl jsem ho z kokpitu a položil ho na palubu. Měl zakrvácený obličej a ošklivou ránu na čele — ale hlavně, že dýchal.

„Duku?"

„V podlaze je červeně olemovaná schránka, otevřete ji, je tam první pomoc," poradila mi Lizard.

Našel jsem ji a otevřel, bylo tam několik sáčků s označením voda, jídlo a jeden s červeným křížem.

Vzal jsem ampulku se čpavkem, odlomil uzávěr a dal ji Dukovi pod nos. Chvíli nereagoval, pak se začal šklebit a kašlat. Probral se a podíval se na mě. Pak se rozhlédl po vrtulníku, zadíval se na Tirelliovou a na mě. Zakašlal a řekl: „Jsem si jistej, že určitě líp šuká, než lítá."

Rychle jsem se podíval na Lizard, jestli to zaslechla. Naštěstí měla k uším přitisknutá sluchátka a soustředěně cosi poslouchala. Duka neslyšela.

„Dám ti vědět, až to zjistím."

„Ne, ne — to já ti dám vědět, až to zjistím."

Posadil jsem se. „Chtěl jsem se tě zeptat, jestli si v pořádku. Jak vidím, nic ti nechybí."

Duke na okamžik přivřel oči a zamyslel se. „Jenom si dělám inventuru," řekl. Otevřel oči: „Všechno v pořádku."

„Jseš si jistej? Pěkně to s tebou mlátilo."

Snažil se zvednout: „Trochu jsem si namlátil, ale to bude v pořádku..." Nervózně se podíval. „Asi jsem se posral."

„Jo, měl jsem jenom strach, že ti to budu muset říct sám."

Lizard se dostala k nám. Naklonila se k Dukovi a stiskla mu krční tepnu. „Tlak vypadá dobře," řekla. Vytáhla z kapsy malou baterku a posvítila Dukovi do očí. „Reflexy normální — poručíku, podejte mi lékárničku."

Duke se zamračil, když se mu snažila na čelo připnout senzory, které vypadaly jako žetony z kasina. „Je to nutný?" zavrčel.

Plukovník Tirelliová ignorovala jeho otázku, jenom ho přitlačila k podlaze a pokračovala v umisťování senzorů. Rozepnula mu košili a tři mu přilepila na hruď.

Pozoroval jsem ji přes přepážku — cosi si pro sebe mumlala, když připojovala senzory k monitoru. „Mm-mm," poprvé se přímo podívala na Duka. „Jste trochu otřesený, ale jinak v pořádku."

Duke jedovatě odpověděl: „To jsem vám mohl říct i bez tý šaškárny."

„Jo, ale je dobrý si to ověřit, ne? Vzadu jsou čisté kombinézy, jednu vám podám."

Duke se na mě podíval a zavrtěl hlavou. „To není nic pro mě," řekl, postavil se a začal si strhávat senzory.

Lizard se vrátila s čistícími potřebami, čistou kombinézou a osvěžovačem vzduchu. Duke jí poděkoval a ona se vrátila do přední části.

„Chceš pomoct?"

Duke se na mě podíval tak, až mě zamrzelo, že jsem se vůbec zeptal.

„Dobrá, dobrá," řekl jsem a následoval Lizard dopředu. Vlezl jsem si zpátky do sedačky pomocného pilota, ale nebylo to nic pohodlného. Podíval jsem se na Lizard: „Jak je vám? Jste v pořádku?"

„K úrazu přišlo leda moje sebevědomí," odpověděla a s hořkým výrazem kontrolovala palubní přístroje. „Letadlo jsem ještě nikdy nerozmlátila."

„Opravdu?" vypadlo ze mě dřív, než jsem to mohl vzít zpět.

Zvedla obočí: „To má být hodnocení mého letu?"

„No... ne, promiň," zakoktal jsem a ukázal na přístroje. „Jak to vypadá?"

„Zlomili jsme kýl a přerušili tak spoustu vedení. Máme pouze reflektory na přídi, na zádi nic. Na záď nejsme schopni dostat vůbec žádnou energii, pouze je možné otevřít průlez, který ale přinejhorším můžeme otevřít ručně. Víc zatím nevím." Protřela si oči a to gesto odhalilo její únavu. Bylo mi jí líto — moc dobře jsem si pamatoval, jak mi bylo, když jsem po čtrnácti dnech naboural svoje první nové auto. Nejradši bych zemřel. To stejné možná prožívala právě teď.

Raději jsem se díval jinam, nebylo co říct, nebylo jak pomoci. Dalo se jenom na chvíli jí zmizet z dohledu. Zíral jsem ven předním oknem.

Teď, když byl vrtulník méně nakloněn, jsme se mohli dobře rozhlédnout přes čelní sklo. Před námi byla ledově růžová země — růžově ojíněné stromy a keře, všechno bylo pokryto růžovým popraškem. Svět kolem připomínal čepičku na slavnostním dortu, podobném jako pokaždé na sv. Valentina chystala moje máma. Nikdy jsme nevěděli, co se skrývá pod růžovým sněhem, a nenáviděli jsme to. Byl příliš lepkavý a přesládlý. Přesně to mi připomínala okolní krajina — představoval jsem si na každé vyvýšenině okolo posazenou třešinku. V myšlenkách se mi vynořil obrázek ňader.

Hloubavě jsem se zadíval na Lizard; sledovala radar na svém monitoru. Měla nádherná prsa, docela rád bych se na ně podíval zblízka.

Vzhlédla a přistihla mě, jak ji pozoruji. „Co se ti honí hlavou?" zeptala se.

„No... no, jak dlouho myslíte, že budeme muset čekat?"

„To záleží na velikosti mraků a jak se pohybují; myslím, že jsme přímo pod jejich první linií, takže musíme počkat, až nás přejde celá fronta. Natáhla jsem nějaké fotky ze satelitu pro předpověď počasí, ale není na nich nic nového. Vypadá to, že nás vyzvednou nejdřív zítra."

„Vydržíme do té doby?"

„Samozřejmě. Vrtulník se sice už od země nikdy neodlepí, ale většina jeho vybavení je funkční. Ochrání nás." Lizard s uznáním poplácala trup: „Vedl sis dobře, hochu." Pak pokračovala: „Vyprošťovací vrtulník tě přemístí do Oaklandu, kde tě asi rozeberou na součástky. Zbytek se roztaví a znovu použije." Rukou přejela po trupu. „Většinou je to pěnový kevlar. Trup je tou nejjednodušší částí — během války v Pákistánu vyráběl Lockheed na deseti linkách 240 trupů denně, to je skoro dva tisíce strojů za týden. A dokázali to za míň než 500 000 dolarů za kus. Nikdy jsme neměli takovou leteckou flotilu, měl byste ji vidět. Jsou lehké, levné a silné — a taky lehce zhotovitelné. Většina součástek je sestavována roboty, což je dobře. Možná, že jich co nevidět budeme spousty potřebovat."

„Jak to myslíte?" zeptal jsem se.

„No," ukázala směrem k oknu, „za prvé to vypadá, že Chtorrani nemají vrtulníky moc v lásce. Za druhé je potřebujeme ke sledování situace — to hnízdo, které jsme zasáhli, bude do čtyř týdnů zase obnoveno. Budeme potřebovat desetkrát více letadel, než máme teď, abychom si je udrželi od těla. A situace tady ještě není to nejhorší, co jsem viděla."

„A kolik máme pilotů? Máme vůbec nějaké?"

Lizard pokývala hlavou: „Ne, nemáme. Budou muset lítat nevyškolení; tahle letadla jsou programovatelná, takže jeden dobrý pilot může ovládat celou letku." Vypadala už zase otráveně. „Upozorňovala jsem na to měsíce. Možná, že je přesvědčí dnešní video. Už to není jenom otázka peněz." Zadívala se na obrazovku: „Tady už se nedá víc dělat. Zkontroluju okolí."

Vyšplhali jsme se dozadu a Duke se k nám připojil u průlezu. Lizard odklopila kryt ovládacího panelu a zatáhla za páku a... zašklebila se. „Sakra! Muselo se to zaseknout!" Zkusila to ještě jednou a po chvilce přemáhání se spínač potichu přehoupl do správné polohy. „Dobrá, takže teď jedeme na ruční pohon."

Zaklapla kryt a pěstí stiskla velký červený spínač. Průlez se s rachocením otevřel a rampa, která vyjela, se ztratila v hustém růžovém prachu. Kolem ní se zvířila oblaka růžového oparu.

Dívali jsme se dolů a přemýšleli, jak je asi jeho vrstva hluboká. Ve vzduchu bylo cítit pach růžové nasládlosti; všechno kolem bylo mazlavé.

„Mm," zabručela Lizard, „voní to jako čerstvý chleba."

„To ne," odvětil Duke. „Je to příliš sladký, vypadá to spíš na koláč."

„Takže?" zeptal jsem se, „kdo chce být první?"

Nikdo z nich ani nehlesl. Růžová krajina působila zastrašujícím dojmem. Stáli jsme tiše a pozorovali okolí. Kolem se převalovaly chuchvalce, které se prolamovaly vlastní vahou — ocitli jsme uprostřed pohybujícího se moře prachových vln.

Uvědomil jsem si, že můj předpoklad byl chybný — to, co nás obklopovalo, nepřipomínalo růžový sníh, ale spíše jemně spředenou pavučinu, lehkou jako vánek. Růžový poprašek byl tak jemný, že světlo se od něho blýskavě odráželo a magicky třpytilo. Závoj růžově se vznášející pavučiny se nedal prohlédnout a oblé tvary vln se jen těžko pozorovaly.

Vzduchem poletovaly malé vločky, díky kterým mi začaly slzet oči — rozhodl jsem se tomu všemu přijít na kloub. Sešel jsem dolů po rampě, jeden, dva, tři, čtyři kroky, poklekl jsem a nabral plnou dlaň. Připomínalo to talek, bylo to jemné a sypké, ale zvláštně tekuté, skoro jako kapalina.

Ještě víc jsem to promnul v dlaních, až jsem ucítil hrubší částečky. „Je to docela zrnité, musí v tom být ještě nějaká větší zrnka nebo něco podobného." Špičkou prstu jsem se dotkl jazyka. Bylo to sladké. Podíval jsem se na Lizard a na Duka — oba na mě s překvapením zírali. „Chutná to stejně příjemně, jak to vypadá." Nabral jsem další hrst a foukl do ní. Rozplynulo se to jako pampeliškové chmýří a poletovalo vzduchem jako drobné vločky. Přesně tak, jak jsem předpokládal.

Vrátil jsem se do vrtulníku a oprášil ze svých šatů poslední zbytky růžového prachu. „Tuším, co to je," nadhodil jsem opatrně.

Lizard a Duke na mě ještě pořád nevěřícně zírali.

„Pamatujete si, co říkala na konferenci dr. Zymphová?" obrátil jsem se k Lizard. „Jak se zmiňovala o různých druzích ekologického systému Chtorranů? Tehdy tomuhle říkala cukrová vata! Nebo aspoň částem, co z toho zbylo. Rozprášení jako chmýří pampelišek."

„Ale v takovém množství?" podivila se Tirelliová a znovu se podívala na naprosto růžové okolí.

Pokrčil jsem rameny: „Myslím si, že vznikli všichni zároveň, vlivem správné kombinace tepla, slunečního záření a větru a kdoví čeho ještě. Zřejmě jsou to pouhé bílkovinné řetězce. Dají se jíst, nejsou nebezpečné."

„Naprosto bezpečné, akorát vadí jemné mechanice vrtulníku," podotkla Lizard. „K čertu s tím, jeden drobný druh chtorranského systému a sundá z nebe letadlo..."

„Máte u sebe příruční laboratorní brašnu?" zeptal jsem se. „Chci s sebou vzít nějaké vzorky."

„Jasně, počkejte chvilku," odpověděla a já ji následoval dozadu. Otevřela zásuvku a vytáhla brašnu. Vzal jsem ji a vrátil se do přední části vrtulníku,

„Je to pěkný svinstvo," pokašlával Duke. „Potřebujeme masky."

„Už je mám připravené," volala zezadu Lizard, „a taky brýle."

„Tyhle vatový chuchvalce praskají, jakmile se dotknou země," pokračoval jsem. Znovu jsem sešel dolů po rampě — právě padaly dolů další a okolí se halilo do hustších oblaků růžového prachu. Některé shluky byly velké jako broskve, ale působily velmi nicotně a byly sotva pozorovatelné. Byly to pouze oválné předměty letící vzduchem a praskající jako bubliny při vzájemné srážce nebo při dotyku se zemí.

„Ani nejsou schopni udržet váhu přibývajících vrstev, celé to musí s každou novou vrstvou na zemi hutnět a

tuhnout." Začal jsem naplňovat plastikový sáček.

„Tady máte masku," řekla Lizard ve dveřích vrtulníku. Vrátil jsem se nahoru. Podala mi O-masku a kyslíkový zásobník. „Ten prach je příliš jemný, radši si vezměte i svůj kyslíkový zásobník."

„Dobrý nápad," poznamenal Duke a nasazoval si masku. „A co takhle nějaký zbraně?"

„Jaký chcete?"

„Co tam máte?"

„Pojďte se podívat."

Duke se s ní vydal na záď. Slyšel jsem, jak zařinčel poklop a Duke překvapeně vykřikl: „Ježíšikriste! Tahle loď je tak neuvěřitelně vybavená jako chlap s třema koulema!"

„Jsem vždycky opatrná," odpověděla Lizard.

Ani mě to moc nepřekvapilo, pamatoval jsem si ji ze své poslední návštěvy Denveru. Ta ženská byla skoro nelidská; jediné, co by mě překvapilo, by bylo, kdybych plukovníka Tirelliovou nachytala nepřipravenou. Nevěřil jsem, že by se to vůbec někdy mohlo stát.

Znovu jsem slezl na rampu a rozhlédl se dokola.

V dáli jsem zpozoroval nějaký pohyb.

Něco se pohnulo na vzdáleném úbočí duny, jenom kousek za okolním růžovým oparem. Něco velmi malého.

Připadalo mi, že mě to něco pozoruje.

Chtěl jsem zavolat Duka, ale bál jsem se, že to stvoření vyplaším. Místo toho jsem se zvolna sunul dolů po rampě.

Obličej v dáli se nepohnul, pouze jeho oči zamrkaly.

Napadlo mě, že bych měl upozornit Duka a Lizard, aby nedělali žádné prudké pohyby a aby byli zticha.

Další krok, pomalu,: velmi pomalu jsem si zastínil oči proti oslňujícímu slunci a odleskům blyštivého růžového oparu.

Oči v dálce byly velké a nazlátle se leskly. Velký růžový obličej byl pokryt kožešinou, ale nebyl to obličej červa. Červi obličej v plném významu toho slova nemají. Jakési dvě oči, otvor připomínající ústa — ale dohromady to pořád ještě nedává obličej. Není to o nic víc ani o nic míň podobné třeba obličeji hlemýždě. To, co na mě zíralo, však obličej byl a skoro... lidský. Nepoznal jsem ale, jestli kožešina v obličeji byla skutečně růžové barvy nebo jenom pokryta všudypřítomným prachem.

Další krok dolů — byl jsem na nejnižším schodu rampy. Ještě jeden krok...

Otázka: Jaká je chtorranská varianta Heimlichova manévru?
Odpověď: Konzumace dr. Heimlicha.

---

14. Chlupáči

„Polovinou moudrosti je poznání vlastní hlouposti."
—SOLOMON SHORT

...a pak se za mnou ve dveřích objevil Duke. „Co chceš, Jime, plamenomet nebo mrazák?"

Oči zmizely. Letmo jsem ještě stačil zahlédnout chlupaté tělo a zaslechl tiché cupitání. To bylo všechno. Kromě růžového prachu jsem už neviděl vůbec nic.

„Zatraceně!"

„Co to bylo?" zeptal se Duke.

„Támhle jsem něco zahlídl..." ukázal jsem rukou. „Byla to postava."

„Kde...?"

„Támhle!" Seskočil jsem z posledního schodu rampy a zabořil se až po pás do růžového prachu. Kolem mě se okamžitě zvedl zvířený oblak, ale nevšímal jsem si ho a začal se prodírat směrem ke keři, za který se před chvílí schovával ten podivný tvor. Prach kolem byl průsvitný jako želé a stahoval se jako jemná pavučina.

„Jime, — počkej! Mohl to bejt červ!"

„Tohle nebyl červ! Poznám přece červa na první pohled. Tohle byl humanoid!"

„Tumáš! Vezmi si mrazák!" Seběhl dolů na rampu, ale na posledním schodu se zastavil. V ruce držel trysku spojenou tuhou stříbřitou hadicí s párem zásobníků. Byl v nich tekutý dusík. Trubicovitá tryska byla téměř stejně velká jako já. Naštěstí jsem už s touhle zapeklitou zbraní zacházel. Vzal jsem ji od Duka a navlékl se do popruhů. Zásobníky se pohodlně usadily na mých zádech a já tak mohl podle potřeby manipulovat s hadicí a tryskou. Byl jsem odhodlaný vydat se ke keři a zjistit další podrobnosti.

Duke se nahnul k rampě a zvedl plamenomet.

„Tak dobrá, jdem na to..." A skočil do prachu. Opět se zvedl růžový oblak.

Ve dveřích se objevila Lizard s laserovou zbraní. Duke na ni mávnul. „Ne, vy musíte zůstat tady! Napojte nás na rádio. Může se stát cokoli." Věděl jsem přesně, co tím myslel. Znamenalo to, že bychom se nemuseli vrátit zpátky. Ale alespoň tu můžeme nechat nějakou zprávu pro ty, co přijdou po nás.

Lizard pochopila a souhlasně přikývla. „Budu vás krýt z věže."

„Dobře. Tak jdem, Jime." Začali jsme se sunout kupředu. Prášek nám sahal téměř po pás. Podíval jsem se směrem k vrtulníku a zamával, ale nedokázal jsem s jistotou říct, jestli Lizard také mávala. Soustředil jsem se na to, kam šlapu.

Postupně jsem začal o růžovém prachu, kterým jsme se prodírali, zjišťovat zajímavé věci. Byl sypký pouze na povrchu, ale čím jsme zapadali hlouběji, tím byl vlhčí. Bohužel to znamenalo, že čím víc jsem se snažil hýbat, tím hlouběji jsem se propadal. S každým krokem jsem byl níž. Podobal se měsíčnímu prachu, který málem zabil astronauta „Volného páda" Ferrise. Ta podobnost nahánělа hrůzu. Najednou jsem se začal ptát sám sebe, jestli náš odchod z vrtulníku, byl ten nejlepší nápad. Abych si chránil hlavu, instinktivně jsem zvedl mrazák... a najednou mě to napadlo. Nastavil jsem trysku mrazáku na široký dosah a namířil ho před sebe. Jemně jsem se dotkl spouště. Kolem se rozptýlil mrazivý bílý mrak a ochladil okolní vzduch. Růžový poprašek jen zasyčel a s prskáním ztvrdl.

„Dost dobrý!" zakřičel jsem.

„Co?" řekl Duke.

„Říkám, že je to dost dobrý. Tenhle tekutej dusík je dost dobrá věc." A ukázal jsem směrem na růžový led.

Duke jen něco zabručel a zavrtěl hlavou. „Tekutej dusík není nic jinýho než dost dobrej."

„A co jsem asi říkal, ha?"

Jako odpověď zaremcal cosi nesrozumitelného. Ani jsem nechtěl, aby to zopakoval.

Tekutý dusík zmrazil růžový prach na pevnou kůru. Na povrchu byla trochu křehčí, takže pod naší váhou praskala a hlasitě křupala. Hlouběji už byla natolik ztuhlá, že se po ní dalo lehce chodit. Neuvěřitelně silný mráz změnil lehký prášek na materiál podobný suchému sněhu. A v tom se už dalo chodit. Už jsme se nemuseli namáhavě prodírat dunami práškovitého písku. Zmrzlý prach nám vesele křupal pod nohama. Po několika krocích jsem před námi zmrazil další část cesty. Ve vysokých dunách po nás zůstávaly hluboké brázdy.

Kolem sebe jsme kromě růžových práškových dun, tyčících se jako nějaké zdi, neviděli vůbec nic. Dostalli jsme se pravděpodobně do středu dávno vyschlého koryta řeky. Byli jsme uprostřed a neviděli nic, co by nebylo růžové. Keř, ke kterému jsme mířili, byl na svahu koryta. Čím víc jsme se přibližovali, tím ubývalo prachu. Cestou vzhůru jsme se bořili mnohem méně.

Bylo možné, že svah byl západní břeh koryta řeky, ale dalo se to těžko odhadnout. Některé z vyschlých kalifornských řečišť bývaly až kilometr široké, a tak si člověk připadal jako v hluboké poušti plné písku. Případně jako v měsíčním kráteru nebo na úplně jiné planetě. Pomyslel jsem si, jestli mají na Chtorru podobná místa jako tohle.

Vzduch kolem byl narůžovělý. Vítr se neustále točil po ztuhlém písku a rozptyloval uvolněné částečky do vzduchu. Jeho oblaka tvořila růžovou mlhu. Podíval jsem se na oblohu, která začala rudnout.

Neviděl jsem žádný horizont. Všechno se rozmazávalo ve velké vzdálenosti a vzájemně splývalo. Obloha byla jasnější a tmavší než povrch země a uprostřed zářilo jasně rudé slunce.

Ohlédl jsem se zpátky k helikoptéře. Leskla se v růžových dunách jako ozdoba na kožešině. Jasně jsem viděl místo, kde jsme narazili. Čelní část helikoptéry byla z poloviny pohřbená v nejvyšší duně a po stranách se už začala propadat do růžové brázdy. Jemný materiál záchranného padáku pokryl svah vedle trupu, ale růžový prášek na něj stačil namést značnou vrstvu, takže ho téměř nebylo vidět.

A za helikoptérou —

— bylo zase růžovo. Růžově našlehané duny a rudě růžové nebe, všechno splývalo v násilně jasnou růžovou mlhu. Všechno bylo růžové.

Začali jsem postupovat po svahu, kde byl prášek jen po kolena, a pak jsme obešli keř. „Hele, tady jsou stopy."

„Vypadá to jako stopy od tlapek," poznamenal Duke. „Čtyři prsty. Dva prostřední jsou nejdelší." Natáhl ruku k nejbližší stopě a roztáhl prsty, aby oba otisky porovnal. „Je to docela malinkej kámoš, ať už je to kdokoli. Moje ruka otisk lehce překryje."

„Šel tudy směrem dolů," ukázal jsem a vydal se po stopách ke skupince stromů.

„Jime, mám dojem, že to není ten nejlepší nápad..."

„Proč ne?" zastavil jsem se a ohlédl.

„Raději bychom se neměli vzdalovat od vrtulníku," řekl Duke. „Jestli se ztratíme, nenajdeme cestu zpátky."

„Půjdeme po vlastních stopách," navrhl jsem.

Duke zavrtěl hlavou a ukázal na cestu, kterou jsme přišli. „Koukni." Naše stopy byly téměř zaváté prachem. „A to je teprve začátek. Nevnímáme to, protože jak jdeme, je toho kolem nás plno. Ale když se podíváš na něco, co se nepohybuje, dojde ti, že ten růžovej xindl kolem nás přibývá. Támhle ten mrak," ukázal na oblohu, „se na nás chystá vysypat všechno růžový svinstvo, co má v sobě. Nemůže se dostat přes Sierry, a tak záleží na větru. Jenže někde to musí nechat. A bojím se, že to pustí právě sem."

„Kurva," zaklel jsem. „Budeme si muset pospíšit. Jdeme."

„Ta tvoje potvora už může bejt kdekoli," poznamenal Duke.

„Zkusíme to. Musíme zjistit, co to je za tvora. Klidně se vrať, jestli chceš..." Zamířil jsem hlouběji do růžového lesíka. Neznámý tvor za sebou nechával hlubokou stopu, stejně jako teď my, když kličkoval mezi keři.

Duke cosi zabručel a zavzdychal, ale pak jen pokrčil rameny a vydal se za mnou. Je to asi hrůza mít s sebou tak tvrdohlavého vědeckého důstojníka, jako jsem já. Duke pro sebe zavrčel několik sprostých nadávek, ale oddaně za mnou skákal po zmražených stromech.

„Tak tohle mám za to, že jsem tě nechal zapsat do svý skupiny," konstatoval suše.

„Chtěl jsi to sám." Už předtím jsme o tom často diskutovali.

Mávl rukou. „Byl jsi pro mě nejlepší varianta z tý bídy, co nabízeli. Mimo tebe tam byl jen morálně zkaženej sociopat, kterej usmažil vlastního kapitána. Jedinej důvod, proč ho nezastřelili, byl ten, že nemohli dokázat, že to byl

právě on, kdo hodil granát. Ale když se dívám na tebe, tak by mi tady ten chomout vůbec nevadil." Duke změnil tón a vážně řekl: „Poslouchej. Ať už to bylo cokoli, určitě se vrátí. Ještě to poblíž uvidíme. Vždyť nemusíš bejt zrovna ty, kdo k nám to zvíře dotáhne. Jsem si navíc jistej, že ta malá potvora se nás tak zděsila, že pádí směrem k horám takovou rychlostí, co jen její vyžraný nohy vydrží."

„To si nemyslím," řekl jsem věcně a zahnul na stranu podél linie stop. „Ten tvor nás pozoroval. To, co jsem viděl, nebylo jen pitomý zvíře. Mělo to v očích inteligenci. Tam, kde je jeden, musí být i další. Možná, že nás právě teď pozorujou ze všech stran." Zastavil jsem se a ukázal před sebe. „Koukni — měl jsem pravdu. Další stopy." Nová linie stop křižovala původní. Podle navátého prachu jsme odhadovali, že sledujeme starší stopu. Obrátil jsem se a vydal se směrem po té nové. Kličkovala a stáčela se jako ta první.

„Copak tihle tvorové nedokážou jít rovně?" zeptal jsem se nevěřícně.

„Možná, že to pochytili od politiků," odpověděl Duke.

„Nebo komediantů," odvětil jsem.

Prošel jsem kolem čehosi, co by se při dobré vůli mohlo nazvat borovicí, a pak se zastavil. Duke mě dohnal a stoupnul si vedle. Brázda stop vedla přímo do středu velkého palouku...

...kde byla celá křižovatka různě zkřížených stop. Bylo jich tam tolik, že se nedaly vzájemně rozeznat.

„Kurva!" vykřikl Duke. „Já to věděl."

Podíval jsem se na něj. Přes O-masku a ochranné brýle jsem nedokázal odhadnout, jak se tváří. Povzbudivě jsem řekl: „O čem to mluvíš? Tohle je přece skvělý. Musí tady bejt celá kolonie těch neznámých tvorů."

„Třeba ta potvora panáčkovala sem a tam ve svých stopách."

„Proč by to dělala?"

„Aby nás zmátla," odpověděl Duke. „Copak nejseš zmatenej?"

„Ehm... Myslím si, že to tak není."

„Hm-aha," Duke se na mě pobaveně podíval.„Tak mi řekni, kudy jsme přišli?"

Ukázal jsem za jeho rameno. „Tudy."

„A seš si tím jistej?"

Zvědavě jsem se na něho podíval. „Víš snad něco, co já ne?"

Pomalu se otočil a dlouze sledoval okolní duny. „Pamatuješ si na Shortyho? Byli jsme spolu v Pákistánu. Tamní borci v černých pyžamech na nás zkoušeli ten samej trik. Poslali jednoho, abychom ho zahlídli. Hned jak se ujistil, že ho někdo zmerčil, zdrhnul mezi stromy. Mohl si bejt jistej, že se najde aspoň jeden idiot dostatečně blbej na to, aby ho sledoval. No, a pak nám nechával ty nejkomplikovanější stopy, pobíhal zmateně ze strany na stranu, chaoticky měnil směr, kroužil jako blázen na jednom místě, ale při tom se snažil, aby stopy zůstaly natolik jasný, aby se daly sledovat. Jakmile jsme ztratili orientaci, stopy obvykle zmizely. Teď přišla chvíle pro jeho kámoše, aby si s náma pohráli. V tý době jsme ztratili hodně zvědavých idiotů."

Začal jsem se nervózně rozhlížet. Neutichající vítr zvedal prach a kalil vzduch růžovým popraškem. Všechno bylo růžové. Žádný horizont, žádná obloha, žádná země — jenom stabilní růžová barva. V našem nejbližším okolí bylo pár mdlých keřů a písečných dun. Nic jiného.

Otřásl jsem se. Najednou mi neznámí tvorové nepřipadali tak zajímaví. Zděšeně jsem se podíval na Duka. „Myslíš, že to samý se stalo nám?"

Duke vypadal zadumaně. „Nemám zdání. Neviděl jsem tu potvoru a nedokážu odhadnout, co po nás chce, nebo co se jí honí hlavou. A navíc tohle není Pákistán. Ale pořád na něj musím myslet. Promiň, synku. Ale všechny situace vždycky srovnávám s — pákistánským pokrem."

Usilovně jsem přemýšlel. Duke mi většinou říkal „synku", když šlo o něco důležitého a když po mně chtěl, abych ho poslouchal víc než jindy.

„Jdeme zpátky," řekl jsem.

„Věděl jsem, že mě poslechneš." Pak ukázal stranou. „Je to tudy."

„Veď nás," řekl jsem. Bylo mi líp, když se na mě nedíval.

Cesta vedla mezi keři. Už jsem si nepamatoval, že jsme prošli tolik zatáček a kliček.

Duke se najednou zastavil a ukázal před sebe. „Koukni."

Naše stopy byly rozskákány otisky malých tlapek, takže nebyly téměř vidět. Celou dobu nás něco sledovalo. „To snad..." vzdychl jsem.

Duke sundal z ramene plamenomet a vypálil na okolní keře. „Tak... a teď už vědí, že o nich víme." Jeho oči se pod ochrannými brýlemi zúžily. „Jestli se nás chystají napadnout, tak právě teď je ten správný čas."

„Dobře, tak o tom nebudeme kecat a půjdeme dál, ne?"

„Počkej chvilku." Duke z opasku vytáhl malý umělohmotný disk. „Budeme potřebovat vysílačku..." Na okamžik si disk prohlížel a pak ho natočil do nového úhlu. „Pojď za mnou."

Prach ve vzduchu byl stále nepříjemnější. Byl tak koncentrovaný, že se vzduchem vznášel jako sněhové vločky. Jednotlivé částice prachu byly najednou mnohem větší, tvořily velké růžové shluky, které dotěrně poletovaly kolem nás. Připadaly mi jako růžové chomáče pampelišek. Natáhnul jsem ruku, abych jeden shluk chytil, než dopadne na zem. Jakmile se dotkl mé dlaně, rozpadl se na prach a zmizel. „Tak se mi zdá, že se sem žene bouřka," poznamenal jsem.

„Hm — a taky se zvedá vítr. Radši bychom si měli pospíšit. Za chvíli nám v maskách dojde vzduch."

Souhlasně jsem přikývl a vyrazil za ním. Viditelnost se zhoršovala, takže za okamžik jsem neviděl na pár metrů před sebe.

„Jime, je to horší a horší. Možná, že bys měl začít se zmražováním."

„Jasně." Předešel jsem o krok Duka a vypustil mrazivý oblak. Tekutý dusík zasyčel vzduchem. Vypadal neškodně jako pára. Prášek před námi ztuhl a pak hlasitě praskal, jak jsme se prodírali kupředu. Zmrazená kůra křupala pod nohama jako led.

Duke zkontroloval vysílačku a ukázal směr. Stoupl jsem si před něj a znovu zmrazil cestu. Opatrně jsme se dali na pochod.

„Myslíš, že nás v tomhle prachu a bouřce můžou napadnout?" zeptal jsem se.

„Je to asi jejich přirozený prostředí," řekl Duke. „Vypadá to, že jim pohyb v tyhle břečce nedělá sebemenší problémy. Neuklidním se, dokud nebudeme zpátky ve vrtulníku." Znovu zkontroloval vysílačku. „Víc nalevo, Jime. Už bychom měli bejt blízko svahu."

„Hele."

„Co to je?"

Zastavil jsem se a ukázal před sebe. Duke ke mě došel a zahleděl se do růžového chaosu před námi.

Byli tam tři.

Vypadali jako králíci se svěšenýma ušima. Anebo štěňata. Krčili se v písku a jejich těla byla porostlá hustou růžovou kožešinou. Nedokázal jsem odhadnout, jestli jsou růžoví z poletujícího prachu kolem, anebo je to jejich přirozená barva.

Měli kulaté, široké obličeje s krátkými tupými čenichy. Růžový prach, který vířil kolem a všechno pokrýval, jejich vzhled zkresloval. Mhouřili oči a ústa ani nosy jim nebyly pořádně vidět. Od hlavy až k patě byli pokrytý růžovým prachem, do kterého až po pás zapadali. Připomínali mi čínské králíky z továrny na bonbóny.

Králičí uši. Obličeje jako štěňata. Takhle jsem si inteligentní vetřelce z vesmíru skutečně nepředstavoval. Alespoň ne ty z Chtorru.

Bylo těžké odhadnout, zda se tváří přátelsky, výhružně — anebo jen zvědavě. Upřeně nás pozorovali. Nebylo obtížné uhodnout, že jsme to právě my dva, kdo je tak zaujal.

Podíval jsem se na Duka — a potom kousek za něj. Ten pohled mě nepotěšil. Dalších pět chlupáčů se plížilo za námi. Rozhlédl jsem se kolem. Z keřů se k nám drápalo množství dalších podobných tvorů. Najednou jich bylo tolik, že už ani nemělo cenu je počítat.

Chlupáči nalevo, chlupáči napravo...

Byli jsme obklíčeni.

Otázka: Jak Chtorrané říkají řetězové pile?
Odpověď: Skvělý líbání.

---

15. Narůžovo
„Každá chyba je jen další příležitost,
jak porazit sám sebe."
—SOLOMON SHORT

Duke se ozval první. „To snad ne," řekl klidně, „už zase jsi mě dostal do pořádnýho maléru."

Otočil jsem se na něj. „Zdá se, že to bereš docela klidně."

Duke si mojí poznámky nevšímal. Upřeně sledoval chlupáče a zřejmě se snažil odhadnout, který z nich je jejich velitel. Pak se zeptal: „Ty seš vědec. Tak mi řekni, jak se chtorransky řekne přítel?"

„Jediný chtorransky slovo, který znám, je 'oběd'."

„Na to zapomenem," rozhodl Duke. „Aspoň do doby, dokud nezjistíme, co tyhle potvory žerou."

„No... určitě nejsou býložravci," řekl jsem.

„Jak to můžeš vědět?"

„Mají oči na přední straně hlavy. Predátoři potřebují k uchvácení kořisti stereoskopické vidění. A zvířata, která se stávají kořistí, mají oči po stranách, aby se mohla útočníkovi lépe vyhnout. Alespoň takhle to chodí na naší planetě. Možná to pro ně neplatí. Ale... jestliže jsou masožravci, mají rozvinutou i inteligenci."

„Jak to?"

„Kolik rozumu potřebuješ ke spásání trávy?" poznamenal jsem. Vtip, který jsem slyšel na poslední přednášce, ho očividně nepobavil.

Duke tiše zvažoval celý můj proslov a přikývl. Po celou dobu se chlupáči nepohnuli. Trpělivě seděli a pozorovali nás.

„Modli se, aby to byli všežravci. Podle Cohenových modelů se inteligence vyvíjí nejprve u predátoru, trvale však zůstává u tvorů, kteří nejsou životně závislí na lovu."

„No a?" nechápal Duke. „Znamená to, že jsme v háji, nebo ne?"

„Jak se to vezme... Všiml jsem si, že nemaj žádný zbraně. Jestli jsou dost inteligentní, tak jsou jen zvědaví — stejně jako my."

Duke se pomalu otočil a se zájmem sledoval kruh malých růžových eskymáčků. Tvorečkové byli neobyčejně trpěliví. Duke pomalu řekl: „Možná se v nich přeci jen mejlíš, Jime."

Otočil jsem se na stranu, kam se díval Duke. „Co tím myslíš?" zeptal jsem se.

„Považuješ ty potvory za rozumný, ale co když nejsou? Co když je to jen vlčí smečka, která čeká, než zaútočí?"

Ta myšlenka se mi nelíbila. Duke měl pravdu. Snažil jsem se na chlupáče od začátku dívat z antropomorfologického hlediska. Přirozeně jsem si myslel, že všechno, co má humanoidní formu, musí být inteligentní. „Máš pravdu. Omlouvám se."

„Omlouvat se můžeš potom. Nejdřív se odsud musíme dostat."

Najednou se jeden z chlupáčů pohnul. Nemotorně nahnul tělíčko do strany a začal se škrábat za uchem. V té chvíli vypadal jako malé tlusté štěně. Zatraceně! Tihle tvorové byli až moc roztomilý, než aby pro nás byli nějak nebezpečný.

Podíval jsem se na Duka. „Pořád si myslíš, že jsou jako vlčí smečka?"

„Raději už nedělej žádný ukvapený závěry," varoval mě Duke. Pak vyrazil po zmraženém prachu opět kupředu. Části zmrzlého povrchu začaly pomalu tát, takže se vytvořila nepříjemná blátivá břečka. Ve strnulém tichu jsem jasně slyšel, jak bláto pod Dukovýma botama čvachtá. Ušel tři kroky a zastavil se. Dva chlupáči přímo před ním mu zatarasili cestu, rozrušeně hudrovali a mávali rukama. Duke na mě krátce pohlédnul. Co teď?

Oba chlupáči se na sebe také podívali. Začali ze sebe vydávat nesrozumitelné pazvuky a připomínali dvě uječené veverky. Jeden z nich poodskočil a začal pobízivě gestikulovat na dalšího. Ten na svého kamaráda cosi zabručel a zakvičel. Jeho malé pracičky vypadaly jako drobné opičí ruce. Sepjal je a začal s nimi třást. Takhle šejkruju martini. Pak povyskočil za svým druhem. Kolem se zvedl oblak růžového prachu. Sepjaté tlapky přiložil k obličeji a začal si různě natahovat tváře. Jeho obličej se měnil v divoké záplavě komických grimas.

Společník na to odpověděl vlastním legračním výrazem a cosi zabručel. Znělo to jako nesouhlas. Zvedl ruce nad hlavu, začal s nimi zběsile mávat a přitom o závod brebentil. Mezitím stačil ještě dupat nohama, takže kolem sebe vířil nová oblaka prachu.

První chlupáč zaregistroval jeho nespokojenost. Natáhl ruku a štípl svého druha do tváře. Pak ho popadl za obličej a začal mu ho natahovat jako před chvílí sobě. Když ho konečně pustil, dosedl s plácnutím na místo. Na druhého chlupáče to však žádný velký dojem neudělalo. Nejprve si protáhl prsty, které při tom pohybu vypadaly jako malá chapadla, a opět se pustil do sporu s prvním.

Síla a tempo jejich hlasů neustále rostly, takže to začalo připomínat zrychlenou nahrávku. Najednou však jejich spor ustal. Chlupáči předvedli usmiřování milenců. Jemně se vzájemně dotýkali rukou a obličejů a vrkali jako párek holubů. Po očku se na nás podívali, ale pak si dál nerušené očichávali obličeje a švitořili, tentokrát už v klidnějším tónu. Pak se k nám konečně znovu otočili.

„A po tomhle teátru je mám brát vážně?" podotkl suše Duke.

Pokrčil jsem rameny. „Fakt je, že je jich pořád víc," řekl jsem a otočil se. Do kruhu kolem nás přibylo několik dalších chlupáčů a jejich počet se neustále zvyšoval. „Teď, nebo nikdy, Duku."

„Souhlasím." Udělal další krok vpřed...

Tentokrát se oba chlupáči obrátili na nás a začali svými hlasy nepříjemně vřeštět. Rozrušeně skákali nahoru a dolů, hudrovali a střídavě pištěli. Působilo to směšně a hloupě, ale svým způsobem to nahánělo hrůzu.

„Zchlaď je sprškou dusíku," radil Duke. „Aspoň uvidíme, jestli se budou nějak bránit."

Přikývl jsem a namířil trysku zmrazovače mezi nás a chlupáče. Jemně a krátce jsem se dotkl spouště a vypustil slabý proud ledové tříště, který výrazně ochladil okolní vzduch.

Králíci uskočili, aby se chladu vyhnuli, překvapeně zabrebentili, ale nezpanikařili ani neutekli.

Pouze se natahovali, čenichali a krčili nosy proti bolestivému chladu. Pak udělali pár skoků kupředu a zase zpátky.

„Mohl bych jich pár zmrazit," navrhl jsem, „ale to by asi našim budoucím vztahům příliš neprospělo."

Duke se zamyslel a zavrtěl hlavou. „Možná, že dají přednost dávce tepla." Odjistil svůj plamenomet, zvedl ho nad úroveň podivných živočichů, zamířil...

Najednou mě cosi zaujalo. „Duku, počkej!"

Duke zkameněl.

Cosi velkého a tmavého se k nám blížilo. Poznal jsem ho, ještě dřív, než se vynořil z růžové mlhy. Tak proto nás tu králíci drží. Čekají na něho.

Obrovský červ měl rozměry Velkého taťky. Byl pět metrů dlouhý a víc než dva metry široký. Před vlezlým růžovým pískem mhouřil oči.

A pak jsem to zahlédl.

Na hřbetě hnusného červa se vezlo několik chlupáčů. Největší z nich vysel na červově lebečním hrbolu a komandoval ho hlasitým ječením, trháním a kopáním. Baculatý jedinec vypadal, a taky se choval, jako malý tlustý řidič autobusu. Na červovi seděli ještě další tři králíci. Připomínali zvědavé turisty. Jediné, co jim chybělo, byly foťáky. Kdyby se zrovna nekodrcali na hnusné dvoutisícikilové masožravé mašině, tak byli docela roztomilí.

Červ se na neznatelný pokyn zastavil a otočil se k nám. Zamrkal — „pfut — pfut" — a zašvitořil: „Trllp?" Pak znovu přimhouřil oči a vypadal, jako by si chtěl zdřímnout.

Podíval jsem se na Duka. V životě jsem neviděl červa, který by se takhle choval. Duke zachytil můj pohled a nechápavě pokrčil rameny. Všiml jsem si, že svůj plamenomet pro jistotu nechal odjištěný.

Chlupáč, který řídil červa, zahudral cosi na chlupáče na zemi. Sborově mu odpovídali. Někteří z nich skákali k červovi, zřejmě aby byli co nejblíž příchozím.

Duke nepatrně sklonil svůj plamenomet. „Jime," řekl. „Na co se to tady díváme?"

„Netuším. Rád bych věřil tomu, že chlupáči jsou inteligentnější, možná mnohem inteligentnější než červi, ale přece jen to může bejt i naopak. Pravděpodobně jsou červi v tomhle soužití mozek a chlupáči věrní čoklíci, kteří pro svý

páničky shánějí potravu. Zdá se mi, že budeme mít čest zúčastnit se lovu na lišky..."

Duke se tvářil zamyšleně. „Vypadá to, že se budeme muset hodně rychle rozhodnout. Jednoho červa zvládnem, ale na celou famílii nestačíme."

Přikývl jsem. „Budeme si muset propálit cestu ven, že jo?"

Duke neodpověděl. Beze slova potěžkal plamenomet v ruce a upevnil svůj postoj.

Potom se červ probudil. Pomalu otevřel oči a upřeně zíral na Duka. V ten okamžik chlupáči na jeho hřbetě zavýskali a svezli se na zem. Je možné, aby červa řídili? Pokud se mu jednoduše neklidí z cesty?

Červ zachrčel: „Chtorrllpp?"

Vypadalo to, jako by se Duka na něco ptal. V příštím okamžiku vyrazil kupředu...

„Ne!" zaječel jsem.

...a Duke vystřelil.

Byla to zřejmě vlhkost a chlad vzduchu, co mě v tu chvíli zachránilo. Jsem si tím jistý. Pravděpodobně byl kolem mě ještě mrazivý oblak tekutého dusíku.

Plamen chvíli visel ve vzduchu — a najednou se obrátil a obalil Duka. Neměl čas vykřiknout, změnil se v ohnivou oranžovou kouli.

Způsobil to zcela jistě prach. Byl tak jemný, že nehořely ale explodoval jako nálož. Působil stejně nebezpečně a zákeřně jako práškový vodík.

Neměl jsem čas na dlouhé přemýšlení. Automaticky jsem namířil mrazák na Duka a vystřelil. Plameny zmizely okamžitě. Oblaka ledové tříště syčela a rachotila vzduchem. Duke zůstal uprostřed toho pekla.

Musel jsem to udělat.

Kdybych to neudělal, obrovské množství prachu by explodovalo a způsobilo by zběsilou ohnivou bouři. Neměl jsem na vybranou.

Tam, kde před chvílí stál Duke, zůstala podivná černá věc. Zakymácela se a spadla do prachu.

Chlupáči zmizeli do jasně růžového mraku. Stejně tak zmizel i červ. Ani jsem nezahlídl, jak se vypařil.

Zbyl jsem jen já a Duke, který se svíjel uprostřed čoudícího kráteru.

„Ty zkurvenej kreténe!" Snažil jsem se k němu dostat přes mazlavé bláto. „Říkal jsem ti, ať počkáš. To jsi nikdy neslyšel o přírodních explozích? O prachu! Ty pitomče!'" Serval jsem mu ze zad výstroj a povalil ho na záda. Naštěstí byl naživu. Těžce sípavě dýchal, ale žil. O-maska mu chránila obličej a plíce. Možná, že má šanci. Možná.

Chytil jsem ho za popruhy jeho výstroje a jeden z pásů si omotal kolem předloktí. Táhnul jsem ho pomalu za sebou. Nedokázal jsem ho přes ten zatracenej písek nést, ale mohl jsem ho táhnout. To by mělo stačit. Při každém kroku jsem ho vztekle proklínal.

Zastavil jsem se.

Celý okolní svět mi připadal jako nejasná růžová čmouha. Všechno bylo rozmazané a neostré. Dokonce i rudé slunce zmizelo. Obloha i země byly pryč. Kolem nebylo nic, jen růžový chaos. Nerozeznal jsem ani vlastní ruce. Kdybych ztratil Duka, zřejmě bych ho už nenašel. Slyšel jsem o bílém šílenství v Antarktidě, ale tohle mi připadalo mnohem horší. Tohle byla Kalifornie narůžovo. Nevěděl jsem, kde trčíme. A co hůř, neměl jsem ani ponětí, kde je helikoptéra.

Otázka: Co řekneš Chtorranovi, který napadl batalión?
Odpověď: Nehraj si s jídlem.

---

16. Ten nahoře

„Problém s Desaterem tkví v tom,
že je v něm příliš 'Nesmíš'
a moc málo 'Smíš'."
—SOLOMON SHORT

Zůstal jsem stát jako zkamenělý. Musím se vrátit. Ale můj smysl pro orientaci mě naprosto zklamal.

Bál jsem se vykročit jakýmkoli směrem, protože právě ten mohl být ten špatný. Helikoptéra nemohla ležet daleko, ale nedokázal jsem se zorientovat.

Špatné rozhodnutí nás oba zabije.

Stál jsem tam a třásl se, ochromen vlastním strachem. Musím něco udělat. Duke potřebuje okamžitou pomoc. A navíc nám dochází vzduch v maskách.

Nevěděl jsem, kam se poděla Dukova vysílačka. Duke ji v ruce neměl a nebyla ani za jeho opaskem. Prohledal jsem ho, ještě než jsme se vydali na pochod. Předtím, než nás obklopila růžová beznaděj. Bylo to každým okamžikem horší a horší. Neexistovalo nic kromě sytě růžové. Zabořil jsem se po pás hluboko.

Musím něco udělat. Hned.

A i kdyby to mělo být zrovna to špatné rozhodnutí.

Od chvíle, co jsem začal táhnout Duka, jsem se ze směru neodchýlil. Možná, že jdu přece jen správně. Nic jiného mě nenapadlo.

V levé ruce jsem svíral mrazák a tvořil si cestu před sebou. Jasně jsem slyšel, jak mráz syčí ve vzduchu, ale nic jsem neviděl. Cítil jsem jen štiplavou zimu.

Bylo to šílenství. Tohle mi zřejmě moc nepomůže, ale přesto jsem vytrvale postupoval. Při každém kroku jsem opatrně našlapoval, jako bych nemohl věřit vlastním končetinám.

Najednou se mi podlomily nohy a já se řítil do růžové mlhy. Vyděšeně jsem ječel a křečovitě držel Duka — sklouzli jsme po srázu a zapadli do prachu...

Přistáli jsme na dně koryta, pohřbeni v depresivní růžové barvě.

Nedokázal jsem říct, kde končí země a začíná vzduch. Zapadli jsme do písku, lapeni jako mouchy v pavučině. Netušil jsem, kde je nahoře a kde dole. Vypálil jsem směrem vzhůru.

Ledový vzduch mě trochu probral.

Zhluboka jsem se nadechl a posadil se. Podařilo se mi i postavit se. Řemen od Dukových postrojů zůstal omotaný kolem mé ruky. Bože, to je až neskutečné! Duka mám pořád u sebe.

Opět jsem se pomalu začal sunout kupředu.

Citil jsem se zničeně a zároveň vztekle.

Kurva! Jsem přece Jim McCarthy! Nemůžu tu takhle chcípnout! Aspoň ne tak mladej! Vždyť je mi teprve čtyřiadvacet! V mým životě toho musí bejt trochu víc! Jsem důležitej! Jsem nepostradatelná součást války proti Chtorru!

„Hej, Bože, poslouchej mě. Tady je James Edward McCarthy! Jdeš si pro mě moc brzo! Ještě jsem si nic neužil! Hej, Bože, no tak neblázni — měj rozum." Potácel jsem se dál, táhl za sebou Duka a mrazil vzduch a prach ledovou tříští. Netušil jsem, kam. „Hej, Bože, dej mi znamení. Nějaký. Něco. Prosím. Zachraň mě. Zachraň Duka. Aspoň Duka zachraň. Už mám na triku Shortyho smrt, copak to nestačí? Dovol mi zachránit Duka. Pak si mě můžeš vzít, když budeš chtít. Bojím se smrti, Bože." Těžce jsem polkl. „— a je mi to všechno moc líto. Choval jsem se jako idiot. Prosím tě — Bože, myslel jsem, že máš se mnou větší plány. Takhle to přece nemůže dopadnout, nebo jo?" V krku mi vyschlo. Hlas se mi zlomil. Nevěděl jsem, proč to všechno najednou říkám. Možná mě vlastní hlas pomáhá kupředu.

A najednou se to stalo.

Něco uvnitř mě.

Cosi se pohnulo.

Uvědomil jsem si, co říkám. Vzpomněl jsem si, co mi jednou řekl Duke: „Jednou to prostě musíš zkusit a ozvat se mu."

Znovu jsem těžce polkl.

Tohle je bláznovství, ale...

Najednou jsem cítil, že mi mluvení pomáhá. Chtěl jsem s Bohem navázat kontakt.

Kdyby to tak bylo možné.

„Hm... nevím, jak začít. Asi bych měl prostě mluvit, ne? Tak, ehm... abych to vzal od začátku. Jde mi hlavně o Duka. Přiznávám, že jsem někdy sobec... ach, sakra, vím, že nemůžeš zachránit Duka, aniž bys z toho vytáhnul i mě, ale..."

Mé nohy automaticky kráčely. Hýbal jsem ústy a pokračoval dál.

Celou dobu jsem se modlil.

„Bože... ani nevím, jestli v tebe věřím. Nemám ponětí, jestli vůbec existuješ. Nikdy jsem o tom moc nepřemýšlel. Ale teď... hádám, si o mně myslíš, že jsem zase jeden z těch zatracených pokrytců, kteří v tebe věří, jen když nemají jinou naději. Bože, zešílím tady. Tohle neni fér. Vždycky jsem si myslel, že přijde den, kdy zjistím, k čemu byl můj život dobrej. Posloucháš mě vůbec, Bože?" Zavrávoral jsem a obličejem vletěl do růžového prachu. Najednou mi řemen, který mě spojoval s Dukem, vyklouzl z ruky. Vysmekl se mi a zmizel kdesi za mnou.

Nehybně jsem zůstal ležet v písku. Duke mohl být jen pár centimetrů ode mě. Věděl jsem, že pokud se nějak prudce pohnu, ztratím ho. Musím být opatrný. Musím dávat pozor.

Pomalu jsem se zvedl na kolena a otočil se. Zlehka jsem se vracel. Bezradně jsem šmátral v jemném prachu. Prosím, Bože — dej, abych našel Duka. Nic jiného nežádám. Chci jen najít Duka.

Ignoroval jsem nepříjemný zvuk v uších. Musím najít Duka. Opatrně jsem se otočil a modlil se, abych nesklouznul ze srázu, nebo se neotočil na špatnou stranu. Byl jsem bezradný. Jemně jsem se posunul opačným směrem a zašmátral kolem — najednou jsem něco ucítil — pevně jsem to stiskl —

Byla to Dukova ruka. Díky bohu!

Šmátral jsem po jeho těle a snažil se zjistit, kde má obličej. Konečně jsem ho našel. Byl jsem jako slepý. Celý okolní svět zrůžověl. Je mi jedno, jestli už nikdy nic neuvidím. Hlavně, aby Duke přežil.

Přitiskl jsem tvář k Dukovu obličeji a poslouchal. Alespoň jsem se snažil. Nešlo to. Kolem bylo příliš hluku. Jeho maska však vydávala pravidelné sípavé zvuky a to znamenalo, že stále ještě dýchá! Ach dobré nebe — díky bohu! A teď; Bože, prosím — dej, abych Duka dostal do helikoptéry.

Zvuk v uších byl stále silnější. Lezl mi na nervy. Nesnesitelné. Do prdele, co je to za randál! Ječí to jako siréna.

Soustředil jsem se a v tu chvíli zapomněl i dýchat. Zvuk se chvílemi zdál velmi blízko, ale za okamžik zase velmi daleko. Jakýsi vřískavý signál.

Ale vždyť to je siréna! Přicházela z nekonečně růžové bouře v krátkých intervalech a zněla jako volání o pomoc.

Že by helikoptéra? Musí to být ona.

Ale proč ten zvuk přichází zleva? To znamená, že jsem mířil špatným směrem. Teď mi to je jedno. Díky, Bože! Teď už to zvládneme!

Znovu jsem si uvázal kolem zápěstí řemen, který mě spojoval s Dukem, a postavil se na nohy. Vyrazil jsem za zvukem sirény. Bezhlavě jsem prorážel prach a tupě za sebou vláčel Duka. Vnímal jsem jen intenzivní zvuk, který mě lákal.

Zvuk připomínal ječícího démona. Nebo týraného psa. Byl stále jasnější. Purpurové volání o pomoc. Anebo jediná věc, která teď není růžová. A to mě hnalo kupředu.

Automaticky jsem protahoval cestu tekutým dusíkem a prodíral se ztvrdlým prachem, který mi praskal pod nohama. Všechno bylo růžové. Ale hlavně slyším sirénu. Byl jsem si jistý, že jsme zachráněni.

Díky, Bože! Díky.

Tak přece jen je tu pro mě ještě nějaká práce!

Otázka: Jak nazývají Chtorrané pudla?
Odpověď: Svačinka.

---

17. Prach

„Hledanou věc většinou najdeš
až na tom posledním místě, kam
se podíváš."
—SOLOMON SHORT

O helikoptéru jsem doslova zakopl.

Ani nevím, jak jsem našel dveře. Plížil jsem se podél trupu, tloukl do plechu a ječel. Helikoptéra byla natolik zavátá prachem, že jsem musel bouchat na její střechu.

„Lizard! Otevři ty zatracený dveře!"

Najednou se přede mnou skutečně otevřely a já vpadl dovnitř. Ani jsem je neviděl. Svalil jsem se do kabiny jako pytel brambor. Za sebou jsem stále vláčel Duka. Z venku se sypal růžový prach. Cítil jsem, jak mě někdo táhne dovnitř. „Ach, můj bože!"

„Zachraň Duka!" Křičel jsem. „O mě se nestarej! Jsem v pořádku! Prohlídni Duka!"

„Počkat! Nejdřív musím zavřít dveře!" ječela na mě Lizard. „Padá sem to růžový svinstvo." Zakašlala a zmizela.

Ležel jsem na podlaze helikoptéry a poslouchal tlukot srdce. Slyšel jsem ječivý zvuk sirény a vlastní vzlykot. Nedokázal jsem se pohnout. Chtěl jsem umřít. Ale na druhou stranu jsem věděl, že musím pokračovat dál. Čekala mě ještě spousta práce. Pokusil jsem si kleknout. Vzduchotechnika od dveří zasyčela a připadalo mi, že s nimi není něco v pořádku. Nic jsem však nespatřil. Naštěstí už kolem nebyla ta nechutná růžová barva. Teď bylo pro změnu všechno tmavé a rozmazané. Otřel jsem ochranné brýle.

„Nech tu masku na sobě!" Přede mnou stála Lizard. „McCarthy, slyšíš mě vůbec? Rozumíš, co ti říkám? Nech si tu masku na obličeji!"

Přikývl jsem a zasípal: „Vodu!"

Dala mi do ruky láhev s čímsi a zmizela. Lačně jsem polykal tekutinu. Chutnala sladce. Všechno kolem bylo nasládlé. Znovu jsem ucítil sladký růžový prášek. Chutnal jako čerstvě upečené kroisanty. A žvejkačka. Marshmallows. A něco sladkého s máslem. Sladké brambory. A koláče. A bonbóny. Bylo to sladké jako bonbóny.

„McCarthy!" Znovu se objevila Lizard. „Mám problém s dveřma! Nejdou zavřít. Dostal se do nich prach a zasekly se."

„Kurva!" Slepecky jsem tápal kolem a nemotorně spadl vedle Duka..." Vůbec nic nevidím. Kde mám mrazák!"

„Je tady." Podala mi cosi dlouhého a studeného.

„Otoč mě ke dveřím a vypadni z cesty. Odtáhni taky Duka!"

Cítil jsem na ramenou ruce, které mě otočily a nasměrovaly...

„Počkej chvíli!" přikázala. Slyšel jsem podivný zvuk, jakoby něco těžkého sunula po podlaze. „V pořádku, teď můžeš."

Vystřelil jsem. Mrazivý proud hlasitě zasyčel a chladná tříšť nepříjemně zabolela.

Cosi zapraskalo. Možná to nebyl příliš dobrý nápad. Cítil jsem kolem sebe vtíravá oblaka chladu. Tekutý dusík reagoval ve vzduchu velmi silně.

Lizard se protáhla do přední části letadla. Znovu jsem uslyšel syčivý zvuk ode dveří, ale tentokrát ho doprovázel zvuk skřípajícího prachu. Dokonce jsem zaslechl i malé výbuchy, když prach dopadal na horký kov dveří.

Konečně se dveře zavřely.

Za chvíli Lizard vypnula i sirénu.

Snesla se tma a ticho.

„Copak nemáme žádný světlo?" zaječel jsem. „Vůbec nic nevidím."

„Počkej chvíli!" Slyšel jsem ji, jak cosi dělá v přední části trupu. Přišla téměř okamžitě. Před očima mi prolétl jasný záblesk světla. „Vidíš něco?"

„Rozmazaně. Slabý světlo. Hýbe se."

„To je baterka." Otřela mi brýle. „Nech si masku na nose. Snažím se z tebe ten prach setřást. Vidíš už líp?"

„Je to jasnější..."

„Uklidni se. Je tady hodně prachu. Nemůžu zapnout ventilaci. Asi se zasekla. Vydrž, než se to tady trochu usadí."

„Mám dojem, že se mi vrací zrak," řekl jsem. „Tohle je ten nejšílenější zážitek."

„Jo, docela sranda." Vzápětí vyděšeně vyjekla: „Můj bože! Co se Dukovi stalo!"

Pokusil jsem se zaostřit. Skoro jsem ho nepoznal.

Duke se změnil v mumii. Celé tělo měl pokryté růžovým krunýřem. Dokonalý zámotek. Měl ošklivé popáleniny posypané růžovým práškovým cukrem. Ležel na zemi a sípavě dýchal.

Bolely mě plíce, i přes to, že jsme měli na obličejích masky, vdechli jsme slušný množství prachu. Cítil jsem se na pokraji sil. Natáhnout se na podlahu a umřít. Ale neudělal jsem to. Ještě ne. Začal jsem se sunout do zadní části a hledat skříňku s červeným křížem na víku. Lizard šla se mnou. Oba jsme věděli, že jde o všechno.

Dukovo oblečení se dalo pouze odřezat. Některé části byly přiškvařené a jiné přimrzlé. Společně s oděvem z něho odpadly kousky odumřelé kůže. Celé tělo měl pokryté růžovým prachem.

Nedokázal jsem odhadnout, jak jsou Dukova zranění závažná. Opatrně jsme mu svlékli košili a na hruď mu připevnili malé senzory, které vypadaly jako žetony z kasina, a připojili je na monitor. Poslední tři jsem mu připevnil na čelo a na spánky. Pak jsme ho přikryli diagnostickou pokrývkou. Našel jsem infúzi a zabodl ji Dukovi do předloktí. Do žil mu proudilo půl litru umělé krve. Přidal jsem glukózu a antibiotika.

Potom jsem nadzvedl jeho masku a brýle. Měl nateklé oči a z nosu mu tekla krev. Lizard mu jemně otřela obličej kouskem vaty. Našel jsem čistou kyslíkovou masku a opatrně ji vyměnil za starou. Našli jsme vrtulník v pravý čas. Jeho zásobník s kyslíkem byl skoro prázdný.

Přístroje ukazovali, že je Duke v šoku. Ultrazvuk zabudovaný v pokrývce poskytoval velmi zmatené informace a nakonec to vzdal a začal výstražně blikat: ČEKEJTE NA ODBORNOU POMOC.

Měření mozkových vln vypadalo v pořádku. Dobré znamení. Stejně tak na tom bylo i jeho srdce.

Unaveně jsem se posadil, stáhl si kyslíkovou masku a hodil ji za sebe. Jak maska dopadala na zem, zvedl se malý obláček prachu.

Pořád jsem měl chuť umřít. „Dej mi jeden z těch vlhkých hadrů."

Lizard otevřela nový balíček a hodila mi ho. Jeden jsem rozdělal a ponořil obličej, do příjemně chladivé svěžesti. „Díky," řekl jsem. „Díky za ten hadr. Díky za sirénu. Díky, že jsi tady. Díky za záchranu Dukova života." Nevěděl jsem, jestli v té chvíli děkuju Lizard anebo Bohu. Zřejmě oběma.

„Dík za všechno," hlas se mi zlomil. Lizard přinesla další láhev s vodou.

„Co se stalo?" zeptala se tiše.

Vyčerpaně jsem se opřel o stěnu za sebou. Soustředěně jsem pil vodu z láhve a až pak jsem se na Lizard podíval. Sundala si z obličeje masku. Kromě kruhů kolem očí a úst měla po celém těle poprašek z růžového prachu. Vypadala strašné. Oba jsme připomínali směšné karikatury. Seděla přímo proti mně, také se opírala o stěnu a čekala.

Těžce jsem vzdychl. Bolelo mě na prsou. Znovu jsem se napil. Nechtělo se mi nic vyprávět. Řekl jsem: „Právě se díváš na největšího pitomce, jakýho země nosila. Tohle jsem posral hůř než cokoli jindy..."

„Tuhle část vyprávění chápu," konstatovala suše Lizard. „Teď mi ale řekni tu část, kterou neznám."

„Mrzí mě to," začal jsem zoufale, „ale vtáhnul jsem nás do pasti. Aspoň podle Duka to byla past. Pořád si tím ale nejsem jistej. Ale výsledek je stejnej." Přisál jsem se k láhvi. Bože já mám žízeň! Co je to za prach! Podíval jsem se na Lizard a klidně pokračoval: „To je jedno. Objevili jsme zvláštní tvory. Sledovali jsme je. Pak nás obklíčili. Vypadají jako malí chlupatí mužíčci. Anebo růžový kachny. Alespoň se tak kolíbají. Mají kulatý obličeje, oči jako štěrbiny a svislý uši. Pištějako veverky. A taky předváděj různý grimasy. Dorozumívají se rukama. Vypadaj až neskutečně roztomile. Jako by zdrhli z Disneylandu. Obklíčili nás a nechtěli pustit dál. Vánoční dárek. Pro obřího červa. Další tři z těch potvor — ne čtyři — přijeli na červovi velikosti Taťky. Nejdřív spolu jednali. A pak se červ pohnul směrem k Dukovi. Nevypadal, že by nás chtěl napadnout, ale Duke na něj pro jistotu vystřelil. Jeho plamenomet explodoval. Bylo to tím prachem. Je jemnej a výbušnej..." Při té vzpomínce jsem se otřásl. Nechtělo se mi dál mluvit, nechtěl jsem jí to vyprávět až do konce.

Lizard nenaléhala. Klidně seděla a prohlížela si mě.

Také jsem ji pozoroval.

Nevěděl jsem, jak se k ní chovat. Vpadl jsem rozbolavělý do helikoptéry a jediné, co jsem teď chtěl, bylo brečet jako děcko. Potřeboval jsem se někomu vyplakat na rameni. Proto tu jsou ženy — věřil jsem, že mají neomezenou zásobu pochopení pro zoufalce, který to potřebujou — protože právě tak jsem si ženy představoval. A právě já jsem byl ten, kdo to vždycky potřeboval.

Ale tady mě žádná objetí a utěšování nečekala.

U Lizard ne. Byla příliš voják. Přísná a strohá jako nová bankovka. Měl jsem z ní strach.

Přisál jsem se k láhvi s vodou. Byla prázdná.

Lizard vstala, zahrabala v zásobách a podala mi novou. Vděčně jsem ji vzal a ukousl uzávěr. Zatímco jsem pil, tiše se zeptala: „Měl jsi strach?"

„Je to směšný, když se to stalo, tak ne. Ale teď..." Natáhl jsem ruce, abych předvedl ukázku. „Podívej, jak se třesu."

Přikývla. „To znám moc dobře. Lidi, co to neznaj, tomu říkaj odvaha."

„Jo," vydechl jsem vyčerpaně. „Tohle nebyla odvaha. Tohle bylo jen... prostě jsem dělal to, co jsem musel. Nic jiného ani nešlo."

Její oči mě zvědavě propichovaly. Uhnul jsem stranou. Bloudil jsem očima po podlaze, po stěnách a po stropě helikoptéry.

Všimla si, že jsem stále strachy bez sebe? Opět na mě tiše promluvila. „Kdysi jsem zažila, jak vybuchl starej hangár. Byla jsem jen deset metrů od místa, kde to začalo hořet. Jen kvůli pitomosti. Začalo to v odpaďáku. Nějakej idiot špatně típl cigáro a najednou se plameny vyšplhaly po stěnách. Jakmile jsem oheň uviděla, letěla jsem ke dveřím. V hangáru ležela vrstva padesátiletýho prachu. Než jsem se stačila otočit, obklopily mě plameny. Během tří sekund se požár rozšířil po stropě. Někdo na mě ječel, ať uteču. Nevím, jak jsem se dostala ke dveřím. Ze všech stran na mě dorážel horkej vzduch. Vyběhla jsem ven, uběhla asi dvacet metrů a otočila se. Celá stěna mi za zadkem explodovala. Běžela jsem dál. Když jsem se ohlídla podruhý, hořela už i střecha. Celý ten proces trval sotva deset sekund. Ještě dneska mě to děsí. Nepamatuju si, že bych se v okamžiku, kdy se to stalo, bála. Strach se objevil mnohem později."

„Jo," řekl jsem. Láhev byla zase prázdná. Položil jsem ji stranou. „Něco podobnýho se mi stalo dneska. V té chvíli nebyl na strach čas. Ale teď na to nedokážu zapomenout. Je to, jako bych si v hlavě dokola přehrával nějakej film — a já jsem pořád někde uprostřed. Nevím, jak to zastavit. Vidím plameny. A prach. A toho červa a chlupáče. Stále si opakuju, že jsem měl udělat něco pořádnýho."

Na obličeji se jí objevily známky netrpělivosti. Přísně se podívala a neosobně velitelsky řekla: „Co se tam stalo?"

„Oheň z plamenometu šel jinam, než měl. Odrazil se zpátky. Obklopil Duka tak, že vypadal jako ohnivá koule. Bezmyšlenkovitě jsem na něho zamířil mrazák a postříkal ho tekutým dusíkem. Plameny zmizely. Stejně tak červ i chlupáči. Nedokážu si představit, jak se v takový bouřce dokážou orientovat. Já s tím mám problémy. Ztratil jsem se. Popadl jsem Duka a táhnul ho směrem, kde jsem se domníval, že je helikoptéra. Znovu jsem se zmejlil. Kdybys nezapnula sirénu, pravděpodobně bych se venku potácel ještě teď. Anebo bych byl už mrtvej. Už by nám došel kyslík..."

Lizard přikývla a stroze řekla: „Ve skutečnosti jsi udělal správnou věc. Jeho kombinéza je ohnivzdorná. A stejně tak i maska a brýle. Nic lepšího jsi udělat nemohl. Přežil jsi. Stejně tak Duke. Zachoval ses správně."

Zavrtěl jsem hlavou. „Ale mně to tak nepřipadá. Cítím se jako tehdy, když se to stalo Shortymu..."

„Hm," přikývla a měkce dodala: „Takhle to většinou bývá. To si ještě neuvědomuješ? Nic není nikdy tak, jak má být. Je to vždycky jako něco úplně jinýho. Ať se stane cokoli, vždycky ti to připomene něco, co se stalo dávno před tím. Nemám pravdu?"

Měla. „Ehm — jo!" Najednou jsem se začal usmívat.

„Stává se mi to taky." Zasmála se na mě. Její smích byl jako proud a dost mě překvapil. „Tys mi řekl svůj příběh," poznamenala, „a já tobě ten můj. Věděls, že většina rozhovorů nejsou nic víc, než vzájemné vyprávění dvou lidí?"

Sebejistota, se kterou to řekla, mi připomněla dr. Foremana. Neměl jsem čas se jí na něco ptát...

Duke zaúpěl.

Oba jsme se na něho podívali a snažili se zjistit, jestli je v pořádku a zda něco nepotřebuje.

Duke namáhavě zakvílel. „To je bolest!"

„Skvělý. To je dobrý znamení."

Na ovládacím panelu svítil nápis: PACIENT POTŘEBUJE SEDATIVA.

Našel jsem červenou ampuli a píchnul ji Dukovi do těla. Za okamžik už Duke dýchal volněji. „Je mimo šok," zhodnotil jsem jeho stav, ale nebyl jsem si jistý, jestli je to pravda, anebo si přeji, aby to tak bylo. „Přístroje by nehlásily sedativa, kdyby byl v šoku, že jo?"

„To nevím," pokrčila Lizard rameny. „Počkej, propojím zdravotní ovládací panel, s Oaklandem a uvidíme, co tomu řeknou." Sešplhala dolů do přední části vrtulníku.

Zůstal jsem s Dukem sám a přál si, abych mohl udělat víc. Hlavou se mi honilo, jestli to přežije a pokud ano... tak jak to s ním bude vypadat.

Musel jsem ten proud myšlenek zarazit, nebo bych se zcela jistě zbláznil. „Duku," zašeptal jsem. „Odpusť mi to. Nevěděl jsem, co jinýho mám udělat. Mám tě moc rád, Duku. Nikdy jsem ti to neřekl, ale je to tak. Jsem na tobě závislej. Prosím tě, zůstaň se mnou."

Věděl jsem, že i kdyby chtěl, neodpoví mi. Možná, že mě ani neslyšel. Bylo mi to jedno. Hlavně jsem mu mohl říct, co jsem musel.

Za chvíli jsem se sebral a zamířil za Lizard dolů do čela helikoptéry. Seděla zkrouceně ve svém sedadle, pěstí si podpírala bradu a soustředěně pozorovala přístroje mapující počasí. Vypadala zamlkle a zklamaně. Tiše jsem si sedl vedle ní. Růžový prach zcela pokryl čelní sklo. Uvnitř se stále více stmívalo. „Spojila ses s Oaklandem?" „Jo. Právě to vyhodnocují. Dají nám vědět." Ukázal jsem na čelní sklo. „Pořád jdeme dolů, že jo?" „Hm. Přes noc to bude ještě horší." Ukázala na obrazovku před sebou. „Právě nás míjí hlavní část bouřkovýho mraku. Zůstaneme pohřbeni zaživa — bojím se odhadnout, jak hluboko se vůbec můžeme dostat."

Otázka: Jak Chtorrané říkají hollywoodskému právníkovi?
Odpověď: Tuhý sousto.

---

18. „Tak tohle opravdu není humr..."

„Když si ze sebe lidé dělají legraci,

dokáží zajít neuvěřitelně daleko."
—SOLOMON SHORT

Najednou mě něco napadlo. „Budeme mít vůbec dostatek vzduchu?"

Lizard zaváhala. „Snad jo. U zdravotního materiálu jsou navíc i nějaký bomby s kyslíkem. V nouzi je můžem použít. Teoreticky bychom tu mohli vydržet ještě den a půl, ale radši bych na to nespoléhala."

Stáhla si z hlavy sluchátka a odložila je na kontrolní panel. „Kurva," zaklela.

„Co je?"

„Ale nic. Měla jsem na dnešní večer nějaký plány. A nechat se pohřbít zaživa nebylo jejich součástí."

„Aha," řekl jsem. Nedokázal jsem si představit plukovníka Lizard Tirelliovou na rande. „To mě mrzí."

„Proč se omlouváš? Není to tvoje vina."

„Ehm, jen chci vyjádřit politování."

„Jo, v tom případě dík, žes na mě myslel. Celej den jsem se těšila na pořádnej řízek nebo na humra."

„Humra?"

„Jo. Některý arizonský farmy znovu fungujou. Měl bys vidět, jaký tam pěstujou obry. Tááhle velký." Rozpřáhla ruce asi metr od sebe. Pak zamyšleně dodala: „Arizona se dobře udržuje. A taky jižní části. Není tam dost prostoru a hluboká půda pro červí hnízda. Je to možná jediný místo, kde bysme se proti nim dokázali udržet delší dobu."

„Je to snad součást nějakýho dlouhodobýho plánu?"

„Ještě ne. Ale jednou možná bude."

„Doufáš, že získáš místo v Komisi?"

„Už mě o to žádali. Jsou však určité... priority." Pokrčila rameny. „Na co nám je dlouhodobý plánování budoucnosti, když nedokážeme zvládnout přítomnost?"

„Na druhou stranu," podotkl jsem, „to, co děláš teď, přispívá svým způsobem budoucnosti, ne?"

Ostře na mě pohlédla: „Nemluvil jsi náhodou s dr. Foremanem?"

„Uh... ne, proč?"

„Takhle nějak by to řekl on. Mimochodem, přijmi to jako lichotku. Ale máš pravdu. Měla bych být tam, kde mě nejvíc potřebujou." Slabě se usmála. „To znamená, že se pravděpodobně přidám ke Komisi. Bojím se jen, že mi nezbyde moc času na létání. Nechci přestat létat."

„Mám za to, že když budeš v Komisi, budeš létat mnohem víc — víš, třeba na průzkum terénu."

„Zní to docela slibně," potvrdila. „Bojím se, že to bude poněkud jinak." Dlouze se zadívala z okna. „Hoď mi baterku."

Podal jsem jí ji. Posvítila na horní okraj čelního skla. Bylo celé růžové. „Tohle jsem si mohla myslet. Předek je úplně zavátej Jde to rychleji, než jsem čekala."

Vstala ze sedadla a prodírala se dozadu. Následoval jsem ji. Chvíli se přehrabovala v krabici na boku. Vylovila další baterku a výstražné světlo, které zavěsila na hák ve stropě. „Tady máš... bude to tak lepší." Podala mi druhou baterku. Protáhla se kolem Duka a zkoumala otočnou věž helikoptéry. Netušil jsem, co hledá. Přimáčkla hlavu k okýnku a pátravě svítila baterkou ven. „Jsme tady úplně zavalený. Doufám, že ten růžověj ksindl neizoluje. Jinak nám tady bude pořádně horko."

„Myslel jsem, že Bunshee má klimatizaci."

„To teda má, ale ne, když seš zavalenej jako horník. Teplo nemá kudy odcházet." Slezla z věže za mnou. „Máš hlad?"

„Docela jo."

„Dobře. Dáme si výživný tyčky."

Zkontroloval jsem Dukův stav — beze změny — a pak jsem z jedné z přihrádek vytáhl krabici se zásobou výživných tyčinek. Sešli jsme se v přední kabině helikoptéry. Otočili jsme sedadla, abychom viděli dozadu. Je lepší sedět pár stupňů v záklonu, než vypadávat ze sedadla v patnáctistupňovém předklonu. Natáhl jsem se a hodil nohy nahoru. Výživné tyčinky chutnaly jako guma a při žvýkání vyžadovaly značné soustředění.

Po chvíli se Lizard ozvala: „Už tě někdo pozval na Modrou mši?"

Zavrtěl jsem hlavou. „Mám tohle brát jako pozvání?" zeptal jsem se.

Kysele se na mě podívala. „Zajímá mě jen, jestli jsi o ní něco slyšel."

„Je mi líto." Pak jsem dodal: „Slyšel jsem jen, že má dost podivný členy."

Souhlasně přikývla. „Minulej tejden mě pozvali. Scházejí se skoro každej víkend. Chodí tam stovky lidí a platí tisíce, jen aby získali to privilegium." Lizardin tón změknul. Řekla: „Jen mě to zajímalo. Slyšela jsem hodně povídaček. Nikdy však od nikoho, kdo se mše přímo zúčastnil. Zdá se, že mezi členy je velká důvěra a oddanost. Šeptá se však... že je to spíš sebezapření a fanatismus. Nemám zdání, jak to dělají. Zřejmě všechno zakládají na sexu."

Na okamžik to slovo nechala viset mezi námi a pak dodala: „Nevím, jestli šoustání do bezvědomí je ten nejlepší způsob, jak nezešílet, ale zdá se, že na některý lidi platí. A tak... někdy si říkám, jestli by to fungovalo i na mě... Nemůžu si pomoct, ale často se ptám, jestli tím tihle lidi skutečně něco získali."

Její hlas byl najednou tichý a já musel nastražit uši, abych slyšel, co říká dál.

„Někdy mě to svádí. Co když to přece jen funguje? Nejsem přeci jen pitomá, že jsem tam nešla? Bylo by nádherný zapomenout — alespoň na chvíli. Možná, že jen proto bych tam šla. Abych zapomněla."

Bylo mi trapně. Chtěl jsem něco namítnout, ale věděl jsem, že ať už řeknu cokoli, bude to pitomost.

„A navíc," pokračovala. Lizard, „vím, že je to léčka. Stejně jako drogy. Pouze další snaha o únik. Když s tím

jednou začneš, abys unikl realitě, nebude trvat dlouho a budeš utíkat jako štvaná zvěř. Stalo se to příliš mnoha lidem. Nechci dopadnout stejně." Najednou se dlouze odmlčela.

Zíral jsem na ni. Smutně pozorovala výživnou tyčinku.

Podíval jsem se na tu svoji. „Tohle opravdu není humr, co?"

„To teda ne. Zabal to." Hlas měla plný hořkosti.

„Je mi líto." Konečně mi to došlo a musel jsem se ozvat. „Plukovníku?"

Podívala se na mě s otázkou v očích.

„Ehm... Někdy se cítim stejně. A tak..., říkám si, že nejsem sám. A taky si říkám, že ty šarže nad náma o tom ví. Chci říct... musí tu být přece... nějaký řešení. Prostě něco. Ne?"

Neodpověděla. Začal jsem mít pocit, že mi neodpoví. Najednou se ozvala: „Jo, ti nad náma vědí, že většina lidí v uniformách se neustále pohybuje na hranici. Ale zklamu tě. Řešení neexistuje. Alespoň ne takový, jaký si představuješ — to nejjednodušší."

Opět se začala chovat jako plukovník Tirelliová, nepříjemná, disciplinovaná, zcela se kontrolující. „Pamatuješ si dr. Foremana? Právě se tímhle problémem zabývá. Na žádost prezidentky. Zatím všechno, co k tomu řekl, nám nestačí. Prohlásil, že každý z nás je zodpovědný za to, co se mu honí hlavou, a proto si musí najít vlastní způsob, jak věci v hlavě udržet v rovnováze."

„Ale jak?"

Bezradně pokrčila rameny. „To se právě snaží zjistit. Myslím si, že to bude zdokonalená forma výcviku modů, ale nevím to jistě. Poslouchej mě," dodala, Jsi člen Zvláštních jednotek ve skupině Strýčka Iry, a tak můžeš kdykoli zavolat do Atlanty dr. Davidsonovi."

„Ty mu voláš?" zeptal jsem se.

„To je moje věc," odpověděla uraženě.

„Promiň."

„A už se zase omlouváš." Rozpustile se na mě najednou podívala. „Umíš vůbec něco jinýho?"

„Promiň — teda vlastně, jo — ale většinou všechno poseru." Vesele jsem se na ni podíval stejně jako ona na mě. „Proto se pořád omlouvám. Někdy mám pocit, že je to jediná komunikace s okolím, kterou zvládám." Zatvářil jsem se omluvně.

„Říká se tomu Schlemiel," řekla. „Velice zajímavá hra. Vyhráváš, když přesvědčíš lidi, aby ti odpustili. To je princip. Hraješ, dokud se nenajde někdo, kdo ti všechny omluvy neomlátí o hlavu." Znovu se znechuceně podívala na výživnou tyčinku. „Taková hra mě příšerně nudí."

Nevěděl jsem, co odpovědět. Přesto jsem otevřel ústa a slova z nich vycházela jako na povel. „V tom případě mi odpusť, že jsem na stejný planetě. Promiň, že patřím ke stejnýmu živočišnýmu druhu jako ty."

„Tak v tom si nejsem moc jistá, „konstatovala suše. „Zkus něco jinýho."

Zalapal jsem po dechu. Kdybych mohl, zvedl bych se a uraženě odešel, ale vrtulník byl moc těsný a chodit se v něm příliš nedalo. Jak jí na tohle mám odpovědět? Řekl jsem podrážděně: „Nevím, jak se k tobě mám chovat! Ještě před chvílí jsme se bavili jako normální lidi. Ale najednou se mnou jednáš jako s nějakou — nějakou věcí!"

S odpovědí si dala na čas. Chvíli tiše žvýkala, a když konečně promluvila, měla opět tichý a klidný hlas, „Jednám s tebou tak, jak si zasloužíš, poručíku. Chováš se jako rozmazlenej spratek. Už mě to nudí. Nebaví mě tvoje nekonečný omluvy. Nebaví mě tvoje neustálý sebeobviňování za všechno, co se na světě posere."

„Dobře, ale já —"

„Ne. Teď drž hubu a poslouchej. Nedokážeš ocenit věci, který jsi udělal dobře."

„Nemyslím, že existuje něco, co bych udělal dobře!"

„Právě v tom je problém. Ty si to nemyslíš. Vylezl jsi ven v tomhle bordelu, jen aby ses podíval na neznámý chtorranský potvory. Zachránil jsi Dukovi život — musím sice dodat, žes to udělal poněkud nezvyklým a možná ne příliš šťastným způsobem, ale zachránil jsi mu život. Jednou rukou jsi ho přivlekl zpátky do helikoptéry. Znám plno lidí, který by to nedokázali. Vzdali by to. Ale tys to nevzdal! A když ses sem konečně doplazil, zase jsi nemyslel na sebe. Až do chvíle, dokud jsi pro Duka neudělal všechno potřebný. Byla jsem tady, vzpomínáš? Všechno jsem moc dobře viděla! Vím jen, že právě za to se rozdávají medaile a ocenění. Vždyť ty seš zatracenej hrdina, McCarthy..."

„Ale ne, nejsem!"

„...ale bohužel tomu pořád nevěříš, protože máš v hlavě utkvělou představu o tom, jak by měl hrdina vypadat, a nepřipustíš si, že bys to mohl bejt zrovna ty. Nemám pravdu?"

„Ehm..."

„Není to tak?" naléhala. „Mám pravdu?"

„Hm... Vím, že hrdina určitě nejsem. Ale asi máš pravdu."

„Jo." Přikývla. „A tak se raději dokola omlouváš za to, co ve skutečnosti jsi. Přitom si neuvědomuješ, že jsi docela dobrej. Víš, byl bys docela hezkej kluk, kdybys nebyl takovej pitomec."

„Hmm?"

Trochu zrudla a rozhodila ruce. „Tak, a teď znáš moje tajemství. Myslím si o tobě, že jsi hezkej. Blbej, ale hezkej."

„Nech toho. Nemám rád, když mě někdo takhle popichuje! Toho jsem si užil dost už ve škole!"

„Vůbec tě nepopichuju." Tvářila se smrtelně vážně.

„Cože?" Nechápal jsem, co má tenhle rozhovor znamenat. „Myslíš to vážně? Myslíš si, že jsem hezkej?"

„Jo." Přikývla. „To jsi,"

„Hm — ale ne. Nejsem. Mám zlomenej nos, kterej mi nikdy pořádně nesrostl. A taky jsem moc malej a hubenej.

A taky jsem..."

„Už zase. Nemůžeš to prostě vzít a říct díky?"

„Ehm..." Bylo to těžké. „Já totiž... nejsem na podobný věci zvyklej. Na lichotky a tak. Ještě nikdo nikdy... chci říct... ehm... —" Rozpačitě jsem zmlkl. Cítil jsem se trapně, ale zároveň mě hřálo u srdce. Lizard je fakt skvělá ženská!

„Díky," zašeptal jsem.

„Dobrý," opáčila. „Skvělý." Podívala se na zbytek výživné tyčinky. „V jedny věci máš ale naprostou pravdu."

„Co? V čem?"

„Tohle fakt není humr."

Otázka : Jak říkají Chtorrané liliputánům?
Odpověď: Jednohubky.

---

19. Bonbónová sezóna

„Slepec v zrcadle taky nevidí, že má oči.
Tak o co jde?"
—SOLOMON SHORT

Vzbudil mě Lizardin hlas. Připadal jsem si, jako bych měl v krku nacpanou vatu. Snažil jsem se odkašlat, ale nešlo to.

„...ne, jsme pořád zapadlí. Ještě navíc je tma jako v prdeli."

Otevřel jsem oči. Lizard právě mluvila do rádia. Pálilo mě na prsou. Při každém nádechu mě škrábalo v krku a chtělo se mi kašlat. Neodvažoval jsem se však pípnout.

„...ne. To nevím jak hluboko. Ale zdá se mi, jako by vycházelo slunce. Seshora od čelního skla přichází světlo. Ale může to být cokoli. Ten růžověj prach je průsvitnej. Hromadí se v poryvech, ale ty nejsou moc hustý, propouštěj dost světla. Můžeme být dobrých deset metrů hluboko a nepoznáme to."

Stejný rozhovor jsem už jednou slyšel. Ještě než jsme se večer svalili pod deky a usnuli, probrali jsme s Lizard ten samý problém.

Pokusil jsem se posadit. Všechno mě bolelo a byl jsem neuvěřitelně ztuhlý. Nejhůř dopadly plíce. Každý nádech a výdech mě neskutečně bolel. Chtělo se mi kašlat, ale raději jsem se přemáhal, protože kdybych jednou začal, zřejmě bych už nepřestal. Snažil jsem se dýchat co nejméně a všechny pohyby jsem omezil na minimum. Tlak a nutkání kašlat se zdály nezvládnutelné.

Ale nejdřív to nejdůležitější. Chtě nechtě musím jít zkontrolovat Duka.

Ještě spal.

Vypadal mizerně. Všechny vlasy měl spálené a z hlavy mu odpadávaly kousky seškvařené kůže. Zčernalá pokožka působila neživě. Vypadal tak hrozně, že jsem se na něho nevydržel dívat. Neodvážil jsem se podívat, jak to vypadá pod jeho pokrývkou. Zvedl se mi žaludek.

Tohle nebyl Duke. Zůstal po něm jen kus spáleného masa. Nevěřil jsem, že tahle hrůza ještě někdy bude vypadat jako Duke. Najednou mě blesklo hlavou, že by pro něj bylo nejlepší, kdyby zemřel. Okamžitě jsem ten nápad zahnal a modlil se, aby mě Bůh neslyšel. Víš, Bože, nemyslel jsem to tak, povzdychl jsem si potichu. Fakt ne.

Zapnul jsem panel, abych zjistil výsledky. Zdravotní zařízení po celou dobu kontrolovalo Dukovi tělesné funkce a automaticky doplňovalo dávky sedativ v jeho krevním oběhu. Možná bylo riskantní nechávat ho tak dlouhou dobu bez odborné pomoci, ale co jiného jsme pro tuto chvíli mohli udělat? Stejné informace o jeho zdravotním stavu si mohli přečíst i v Oaklandu — a tam moc dobře věděli, jaké tady máme podmínky a prostředky. Kdybychom pro Duka mohli udělat něco jiného, určitě by nám dali vědět, anebo by přímo sami přeprogramovali zdravotní přístroje. Jenže v tuhle chvíli zbývalo jen jediné, sedět a čekat.

Nenávidím čekání.

Mám při něm pocit zbytečnosti.

Duke podivně páchnul. Byl to odporný smrad. Obrazovky nás informovaly, že jeho nohy zachvátila nějaká infekce. Nemohla být příliš stará.

Letoun měl v zadní části malinkatý záchod. Vběhl jsem dovnitř a pozvracel se. Pak jsem se zuřivě rozkašlal. Plíce jsem měl v jednom ohni a bolely jako čert.

Vydal jsem se dopředu za Lizard. Už do rádia nemluvila. Otočila sedadlo, aby viděla dozadu, a rozbalila další krabici s výživnými tyčinkami.

„Brý ráno," zašklebila se. „Dáš si humra?" Zamávala mi před očima čímsi gumovým a šedivým. Vypadalo to nezdravě.

„Ne, dík," odvětil jsem a svalil se do sedadla. Nesnesitelně mě bolelo na prsou a teď se přidalo i nepříjemné svědění po těle.

„A co takhle flákanec masa?" Nabídla mi nezdravě nazelenalou tyčinku.

„Prosím tě, nech toho — dneska už jsem jednou zvracel. Tyhle umělotiny se nedaj žrát."

„To záleží, jaký k tomu servíruješ víno," řekla s plnou pusou a podávala mi plechovku s pivem.

Podíval jsem se na ni. „Až se z tohohle zkurvenýho místa dostanem," řekl jsem zasněně, „koupím ti toho největšího humra v celý Arizoně. A k tomu flašku skvělýho vína, pokud mi ještě zbydou prachy. Ale do tý doby nechci o jídle slyšet."

„Platí," souhlasila. „Když budem mít štěstí, zmizíme možná už dneska večer."

„Fakt?"

Souhlasně přikývla. „Snímač počasí ukazuje, že se mrak pomalu rozptyluje — anebo se rozšířil tak, že ho naše přístroje nedokážou pořádně zachytit. Včera v noci pěkně foukalo. Hlavní část mraku nás minula asi ve tři ráno. Oakland tvrdí, že jeho zbytky ještě řádí nad Sakramentem. Přibylo jim tam pár cenťáků bonbónovýho prášku, ale nic takovýho, co jsme si vytrpěli my. Navíc to vypadá na pořádnej liják. Skvěle k tomu přispívaj všechny ty částice ve vzduchu. Centrum pro předpověď počasí dokončuje svoji předpověď, ale vsadím se, že zaprší dřív, než tu simulaci počasí zapnou."

„Hm," zabručel jsem.

Pomyslel jsem si, že jestli mraky růžového prachu zanechaj ve vzduchu růžovou mlhu, bude to pro nás další obrovský problém. Jako by nestačilo, že je v tom svinstvu pohřbená naše helikoptéra. Jak se z ní dostanem, když je tak hluboko? Stačilo by, abychom byli zahrabaný dva metry, a na záchranu můžem zapomenout.

Vyvstal i další problém. Jak pevné jsou tyhle hory prachu? Na vlastní kůži jsem vyzkoušel, že se v něm dá jen těžko chodit. Ne, bylo nepravděpodobný, že bychom se mohli dostat na normální zem. Musí nás vyzvednout přímo tady.

A byl tu ještě problém s Dukem.

Pil jsem vodu z láhve a pozoroval Lizard. Také nad čímsi přemýšlela. Zachytila můj upřený pohled. „Ano?"

„Jak odsud vytáhneme Duka?"

„To už ses dostal až sem?"

„Nedostal jsem se zatím nikam. Prostě mě jen napadlo, že s Dukem budou problémy. Jestli je zvládnem, ostatní už půjde samo."

Řekla: „Mám dojem, že musíme počkat na pomoc zvenčí. Právě teď mě napadá jen jediný řešení, a to Sikorskiho hák. Ten by nás mohl odsud vytáhnout — kdyby se nám podařilo správně se zaháknout."

Odvětil jsem: „Jestli vydržela nějaká část vrtule nezničená, můžou nás za ni zaháknout, ne?"

„Hej, to není špatnej nápad..."

„Díky."

„...ale bojím se, že to nepůjde," vysvětlovala. „Není to tvoje vina, ale chyba je v Sikorskýho háku. Nemůžou použít helikoptéru, protože by rozvířila moc prachu a zničila by si motory. Spadnou nám rovnou na hlavu."

„Zajímalo by mě, jestli se ten prach nedá spláchnout vodou. Moje babička mě kdysi učila tanec na vyvolání deště. Tvrdila jsi, že bude pršet. Zatrsáme si a přivoláme déšť — přímo na nás."

Kysele se usmála. „Jenže déšť by to svinstvo rozčvachtal na bláto — a to by pak ztvrdlo na beton."

„Ale vypadá jako... mouka."

„Už jsi jedl okoralou housku?"

Zoufale jsem rozhodil rukama. „Snažím se něco vymyslet."

„Máš ještě nějaký nápad?" zeptala se suše.

„Stoprocentně víme, že dobře hoří..." řekl jsem bez nadšení.

„Dobrej nápad," ožila Lizard. „Ty a Duke jste dokázali, že je prach hořlavej. A tahle helikoptéra je nehořlavá. Uděláme si tady pěkný teplíčko." Zašklebila se. „Máš rád vaření na otevřeném ohni?"

„Ne, díky." Zvedl jsem baterku, rozsvítil ji a díval se před sebe. Sklesle jsem pozoroval růžovou bariéru přilepenou na předním skle. „Zajímalo by mě, jak tohle řeší na Chtorru."

„V takovém počasí nevylejzaj."

„Jo, asi jsou před bonbónama včas varovaný."

„Dokážu si představit jejich předpověď počasí," řekla Lizard. „Zítra bude většinou polojasno s občasnými bonbónovými přeháňkami, místy sprškou limonády."

„Limonády ne," opravil jsem ji. „Ta má jinou barvu. Tohle je spíš jahodovej džus."

„Skutečně jsi ještě neslyšel o růžový limonádě?" zamračila se.

Chtěl jsem ve stejném duchu odpovědět, ale místo slov jsem se dávivě rozkašlal.

„Jsi v pořádku?" zeptala se starostlivě Lizard, když jsem se konečně zklidnil. Vypadala, že se o mě bojí.

Slabě jsem přikývl. „Trochu limonádovýho prášku se mi dostalo do špatný trubice." Pokusil jsem se usmát a viděl jsem, že ji to uklidnilo.

„Na léto je to dost drsný počasí," řekla zamyšleně Lizard. Zřejmě se mě snažila zabavit. „Jakpak to u nich vypadá v zimě?"

Opatrně jsem si odkašlal a řekl: „Větší zima a mokro."

„A namísto sněhu teče sirup, ne? Dobrej způsob, jak tu tvoji trubici zalepit."

„Možná," dumal jsem, „nejsi daleko od pravdy. Všechno je tam pro někoho k jídlu. My jsme pro červy jen svačinka. Jejich planeta je jedna velká jídelna. Záleží na tom, jak se díváš. Možná začíná bonbónová sezóna."

„No, v tom případě můžeme použít pár červů, co jsou na sladký, aby nás odsud vykousali," řekla Lizard.

„Ehm... mám dojem, že právě dorazili," odpověděl jsem pomalu.

„Cože?"

„Otoč si sedadlo a podívej se. Myslím, že se za tebou něco pohnulo."

Otázka: Jak Chtorrané říkají vzorku moči?
Odpověď: Aperitiv.
---

20. Tam

„Nové problémy vyžadují nová řešení a nová řešení vytvářejí nové problémy."
—SOLOMON SHORT

„Kde?" řekla Lizard.
„Támhle. Nahoře."
„Nic nevidím."
„Dívej se pořádně. Byl to jen záblesk — přímo tam. Jako by se něco na povrchu prachu pohybovalo."
Upřeně jsme zírali a čekali. Nic.
Po chvíli Lizard řekla: „Stále nic nevidím."
„Jsem si jistej, že tam něco bylo." V hlase jsem cítil známky vzteku.
„Jo, věřím ti," odpověděla tiše: „Posledně, když sis byl tak jistej, tak jsi rozehnal konferenci."
Snažil jsem se nevnímat bolest mezi žebry. „Ale nemýlil jsem se, ne?"
Lizard pokrčila rameny. „Mít pravdu ještě neznamená vítězství."
„Co?"
„Ale nic." Nohu zapřela o panel před sebou, odrazila se a obrátila sedadlo zpátky. „Jestli tam skutečně něco je, brzy se to objeví."
Zabručel jsem a popadl baterku. Protáhl jsem se kolem ní a šel zkontrolovat Duka. Přístroje ukazovaly, že je jeho stav stabilizovaný. Dokonce už nevypadal tak našedle. Cítil jsem výčitky, že jsem ignoroval kursy první pomoci. Nedokázal jsem odhadnout jeho stav.
„Ehm... plukovníku?"
„Jo?"
„Víš něco o první pomoci?"
„Něco málo."
„Poslouchej, Duke nějak divně dejchá."
Přiběhla a klekla si vedle Duka. Sklonila se a napjatě poslouchala. Pak se usmála. „Dejchá úplně normálně."
„Ale to sípání—"
„Spí," řekla. „A při tom chrápe."
„Seš si jistá?"
Lizard mi zpříma pohlédla do očí. „Vím moc dobře, jak to zní, když chlapi chrápou."
„Hm... dobře. Díky." Sebral jsem ze země baterku a zamířil na záď helikoptéry k otočné věži. Vyšplhal jsem se ke kulatému okýnku a pozoroval, jestli nespatřím něco nového. Růžový prášek vypadal mnohem průsvitněji. Pálil mě obličej.
Posadil jsem se na nejbližší sedadlo, složil ruce na prsa a otočil se.
Co se to s ženskýma v poslední době děje? Proč si myslí, že život je neustálej boj s chlapama o to, kdo je lepší. Ať se nedivěj, že jsou chlapi tak nedůtklivý.
Chvíli jsem upřeně zíral, než jsem si uvědomil, co vidím. Rychle jsem vyskočil ze sedadla a přitom se praštil do hlavy o plexisklo před sebou. „Do prdele! — Auuu!"
„Jsi v pořádku?" zavolala Lizard.
„Ne!"
„Co se stalo?"
„Praštil jsem se do palice..." Pořád mi z toho nárazu třeštila Hlava. „Pojď sem!"
„Proč? Chceš, abych ti pofoukala bebíčko?"
„Chci, aby ses na něco podívala. Pojď sem!" Znovu mě přepadl záchvat kašle. Nedokázal jsem v té chvíli myslet. Každé zakašlání bylo nesnesitelně bolestivé. Ani jsem nevěděl, jak se mi podařilo záchvat přerušit. Snažil jsem se opatrně dýchat. Píchalo mě na plících a z očí mi tekly slzy.
Když jsem je konečně otevřel, Lizard strnule stála a starostlivě mě pozorovala. Hodila mi láhev s vodou. Vděčně jsem ji přijal. „Díky."
Pak se protáhla kolem Duka a povzdychla si. „Tak dobrá, na co se mám podívat?"
Ukázal jsem na okno. „Támhle něco je,"
Pozorně se dívala a mračila se. Vypadala zmateně. Najednou se jí rozšířily oči...
Na druhé straně okna něco ožilo.
Před sebou jsme viděli převážně pevnou růžovou masu a nebylo jasné, jaký má tvar. Jak jsme se upřeně snažili něco rozeznat, pohyby se stávaly zřetelnější. Nejasné záblesky se měnily v pravidelný pohyb.
„Co to je?"
„Nevím, ale je to pořád větší."
„Větší? To neznáš lepší slovo?"

„Co takhle pořád, blíž?"

„No, nic moc." Zkřížila ruce na prsa a vypadala, jako by jí byla zima. „Nezdá se ti, že je najednou víc světla?" podotkla. „Může to být větrem? Nedostává z nás prach dolů?"

„Možná, ale pochybuju."

Co nejblíž jsem se přisunul k oknu, a pokusil se zaostřit. Růžovým prachem cosi procházelo. Postupné mizení prachu vypadalo jako by ho likvidovala armáda snaživých trpaslíků.

A najednou bylo všechno jasný.

„Ach," vzdychl jsem.

„Co je?" zeptala se.

„Podívej se pozorněji."

Naklonila se k oknu a zaostřila. Její oči se rozšířily hrůzou. „Brouci!"

Na opačné straně okna vířilo tisíce světel. Dívali jsme se na tělíčka milionů a milionů šíleného hmyzu.

„Žerou prach," vydechl jsem. Posadil jsem se. zpět do sedadla a otřásl se. Najednou mě všechno svědilo.

Lizard odstoupila od okna a odcházela pryč. Slyšel jsem, jak se zastavila u dalšího. „Jsou všude kolem."

Vstal jsem a vydal se za ní. Upřeně zírala z okna. Přední část vrtulníku byla zabořená nejhlouběji, takže vířivý pohyb byl znatelný pouze v horní části čelního skla. Nebyl sice tak výrazný jako v zadní části, ale přece jen se dal pozorovat.

Lizard se otřásla. Nedokázala odtrhnout oči od zběsilého víření v růžové stěně za oknem. „Jsou všude kolem, potvory."

Snažil jsem si představit, jak asi vypadá vrtulník seshora. Velká vypouklina v růžovém poli cukru — pokrytá bilionem drobounkých tělíček, dokonalých, nenasytných strojů. Vnímal jsem jejich lesklá těla, prodírající se prachem. Představil jsem si je, jak se tetelí, chroustají a chřestí...

Chytil jsem Lizard za rameno. „Poslouchej, je tohle letadlo vzduchotěsný?"

„Mělo by bejt. Ach, Bože! Prostory dole...!" podívala se na podlahu.

„Těsní to?"

„Hm... jo, mělo by."

„Dobře. Tak teď musíme najít každou skulinku, každou trhlinu — a je jedno, jak je malinká. Musíme to utěsnit."

„Utěsnit?"

„Co? Je tady snad ozvěna? Když se ti brouci prohryžou dostatečně hluboko, můžou se dostat i sem. To, co vidíme, je nezkrotná žravost. A než se sem dostanou, tak jim určitě zase vyhládne. Ty a já a Duke jsme jediný jedlý věci v tyhle plechový kraksně. Máme něco, co by je dokázalo zadržet?"

„Hm, nevím. Okamžik, nech mě přemejšlet."

„Ale to snad ne. Myslel jsem, že tyhle letadla jsou připravený na všechno."

Lizard trhla hlavou a zmrazila mě pevným pohledem. „Bojím se, že právě s tímhle v žádný příručce nepočítají. Armáda nemá moc důvodů zahrabávat vrtulníky v sladkým prachu, a proto bohužel nevíme, co se stane, když se k nim prokoušou brouci." Vypadala rozzlobeně. To bylo dobré znamení. „Právě teď," pokračovala, „máme šanci to zjistit."

„Nádhera!" řekl jsem. „Opravdu pobavení za všechny prachy! Tak co s tím uděláme?"

Lizard zamračeně zkoumala podlahu helikoptéry. Pomalu sklouzávala pohledem dozadu. Připadala mi, jako by měla místo očí detektor a postupně sjížděla každou jednotlivou část letadla.

Nečekaně vykřikla: „Pěnovej úkryt!" Sjela celý interiér znovu a pak se podívala na mě. „Budeš ale muset posunout Duka."

„Co je to pěnovej úkryt?"

„Je pro případ, že někde spadneš a potřebuješ postavit nějaký bydlení — hlavně v chladných oblastech. Nejdřív nafoukneš velkej balón a postříkáš ho pěnou. Pak počkáš půl hodiny, než to ztvrdne, vysekáš dveře a můžeš se nastěhovat. Bejvák v dýni. Používali jsme to jako nejrychlejší ubytování v Pákistánu."

Ukázala stranou a řekla: „Odsuň Duka dozadu. Leží na vybavení, ke kterýmu se musím dostat."

Když jsem s Dukem hnul, jen bolestivě zaúpěl, ale nevzbudil se. Na přístrojích se objevil povel, který doporučoval, další dávku glukózy, tak jsem mu ji dal.

Když jsem ho pohodlně uložil, všiml jsem si, že ze zádě proniká stále více světla. Dlouze jsem se zahleděl do okna. Silně do nás pralo ranní sluníčko. Odhadoval jsem to podle světlého místa, které jasně zářilo skrz jednotvárnou růžovou stěnu. Měl jsem pocit, že dokonce cítím, jak hřeje.

Vrstva prachu na kulatém plexiskle se díky činnosti nenažraného hmyzu stále více ztenčovala. Růžový cukrový prášek neuvěřitelně propouštěl světlo, jasně jsem viděl přecpané brouky, jak se jako temné skvrnky neúnavně kroutí a křupou. Zajímalo mě, co jsou tihle brouci zač.

Ale na druhou stranu jsem nechtěl, aby si stejnou otázku položil Duke, kdyby se náhodou vzbudil a spatřil je. Pro jistotu jsem zatáhl v okně roletu.

Lizard mezitím pracovala na pěnovým krytu. Vůbec si mě nevšímala. Využil jsem toho a věnoval se Dukovi. Otevřel jsem skříňku první pomoci a mokrým hadříkem mu otřel obličej. „Odpusť mi to, Duku," šeptal jsem. „Dostanu tě odsud, slibuju." Odstranil jsem mu špínu z čela.

„McCarthy..." zasípal.

„Ano, Duku?"

„Drž hubu."

„Ano, Duku!"

Ale to už zase spal. Nevadilo mi to. Hlavně, že bude žít — byl jsem si tím jistý.

Vyškrabal jsem se za Lizard.. „Duke, to dokáže!"

„Jak to můžeš vědět!"

„Promluvil na mě. Řekl mi, ať držím hubu."

Lizard se zašklebila. „To zní jako dobrá rada. Na, tumáš —" Vrazila mi do ruky zásobník s jakousi hmotou. „Slabý místa jsou hlavně pod podlahou, tam začni. Soustřeď se na zlomenej kýl. Budeš ale muset nejdřív vyprázdnit všechny přihrádky a pak tam pěnu nastříkat. Stačí jen zaměřit hadici a zmáčknout knoflík."

„Vytváří ta věc nějaký výpary?"

„Ne. Je to suspenze polystyrénový pěny. Je to bezpečný. Ty vystříkej kabinu a já to vezmu vpředu u přístrojů. Chci taky, abysme to pořádně postříkali pod podlahou, protože tam tudy procházejí nejdůležitější obvody. Pokud se tam brouci dostanou, zlikvidujou elektronický spojení nebo hydrauliku nebo izolaci. Víš přece, jak se dělá postřik proti švábům, ne?"

„Jo."

„Tak tohle je to samý." Podívala se mi přes rameno a ztlumila hlas. „Hlavně se zaměř na zadní část. Nešetři a udělej pořádnou pěnovou hromadu."

Otočil jsem se, abych viděl, kam se dívá. Duke. Uvědomil jsem si, že je naprosto bezbranný. „Jo. Je mi jasný proč."

„Nějaký další otázky?"

„Ne."

„Dobře, tak se do toho dejme."

„Ehm.."

Zastavila se. „Co ještě?"

„No, jen mě tak něco napadlo, plukovníku."

Trpělivě čekala, co se dozví.

„Co když ti brouci žerou i polystyren?"

„Mohl bys laskavě přestat myslet?" řekla nakvašeně. „Naháníš mi strach."

Otázka: Jak Chtorrané říkají autu plnému opilců?
Odpověď: Naložený okurčičky.

---

21. Mít pravdu

„Množství abnormalit ve vesmíru
je konstantní — kromě období,
kdy se jejich počet zvyšuje."
—SOLOMON SHORT

Zabralo nám to skoro celé dopoledne.

Lizard přestala stříkat pěnu, jen když volala Oakland, a když vyměňovala čip na panelu zdravotních přístrojů. Pak se zase okamžitě vrhala do práce. Rozebrala celou podlahu a než vrátila panely na své místo, postříkala stroje pod ní bohatou pěnou.

Já mezitím vystříkal celou kabinu, nákladové prostory a pak začal pracovat na vnitřním obložení. To už se ke mně přidala Lizard. Úzkým proudem na tryskách jsme vysprejovali každičký kout, štěrbinu, svár či spoj. Když jsme byli hotovi, vypadal vrtulník jako vnitřek svatebního dortu.

Sedli jsme si do přední kabiny, slunce už stálo vysoko nad námi. Uvnitř začalo být horko. Přes vrstvu matného prachu jsme slunce skoro neviděli, ale cítili jsme jeho žár. Měl jsem pocit, že jsem v pasti.

Celé tělo mě bolelo jako nikdy. Plíce byly v jednom ohni. Přitáhl jsem si k sobě kyslíkovou masku a občas se z ní nadechl. Pomáhalo to. Trochu.

Kůži jsem měl zarudlou a pekelně svědila. Prach zvenku mi ji musel pořádně podráždit. Svrbělo mě celé tělo. Připadal jsem si jako v pytli z chlupů angorské kočky. Strčil jsem ruku za košili, abych se poškrábal, a uvědomil jsem si, jak jsem špinavý, zaprášený a chlupatý.

Snažil jsem se — nějak — soustředit na vědecký výzkum, ke kterému zde byla příležitost.

Celní sklo plálo jasně růžovou. Hemžily se na něm miliony drobných tělíček. Pokrývaly celé sklo, ale nejvíc jich bylo dole, kde tvořily úplné závěje. Zvedal se mi z nich žaludek. Myslel jsem na vanu horké vody se stovkami drobných pulsujících trysek, které tak příjemně masírují unavené tělo. Rozhodl jsem se, že o téhle nádherné představě plukovnici Tirelliové neřeknu.

„Brr," otřásla se. „Nemůžu se na ně ani podívat. Co myslíš, že můžou bejt zač?"

„Možná, že chtorranský ekvivalent mravenců," řekl jsem. „Ale moc bych na to nesázel. Nezdá se, že bysme se nějak přiblížili jejich prostředí. Pamatuješ si Dr. Zymphovou a její přirovnání našeho výzkumu k puzzle?"

„Jo, a co?"

„No, mám takovej dojem, že jsme zatím ve stádiu, kdy jen nakukujem do krabice. Ještě jsme ji ani nevysypali. Pořád nevíme, jak je ta skládačka velká, ani kolik má částí. Víme jen, že je jich hodně, a že nám žádná z nich nejde na

rozum." Usrkl jsem vody z láhve a zadíval se na vířící nános na předním skle.

„Nesnáším to přirovnáni," řekla Lizard. „Je v něm moc toho, co nevíme."

„To teda jo."

Lizard si nasadila sluchátka a zapnula rádio. „Oakland?"

„Slyšíme," ozvalo se z rádia.

„Tady je ELDAVO. Podávám hlášení. Naše situace se nezměnila. Snad až na ty brouky. Jsou pořád blíž."

„Rozumíme, plukovníku."

„Máte už nějakou představu, kdy by sem mohl někdo zaletět a vyzvednout nás?"

„Bohužel ne. Satelit ukazuje, že celá oblast je pořád zavalená mlhou. Jediné, co pro vás můžeme v tuhle chvíli udělat, je vypustit z Portlandu záchranný balón a nechat ho klouzat rovnou k vám."

„To je trošku zoufalej pokus."

„Chcete snad čekat týden?"

Lizard zavřela oči. „Vypusťte ho."

„Ach, ještě něco. Máme tu pro vás dobrou zprávu."

„Skutečně?"

„Stav vašeho pacienta je stabilizovaný."

„Pch. To jsou mi ale novinky!"

„Prosím?"

„Stabilizovaný může znamenat hodně věcí. Jak to vypadá s jeho zraněními?"

„Ehm... je tahle linka bezpečná?"

Lizard se podívala na mě a pak zpátky na Duka. „Spí pořád?" zašeptala. Podíval jsem se na něj a přikývl. Lizard se obrátila k rádiu: „O co jde?"

„No... máme tady podivný výsledky, týkající se jeho nohou. Jakoby statická elektřina. Nemyslíme, že je to infekce. Monitor ukazuje, že antibiotika zabírají. Možná, že to způsobil ten prach. Nedokážeme to říct přesně, dokud ho nebudeme mít tady. Ale jinak je to s ním celkem dobrý. Raději s ním moc nehýbejte. Budeme se snažit, abychom ho dostali domů co nejdřív."

„Chápu," řekla Lizard. „Další dobrý zprávy?"

„No... už asi od deseti hodin se prezidentka oficiálně znovu ujala úřadu."

„Skvělý. Díky. Máte taky fotbalový výsledky?"

„Dodgers hrajou s Braves. Je konec třetiny, dva nula."

„Stačí, končíme." Otočila se a podívala se na mě. „Co se tváříš tak umučeně? Seš snad fanoušek Atlanty?"

„Ne. Mám jen starost o Duka." Odplížil jsem se dozadu.

„Neslyšel jsi snad? Oakland říká, že je to s ním dobrý."

„Jo, to jsem slyšel. A taky říkali, že Dodgers vyhrávají." Posadil jsem se vedle Duka. Už celý den byl v bezvědomí. Nedokázal jsem posoudit, jestli je to dobře anebo ne. Je lepší být v bezvědomí, anebo se dusit bolestí? Jestli nás odsud včas nedostanou, nebudeme mít už na vybranou. Pomalu nám docházely zásoby.

Podíval jsem se na medipanel. Za chvíli bude třeba vyměnit mu infúzi. Měli jsme na něm plno antibiotik — byly v modrých ampulích — ale naopak nám docházela glukóza. Napadlo mě, co udělám, až dojdou úplně. Tyhle vrtulníky měly jen základní vybavení pro první pomoc. Předpokládalo se, že pacient bude brzy dopraven do nemocnice a nebude k panelu připojen dlouho.

Skutečným problémem byly červené ampule proti bolesti. Na panelu zbývala jediná. A co jsem slyšel, popáleniny byly ty nejbolestivější...

Váhavě jsem se dotkl jeho pokrývky. Odhrnul jsem ji a podíval se na Dukovy nohy.

Byly popálené a loupaly se. Pokrývaly je puchýře a strupy.

Ale pak jsem se podíval lépe.

Dukovy nohy byly... zaprášené.

Ne. Byly pokryté lehkým růžovým chmýřím. Co to jen může...

Natáhl jsem prst a opatrně se dotkl Dukova kotníku. Chmýří se ani nehnulo. Vyrůstalo z jeho kůže.

A chvělo se.

Jako červí kůže.

Posadil jsem se zády ke stěně a objal si kolena. Nervózně jsem sepjal ruce a přitiskl si je na rty. Díval jsem se na Dukovy nohy a snažil jsem se přijít na to, co to zatraceně může být.

Skoro jsem si ani nevšiml, že se u mě objevila Lizard. Podívala se na Dukovy nohy a zbledla. Přetáhla přes něj pokrývku a tázavě se na mě zadívala.

Pokrčil jsem rameny. „Nevím."

Přitáhla si medipanel a prohlížela si ho. Odpověď tam ale stejně nenašla.

Upřeně jsem ji pozoroval. „Kdy se to dozvíme? Tedy — jestli je ta pěna zadrží?"

Pokrčila rameny. „Hodinu. Možná míň."

„Co když se Duke vzbudí? Myslíš, že bysme mu to měli říct?"

Lizard otevřela ústa a chystala se cosi říct.

Ale přerušil ji Dukův hlas. „Říct mi jako co?" řekl.

„Duku! Ty nespíš?"

„Už jsem nějakou dobu vzhůru a poslouchám, co si tady cvrlikáte. Cos mi to dal za dryják? Svědí mě z toho nohy."

Lizard na mě vrhla znepokojený pohled. Duke si toho nevšiml. Řekl jsem pomalu: „Nevím, jak se to jmenovalo. Je to v tyhle červený ampuli."

„Hm. Kde to jsme?"

„Poblíž Red Bluff. Jakmile se trochu zklidní počasí, přijedou pro nás."

„Počasí?"

„Prach."

„Pořád padá?"

„Ne." Pak jsem dodal. „Ale — jsme tu zasypaný. A taky je mlha."

Dukův obličej byl sice nateklý, ale přesto jsem si všiml, jak se mu zúžily oči, když kmital pohledem ze mě na medipanel.

„Je to tady nějak moc růžový," řekl. „Jak hluboký jsou ty sračky?"

„Jsme v tom až po uši, Duku." To byla Lizard.

„Hmmm," zabručel. „Tak sebou moc nešijte, ať toho nemáme nad hlavu."

„Jak ti je?"

„Mírně zataženo." Zvedl ruku a chytil mě za rukáv. „Jime?"

„Ano, Duku?"

„Udělej mi laskavost."

„Jakou?"

„Vyhoď ty červený ampule. Nechci už spát jako jezevec.

„Promiň, šéfe, ale to nemůžu. Všechno, ale tohle ne."

„Zvládnu bolest. Chci být vzhůru."

„Nemůžu! To je součást procedury! Mohl bych tě zabít!"

„Jime —" Rozkašlal se a já při tom strašném zvuku zůstal sedět jako přimražený. Znělo to, jako když smrtka rachotí kosou. „Jime, vyhoď ty červený ampule."

„Ne, Duku, to neudělám."

Na okamžik zavřel oči. Skoro už jsem si začal myslet, že znovu usnul, ale najednou je zase otevřel. Když promluvil, měl velmi slabý hlas.

„Jime?"

„Ano, Duku?" Téměř už ho nebylo slyšet. Musel jsem se k němu naklonit, když zašeptal: „Tak jdi do prdele." Zavřel oči a znovu usnul.

Lizard se podívala na monitor a řekla: „Přístroje ho znovu uspaly, protože se moc přepínal."

„Nenávidí léky. Budu se mít co omlouvat." Pak jsem si uvědomil, co jsem vlastně řekl. „Promiň. Síla zvyku."

Vůbec se nesmála. „Jde tu o něco jinýho, co si chceš namlouvat."

„Cože?"

„Mohl jsi tu ampuli klidně vyhodit."

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, to jsem nemohl. Kvůli těm broukům. Když už se nás chystají sežrat zaživa, tak ať o tom Duke radši neví."

Lizard se na mě ostře podívala. „Právě o tom mluvím. Tohle myšlení je první krok."

„Jaký myšlení?"

„Rozhodovat za ostatní. Další krok je rozhodovat jestli mají, anebo nemají žít. A ty moc dobře víš, kam to vede. Docela si pamatuju, že jsi k tomu neměl daleko."

„Jo, ale..." zvedl jsem se a vlezl do věže nad Dukem. „Pro člověka, který musí rozhodovat, to ale není zase tak jednoduchý, ne?"

S odpovědí si dala na čas. Studovala mě svým zkoumavým zrakem.

Nakonec jsem se na ní podíval. „No tak, mluv. Řekni to."

Pomalu zavrtěla hlavou. „Ne, není třeba. Moc dobře víš, co bych ti odpověděla."

„Ne, nevím to."

„Ale ano."

„Bože, takovýhle rozhovory nenávidím."

Vzdychla. „To není důležitý. Zajímalo by mě jen, jestli bys takovou omluvu sám přijal."

Neodpověděl jsem. Odvrátil jsem se a vytáhl roletu. Zadíval jsem se na neklidný povrch okna. Ty hmyzí potvory byly v odpoledním světle ještě čilejší. Cítil jsem, jak se strašně potím. Nechtělo se mi v tom rozhovoru vůbec pokračovat. Věděl jsem, že má Lizard pravdu.

Pálení v prsou bylo horší než kdy dřív. Ježíši, to je bolest...

Otázka: Jak Chtorrané říkají grizzlymu?
Odpověď: Skvělá partie.

---

22 Potravní řetězec

„Veškerý život je založený na smrti.

Neexistuje nic, co by se nepřiživovalo
na něčem druhém. Dokonce i fotosyntéza
je závislá na mrtvém teple slunce. Lidstvo
není výjimka. Balzamováním neošidíme
červy, ale proces. Ale i to jen dočasně."
—SOLOMON SHORT

Netrvalo ani do pozdního odpoledne, než brouci prach z okna beze zbytku vyžrali, takže jsem je mohl vidět jasně a zřetelně.

Slunce teď svítilo přímo do zadní části vrtulníku a jen proužky růžového prachu dokazovaly, že letadlo pokrýval prach.

Hmyz byl velmi drobný. Většina z brouků vypadala jako pár bílých teček. Několik jich bylo dostatečně velkých na to, aby se dalo pozorovat článkované tělo. Musel jsem však napínat zrak, abych je vůbec viděl.

Zavolal jsem na Lizard: „Máme tady nějaký pozorovací kamery?"

„Jo, nějaká elektronika tady je."

„To by mělo stačit. Můžeš mi, prosím tě, jednu podat?"

Po chvilce mi ji podávala.

„Ach, to je skvělý — Sony. Pro tentokrát armáda nešetřila. Ukážu ti jeden trik, který jsem se naučil. Dají se s ní pořídit skvělý detailní záběry. Ve škole jsme je občas používali jako přenosný mikroskopy." Zapřel jsem se a zamířil kameru na povrch okna. Osvětlení bylo skvělé, protože odpolední slunce přicházelo jenom ze stran. Detailní záběry se vyvedly dokonale. Drobní broučci byli bílí a zaprášení a — zalila mě vlna náhlého poznání. Cítil jsem úlevu, jako bych si dal panáka irské whisky.

Začal jsem se chechtat.

„Čemu se tlemíš?"

Zatáhl jsem roletu a odtrhl se od okna. Řehtal jsem se tak, že jsem dostal záchvat kašle. Musel jsem se posadit na podlahu a počkat, až to přejde. Kašlal jsem jako o závod a bál se, že mi prasknou plíce. Měl jsem je v jednom ohni. Kašel bolest jen zhoršoval. Nemohl jsem popadnout dech. Zběsilé kašlání ustalo, až když už mi došly síly. Nasadil jsem si kyslíkovou masku a zachytil Lizardin ustaraný pohled.

Zvedl jsem mdle ruku a naznačoval jí, že jsem v pořádku. Cítil jsem se úplně fit — ale něco se přece stalo. Zaplavil mě pocit zvláštního klidu. Ne, cítil jsem se zcela nad věcí. Bylo to skoro jako halucinace. Jako bych se mohl dívat dovnitř sebe samého. Možná to bylo tím, že jsem spotřeboval všechen adrenalin. Snad se vyplavilo příliš endorfinu. Anebo možná, že to byl jen stav totální nečitelnosti. Ať to bylo cokoli, nic už mě nebolelo.

A stále mi bylo do smíchu. Neuvědomoval jsem si, jak jsem byl v poslední době nervózní a popudlivý. Teď to ze mě všechno najednou spadlo. Pomalu se mi vracel dech. Sípal jsem mezi chechotem a musel jsem zcela jistě vypadat jako blázen. A možná, že jsem jím skutečně byl.

„McCarthy?" Lizardin hlas byl dotčený. „Co to má znamenat?"

Převalil jsem se na bok a zvedl se na ruce a kolena. Chvíli jsem čekal, než se mi podařilo znovu nabrat dech, a pak jsem se postavil. „Pojď dopředu, něco ti ukážu." Lizard mi pomohla sednout si do sedadla. V horní polovině okna byly brouci nejzřetelnější. Podal jsem jí kameru. „Podívej se na ně. Poznáváš je?"

Zamířila kameru na sklo. „Ne."

„To bys ale měla. Viděla jsi přece diáky Dr. Zymphové, ne?"

„Mohl bys mi laskavě říct, co jsou zač?"

„Jsou to mláďata brouků, kterým Zymphová říkala čističi potrubí. Pro lidi jsou absolutně neškodní. Spolu s cukrovou vatou patří mezi jediné dva chtorranské živočišné druhy, které nejsou lidem vůbec nebezpečné. A my se před nima vyděšeně schováváme celej den! Do zítřejšího rána nám kolem helikoptéry vyžerou všechen prach. Ráno na ní nebude ani růžový flíček." Opřel jsem se do sedadla druhého pilota a cítil se skvěle. Na obličeji mi vytanul přiblblý, spokojený úsměv. „Dostanem se z toho."

Lizard si sedla naproti mně a poprvé za celý den vypadala klidně a spokojeně. „To znamená, že už nejsme v žádným nebezpečí?"

„Ne, ani v nejmenším. Připadám si jako pitomec."

Lizard se zasmála. „Tak to bysme měli oslavit. Dáš si pivo?"

„Copak ty ještě nějaký máš?"

„Máš ho v chladničce u nohou."

Jedno jsem otevřel. „Kriste pane — vypadá to, že bez železných zásob nelítáš, co?"

Omluvně rozhodila rukama. „Nikdy nevíš, kdy spadneš a zasype tě cukrovej prach. Podej mi jedno... dík."

Popíjeli jsme pivo a pozorovali broučky, jak se za oknem činí. Předávali jsme si kameru.

„Ty jsi biolog, že jo?"

„Nikdy jsem školu nedokončil."

„Na to se tě neptám."

„Tak dobře, ano, jsem biolog, jako každej jinej v týhle podivný době."

„Dík. Tak mi řekni — co se to tu děje?"

„Můžu jen hádat. Čističi potrubí se vylíhli v den, kdy se rozšířily pýchavky, který jsou jejich hlavní potravou."

„Ale proč je jich tolik? Tohle množství — to je neuvěřitelný."

„Hm," souhlasil jsem. „Je to zřejmě strategie jejich množení. Mají miliardy potomků, čímž si zajistí dostatečné

množství těch, kteří přežijí, a ti založí další generaci." Hned mě ale napadlo něco jiného. „Samozřejmě... tohle je pozemské vysvětlení. To chtorranské by mohlo být úplně jiné."

„Co tím chceš říct?"

„Jen hádám. Pamatuješ si, jak Dr. Zymphová říkala, že to, co vidíme je ve skutečnosti jen předvoj — že se jakási mimozemská společnost pokouší chtorraformovat tuhle planetu."

„Jo, a co?"

„No, snažil jsem se nad tím trochu zamyslet. Předpokládejme, že by si lidstvo chtělo stejným způsobem pozemštit Mars nebo nějakou jinou blízkou planetu. Vzali bychom si tam s sebou veškerou svou faunu a flóru? Pravděpodobně ne. Ne, převezli bychom jen ty tvory, pro které by tamní prostředí a klima bylo vhodné. Vlastně bychom si s sebou vzali jen ty tvory, které bychom nutně potřebovali k vlastnímu přežití."

„Co se mi to snažíš říct?"

„No — vzali bychom si pár druhů trávy a obilí, žížaly, červy, zajíce, pár lišek, který by je drželi pod kontrolou, krávy, kachny, kuřata, a tak dál. To znamená, že bysme vzali jen druhy, ze kterých by nám plynul okamžitý užitek. Nehmoždili bychom se s moskyty, komáry a termity, s nosorožci nebo tříprstými nemotory. Vsadím se, že to Chtorrani provedli stejně. Možná proto se brouci tolik rozšířili. Nemají zde přirozené nepřátele. Alespoň doposud ne. Možná, že se objeví později."

„Hm," zabručela Lizard. Napila se piva z plechovky, pak se natáhla a zaťukala na okno. „Co je tohle?" zeptala se a ukazovala na větší a tmavší skvrnu.

Podíval jsem se na ní. Byla kulatá, černá a docela se činila. „Tohle je hmyz, který se živí čističema potrubí," řekl jsem.

„No, tak to jim dlouho netrvalo," řekla. „Tady máš prvního přirozeného nepřítele." Zamířila na něj kameru. „Vypadá jako pavouk, jen má mnohem víc noh."

„Jestli je to Chtorran, tak musí mít tlamu jako pilu. Tady je další. Á támhle ještě jeden. Už se stmívá — noční lovci vylízají z děr. Vsadím se, že za chvíli jich uvidíme mnohem víc."

„A co tohle?" ukázala Lizard. „Co jsou tihle zač?" Podala mi kameru.

Podíval jsem se směrem, kam ukazovala. Ti tvorové vypadali jako rybičky s červenými pruhy. Připomínali mi mnohonožky, jen v mikroskopickém vydání. A nebo to byly nějaké larvy. „Zdá se, že tihle se živí broukama, který žerou čističe." Mojí pozornost teď zaujal brouk velikosti nehtu, který mi připomínal měňavku. Neuvěřitelné. Právě se pustil do jedné z pruhatých rybiček. „Víš, na co se to tady díváme? Sbírka brouků. Máme před sebou výřez chtorranskýho ekosystému."

„Moc mi to jako sbírka nepřipadá," řekla Lizard. „Díváme se na ně zespodu."

„No, to je na tom právě to nejlepší. Vidíme každej detail." Zvedl jsem kameru výš. „Podívej — vidíš to? Pamatuješ si tohohle? Je to plížič."

„Vypadá jako malej upír."

„Podle toho taky dostal svoje jméno. Číhá v rozích. Tohle musí být teprve mládě."

„Co ten krasavec žere?"

„To nevím — ale je růžověj."

„Ach, tady je ještě jeden — pane bože!"

Podíval jsem se směrem, kterým ukazovala. Hmyz vypadal jako malinkatý skřítek. Oči měl jako žába, ale jeho tělo bylo růžové a hebké jako kůže malého dítěte. Proporce měl téměř lidské, jen s tím rozdílem, že nebyl větší než dětský prstík. Pochutnával si na růžovém prachu a čističích potrubí a také na všem ostatním, co se mu dostalo do cesty. Měl drobný červený jazýček.

„To je až neuvěřitelný. Kde jsou paměťový klipy do kamery? Pravděpodobně jsme první svědci stovky nových forem života."

„Támhle v tý tmavěmodrý krabici." Lizard ukázala prstem přes rameno. „A taky zkontroluj, kolik nám zbývá balíčků s bateriema. Mohl bys to zapojit támhle nahoru."

Zvedl jsem se ze sedadla. „Kola, pivo, zdravotnický vybavení, pěnovej úkryt, nádrže s kyslíkem, kamery — jak to, že je tahle helikoptéra tak výborně vybavená?"

„To jsou dneska všechny armádní vrtulníky. Je to základní vybavení. Při přistání roboti automaticky zkontrolují stav vybavení a spotřebovaný věci doplní. Při takovýchhle akcích je to samozřejmost."

„Hm," řekl jsem. „Hele! Tady je i Pentax — Pro! S osmdesáti giga kryté paměti Zilog." Zvedl jsem to, aby viděla. Baterie byly čerstvě vyměněné. „Je to úplně nový. O takovýmhle vybavení se mi vždycky jen zdálo."

„Jen si poslouž. Tam, kde mi to dali, je toho pořád dost."

„Co?"

„Armáda chce, abysme byli co nejlíp vybavený, McCarthy. Nevzpomínáš si? Je válka."

Sebral jsem svítilnu a šel znovu za ní. „Tumáš, pověs to někam, aby světlo dopadalo ze strany. Bude to dělat lepší kontrast." Začal jsem snímat mikrozáběry. Detaily viditelné na kameře byly děsivé. „Jsou tady někde ty nahatý trpaslíci?"

„Tady je páreček — a jéje, nepřej si vidět, co dělají."

„Co, ukaž. Ne, to je hrůza." Stejně jsem si je nahrál.

„Šmíráku," řekla Lizard.

„Vždyť ze sebe jen olizovali prach," řekl jsem. „A kromě toho to mohly bejt samičky." Točil jsem dál. Objevil jsem drobnou věc, která vypadala jako malý růžový květák — anebo jako chodící mozek. Byla to vrásčitá hrouda s červenými žílami na povrchu a vypadalo to strašně. Všiml jsem si, že stejný názor mají i ostatní hmyzí potvůrky, protože

se květáku klidily z cesty.

„To je neuvěřitelný!" řekl jsem. Zřejmě jsem se opakoval, ale bylo mi to jedno. Byl jsem příliš rozrušený. „Pozorujeme tady věci, který nikdo z lidí ještě neviděl. To je neskutečný. Kápli jsem asi na den, kdy všechno vylízá ven a požírá něco jinýho. To je nádhera. Vsadím se, že jsme dobrou polovinu těch tvorů ještě neviděli."

„Jestli je to tak, tak si ze sebe střílíš."

„Co?"

„Právě před chvilinkou jsi skončil se sáhodlouhou spekulací o tom, že Chtorrané by si sem na Zem přivezli jen ty nejdůležitější živočišný druhy. Ale koukni na to zoo za oknem. Pořád si za tím stojíš?"

Odložil jsem kameru a podíval se na sklo. Bylo celé pokryté tetelícím se chtorranským hmyzem a jinými potvorami. Dlouhé. Tenké. Krátké a buclaté. Růžové a černé a fialové — a červené, všechny odstíny červené. Jejich těla se leskla ve světle odráženém helikoptérou. Za nimi už byla jenom tma. Venku se najednou snesla noc, ale jak dlouho? Byl jsem tak uchvácen, že jsem si ani nevšiml, že slunce zapadlo. To zevrubné představení za oknem bylo příliš zdrcující. Drobná tělíčka brouků se leskla a okno se třpytilo.

„Jo," ozval jsem se. „Pořád si za tím stojím. Tohle je zatím příliš malá ukázka jejich prostředí. Jejich planeta může mít biliony různých druhů. My jich tu vidíme jen pár stovek. Chtorrané sem zřejmě nepřivezli víc než pár tisíc druhů. Jen ty, co potřebujou." Znovu jsem si dal kameru k oku, pak jsem si to však rozmyslel a podíval se na Lizard. Usmál jsem se.

„Co je?" podívala se na mě.

„Beru to celý zpátky," řekl jsem. „No aspoň část. Chtorrani necestovali o nic míň naložení, než bychom letěli my. Nesbalili jen to nejdůležitější, ale vzali všechno, co by mohli někdy potřebovat." Zvedl jsem kameru. „A tak se dá říct, že všechno, co bychom si sebou přivezli, bychom jednou potřebovali. Oni to udělali stejně."

Lizard se na mě zasmála. Otevřela poslední dvě plechovky piva a jednu mi podala. Vzala svoji a zvedla ji k přípitku. „Takže, na brouky. A na tebe."

Zvedl jsem také svou plechovku a řekl: „Jo, je to skvělý představení."

Chvíli jsme se dívali v tichosti. Pokoušel jsem si představit, jak to asi vypadá venku. Jestli je měsíc dostatečně jasný, musí být vidět část letadla pokrytá kobercem tetelících se nočních tvorů a hmyzu. Zajímalo by mě, jestli se té hostiny účastní i některý pozemský živočišný druh a jestli je v něm večeřícím či večeří.

Pravděpodobně, večeří.. Tohle byla šílená žranice. Všichni přítomní strávníci byli svou potravou tak zaujatí, že často stěží postřehli, že je začal žrát někdo jiný. Pozoroval jsem, jak na sklo okna padají stále noví tvorové a přidávají se k žravým orgiím. Odkud se asi berou?

Lizard rozhodla, že malým nahatým trpaslíčkům budeme říkat 'Palečci'.

Připomněli jí malé panenky, které se navlékaly na prsty a se kterými si před mnoha lety hrála. Dáš si je na prsty a hýbeš s nimi, takže panenky podlé toho otvírají nebo zavírají oči a pusy. Lizard řekla, že jí připadaly jako sbor malých trpaslíků. Většinou si s nimi hrála na to, že jí zpívají. A palečci prý se svými groteskními obličejíčky vypadají přesně jako ty panenky.

Tito tvorečci měli bledou, skoro průsvitnou kůži a pomalu šplhali po okně. Měli velké prázdné modré oči — a snad se v nich zračila hrůza. To záleželo na vaší náladě. Otvírali svá drobná ústa a dotýkali se rudými jazýčky růžového prachu nebo malých čističů potrubí. Vždycky, když své sousto polykali, zvedli hlavu, a podívali se ze strany na stranu. Pak se vrátili ke své hostině.

Na okamžik jich byla za sklem většina. Převážně slízávali prach jeden ze druhého. Okno bylo pokryté nahatými růžovými tělíčky. „Vypadá to, že ses konečně dočkala svojí Modré mše."

„Něco mi v tom srovnání nahání hrůzu," podotkla. „Nevypadají takhle shůry i lidé?"

Když noc pokročila, začalo se objevovat stále víc plížičů. Malá upírská stvoření měla bledé obličeje a velká kusadla. Popadli Palečky spodním párem končetin a obejmuli je ve velmi vzrušujícím erotickém stisku. Palečci se nebránili, ani když upíři otevřeli tlamy a začali je žrát. Upíři si na nich pochutnávali jako na baculatých klobásách. Kousali a žvýkali, kousali a žvýkali, dokud Palečci neumřeli. Mávali růžovýma ručičkama a kopali malýma nožkama, ale plížiči je žrát nepřestali. Palečci měli jasně rudou krev.

Za okamžik nastal za oknem masakr.

„Asi je nenávidím," řekla Lizard.

„Na to pozor," opáčil jsem.

„Co?"

„Moc si ty tvory polidšťuješ a děláš ukvapený závěry. Ukazují se tu předsudky tvého živočišného druhu. Co když ti tví palečci jsou červi v embryonálním stadiu?"

Polekaně se na mě podívala. „Tomu sám nevěříš."

„Ne, to máš pravdu — ale jen jsem tě chtěl varovat před chybnými závěry. Já už jsem stihl jeden udělat v případě těch chlupáčů. Nechci, abychom se tu museli potýkat s dalším. Tyhle organismy jsou zřejmě nějaká čolkovitá forma a náhodou jsou podobní lidem. V dospělém stadiu můžou vypadat třeba jako hadi. Ale třeba taky ne. Nedělej ukvapené závěry."

Lizard cosi zamumlala. To byla celá její odpověď.

Pak jsme zase zmlkli.

Na jedné straně okna se mihlo cosi hadovitého s červeným břichem a s tisícem nohou. Proplétalo se to ostatními živočichy a nasávalo je do sebe jako vysavač. To snad není možné. To ne.

„Lizard," řekl jsem.

„Ano?"

„Měla bys radši zavolat pomoc."

„Co? Proč?" Podívala se na mě. „Myslím, žes říkal, že jsme v bezpečí."

„Měl bych asi revidovat své odhady. Ptala ses, co přijde dál?" Ukázal jsem na okno. „Vidíš to? To jsou chtorranský mnohonožky. Jestli jsou právě na řadě, tak bychom odtud měli raději rychle zmizet. Pochybuju, že je náš pěnovej úkryt dokáže zastavit."

Otázka: Jak říkají Chtorrané hřbitovu?
Odpověď: Sušený maso

---

23. Předkrm

„Život je pro vesmír to samé, co je
rez pro ocel. Nejsme, podle konečného
závěru (v planetárním měřítku — samozřejmě),
nic víc než dokonalejší forma koroze, pouze
další způsob, jak vesmír rychleji zlikvidovat."
—SOLOMON SHORT

Ozvali se nám ve 22:00.

Rádio zapípalo. Lizard se natáhla a zapnula ho. „Tady ELDAVO."

„Takže, už se brzy dočkáte. Balón je na cestě. Odletěl z Portlandu asi před hodinou. Jsou v něm záchranáři a taky celej lékařskej tým. Měli by k vám doletět kolem půlnoci. Navedou se k vám po vašem paprsku."

„A co prach?"

„Vědí o něm. Stejně jako my všichni. V celým Sacramento Valley nefunguje jediný motor — z těch co zůstaly venku určitě ne. Ale naštěstí s tím v Portlandu mají zkušenosti. Poděkujte za to hoře Svaté Heleny. Přístroje, který potřebujem, tam měli k dispozici."

„Pošlu tý sopce děkovnej dopis," řekla na to Lizard.

„Celou dobu budou z balónu monitorovat vzduch, a jestli do nich začne narážet víc než deset částic z milionu, vypnou motory a budou klouzat po větru dokud je nebudete mít nad hlavou."

„Klouzat?" zeptala se Lizard skepticky.

„Přesně tak. Mají speciálně sestrojené rakety, které pomáhají při lokální navigaci, Můžou také snadno manévrovat, takže se nemusíte bát požáru. Bude-li to nutné, poletí nějaký čas na rezervní vzduch — když zamíří směrem k oceánu, tak by vás odtud měli v pohodě dostat. Je to všechno dobře promyšleno."

„To už jsem jednou slyšela," řekla Lizard. „Jak se nad námi udrží?"

„Nastřelí do země kotvy s kotevními lany. Pak půjdou s košem dolů a vytáhnou vás."

„Poslouchejte," řekla Lizard. „To bude problém."

„Jak to?"

„Jsme tu uprostřed žravýho hmyzu. Jakmile otevřeme poklop, máme tak třicet sekund. A kdo ví jestli. Jsou tady hejna mnohonožek."

„O mnohonožkách víme. Nejste jediný, kteří v tom prachu uvízli. Dostáváme sem hlášení, že by vám z toho vstávaly vlasy na hlavě."

Naklonil jsem se k rádiu. „Je to zlý?"

„To si nepřej vědět."

„Chci to vědět," trval jsem na svém.

„Zdá se, že jsme přišli o Redding. Veškerá komunikace je v háji. Nemůžeme se do tý oblasti ani dostat. A to sis myslel, že seš v bryndě! Severokalifornský senzory neukazují nic než růžovou poušť — a v Reddingu pár vysokých budov bylo."

„Redding?" To bylo asi osmdesát kilometrů odsud. Najednou mnou otřáslo strašné podezření. „Kam až prach sahá?"

„Celá severní polovina státu je v háji. Nic nezbylo. Život se tam úplně zastavil. V Sakramentu napadlo dnes odpoledne dalších deset centimetrů."

Vyměnili jsme si s Lizard zděšené pohledy. Od Reddingu po Sakramento?

„Uvidíte to z balónu. Když vydrží vítr, tak se do Oaklandu nebo Sakramenta dostanete už zítra odpoledne."

„Další dobrý zprávy?" zeptala se Lizard.

„Dodgers to prosrali s osmi."

„Dík." Vypnula rádio, povzdychla si a podívala se na mě. „Tak. Dneska večer žádnej humr." Pak si všimla, jak se tvářím, a zeptala se: „Co je s tebou?"

„Nic," řekl jsem. Vylezl jsem ze sedadla a zamířil dozadu, abych se podíval na Dukeho medipanel. Zdálo se, že je stále stabilizován, ale...

Odhrnul jsem pokrývku a podíval jsem se na růžové chloupky, které mu vyrůstaly na nohou. Byly viditelně delší. Objevovaly se i červené a růžové pramínky.

Lizard si dřepnula proti mně. Se zájmem si prohlížela můj obličej. „Takže nic, co?"

„Dobře," připustil jsem. „Mám starosti o Duka. Podivně smrdí — a taky netuším, co se mu to stalo s nohama. Ta kožešina pořád roste. I když se nám ho dnes v noci podaří odsud dostat, budeme pořád na hony vzdáleni od skutečně účinný zdravotnický pomoci. Slyšelas to. Až zítra odpoledne."

Lizard se podívala na medipanel a studovala displej. Duke si právě vychutnával poslední červenou ampuli. Další glukózu jsme už neměli. Budu ho pravidelně budit a dávat mu pít cukrovou vodu obohacenou o modrou ampuli antibiotik. To je jediné, co pro něj mohu udělat. Na nic lepšího jsem nepřišel.

Klekl jsem si, abych se na růžovou kožešinu na Dukových nohách mohl podívat zblízka. Vyrůstala z jeho zčernalé kůže jako trsy trávy po jaderným výbuchu. Jemně jsem je přejížděl dlaní. Chvěla se. Opatrně a nečekaně jsem chloupky stisknul. Chvějivé pohyby se zintenzivněly.

„Probouzí se," řekla Lizard.

Zvedl jsem se a vzal si od Lizard panel. Displej ukazoval, že Duke tvrdě spí.

„Ale ne, neprobouzí." Podíval jsem se znovu na Dukovy nohy. Natáhl jsem ruku a opět se dotkl chloupků. Pár jsem jich natáhl, jako bych je chtěl vytrhnout. Medipanel se zbláznil. Nejprve to vypadalo, jakoby Duke vyběhl strměj kopec — pak, že má infarkt — ne, nebyl si jistý. ČEKEJTE PROSÍM. Nedokázal si to vysvětlit. ZVÝŠENÁ NERVOVÁ AKTIVITA. A pak opět ČEKEJTE PROSÍM.

Otevřel jsem přihrádku s léky a prohlížel si barevnou škálu ampuli. Tady je to.

Gerromycin.

Znovu jsem se podíval na Dukovy nohy.

Velmi dlouho jsem váhal. To riziko bylo příliš velký.

„Na co myslíš?"

„Přemejšlím, jestli mám udělat jednu pitomost," řekl jsem.

„Jak moc velkou?"

„Takovou, jakou ještě nikdo nikdy neudělal." Vyndal jsem ampuli z krabice. „To, co Dukovi roste z nohou, je červí kožešina. Tohle by jí mělo zlikvidovat. Alespoň většinu. Pamatuješ si na toho červa z Denveru? Něco podobnýho se stalo jemu."

Nešťastně se zamračila. „Nevím, co ti na to říct, McCarthy. Nejsem doktor."

„Nežádám tě o svolení. Vím o tom mnohem víc než ty. O to musím požádat někoho jiného."

„Máš pravdu," souhlasila.

„Vím." Zavřel jsem oči. Prosím Bože... dej ať mi to vyjde.

Zasunul jsem ampuli do infúze. Displej zapípal. GERROMYCIN? Žádal si vysvětlení. Stiskl jsem tlačítko START.

Dál už se nedalo dělat nic, jen čekat.

Opatrně jsme Duka zase přikryli a přelezli do přední části helikoptéry. Sedadlo kopilota už mě bylo nepohodlné. Když jsem do něj vlezl, zavrzalo. Zvedl jsem baterku a znovu se zaměřil na brouky za sklem. Teď už jsem nedokázal identifikovat ani polovinu z nich, ale ty, co jsem znal, stačili k tomu, aby mi nahnali pořádnej strach.

„Největší problém je," řekl jsem, „že zatím netuším, jak ho odsud dostaneme ven. Nevím ani, jak se odsud dostaneme sami. Nepřipadá mi rozumný otvírat dveře." Posvítil jsem baterkou na horní část čelního skla. Proud světla ozářil nejmíň čtyři mnohonožky míhající se za sklem, než jsem to stačil dořict. Jedna z nich se stočila a zadívala se dolů. Se zájmem si nás prohlížela a zmateně mrkala.

Lizard sledovala můj pohled. „Můžeš je zmrazit?" zeptala se.

Pokrčil jsem rameny. „Mám to v plánu, ale o to nejde. Bojím se, že nás tady najdou červi. Jsou v týhle samoobsluze další v řadě." Ukázal jsem na mnohonožky. „Vidíš je? Tyhle mnohonožky jsou nejodpornější potvory, který si umíš představit. Zaútočí na všechno, co je alespoň vzdáleně organický. Jsou nenasytný jak spisovatel na recepci a je skoro nemožný je zabít. Jsou dotěrný jak novináři a zhoubný jak právníci. Loví v hejnech a do týdne sežerou celej les. V několika minutách slupnou koně. Mám pokračovat?"

„A co já s tím...?" opáčila Lizard.

„Jsou červí potravou," řekl jsem. „Jejich největší pochoutkou. Snad něco jako humr. Červi si je prostě strčí do tlamy a sežvejkají. Napovídá ti to něco o jejich zvyklostech? Tohohle se bojím. Červ tuhle helikoptéru rozlouskne jako skořápku..."

„Navíc," dodal jsem, „aby toho nebylo málo, jsme tady prakticky bezbranní. Dukův plamenomet leží někde venku v prachu — ale i kdybysme ho tu měli, stejně bysme ho nemohli použít. Stejný je to s granáty a raketami — mohly by vznítit prach. Zbývá nám jen mrazák — a ten není na červa nejlepší. Věř mi. Zkoušel jsem to třikrát. Vickrát ne. Není to nic pro lidi, co chtějí umřít v posteli. Když jsem to zkoušel poprvé, nevěděl jsem o ničem lepším. Podruhý jsem si říkal, že je to prostě jen věc cviku. Ale potřetí jsem začal pochybovat o tom, že se takhle dá červ zabít, a tak už jsem to radši nezkoušel."

„Už jste skončil, pane profesore?" ozvala se.

„Zajímalo mě, jestli bys něco nevymyslela," odvětil jsem. „Chci, abys o tom věděla co nejvíc."

„Nejdřív ze všeho —" řekla Lizard s tak nádherným azurovým pohledem, že se mi podlamovala kolena, „mám za to, že vymejšlíš problémy, který nás ještě nebolí. Posledního červa jsme viděli nejmíň čtyřicet kilometrů odsud na druhé straně hor," ukázala palcem na západ.

„To byl poslední červ, kterýho jsi viděla ty. Zapomínáš, že červ, kterýho jsem viděl já, byl tady na tyhle straně hor. Mohla bys s jistotou tvrdit, že se jich tady okolo nepotlouká celá tlupa? Já teda ne." Namířil jsem palcem na okno. „Ani ne metr před náma máš tu nejtypičtější ukázku chtorranskýho potravního řetězce, jakou kdo kdy viděl. Tam venku

mají Chtorrani přesnídávku. Ty červi tady jsou. Jen nás prostě ještě nenašli. Ale brzy najdou..."

Lizard neodpověděla. To, co jsem říkal, se jí vůbec nelíbilo, ale nemohla to popřít.

Pokračoval jsem, „Červ má lepší čich než žralok. Dobře víme, že je pach lidí přitahuje. Nevíme proč, ale je nad slunce jasnější, že po našem pachu půjdou i chtorranské mnohonožky. Tuhle zkušenost jsme neudělali zadarmo. Navíc se naučily perfektně rozpoznávat pachy našich strojů, takže jim nedělá problémy najít auta nebo vrtulníky. Podle těch pachů se snadno dostanou k cíli. Dřív jsem o tom nechtěl mluvit — protože jsem nevěděl, jestli jsme v tý nejvíce zasažený oblasti — ale mnohonožky mě přesvědčily o tom, že ano. Naše helikoptéra tu ční jako nějakej pitomej neónovej nápis. Pro všechny červy v okolí hlásá OBĚD ZDARMA." Uvědomil jsem si, že jsem to trošku přehnal a ztlumil jsem hlas. „Promiň, nechal jsem se unést."

Lizard stále neříkala nic, jen se zamračeně dívala z okna.

Měl jsem pocit, že bych se jí měl omluvit, ale slíbil jsem si, že to už nikdy neudělám. Držel jsem jazyk za zuby.

Ale ticho moc nepomáhalo. Jen stísněnou atmosféru podtrhovalo. „Poslouchej," řekl jsem, „možná, že přece jenom máme jednu výhodu. Prach. Snad je ta vrstva dost tlustá na to, aby skryla naše pachy. Je to velmi pravděpodobné. No jistě! To by znamenalo, že nejsme v tak velkým nebezpečí. Můžeme se tedy obávat jenom červa, který na nás narazí náhodou..."

„Jako támhleten...?" zeptala se pomalu Lizard. Ukazovala před sebe.

Podíval jsem se a posvítil si baterkou.

Předním sklem nás pozorovalo cosi velkého, tmavého a červeného, s párem obrovských černých očí připomínajících světlomety blížícího se vlaku, V přímém světle se ty oči zúžily.

„Moc jsem si přál, abych neměl pravdu," řekl jsem.

Červ se na nás díval ze strany, jakoby naslouchal. Pomalu otevřel tlamu a dotkl se čelistmi skla. Testoval jeho povrch.

„Můj bože, ať to vydrží."

Sklo zapraskalo.

Ale nepovolilo.

Červ se od okna odtáhl a začal zvědavě ohledávat prsty. Opatrně škrábal drápy po skle, oťukával ho a prozkoumával. Držel jsem světlo strnule. Bál jsem se s ním pohnout — nebo ho dokonce vypnout.

Červ byl obrovský. Odhadoval jsem ho na čtyři metry. Temně nachové a rudé pruhy na jeho bocích byly jasně viditelné i pod jemnou vrstvou růžového prachu.

Obluda opět přitiskla hlavu na sklo.

Upřeně jsme ji sledovali a ona zase nás.

Modlil jsem se k Bohu, aby červ neměl hlad.

Otázka: Jak Chtorrané říkají márnici?
Odpověď: Lednička.

Otázka: Jak Chtorrané říkají částem mrtvoly?
Odpověď: Porce.

---

24. „Nejsem volný oběd."

„Kočka je vždycky na špatné straně dveří."
—SOLOMON SHORT

A najednou se červ otočil a byl pryč. Za oknem zbyla jenom tma. Kam se poděl? „Nehejbej se!" řekl jsem.

„To bych nemohla, ani kdybych chtěla."

Na chvilku všechno ztichlo. Přemítal jsem, jestli to byl červ, kterého jsme viděli s Dukem. Nedokázal jsem to určit — ale to by stejně nepomohlo. Pak se z jedné strany vrtulníku, těsně vedle Lizard, ozvalo slabé zaťukání a zaskřípání. Bylo to pátravé škrábání.

Červ si zřejmě obhlížel naši helikoptéru.

Lizardiny oči se polekaně rozšířily. Tohle bylo mnohem horší, než vidět na vlastní oči, co ta obluda právě dělá.

Zvuk začal kolem vrtulníku opisovat kruh. Pomalu, strašně pomalu si červ oťukával a proškraboval svoji trasu trupem směrem k poklopovým dveřím. Strašidelný zvuk dorazil až tam a zaváhal. Jakoby si uvědomil, že tahle část trupu je nějak odlišná. Prozkoumával je dlouho, připadalo mi to jako celá věčnost. Pomyslel jsem v tom okamžiku na králíky v kotcích...

„Já, ehm — chtěla bych ti něco říct..." ozvala se Lizard tiše.

Soustředili jsme se na zvuky za dveřmi.

„Copak?" zeptal jsem se.

Znělo to teď jako tlumené klepání. Anebo jako když pes škrábe na dveře, když chce dovnitř.

„To, co jsem ti řekla předtím, jsem myslela vážně. Seš hezkej."

Teď jako by někdo lomcoval klikou!

„Já vím," řekl jsem. „Dík."

Vypadni, k čertu! Nejsme doma! Bože, prosím, nedopusť abych se rozkašlal!

„Ne — poslouchej, chtěla jsem ti vlastně říct, že..." Lizard měla rozechvělý hlas, „...že umím líp šoustat, než lítat. Můžeš to říct Dukovi — jestli k tomu bude ještě příležitost..."

Lomcování dveřmi najednou ustalo.

Řekl jsem: „No, ehm — chtěl jsem si udělat vlastní úsudek."

Znovu zavládlo ticho. Napjatě jsme s Lizard naslouchali. Že by to červ vzdal a odešel?

Ne. Škrábání se znovu ozvalo odkudsi zespodu. Lizard zalapala po dechu a zčervenala. „Já taky."

Červ byl teď u ocasu vrtulníku.

„Až se dostaneme zpátky do Oaklandu..." začal jsem.

„Dobře..." řekla.

Ozvala se rána. Vrtulník se naklonil dopředu. Lizard vyjekla. Duke zaúpěl.

A najednou bylo zase ticho. Nekonečné ticho.

„Odešel...? zašeptala.

„Počkej," varoval jsem ji.

„Zapni venkovní světla," řekl jsem. „Všechny."

„Je to bezpečný?"

„Ví, že jsme tady. Už se nemusíme skrývat. Alespoň uvidíme, co se děje venku."

Pomalu se natáhla a dotkla se jednoho ze spínačů na přístrojové desce. Krajina za oknem se najednou rozzářila. Země růžově žhnula. Světlomety byly pořád ještě pod vrstvou prachu, kterou prostupovalo světlo. Výsledkem bylo tajuplné světélkování, fantastická krajina. Růžovými dunami se kolem skupinky několika stromů táhla hluboká brázda stáčející se přímo k vrtulníku. To byly stopy zvědavýho červa. Ale kde je teď?

Růžové duny postupně ztrácely svou původní podobu a měnily se v blátivou kaši pulzující a tetelící se kypícím životem. Ta menší zvířata jsme nedokázali rozpoznat, slévala se v třpytící se mozaiku. V ní se míhaly mnohonožky a útočily jako hladoví žraloci. Některé byly velké jako krajty.

Ale kde vězí ten červ?

Lizard zapnula i horní světla — a vyjekla. Vzduch venku byl plný třepetajících se věcí. Vypadaly jak epileptické můry. Míhaly se ve světle linoucím se ze světlometů. Prudce se snášely dolů vrhaje se na brouky hemžící se v prachu. Mezi třepotáním se vznášeli ještě nějací větší živočichové. Svíjeli se a roztahovali jako stříbrné stuhy. Vlnili se vzduchem v dokonalých sinusoidách. Bylo to bizarní, půvabné na pohled. Náhle mezi ně vletělo cosi podobné jestřábu a začalo je to rvát z oblohy. Co se asi živí těmihle jestřáby?

Situace teď již byla mnohem zřetelnější i na zemi. Viděli jsme plížiče o velikosti teriérů. Byly tam nestvůry připomínající pavouky na chůdách. Objevili se dospělí čističi potrubí, velcí jako krysy. S tlamou v prachu tam lezly i růžové chlupaté koule vlnící se jako píďalky.

Lizard fascinovaně sledovala dění za oknem. Bezmyšlenkovitě zapnula venkovní mikrofony...

Kakofonie!

Cvrkot a pískání! Rozkřičelo se na nás tisíce vřeštících, kejhajících, bzučících a cvrlikajících hlasů. Ta vřava byla strašlivá!

Lizard ztlumila hlasitost, ale takhle byly ty zvuky ještě zlověstnější.

Znělo to jako přežvykování.

Miliony drtících kusadel znějících jako prskající tuk.

Noc odhalila ty největší a nejdravější. Tvorové za oknem byli vedeni jediným biologickým zákonem dovedeným do extrému: Žer, co můžeš, dokud nebudeš sám sežrán.

Bylo to odporné. Fascinující.

Podíval jsem se na Lizard. Byla bledá a třásla se — ale v rukou už zase držela kameru. Zamířil jsem dozadu.

Vypískla: „Hej, kam jdeš?"

„Musím najít toho červa." Protáhl jsem se kolem Duka.

Šla za mnou. „Co tím do čerta myslíš?"

„No, ještě nevím." Otevřel jsem box se zbraněmi. „Máš tady nějaký studený výbušniny?"

„Ne — ale počkej. Mrkni se, jaký rakety nám přibalili k raketometu." Ukázala na něj.

„Mám ho." Studoval jsem výstražné štítky.

„Nechystáš se jít ven, že ne?" řekla vyděšeně.

„Když budu muset..."

„To je šílenství! Víš, co tě tam čeká!"

„Jo — a taky vím, jak červi rádi řeší úkoly, na jejichž konci je čeká žvanec. Tohle by mělo stačit." Vyndal jsem jednu 'dýmku míru' a jednu náhradní náplň. Podal jsem jí je, aby je podržela, a box znovu zavřel.

„Jen jednu?" zeptala se suše.

„Vystřelím jen jednou." Vzal jsem raketomet a nabil ho. „Budeš mě krýt s mrazákem. Víš, jak se s ním zachází?"

„Zamíříš a zmáčkneš spoušť...?"

„Jo, asi tak." Zkontroloval jsem pojistky na zbrani. Všechny kontrolky svítily zeleně. Skvělé.

„Počkej chvilku," řekla. „No tak počkej." Vztáhla ke mně ruce. „Zvážil si to dobře?"

„Jo — nejsem volný oběd! Nic jiného mi nezbývá." Bezmyšlenkovitě jsem zvedl fajfku. Otočil jsem se na Lizard. „Snad budu mít štěstí. Ale třeba už ten červ zmizel." Pak jsem dodal: „Ale vsadím se, že je pořád tady. Tumáš, podrž to ještě chvilku."

Vzala ode mě zbraň a řekla: „Víš, že bych ti mohla rozkázat, abys to nedělal."

Protáhl jsem se kolem ní a soukal se nahoru do věže. „Tak do toho — ale upozorňuju tě, že vojenský soudy se strašně táhnou." Stáhl jsem roletu.

Zavolala za mnou: „Už důstojníky za neuposlechnutí rozkazů nesoudíme."

„Co?"

„Prostě je na místě zastřelíme. Je to levnější."

Seskočil jsem k ní a ukázal palcem nahoru. „Než začneš střílet, běž se radši podívat ven."

Vrátila mi fajfku a vylezla nahoru. Když se o mě při tom otřela, nemohl jsem si nevšimnout, jak voněla... zajímavě. Opravdu mi tahle ženská slíbila večeři v Oaklandu?

„Ach!" řekla a po znepokojivé pauze dodala: „Ale co tam dělá?"

„Nevím. Možná, že zvažuje všechna pro a proti."

„Jen tam tak sedí a — zírá na dveře..."

„Hm. A určitě slyší každé naše slovo."

Lizard seskočila dolů z věže a zadívala se na mě.

„Zabije ho to?" zašeptala.

„Existuje jen jedinej způsob, jak to zjistit, ne?"

„Počkej ještě. Musím se nad tím ještě zamyslet. Chvilinku."

„Klidně. To vůbec ne —"

Najednou zapípalo rádio.

Oba jsme se podívali dopředu.

Lizard se obrátila ke mně. „Když může čekat tak dlouho, tak to taky vydržíš — to je rozkaz." Přelezla do přední kabiny, aby převzala hovor. „Tady ELDAVO." Zhluboka jsem vydechl a mrzutě se vydal za ní.

„ELDAVO, tady Paul Bunyan," ozval se mužský hlas, „zapůjčený od oregonské přepravní společností. Jmenuji se kapitán Peter Price a jsem vám plně k dispozici. Chtěli jste odtáhnout?"

Lizard se temně usmála: Bohatě by nám stačilo, kdyby nás někdo vyzvedl. Jakkoli. Čím dřív, tím líp."

„Jistě, o tom mluvím, paní. Paul Bunyan umí zvednout osmdesát tun. Kolik toho bude u vás?"

Lizard se podívala na mě, pak na Duka a počítala v duchu. „Hm, dvě stě dvacet pět kilo by to mělo spravit." Sundal jsem si z ramena raketomet a netrpělivě jsem vlezl do sedadla druhého pilota. Jak dlouho jim to může trvat?

„To se to tam vážíte, kočko?" ozval se další hlas. Byl to hluboký mužský hlas.

Lizard vykřikla, „Danny! Co tam sakra děláš?"

„Vyrazil jsem si na vejlet. Jak se má moje malá zrzka?"

„To ti na veřejný lince nemůžu říct," zasmála se. Zajímalo by mě, kdo byl ten Danny a co měl s Lizard. Napadlo mě, jestli bych na něj měl žárlit. Jeho hlas duněl jako trombón. Byl nějak moc důvěrný.

Lizard ke mě vzhlédla, uviděla moje oči, a znovu se otočila k rádiu. „Poslouchej, Danny... kde jste?"

Chlapův hlas se zabarvil trochu věcněji. „No... váš paprsek je silný a čistý. Nad vámi budeme tak za dvě hodiny. Jak se daří pacientovi?"

„Nic moc."

„Zvládne to v postroji?"

„Ne, bude potřebovat koš."

Naklonil jsem se dopředu. „Zeptej se ho, jestli mají pořádný lano."

„Kdo to je?" ozval se Danny. „Hele, zlato — ehm, ty máš novýho šamstra?"

„Nebuď blbej," řekla Lizard. „To je poručík." Cítil jsem, jak jsem při těch slovech zrudl.

„A, už jsi zase ulovila nějakýho mladýho zajíčka." Danny se srdečně zasmál. Nezamlouval se mi, stejně jako jejich rozhovor.

Naklonil jsem se a promluvil do rádia. „Máte pořádný lano?"

„Jistě že ano, poručíku... ehm —?"

„McCarthy, James Edward."

„Správně," řekl ostře. „McCarthy."

„A máte taky kraba?"

„Promiňte," přerušil nás kapitán Price. „Jste snad záchranář?"

„Ne..."

„Tak proč to nenecháte na nás?"

„...ale vedl jsem sedm útočných výsadků z balónů v Kolorádu, takže jsem se to musel naučit v těch nejtěžších podmínkách. Máme tu pár problémů..."

„My je tady nahoře máme taky."

„Jsou ty vaše problémy sytě červený?" vyštěkl jsem vztekle. „Váží tři tuny? A dokážou otvírat helikoptéry zubama?"

Na druhé straně bylo na vteřinu ticho, takže bylo skoro slyšet, jak si ti dva vyměnili pohledy. Pak se znovu ozval kapitán Price.

„Máte tam červy?"

„Jo, jeden nám sedí přímo proti dveřím."

Opět krátké ticho.

„Hm..." to byl Danny. „Poručíku," říkal teď velmi rozvážně, „ať už uděláte cokoli, hlavně toho červa nenaserte."

„Plukovníku," odpověděl jsem stejným tónem. „Nemám v úmyslu ho nasrat. Chystám se ho zabít." Než stihl něco namítnout, dodal jsem: „Ten červ může udělat dvě věci. Buď se vrhne na helikoptéru, rozloupne ji jako konzervu, anebo půjde a přivede si na tu žranici celou rodinu."

„Poručíku," přerušil mě kapitán balónu, Jste snad expert na červy?" V jeho hlase jsem cítil skepsi.

„Ten nejlepší, kterej se dá v Kalifornii sehnat," odpověděl jsem věcně.

Lizard se do toho vložila: „Kapitáne, má pravdu. Výslovně jsem žádala, aby mě byl přidělen právě poručík McCarthy, protože má obrovské zkušenosti s chtorranskou ekologií. Když řekne, že červi budou srát polívku, tak si radši přineste talíř a suchary."

„Když je to tak, plukovníku. Omlouvám se za své pochybnosti. Měli jsme dnes pár nepříjemností s jedněmi blbečky, takže zcela jistě pochopíte, že jsme trochu nedůvěřivý."

„Chápu," řekla Lizard a podívala se na mě. „McCarthy?"

„V pořádku," řekl jsem do rádia. „Ale musím toho červa zabít a vy mě zdržujete. Jestli máte nějaký dobrý nápad, rád si ho poslechnu. Jsem to ale já, komu tady jde o prdel."

„Uklidněte se, poručíku," řekl Danny neobyčejně klidným hlasem. „Nikdo se s vámi nechce hádat. Je to jen na vás. Chci mít jenom jistotu..."

Na zádi se ozvala rána.

Okamžitě jsme se s Lizard ohlédli. „Já ji mám," řekl jsem.

Další rána — mnohem hlasitější!

Lizard řekla do rádia: „Danny — už nám klepe na dveře."

„Běžte a udělejte, co je třeba, poručíku. Necháme linku otevřenou, kdybyste něco potřebovali..."

To už jsem lezl dozadu.

„...a Lizard, prosím, dohlédni mi na vašeho pacienta." Lizard už ale lezla za mnou.

„Vezmi si mrazák!," ukázal jsem. „A masku!"

„Tady —," hodila mi ochranné brýle.

Cosi hlasitě narazilo na dveře. Ozvalo se lomcování za kliku a Duke vykřikl ze spaní. Nasadil jsem si brýle a přitiskl masku na nos a ústa. Pak jsem se otočil, abych pomohl Lizard s postrojí nádrží. „Kdo je to Danny?" zeptal jsem se.

„Plukovník Danny Anderson. Severovýchodní divize." Povzdychla si, když si utahovala postroj. „A ať už říká cokoli, neletí jen tak na nějakej vejlet."

„Anderson?" Otočil jsem se směrem k Dukovi. „Dukovo příjmení je taky Anderson."

Lizard přikývla. „Danny je jeho syn." Poodstoupila a propojila hadici mrazáku se zásobníky.

Duke tiše úpěl. Byl zpola vzhůru a zpola omámený. Dýchal velmi těžce a vypadal mnohem hůř než kdy předtím.

„Ach Bože — ne."

A pak se škrábání na dveře ozvalo znovu...

Otázka: Jak říkají Chtorrané krevní bance?
Odpověď: Bar.
---

25. Sytě rudé problémy

„Nikdy nevěř tomu,
co prodávají u výstupní kontroly."
—SOLOMON SHORT

„Co to tam dělá!" vykřikla Lizard.

Nevěděl jsem. „Vypadá to, jako by něco žvejkal."

Byl to tichý konstantní zvuk, ale nějak podezřele chroupavý. Dveře hlasitě protestovaly, vypouklý se a skřípaly. Najednou jimi prorazilo cosi černého — kusadlo? Vzduch se zbarvil růžovým prachem.

Odtáhl jsem Lizard stranou. „Bude stačit jedna přesná rána." Přitiskl jsem se k protější stěně. „Až ti řeknu, otevři dveře a začni mrazit. Celý dveře. Připravená?"

Přikývla.

„Teď!"

Praštila do otvírání. Dveře vypadly ven —

Překvapeně vyhlížející červ se vztyčil a couvnul. „Chtorrrrrr!"

Lizard vykročila a začala mrazit. Červ zmizel v oblaku mrazivé páry. „Kurva, uhni mi z cesty!" zaječel jsem na ní.

Ustoupila zpátky... Pára se rozplynula právě včas. Červ přešel do útoku.

Jak to stojí v těch komiksech? „Rozluč se se životem ty odpornej růžověj slimáku!" Zmáčkl jsem spoušť.

Raketa vyrazila kupředu. Ozval se ječivý zvuk a za ním chladivý bílý kouř. Stěna za mnou hrozivě zapraskala. Ucítil jsem mrazivé pálení za krkem.

Pak jsem uslyšel FVUUMP! —

Červí tělo se na chviličku napřímilo. Ztuhlo překvapením — a pak se prostě zastavilo a sesypalo na zem. Během několika sekund pokryly jeho kožešinu bílé krystalky ledu.

A najednou bylo hrobové ticho.

„Dostal si ho?" vykoukla Lizard opatrně ven.

Tělo té bestie se ještě třáslo a cukalo. Z tlamy mu vytékala temná tekutina a ozýval se sípavý zvuk, jakoby odněkud unikal vzduch.

„Zavřeni dveře!" Natáhl jsem se a popadl je za kliku — vězely v závěsech!

Lizard se ke mně přidala. „Ten zasranej červ zkroutil panty —"

„Zaber!"

Dveře se konečně s nesnesitelným skřípěním uvolnily. Hlučně se zabouchly a my se svalili na podlahu.

„Pane bože — zvládli jsme to!" smála se Lizard. Posadila se a podívala se na mě. „Dokázali jsme to, že jo?"

Zalapal jsem po dechu a přikývl — začal jsem znovu kašlat. Zvedl jsem ruku —

„Bombardovat je ze vzduchu..." řekla rozčarovaně — jako omámená, „... to není takový, jako když jim stojíš tváří v tvář! Pane Bože!"

Bezmocně jsem sípal a nedokázal ze sebe vypravit ani slovo. Ukazoval jsem na dveře.

Sledovala můj pohled. „Ale, ne."

Ve dveřích zela díra, že by se do ní lehce vešla hlava, ani by sis nemusel sundávat helmu.

„Pěna?"

Zavrtěla hlavou. „To nepůjde. Ta díra je moc velká. Neměla by se čeho chytit. Potřebujem na ní nejdřív nějakou náplast." Rozhlížela se po kabině.

„Ne. Zůstaň tady s mrazákem! Občas tu díru popraš!" Zamířil jsem dozadu, kde byla kostra vrtulníku zkroucená. Některé panely se při nárazu vyrvaly z trupu, takže jsem musel celý zadek vystříkat.

Sebral jsem ten největší panel a kanystr pěny a zamířil zpátky k Lizard. Když jsem míjel Duka, natáhl ruku a chytil mě za nohu. „Co se děje?"

„Všechno je v pořádku, Duku." Chytil jsem jeho ruku a snažil se mu uvolnit prsty.

„Bolí mě nohy. Mý nohy. Sou rudý, žhavý."

Otevřel jsem mu ruku. „Hned přijdu. Vydrž." Neslyšel mě. Jen tiše naříkal.

„Výborně. Popraš to ještě jednou," zakřičel jsem na Lizard. Na díru ve dveřích vystříkla jemná sprška tekutého chladu. Objela ji celou dokola.

„Dobrý, dobrý," zakřičel jsem, aby přestala. Postříkal jsem okraje díry pěnou. Zapraskala na zmrzlém povrchu dveří. Počkal jsem deset sekund a znovu je postříkal pěnou. To jsem opakoval asi třikrát. Pak jsem na to místo přiložil panel a vší silou ho přitlačil. „Jak dlouho trvá, než to ztuhne?"

„Patnáct minut, možná půl hodiny. Nevím to jistě."

„To je báječný. Vezmi si ten kanystr a postříkej závěsy, zámky, kliky a vůbec celý dveře."

„Dobře."

Musela se kolem mě proplétat a dávat pozor, ale zvládla to na jedničku. Když skončila, pěna okolo díry už ztvrdla. Opatrně jsem sundal ruce z panelu. Zůstal na místě. Vzal jsem od Lizard kanystr a nastříkal jsem to celé ještě jednou. Dobrý.

Pak jsem se otočil a podíval se na ni. Hihňala se. Ukázala na dveře. „Vždycky jsem tu chtěla okýnko."

„Co?" otočil jsem se ke dveřím. Ten flastr měl malé skleněné okýnko a u něj byl nápis: POZOR: NEOTVÍREJTE PANEL, KDYŽ — Zbytek byl nečitelný.

Byl jsem příliš unavený, abych se tomu dokázal smát. Ukázal jsem dopředu a řekl: „Měla bys zavolat tomu, nevím jak se jmenuje... a říct mu, že jsme v pořádku. A taky," ztlumil jsem hlas, „mu řekni, že s Dukem je to dost špatný."

Se zájmem sledovala můj obličej. „Myslíš něco jako 'Duke je na střeše a my ho nemůžem dostat zpátky dolů'?"

„Jo. Radši ať se na to připraví."

Sundal jsem si masku a brýle a šel dozadu, abych se podíval, co bych mohl udělat pro Duka. Stále tiše úpěl, jak jsou jeho nohy rudé a jak hoří. Stáhl jsem z něj pokrývku, a podíval se na ně. Gerromycin už zapracoval — růžové chloupky byly pryč — ale ty fialové a rudé byly ještě o něco delší. Byla to červí kožešina. Ale jak to? Proč?

Dukovo tělo skutečně sálalo. Přístroje ukazovaly, že má vysokou horečku. Jeho obličej byl vyschlý, pokožku měl červenou a popraskanou. Oči měl tak nateklé, že mi bylo jasný, že nic nevidí. Ale otočil ke mně obličej a cosi se pokusil zasípat.

Nerozuměl jsem. Musel jsem se naklonit blíž. „Cože?"

„Dom... jít ja... ci... do..."

„Domů? Ano, Duku. Už jsme skoro na cestě. Ještě musíš chvíli vydržet, rozumíš?" Zmáčkl jsem mu povzbudivě ruku, ale zkroutil se pod mým dotekem. „Promiň. Ještě vydrž, Duku. Ještě chvilku. Danny už pro tebe letí. Tvůj syn."

Odvrátil hlavu.

Víc jsem pro něho udělat nemohl. Přelezl jsem zpátky dopředu. Lizard právě vypínala rádio. „Už chystají kraba a lano."

Zabručel jsem a posadil se na své místo.

„Vzadu je všechno v pořádku?" zeptala se.

„Jo," odpověděl jsem. Moc přesvědčivě to neznělo.

Natáhla se ke mně a poklepala mi na rameno. „Děláš to dobře, McCarthy. Ještě chvíli vydrž."

Mrzutě jsem se na ni podíval. „Právě tohle jsem teď říkal Dukovi."

„Promiň," řekla.

„Ztratíme ho. Vím to."

„Jime —"

„Už mě to věčný umírání unavuje!" řekl jsem. „Nenávidím to!" Všiml jsem si vzteku ve svém hlase a hlasitosti, s jakou jsem vykřikl, a náhle jsem si uvědomil, jak blízko jsem od hrany propasti.

Odvrátil jsem se od Lizard a zabořil jsem obličej do své paže. Snažil jsem se vytvořit si alespoň kousíček soukromí, abych se vypořádal se svým smutkem. Celé tělo mě bolelo. V krku mě svědilo, a když jsem si chtěl odkašlat, dostal jsem nový záchvat kašle. Nemohl jsem přestat. Myslel jsem, že mi plíce vyskočí do krku. Hruď se mi zvedala a svíjela v křečích, až se mi začal obracet žaludek. Pořád jsem nemohl přestat. Všechno mě bolelo najednou. Ježíši, Bože, tohle je ta nejhorší smrt. Z úst mi vytékala krev, sliny, hlen a růžový pěnivý sirup. Lizard se mi pokoušela nasadit masku. Sáhl jsem po ní, ale moc mi nepomohla. Na okamžik jsem dokonce ztratil vědomí. Nebo něco podobného. Všechno se chvělo. Odehnal jsem Lizard pryč. Skláněla se nade mnou jako starostlivá máma, ale já se od ní odvracel a ukazoval, ať jde pryč, nebo ať alespoň nic neříká. „Ne. Nech mě chvíli na pokoji. Ano?"

„Jistě. Rozumím."

Zůstal jsem sám s dozvuky bolesti. Její ozvěnou byl temně rudý oheň, který se mi plazil plícemi. Tenhle záchvat byl dosud nejhorší. Otřel jsem si pěnu z úst. Další podobný už třeba nepřežiju. Možná, že už jsem dokonce mrtvý. Poškrábal jsem se unaveně na hrudi. Ruka mi páchla a potem.

Uvnitř helikoptéry byla zima. Na místech, která zasáhl mrazák, byly flíčky mrazu a ledové krystalky. Vzduch byl cítit cukrovou vatou a pěnou. Ve vzduchu byl stále bledý růžový opar, ale nebyl tak silný, aby překryl pach našeho potu — a také další zápach. Zápach ze zadní části helikoptéry.

Seděli jsme v tichosti. Naslouchali jsme zvukům, které vydávali hodující chtorranští živočichové. Sledovali jsme myriády drobných tvarů lezoucích po předním skle. Už jich však bylo mnohem méně než před tím. Zřejmě neměli moc rádi světlo, a tak kamsi zalezli. Zjevně nevadilo jen tvorům, kteří zde zůstali.

Přímo přede mnou se teď objevil jeden z růžových chlupáčů. Mechanicky jsem zvedl kameru a začal ho snímat. Tvor měl drobná vráskčitá ústa, která nasávala všechno, co jim přišlo do cesty. Možná, že právě tohle byla larva červa. Pomyslel jsem si, jestli budu žít tak dlouho, aby se mi to podařilo zjistit. Napadlo mě, jestli právě tyhle obrázky nebudou mým odkazem.

„Hej." Dal jsem si kameru do klína a podíval se na Lizard.

„Co je?"

„Právě jsem si uvědomil, že Duke je jen kapitán. Jak to, že, Danny je plukovník?"

„Chceš vědět pravdu?"

„Jasně."

„Víš něco o tom, co se stalo v Pákistánu?"

„Nic moc. Je to moc dávno."

Lizard vzdychla. „Patnáct let není zas tak dávno."

„Bylo mi teprve devět," zaprotestoval jsem.

„Já byla na střední škole," odpověděla Lizard. „To je jedno, slyšel jsi někdy o incidentu v Rawalpindi?"

„Jo, to jsem slyšel."

„No... tvůj kapitán Anderson támhle vzadu —jenomže tehdy byl poručík Anderson — se ho... ehm, aktivně zúčastnil."

„Jak aktivně?"

„Dostal rozkazy a provedl je."

„Jsem asi blbej," řekl jsem, „ale pořád nechápu, co se mi to snažíš říct."

„Kapitán Anderson splnil svoji povinnost. Umírali tam lidé. Spousta lidí. Většinou na druhý straně. To se ve válce často stává. Kapitán Anderson by si zasloužil medajli. Místo toho mu ale hodili na krk vojenskej soud."

„Dukovi?"

Lizard přikývla. „Byl osvobozen, ale Lizzie Borden konec konců taky, a podívej se kolik lidí si jí pamatuje."

„Bože, to jsem nevěděl."

„Není moc lidí, který to ví. Sama jsem si to musela oživit. Je to moc zajímavý čtení. Kapitán Anderson bude povýšen, kdy si vzpomene. Musí pro to ale udělat jedno — odejít do důchodu."

„Nikdy. To by Duke nikdy neudělal."

„Hmm. Někdo jiný by se třeba své důstojnické hodnosti vzdal, ale kapitán Anderson ne. Měl by sis přečíst jeho výpověď u soudu. To je ta nejzajímavější část. Je o skutečným významu slova služba. Řekl: 'Odpovědnost neznamená, že svůj úkol vzdám, když nastanou těžkosti.'"

„Pak už ho ale nikdy nevyznamenali, že?"

„Přesně tak."

Na chvilku jsem se zamyslel. Její vysvětlení dávalo smysl — ne nedávalo. Ostře jsem se na Lizard podíval. „Je tady ještě cosi, cos mi neřekla, mám pravdu?

Neodpovídala.

„No...?" pobízel jsem ji.

„Dobře," vzdychla. „Bude lepší, když to uslyšíš ode mě."

„A co jako?"

„Dalším důvodem, pro který vás odveleli z Koloráda, byl ten, že mě Danny výslovně požádal — samozřejmě neoficiálně — abych pro kapitána Andersona našla něco míň nebezpečnýho. Víš, už je mu skoro šedesát."

„Dukovi?"

„Jo, Dukovi."

Zadíval jsem se do zadní části helikoptéry. Nikdy mě nenapadlo, že už je Duke tak starý.

„Řekla jsem ti, že jsem si prošla jeho záznamy. Je to zajímavý čtení. No, a tak jsem požádala, aby ho ke mně přidělili. Tys patřil k němu, a tak jsem tě vzala taky. Ale zřejmě by to takhle dopadlo tak jako tak. Snažíme se ze Skalistých hor dostat co nejvíc lidí sem do Kalifornie."

Zamumlal jsem něco na souhlas, ale vůbec se mi to nelíbilo.

Lizard se natáhla a položila svou ruku na moji. Počkala, dokud jsem se na ní nepodíval. Její oči byly neskutečně modré. „Poslouchej, ty troubo. To, co jsem řekla o tvé odbornosti, jsem myslela smrtelně vážně. Mohla jsem vás s Dukem přidělit kamkoli, ale chtěla jsem vás ve svým družstvu, protože vy dva jste přesně to, co potřebuju. Zvlášť oceňuju tvoje bohatý znalosti chtorranský ekologie. V posledních dvou dnech jsem si jich začala vážit dokonce ještě víc."

„Dík," řekl jsem podrážděně. Ale myslel jsem to tak.

„Tobě se to nelíbí?"

„Poslouchej," řekl jsem. „Když už si říkáme pravdu... jedinej důvod, proč jsem v Kalifornii největší expert na červy, je ten, že tam žádný jiný nejsou. Moc moje schopnosti přeceňuješ."

„Nevedl sis tady špatně."

„To se nedá naučit."

„Ach? Skutečně?"

„Jistě. Prostě se zeptáš sám sebe, co by tuhle situaci mohlo ještě zhoršit, a pak se na to připravíš. Když se to stane, tak si připadáš, že víš, co děláš. No, a když se to nestane, tak jsi stále lépe připraven zvládnout to, co se skutečně přihodí."

„Děláš si srandu."

„Ne vůbec. Schválně to zkus." Ukázal jsem na sklo před námi. „Co by mohlo tuhle situaci zhoršit?"

Odpověděla: „Kdybych tam viděla celou červí rodinu, jak obkličuje vrtulník."

Podíval jsem se na hodinky. „Možná tak do patnácti minut."

„Neměl by si z toho mít takovou radost."

Pokrčil jsem rameny. „Není lehký mít pořád pravdu. Člověk je pak moc nafoukanej. Ale, napadá tě ještě něco horšího?"

Ostře si mi přeměřila. „Tobě se to převelení moc nelíbilo, co?"

„To máš teda pravdu," řekl jsem upřímně. „Nelíbí se mi, jak bylo provedeno. Bylo to moc náhlé. A já nesnáším, když mám opustit rozdělanou práci. Docela se nám v tom Kolorádu dařilo."

„Hm." Přikývla. „Chceš o tom vědět víc?"

„Co?"

„Nikdo tě nikdy neodvede od důležitý práce, pokud ta nová není ještě důležitější. Měl by sis to zapamatovat. Dvojnásob to platí, když jsou zde ještě další ohledy."

Myslela tím Duka.

Jeho dech za námi se ozýval stále hlasitěji. Zdál se ještě chraptivější a nepravidelnější než předtím. Napadlo mě, jestli Duke vydrží, než přiletí záchrana.

Chvíli jsme seděli jen tak beze slov.

Najednou Lizard řekla, „Ty zatracenej hajzle."

„Co?"

„Zase ses to trefil," ukázala před sebe. Podíval jsem se tím směrem.

Venku v temnotě se cosi pohybovalo — někde na hranici mezi světlem a stínem, zatím vně teplého okruhu našich světel. Ve tmě žhnuly čísi oči a dívaly se na nás.

„Funguje hledací reflektor?" zeptal jsem se.

„Čelní světlo ne, ale jeden je ještě nahoře. Vydrž."

Dotkla se panelu před sebou. Mýtinu před námi protnul jasný paprsek, který osvítil malou stříbrorůžovou postavičku, která překvapením zkameněla. Stála nehybně uprostřed růžového světelného kužele. Tvor zamrkal a v oslnivé záři se neodvažoval pohnout. Byl baculatý a chlupatý, jako děťátko sněžného muže. Okolo něj poletoval zvířený prach.

„Ach," zalapala Lizard po dechu. „Není to ten tvůj chlupáč?" Oči se jí rozšířily údivem.

„Jo," řekl jsem hořce a přiložil si k oku kameru. Tvor byl po kolena v prachu, což znamenalo, že se cukrová vata usazovala.

„Nevypadá to, že by se bál světla, co?"

„Ne. Je jen zvědavej. Tyhle potvůrky asi jen tak z něčeho strach nemají. Vidíš ostatní?" V šeru za ním se rýsovali další chlupáči. Viděli jsme je v odraženém světle. Stáli také nehybně.

Lizard se zašklebila. „Trošku jsi to poplet. Tohle nejsou červi."

„Ještě mám deset minut."

Chlupáč zamrkal a pak se konečně pohnul. Poškrábal se za uchem, protřel si tlapkami čenich, zašklebil se na nás a pak se jednoduše otočil a loudal se pryč z dosahu světla.

„Mám dojem, že ti něco říkal," ozvala se Lizard.

„Jo, ale co?"

V tu chvíli se osmělili i ostatní chlupáči. Jeden po druhém začali opatrně skákat směrem k helikoptéře.

Pohybovali se krátkými přískoky, často se zastavovali, mžourali do světla a přemýšleli. Nakláněli hlavičky do stran a se zvednutým uchem naslouchali. Stále jsem držel kameru a všechno točil. Udělal jsem také řadu detailů. Tyhle obrázky budou ještě důležité.

Na tvaru jejich tlamiček bylo cosi legračního. Připadalo mi, že je neustále špulí, a také jejich čenichy byly podivně tupé. Pozoroval jsem, jak se jeden z králíků napřímil a otočil ke svému společníkovi. Našpulil tlamičku a poslal mu vzduchem polibek. Druhý mu odpověděl stejným polibkem. Vypadali jako štěňátka, která někdo odtrhl mámě od prsu. No jasně! Jejich tlamy mají tvar uzpůsobený spíš sání než žvýkání!

Jak... zvláštní.

Díval jsem se — a točil — zatímco chlupáči čenichali stále blíže k helikoptéře. Občas se některý z nich sehnul, zabořil čenich do prachu, nasál ho a žvýkal. Přišli se nacpat prachem — anebo živočichy, kteří se jím živí? Nedokázal jsem to posoudit. Měl jsem ale pocit, že je to velmi důležité. Bylo to součástí komplexnější otázky. Jsou tito tvorové inteligentní? Jsou všežravci? Jsou to ti cítící tvorové, které hledáme?

V prachu měli oči a nozdry jako štěrbiny, ale tu a tam některý z nich zvedl hlavu, zadíval se na nás a zvědavě zamžoural. Tehdy jsme mohli vidět, jak mají ve skutečnosti velké kulaté oči. Oči štěňátek. Tohle snad byla jejich přirozená velikost — když zrovna neběhali v prachové bouři.

„Tohle bude moc špatná zpráva," řekl jsem.

Lizard se na mě podívala. „Co?"

„Říkáme lidem, že chtorranský ekosystém je neobyčejně nebezpečný, je to tak?"

„Hmm."

„A máme spoustu obrázků, abychom to potvrdili, že?"

„Jo, pokračuj..."

„Jak dlouho si myslíš, že budeme tuhle pohádku moci opakovat, až veřejnost uvidí tahle zvířátka?"

„Máš pravdu," řekla. „Je to špatná zpráva."

Pokračoval jsem v natáčení zvědavých výpadů chlupáčů směrem k vrtulníku. „Budem to asi muset držet pod pokličkou. Aspoň do tý doby, než si budeme stoprocentně jisti, co jsou tihle plyšáci vůbec zač. Možná, že jsou nejnebezpečnější ze všech. Budeme se bavit tím, jak jsou chytroučký a na to, jaké nebezpečí z jejich strany hrozí, přijdeme, až když bude pozdě."

K čelnímu sklu se přiblížil první chlupáč. Vyšplhal se po straně a nakoukl dovnitř mrkaje jako sova. Opřel se drobnými tlapkami o sklo a vypadal jako malé dítě zírající toužebně do výlohy cukrárny. Přisál se tlamičkou k povrchu skla — bezpochyby ho ochutnával.

„Nemůžu si pomoct, ale jsou roztomilí," zašeptala Lizard.

„Zasranej plyšovej medvěd — pitomej zasranej plyšák!" Zavrčel jsem na chlupáče. „Špinavěj trik."

Chlupáč si způsobně olizoval tlamičku. Přemýšlel jsem, co to může znamenat.

Teď už po straně helikoptéry lezli další chlupáči. V několika minutách bylo sklo před námi plné zírajících hlaviček.

„No... říkám to nerada," ozvala se Lizard, „...ale začínám z nich mít strach."

„Já taky. Ani ve snu by mě nenapadlo, že se jednou budu děsit tlupy plyšovejch medvědů."

„Pořád na nás jen upřeně čumí. Co asi chtějí?"

„To netuším." Pořád jsem je snímal. „Připadá mi, že jsou jen zvědaví." Odložil jsem kameru. „Chci něco zkusit. Nahraješ to?"

„Jasně." Vzala si ode mě kameru. „O.K., dej se do toho."

Natáhl jsem se dopředu a přitiskl ruce na sklo, tak aby překrývaly tlapky prvního chlupáče. Jeho pracičky nebyly větší než dětské.

Chlupáč zamrkal. Snažil se očuchat moje ruce přes sklo. Přisál se tlamičkou ke sklu. Přestal a zamračil se. Vypadal zmateně. Zamrkal a zkusil to znovu. Tentokrát začal sklo lízat. Měl jemný růžový jazýček. Ostatní chlupáči ho zvědavě pozorovali.

„To nevypadá moc inteligentně," řekla Lizard.

„Ale je, když jsi nikdy neviděla sklo. Testuje ho."

Chlupáč na mě opět zamrkal. Zamrkal jsem na něj také a celé gesto jsem úmyslně přeháněl.

Chlupáč vycenil zuby.

Vycenil jsem je také. Zubil jsem se, co jsem mohl.

Chlupáč se — nevím, jak bych to jinak popsal — usmál.

Zasmál jsem se na něj širokým klaunským úsměvem.

„Vypadá to, jako byste komunikovali," řekla Lizard povzbudivě. „Zajímalo by mě jen, o čem si spolu povídáte."

„Vypadá to jako 'v dobrém i ve zlém, pro bohatší a pro chudší, v nemoci i ve zdraví...'"

„Buď zticha," řekl jsem, ale můj obličej se nepohnul. Stále jsem se široce usmíval na chlupáče. „Třeba právě sjednáváme mírovou dohodu..."

Chlupáč se zašklebil. Natahoval tváře do groteskního výrazu. A celý ten škleb udržel.

„Teď tě chci vidět...," řekla Lizard.

Polkl jsem. „Tohle dělám pro dobro lidstva." Zašklebil jsem se na chlupáče. Strčil jsem si prsty do úst a roztáhl je doširoka. Začal jsem šilhat, vystrčil jsem jazyk a dotkl se jím špičky svého nosu.

Chlupáč odskočil překvapeně od skla. Stejně tak i ostatní.

„Pane bože — myslím, že jsem je urazil."

Chlupáči se váleli v prachu a kopali nožičkama, až se kolem zvedal růžový prach. Vypadali, jako by měli nějaký kolektivní záchvat.

„Jo, je to možný," řekla Lizard. „Třeba se ale uřehtají k smrti."

Podíval jsem se na Lizard. Měla pořád zapnutou kameru a teď jí namířila přímo na mě.

„Tak tohle," řekl jsem rozzlobeně potomstvu, „není zrovna ten způsob, jakým to vždycky dělával kapitán Kirk!"

Otázka: Jak Chtorrané říkají kremaci?
Odpověď: Plýtvání jídlem.

---

26. Za hranice adrenalinu

„Je téměř vždy nebezpečné,
mít pravdu příliš brzy."
—SOLOMON SHORT

Chlupáči znovu vyšplhali na přední sklo, odkud nás dál upřeně pozorovali. Udělal jsem na ně ještě pár obličejů a oni zas na oplátku několik na mě. Postupně je však ta hra omrzela, a tak se pomalu vydali na průzkum dalších částí helikoptéry. Slyšeli jsme je, jak skáčou nahoře po střeše vrtulníku a škrábou na okýnka pozorovacích věží.

„Radši bych viděl, co chystají..." Popadl jsem kameru a zamířil dozadu. Zastavil jsem se a podíval se do věže. Jedna z těch sametových hraček se upřeně dívala dolů na mě. Vesele jsem na ní zamával — ona mi zamávala také — a pak jsem stáhl roletu pro případ, že by se Duke znovu probudil.

Vzadu jsem se podíval ven malinkým okýnkem v panelu, kterým jsme zalepili dveře. „Svatá Hano!" Přitiskl jsem kameru k drobnému sklu a začal jsem točit. Všude kolem mrtvého červa byla hromada chlupáčů. Z červovy kůže už postupně vymizel chlad — teď vypadal jako zhroucený růžový pudink. Králíci mu ale lezli na záda, zvědavě ho popleskávali a bez přestání švitořili. Vypadali, jako by se ho pokoušeli vzbudit. Jeden z nich se mu dokonce díval do tlamy.

Najednou na mě zavolala Lizard. „Hej, McCarthy. Něco se tu děje."

„Počkej chvíli —"

„Myslím to vážně! Měl bys sem okamžitě přijít!"

Měla naprostou pravdu. Cosi se skutečně dělo. Králíci najednou seskákali z mrtvého červa a vrátili se před helikoptéru.

Přeběhl jsem do přední kabiny helikoptéry a vyšplhal se do svého sedadla.

Lizard ukázala nalevo. „Támhle, koukni. Chlupáči stojí a něco poslouchají."

Měla pravdu. Malá baculatá stvoření tam tiše stála a ostražitě něčemu naslouchala. Hlavičky měli nakloněné na stranu a jejich tváře nesly vyčkávavý výraz.

Daleko v temnotě cosi vířilo prach. Ve třpytu našich světel se obláčky prachu neustále zvětšovaly.

Chlupáči ztuhli napětím...

Cítil jsem, jak se mi rozbušilo srdce. A byli tady.

Z prašných dun se vynořil první červ a pomalu sestupoval dolu.

A po něm druhý červ, a pak třetí.

Na zádech se vezli další malí chlupatí chlupáči. Lizard zvedla kameru a začala natáčet. „No, s těmi červy jsi měl pravdu," řekla, „popletls jenom čas."

Sotva jsem ji zaslechl. Červi stále přetékali přes duny. Polkl jsem. „Jedna jedna."

Lizard je přejížděla kamerou. „Vidím šest, sedm, osm... ne, už je jich deset, jedenáct — ehm, čtrnáct červů."

Červi byli různě velcí. Nejmenší z nich nebyl větší než poník. Ten největší se podobal autobusu. Stáčeli na nás své velké černé maňáskové oči. Hýbali s nimi zepředu dozadu, nahoru dolu. Nakonec je usadili zpět na místa a dívali se zpříma na naši helikoptéru. Jestli měli ve tvářích nějaký výraz, pak byl nečitelný.

Krásně jsme viděli, jak jsou jednotliví jedinci zbarvení. Byli jasně rudí a oranžoví, s fialovými pruhy a kožichy pocukrovanými růžovým prachem. Ve vzduchu za sebou nechávali třpytivé stopy. Leskly se, jako by to byly kouzelné postavičky z pohádky.

„Nerada to říkám..." zašeptala Lizard, „ale... jsou nádherní."

Měla úplnou pravdu. Ač byli červi strašliví a hroziví, byli stejně tak fascinující. Každý měl na sobě celou škálu červených odstínů. Pruhy na jejich tělech měly zjevně matoucí efekt, který znesnadňoval sledování jejich pohybu. Jestli mělo jejich zabarvení nějaký jednotný vzor se nedalo určit.

I přes zvířený prach to bylo v přírodě poprvé, co jsme měli možnost pozorovat červy tak zblízka.

Nestvůry měly tvar jako silné doutníky, vepředu však měli vypouklinu, která připomínala čumák starého Boeingu 747. Ta chránila jejich mozek. Byla to tuhá schránka z kostí, která ukrývala tvorovu šedou kůru (ať už byla zbarvena jakkoli pravděpodobně byla růžová). Odtud také vyrůstaly jejich ruce. Většina červů měla své podivné paže se dvěma klouby složené na hrbolu. Zvedali je jen tehdy, když chtěli přes své oči něco nebo někoho uchopit.

Jejich oči vyrůstaly hned nad černou schránkou. Pohybovaly se nezávisle na sobě, jako by byly osazeny na

oddělených čepech. Oba zrakové orgány byly chráněny totožným pružným pouzdrem z kůže.

Úplně vepředu byla jejich tlama.

Zavřená vypadala jako svěrač, avšak otevřená byla strašlivá. Byl to drtič, zející jáma. Měli také dvě ostrá kusadla, která se ztrácela v kůži po stranách. Mohli je však v mžiku tasit. Během čekání teď nestvůry těmito kusadly nervózně chřestily. Ne, nic božského nemohlo být za tyto tvory zodpovědné. Lizard se mýlila. Tahle žravá bestie nebyla vůbec nádherná. Nemohla být. Kazila jí to ta tlama.

Červi obcházeli helikoptéru a začali si ji prohlížet. Zkoumali její trup, ale udržovali bezpečnou vzdálenost — nejméně trojnásobek své délky. Několik se jich pohnulo směrem k ocasu...

„Ach, můj bože — ten mrtvej červ!"

Lizard běžela za mnou dozadu. Protáhl jsem se kolem Duka ke zbraním. Lizard mezitím vyšplhala do věže. „Našli ho! McCarthy, podívej se!"

Popadl jsem spěšně krabici s raketami a lezl jsem zpátky. Vykoukl jsem okýnkem ve dveřích. Tři obrovští červi pozorně ohledávali tělo mrtvého. Chlupáči se jim klidili z cesty.

Jeden z obřích červů se svezl na zem přímo vedle mrtvého. Začal se po něm válet a mně to připadalo, jako by... se s ním mazlil. Vůbec nic jsem nechápal. Další červ udělal to samé, jen na druhé straně zdechlého těla.

„Co to dělají?" zavolala Lizard tiše.

„Nevím. Tohle vidím poprvé. Máš tam s sebou kameru?"

„Jo, točím to."

Najednou jeden z červů zvedl oči a podíval se přímo na mě. Pak si dlouze prohlížel dveře — stejné dveře, které se jeho kolega snažil otevřít, než jsme ho zabili.

Červ se pohnul kupředu...

Vykřikl jsem a natáhl se pro 'dýmku míru'. Nacpal jsem do ní raketu a vyhlédl jsem z okna.

Podíval jsem se červovi přímo do očí.

Odskočil jsem tak rychle, že jsem málem zakopl. Narazil jsem do protější stěny. Zapřel jsem se a namířil raketu před sebe.

Cosi zaťukalo na dveře. Znělo to naprosto stejně jako klepání.

„Neotvírej..." vyjekla Lizard.

Ťukání se ozývalo ještě dlouhou... dlouhou dobu. A pak najednou přestalo.

Cítil jsem, že mi srdce bouchá jako kladivo. To ticho bylo strašlivé!

Dveře náhle zaskřípaly a zavrzaly.

Červ se snažil vyrazit naši záplatu.

Neřinčela. Pěna ji udržela.

A opět ticho.

„Co dělá?" zašeptal jsem.

„Odchází ode dveří."

Skočil jsem k oknu. Bylo to skutečně tak. Červ ustupoval metrovými kroky. Stále dveře zvědavě studoval. Pak se zastavil a poškrabal se přímo mezi očima. Vypadal... zmateně!

„Točíš to?"

„Hm. Nemůžu tomu ale uvěřit, McCarthy! Podívej se na toho druhého!"

Druhý červ, který se lísal k mrtvému, zvedl oči a prohlížel si se zájmem dveře. Pak se podíval na červa, který se od nich vzdaloval, jako by se rozhodoval. Sjel pohledem ještě jednou na dveře a pak se rozhodl. Zvedl se a zamířil k nosu helikoptéry.

K mrtvému teď dorazili další červi. Vypadali, že ho očuchávají a zkoumají, ale nikdo z nich už si k němu nepřilehl. „Nikdo už se nechce pomazlit, pánové...?" Uhodl jsem.

„Máš snad zájem?" zeptala se jízlivě Lizard. Seskočila z věže. „Pojď! Něco se tam vpředu děje."

Červi se rozdělili do několika skupinek. Vytvořili dvě skupiny po čtyřech a dvě skupiny po třech. Zdálo se, že je řídí chlupáči, ale nebyl jsem si jistý. Vždyť ani já jsem nikdy neposlouchal, když mi hlídač ukazoval, kde mám na parkovišti zaparkovat, tak proč by měli červi? Tvorové se seskupili velmi rychle.

„Co to teď dělají?" zajímala se Lizard.

„Nevím," zašeptal jsem. „Dosud jsme viděli červy jen ve skupinách po třech či čtyřech. Předpokládáme, že to jsou rodiny. Nikdy jsme neměli příležitost ke studiu opravdu velkého shromáždění." Při posledním slově se mi hlas zlomil. Těžce jsem polkl. Bolelo mě v krku a bál jsem se, že se zase rozkašlu.

Lizard se na mě podívala. „Jak ti je?"

„Myslíš, jestli mám strach?"

„Jo."

„Jsem tuhej strachy. A co ty?"

Řekla věcně: „Myslela jsem si, že řekneš 'Zvládám to, protože se to dalo očekávat.'"

Poznal jsem, jak se jí chvěje hlas. Natáhl jsem se a chytil ji za ruku. „Za těchhle okolností zde už moc na výběr nemáme."

Zděšeně mi zmáčkla ruku — možná až příliš silně. Pak ji rychle pustila, jako by v rozpacích z toho, že své city neovládla.

Vlastní reakci jsem skryl tak, že jsem rychle zvedl Pentax. Když začneš pochybovat, měl bys začít něco dělat. Vysunul jsem víčko a nechal si vypadnout paměťový disk do klína. Sehnul jsem se pro nový a vrazil ho dovnitř.

Zaplnili jsme osmdesát gigabytů paměti dvouhodinovou nahrávkou s vysokou rozlišovací schopností. Ať už

se stane cokoli, to, co jsme tady dneska večer natočili, bude mít obrovský význam pro vývoj dalších válečných událostí. Byli jsme svědky věcí, které zatím žádný z lidí neviděl — a my jsme je nahrávali.

Předpokládal jsem, že další dvě hodiny budou ještě mnohem zajímavější.

Jestli přežijeme.

Ta myšlenka mi hlodala v mysli.

Věděl jsem, že jsme tady velmi blízko smrti — ale nějak mi to nevadilo.

Zjistil jsem, že už se ani nedokážu bát. Dostal jsem se až kamsi za hranice toho největšího strachu.

Přenesl jsem se do stavu povznášející euforie. Byl to ten nejpodivnější pocit. Svůj strach už jsem vypotřeboval. Zbyl mi jenom zájem.

Předpokládám, že mi došel adrenalin. Takhle by to možná vysvětlovali lékaři, ale já jsem spíše cítil jakousi svobodu v šílenství.

Vůbec mi to nevadilo.

Bylo to normální, zbláznit se. Byla to ta nejlepší věc, kterou jsem mohl udělat. Už nenesu žádnou zodpovědnost. Břemeno zodpovědnosti už mě tížilo...

Vznášel jsem se. Snímal jsem chtorranské červy a vznášel jsem se nad krutou zemí strachu.

Chlupáči se shromáždili v čele červích skupinek. Vůbec se červů nebáli. Tyto dva druhy spolu očividně žili v jakémsi spojenectví.

Otázkou však zůstávalo... kdo z nich byl dominantní partner.

Čtyři skupinky červů byly uspořádány v obrovském půlkruhu před čelním sklem helikoptéry. Nyní do středu seskupení naskákalo několik chlupáčů a začalo vydupávat velký kruh, který vypadal jako aréna o několika metrech v průměru. Při pohybu zvedali oblaka růžového prachu, který ve vzduchu jiskřil a třpytil. Nevšímali si toho. Králíci udusávali svýma ploutvovitýma nožičkama prach, až byl jeho povrch dostatečně tvrdý. Pohybovali se spirálovitě stále dokola, točili se nejprve ze středu na okraj a pak zase nazpátek.

Bylo jich nejméně tucet a svého úkolu se zhostili se zarputilým odhodláním. Vypadali jako malí růžoví bojovníci tančící válečný tanec. Postupně vstupovali do kruhu další a další chlupáči, až nakonec byli uvnitř kruhu všichni, a podíleli se na urputném udusávání arény.

Zadíval jsem se na červy. Velice soustředěně celé dění sledovali. Jeden po druhém se postupně otáčeli tváří do arény. Posunuli se k okraji kruhu, ale nevstupovali do něj. Místo toho jen tiše vyčkávali. Vypadali jako gigantické rudé homole masa. Ruce měli složené na zádech a očí natočené dopředu. Veškerá jejich pozornost teď patřila králíkům v kruhu.

Čekali na chlupáče.

Byla to monstrózní podívaná. Jejich velké černé oči pomrkávaly ve zvířeném prachu. Dívali se před sebe nevzrušeně. Měla-li jejich tvář nějaký výraz, nedal se z nich vyčíst.

Chlupáči brzy dokončili přípravu arény a zastavili se. Jeden po druhém přecházeli do středu kruhu a tam čekali. Nakonec byli všichni namačkáni v prostředku na hromadě. Chvíli se nedělo vůbec nic. Chlupáči stáli tiše. Červi vypadali jako obrovské monstrózní sochy. Rozvířený prach visel tiše ve vzduchu jako růžový opar. Všechno strnulo.

„A co bude teď?"

„Psss,"

Čekali jsme.

První pohyby byly téměř nepostřehnutelné. Neviděli jsme samotný pohyb, jen čerstvě zvířený prach kolem chlupáčů. Začali znovu dupat, ale tentokrát to mělo rituální význam. Třásli se. Chvěli se a klepali. A konečně se i pohnuli — všichni jako na povel — se začali točit dokolečka.

Chumel se začal rozšiřovat. Stále dupali a otáčeli se a při tom se pohnuli směrem ke krajům kruhu. V tu chvíli zintenzivnili své pohyby. Začali hýbat pažemi, pak je zvedli nad hlavu. Doširoka rozevřeli hrdla, ze kterých se jim linul pronikavý nářek.

Měli ty nejsladší hlasy.

Kvílení bylo nekonečné — ale náhle jeden z chlupáčů vyloudil sérii krátkých ostrých výkřiků. Ostatní chlupáči jako na povel zkameněli a pak...

...se dali do tance.

Bylo to divoké a zběsilé představení, poryv zářivě růžové energie. Chlupáči začali dupat ze všech sil. Prach se zvedal v mocných vlnách, třpytil se a vířil kolem nich. Králíci se točili a dupali, skákali a hopsali. Zběsile štěbetali, ječeli a výskali.

Mávali doširoka rukama a chňapali do vzduchu ječíce jako sirény. Poskakovali jako pražená kukuřice. Jeden padl k zemi, dalších pět vyskočilo k nebi. Bylo to jako řetězová reakce radostné energie. Slyšel jsem je, jak bručí jako plyšoví medvídci a výskají jako Indiáni.

V jejich tanci jsme nedokázali rozpoznat pražádný vzor. Byla to oslava, bujná óda nadšení a radosti. Nemohl jsem si pomoct, ale cítil jsem, jak se mi po tváři rozlévá úsměv. Podíval jsem se na Lizard, smála se také. Ti králíčci byli legrační.

Teď už byli celí bez sebe. Odskakovali jako pingpongové míčky v aerodynamickém tunelu. Králíčci vrtěli, třásli a házeli svými malými tlustými prdelkami jako štěňátka v extázi. Měl jsem sto chutí vyběhnout ven a přidat se k nim. Napadlo mě, jestli Lizard myslí na to samé.

„To je nádhera!" řekla. „Co to může znamenat?"

„Připadá mi to jako rojení."

„Jako... co?"

„Tanec. Komunikace tancem. Jako když si včely sdělujou, kde najít ty nejchutnější květy. Možná, že dělají něco podobnýho. Třeba tancem komunikují s červy, anebo je jím ovládají. Dr. Fletcherová si tohle určitě nenechá ujít."

Ale...

Ne, to nedávalo smysl.

Tenhle tanec nemohl být jen tak z legrace — ne tady. A ne teď. Ne, když se na ně dívají všichni ti červi.

Děje se tu něco úplně jiného, něco čemu zatím nerozumím, ale věděl jsem, že bych měl.

Připadalo mi to příliš povědomé.

Nedokázal jsem se však soustředit, takže se mi možné pochopení rozplývalo kdesi v dálce. Cítil jsem tupou bolest bezmoci rozlévající se mi v hrudi.

Chlupáči se už jen točili, přestali skákat. Otáčeli se a kroutili jako malí tlustí derviši — jako boubelatá růžová selátka. Naráželi jeden do druhého, padali do prachu, výskali a štěbetali, pak se zvedli a pokračovali v zběsilém víření. Vypadali jako divoké veverky snažící se popsat tornádo.

Komunikace tancem.

A pak mi to došlo —

„Pane Bože."

„Co?"

„Už jsem to jednou viděl," řekl jsem.

„Cože!"

Rychle jsem dodal: „Ne přímo tohle, ale něco hodně podobnýho." Těžce jsem polkl. „Ve stádu. V San Francisku. Jednou mě tam vzala Dr. Fletcherová. Členové stáda provádějí jakýsi druh tance. Vypadá přesně takhle." Zavrtěl jsem hlavou. „Nedokážu si to vysvětlit. Možná, že je to jen náhoda."

„Proč to stádo tancuje?" zeptala se Lizard.

„Dr. Fletcherová má za to, že to má co dělat s komunikací. Mimoslovní komunikací."

Lizard hned neodpověděla. Znovu se zadívala na chlupáče. Stále do sebe naráželi. Jejich energie byla zřejmě nevyčerpatelná.

„Jak bys dešifroval tohle?" zeptala se.

„Nevím. Nejsem červ."

„Tak ty myslíš, že tancujou pro červy?"

„Pro koho jinýho? Třeba právě říkají červům o nás, o tom, co viděli, když nám nakukovali do oken. Nevím. Možná..." zaváhal jsem. „Nechci tím vyděsit, ale..."

„Klidně mě vyděs," řekla.

„No... vypadá to, že jsou spojeni v jakémsi partnerství. A, ehm... připadá mi docela jasné — podle tvaru jejich čenichů — že chlupáči jsou masožravci, nebo aspoň všežravci. Jejich tlamičky se zřejmě hodí také k sání. Možná, že používají červy, aby pro ně zabíjeli. Možná, že jim právě teď říkají, že objevili piknikovej koš."

„To je možný," řekla Lizard. „Ale poslouchej, jestli máš ještě nějaký podobný myšlenky jako tahle... tak už mě radši neděs."

Venku začalo šílenství pomalu opadávat. Tanec se zpomaloval. Jeden po druhém se králíci točili směrem do středu kruhu, kde vyčerpaně padali do prachu. Padali jeden na druhého, váleli se a chvěli. Tanec byl zakončen velkou hromadou růžové kožešiny.

Najednou bylo ticho. Ve vzduchu visel všudypřítomný růžový prach.

„A co teď?" zauvažovala Lizard.

Neodpovídal jsem.

Červi pozorovali celý tanec bez hnutí. Nyní se však pomalu začali dívat jeden po druhém. Dalo se říci, že vypadají... nejistě, jako by se svojí reakcí čekali až na nějakého svého císaře.

Ale... který z nich je ten císař?

Červi postupně obraceli pozornost k největšímu — a také nejvýrazněji zbarvenému — červovi ve skupině. Přimhouřil oči. Vypadalo to, že usilovně přemýšlí.

Císař Augustus? Nebo snad Kaligula?

Najednou se jeho oči rozšířily.

A pak se pohnul.

Těžkopádně, majestátně se sunul vpřed. Přímo na nás.

Za ním se vydali všichni ostatní červi.

Obklíčili helikoptéru — a začali ji zkoumat. Čtrnáct červů naráz! Škrábali, ťukali a bouchali na stěny trupu.

Helikoptéra zlověstně vrzala a skřípala...

Otázka: Proč Chtorrané přecházejí silnici?
Odpověď: Aby sežrali všechno na druhé straně.

---

27. Bůh sestoupil o půlnoci

„Vesmír není tou nejzazší hranicí.

Nejzazší hranicí je lidská duše.
Vesmír je zřídkakdy místem, kde
se nejčastěji setkáváme s našimi problémy.
K vítězství dojdeme pouze
vyzýváním hranic vlastních možností na souboj
— a to jako individuality i jako lidstvo
— a ne množstvím dobytého území."
—SOLOMON SHORT

Lizard okamžitě zapnula rádio. „Houston! Máme tu problém!"

Plukovník Danny Anderson odpověděl téměř ihned: „O co jde, ELDAVO?"

„Máme tu červy. Jejich víc jak tucet..." zaječela Lizard, „a právě si čtou etiketu na týhle plechovce. Nakládaný lidi!" Cosi těžce dopadlo na letadlo a Lizard zděšeně vypískla.

Vylezl jsem ze svého sedadla a lezl dozadu podívat se po raketometu a mrazáku. Možná, že bych nás dokázal udržet, než přiletí balón.

Ode dveří se ozývalo škrábání. Cosi nám bubnovalo na střechu. Helikoptéra sebou škubala, jako by ji někdo zezadu tlačil. Houpala se tak, že jsem praštil do trupu.

Duke sténal! Mával rukama a snažil se vstát. Mumlal a šmátral kolem sebe. „Plamenomet. De má plamenomet?" Zleva na něj bočním oknem zíral pár gigantických černých očí.

Nepřemýšlel jsem. Popadl jsem hadici s pěnou a postříkal jsem okno. Překvapilo to toho červa? Ustoupil? Nevšiml jsem si. Otočil jsem se a zastříkal další okno.

Přelezl jsem k Dukovi a donutil ho zase si lehnout. „Zůstaň ležet," poručil jsem mu.

„Hm... co?"

„Zůstaň ležet! To je rozkaz, kapitáne!"

„Anopne..." a upadl do bezvědomí.

Vydal jsem se zpátky k Lizard, která po mě šlehla pohledem a řekla: „Nechal ses trošku povýšit, co?"

„Udej mě vojenskýmu soudu. Kde je ten pitomej balón?" Mrkl jsem na hodiny. „Mají zpoždění."

„Nevím..."

„Jsme asi osm minut od vás," zaburácel hlas plukovníka Andersona z rádia. „Zatím si držte kalhoty."

„Proč?" vyštěkl jsem. „Bude to snad červům chutnat víc?"

„Poslouchejte, poručíku!" Plukovník Anderson měl úplně stejně vzteklý hlas jako jeho otec. „Zakotvit balón není žádná sranda. Vaše pocity jsou vedlejší. Bude to bohužel trvat stejnou dobu, ať už budete klidný a rozumný, anebo vystrašený a uječený. Je to jen na vás. Jak to budeme hrát?"

V zadní části helikoptéry cosi děsivě zaskřípalo. Znělo to, jako kdyby povolila kevlarová vzpěra. Něco dalšího se opřelo do dveří. Vypoukly se, odlétl z nich kus ztvrdlé pěny a odrazil se od protější stěny.

Otočil jsem se k rádiu. „Zní to rozumně, plukovníku, ale vám neleze do balónu několik tun červů. Nám jo."

„Vím o vašem problému, poručíku. Ale teď není čas o tom dál diskutovat. Vaše připomínky si můžete žbrblat až poté, co vás vyzvednem."

Předním sklem nás sledoval další červ, ale netlačil do něj. Poulil na nás oči a neustále mrkal. „Pfut—pfut." Další červ sklouzl přímo vedle něj.

Otevřel jsem pusu, abych odpověděl plukovníku Andersonovi — ale hned jsem ji zavřel. Uvědomil jsem si, jak pitomě jsem se choval. Hádal jsem se o své právo být vyděšený a rozčílený. Červi nás zatím stále jen prozkoumávali. Kdyby se chtěli dostat dovnitř, už bysme je tu měli. Ječet můžeme potom. „Pokračujte," polkl jsem.

„Máme vás teď na horizontu. Zůstaňte na příjmu." Následovala pauza. „Ne. Ve vzduchu je pořád moc prachu. Budeme to muset nechat na přístrojích." Další pauza. „Dobře, spouštíme kraba. Ukážu vám to na videu."

Lizard se naklonila a zapnula hlavní displej. Rychle projížděla jednotlivé kanály. Najednou se na obrazovce objevil jasný obraz.

Dívali jsme se dolů z balónu. Na čtyřech lanech se pod ním houpal oblý, pavouku podobný robot. Měl spoustu paží, nohou a dalších nástavců. Měl jsem pocit, že ho ta lanka nemůžou udržet. Byl v zajetí světel z balónu a zářil též vlastními světly. Jedinou známkou pohybu byly bledě světélkující mraky plující hluboko pod ním.

Lizard se znovu dotkla několika vypínačů a rozzářila se další obrazovka. Na ní byl pohled krabovy kamery. Pod námi se míhaly vrcholky růžových stromů.

Naklonil jsem se a vykoukl předním sklem. „Neměli bysme se už vidět?"

Lizard se zeptala rádia. „Už nás vidíte?"

„Ještě ne, ale vydržte. Ukážem vám počítačové snímky. Kanál tři."

Lizard rozsvítila třetí obrazovku. Obraz vypadal uměle, bez větších detailů. Počítač v balónu kombinoval všechna získaná data — zvuková, infračervená, radarová, optická, a čert ví jaká ještě — do jednoduchého trojrozměrného obrazu. Krajina byla zvlněná a nerovná. Počítač ji zbarvil nevýraznou oranžovou barvou. Obraz protínala široká proláklina. Klouzali jsme směrem k ní.

Tady! Trochu vlevo od středu — ten jasně bílý předmět. To jsme my! Malinký vrtulník, zpola pohřbený v rudé brázdě. Lezly po něm temné stíny. Zalitoval jsem, tohle jsem vidět nemusel.

Lizard obrazovku chvilku studovala a ukázala někam za mé rameno. „Balón přiletí odtud. Nejdříve budou vidět z věže."

Vyšplhal jsem se do věže a stoupl jsem si. Stáhnul jsem roletu...

...a náhle jsem zíral do obrovských kulatých očí mohutného baculatého červa. Červ zamrkal. Já zamrkal. Zamrkal znovu. Udělal jsem na něj obličej. Zamrkal potřetí. Posvítil jsem na něj baterkou. Zamrkal.

Ale nezaútočil.

Proč to neudělal?

Co se to tu děje?

„Kšá!" vykřikl jsem. „Kšá!"

Červ na mě znovu zamrkal.

„Do prdele! Vypadni mi z výhledu! Ty velkej tlustej chlupatej měchu plnej plesnivýho růžovýho pudinku!"

Červ odstoupil od okýnka.

Zíral jsem jako u vytržení. Nevěděl jsem, že budím takovou hrůzu.

Rychle jsem se rozhlédnul. Červů byla plná helikoptéra a také půda kolem ní. V noci byly vidět jen jejich obrovské obrysy rychle a potichu křižující bledé světélkování prachových dun. Světla helikoptéry se tu a tam zatřpytila ve vrstvě prachu na jejich bocích.

Zvedl se další z červů, aby se na mě mohl podívat — jeden z největších. Opřel se celou váhou o helikoptéru — a odsunul ji kousek stranou! Lizard vykřikla. Duke zasténal. To vše jsem zaslechl i přes vlastní křik. Vedle věže se rýsoval hrozivý a obrovitý červ. Vytočil jedno oko nahoru a druhé dolů, a podíval se na mě z takřka neskutečného úhlu. Chtěl si mě jen prostudovat. Byl zvědavý.

Tohle nejsou obyčejní červi. Nemají hlad.

V životě jsem se nesetkal s červem, který by nešílel hlady — nebo vzteky. Tohle chování bylo pro červy zcela neobvyklé. Budem muset přepsat celou knihu.

Vždycky jsme si mysleli, že červi jsou stejní jako mnohonožky — oběti vlastní nenasytnosti, které považovali všechno za jídlo. Ale tihle červi byli vyspělejší.

Jak se to mohlo stát? Kolik jídla musí červ spořádat, aby byl spokojený?

Kolik je toho třeba k nasycení takového červa? Seattle? Severní Dakota?

Možná, že ta pravá odpověď ležela všude kolem nás. Nejdřív se musí Kalifornie pohřbít pod dva metry cukrového prachu, a tak je červ obklopený jídlem. Pak se vypustí na procházku. Co krok, to plná pusa jídla. Dostávají ho víc, než na kolik stačí. Problém jejich hladu je vyřešen.

Možná.

Třeba budeme v bezpečí jen do chvíle, kdy zmizí poslední ostrůvek růžového sněhu v okolí.

Ale možná, že je všechno jinak. Možná, tu jde ještě o něco úplně jiného.

Prostě to nevíme.

Růžové světlo na obloze mě vrátilo zpět do skutečnosti. Vypadalo jako žhavá červeň pod závojem kouře.

„Vidím balón!" volal jsem.

Sledoval jsem, jak červeň nabírá na intenzitě a barvě. Začala se vyjasňovat i její velikost a tvar. Nakonec se změnila v hrozen světel. Byla stále jasnější. Z temnoty se vyloupla červeň nabývající tvaru pestrého, cigárovitého a růžovou barvou orámovaného úkazu. Vzduch v okolí balónu růžově plál. Nejjasnější světla byla uspořádána v řadách podél břicha balónu. Byly to reflektory, které se neustále otáčely a mířily do všech stran. Krab byl malým hrozínkem paprsků, s aurou kolem každého z nich, visícím přímo pod břichem.

Balón se vznášel na obloze jako fantom —jako anděl. Jeho pátravé paprsky procházely bledým oparem jako nebeské prsty vše postříbřujíce. Z oblohy se linulo nebeské světlo. Byla to nádhera! Na okamžik mne našel jeden z reflektorů. Téměř se do něho nedalo podívat.

Celý svět zářil — země, duny i holé stromy. Byl přízračný a hrál všemi barvami, včetně temných červů a ještě temnějšího trupu helikoptéry. V souvislosti s tím obrazem mi v mysli vytanula jakási dávná vzpomínka. Bůh sestoupil o půlnoci. Viděl jsem ho vznášet se na obloze.

Červi kolem nás ustali v tom, co dělali, otočili se a pohlédli nahoru. Někteří z nich dokonce poodešli od helikoptéry, aby lépe viděli. Světla na obloze je mátla. Snažili se jim porozumět — ale neměli se čeho zachytit. Neviděli žádné hrany, žádný tvar, žádné linie —jen světlo. Nádherné, třpytivé, oslnivé světlo!

Pocítil jsem v hrudi a krku vlnu radosti. Činila mou bolest ještě nesnesitelnější. Do očí se mi nahrnuly slzy. „To je nádhera," zašeptal jsem.

„Co?" zeptala se Lizard.

„Je to nádhera!" zavolal jsem na ni. „Vidím světla balónu. To je ten nekrásnější pohled, jakej jsem kdy viděl."

„Jak jsou daleko?"

„Ehm..." znovu jsem se vrátil do reality. „Těžko říct. Možná kilometr, dva."

„Už přeletěli nad stromy," řekla Lizard. „Každou chvíli vystřelí první kotvu."

U spodku kraba cosi puflo. Udeřilo to do země a ozvala se tlumená rána. V místě nárazu se zvedl velký oblak matného prachu. Krab sklouzl po lanech a zmizel v oblaku prachu. Ve vzduchu zůstala čtyři lana, která se napjala tahem balónu.

„Zvládli to!" zavolal jsem. „Právě zakotvili."

„Ještě ne!" odpověděla Lizard. „Ještě půjdou dvě." Krab uvolnil lano první kotvy a hopkal přes růžové duny. Prakticky ihned se mezi nimi ztratil. Jeho cestu značila tři lana, která měl ještě připevněna. Protínala prach jako vlasce rybářského prutu vodní hladinu. Zanechávala však za sebou zřetelnou stopu: obláčky jasně zářícího prachu.

Krab se náhle znovu objevil a bleskem vyjel na jakousi vyvýšeninu. Pohyboval se jako šílenec — a snad komicky — ale byl velice rychlý. Lezl kvapně po zemi a přizpůsoboval svou chůzi terénu. Kodrcal se, plazil, ukračoval do stran. Na okamžik se zastavil. Natáhl se, sehnul a naklonil. Po špičkách obešel růžovou hroudu, kdysi zřejmě keř, a

pak se prudce rozjel z odvráceného svahu náspu. Chlupáči stáli bez hnutí. Červi nepokrytě zírali.

Krab zvedal nožky jako balet. Pohyboval se jako lunochod. Běhal jako plnokrevník. Kdyby uměl vařit, asi bych se s ním oženil.

Uprostřed další prolákliny se zastavil. Prach okolo něj plál jeho světlem. Ozvalo se další zvučné puff — další harpuna. A bylo ukotveno i druhé lano. Když se teď vzdaloval od kotvy, táhl za sebou už jen dvě lana pojící ho k balónu.

Zamířil teď přímo k naší helikoptéře, přímo proti dvěma z největších červů. Jak se krab blížil, začali červi intenzivně mrkat.

Krab zaváhal jenom na chviličku — a pak se pustil přímo mezi ně. Jejich oči se otočily za tím troufalým strojem. Prolétl mezi nimi tak rychle, že si je málem vykroutili. Teprve až se mihnul za jejich zády, uvědomili si červi, že by měli být překvapení. Otočili se a dál na kraba zírali. Dokázal snad, že mají dlouhé vedení?

Jeden z červů zvědavě zamžoural — jeho maňáskový výraz mi byl velmi povědomý — a váhavě se vydal za krabem. Krab na něj namířil jeden z reflektorů a červ okamžitě couvnul. Začal jsem se smát. Bylo to skutečně legrační. Tahle monstra, každá o několika tunách, se děsila malého hyperkinetického robota?!

Krab se kolébal kolem naší helikoptéry. Obrátil jsem se, a ještě jsem ho zahlédl mizet za — ne, v — tom nejprudším náspu ze všech. Jeho světla se leskla v dálce. Pokoušel se dostat od helikoptéry co nejdále, aby i to poslední lano trojnožky kotvících lan bylo dostatečně dlouhé. Po chvíli jsem spatřil teď už známý obláček prachu a po krátké chvíli se krab kolébal zpátky. Teď už táhl jenom jedno lano. To, které nás pojilo k životu.

„Hotovo," zavolala Lizard. „Jsou připravení, čeká se na nás."

Počkej chvilku," zavolal jsem. „Venku se něco děje."

Červi stáčeli své obrovské oči opět nahoru a zírali na balón. Vzducholoď vplula do své cílové polohy přímo nad námi.

Bože! Ta věc byla obrovská! A zářivá! Vzduch kolem ní nezářil, on přímo hořel.

Balón byl jako gigantické růžové vejce zastiňující oblohu. Viselo ve vzduchu jako velkolepé UFO a zalévalo nás jasným světlem — bledé duny prachu, zkamenělé chlupáče, temnou helikoptéru a zvědavé červy.

Červi...

Nemohl jsem od nich odtrhnout oči. Záře shůry jim propůjčovala neskutečný lesk — úplně pláli. Jako živý oheň. Jejich kožešina se vlnila a pruhy na bocích vypadaly, jakoby se chvěly. Hrály neustále se střídajícími odstíny červené a fialové barvy. Zdálo se, jako by zářili vlastním vnitřním světlem. Obklopovala je růžová aura.

Vzducholoď se zhoupla a zůstala stát. Upravila délku kotvících lan. Byl to velmi složitý manévr, protože pilot musel počítat s větrem. Boky balónu zdobily pestré pruhy a barevné vzory. Zahlédl jsem dokonce plynoucí nápis:
TĚŽKÉ NÁKLADY JSOU PRO NÁS HRAČKA.
OREGONSKÁ LETECKÁ PŘEPRAVNÍ SPOLEČNOST.
Po chvíli jsem mohl číst:
PAUL BUNYAN ZACHRAŇUJE AMERICKOU ARMÁDU.
OBRÁZKY JSOU NA JEDENÁTCE.

Červi ta podívaná fascinovala. Otáčeli se pod balónem na všechny strany, vytáčeli oči vzhůru a zuřivě mrkali. Kroužili po mýtině a zapomněli na všechno ostatní. Zas a znovu do sebe naráželi, jak se pokoušeli mírné pohyby vzducholodě sledovat. Chlupáči stěží uskakovali a klidili se jim z cesty.

„Začínají šílet," zavolal jsem. „Něco se jim na balónu nelíbí..."

A najednou se jeden z červů zvedl. Vytáhl se téměř v celé své výšce. Kdybych to neviděl na vlastní oči, asi bych tomu neuvěřil. Marně se pokoušel na balón dosáhnout. Zvedl ruce v zoufalém prosebném gestu...

Vzpomněl jsem si na obrázky s Novými křesťany natahujícími se po rouchu apoštolů.

— a pak červ otevřel tlamu a vyloudil ten nejneuvěřitelnější zvuk, jaký jsem kdy zaslechl od jakéhokoli živého tvora — byl to táhlý ječivý, melodický a zdánlivě nekonečný nářek naděje, touhy a zoufalství. Ten zvuk byl šílený.

A pak se zhroutil pozadu do prachu. Padl na zem a chvěl se po celém těle. Na okamžik zamával ve vzduchu dvěma řadami svých chatrných nožiček a pak začal opět pomateně kroužit dokola. Znovu se snažil vztyčit a dotknout se balónu.

Bylo mi ho líto.

I další červi se teď snažili na balón dosáhnout. Zvedali ruce a křičeli. Kvíleli. Uctívali ho.

„To nechápu," řekla Lizard.

„Já jo. Ten balón vypadá jako červ. Velkej zářivej laskavej červ..." a pak mi došla další, mnohem hlubší souvislost, „...gigantická, vznášející se, oslnivá vidina červa! Anděl vznášející se na nebesích! Rozlévající se světlo! Jejich vlastní obraz! Připadá jim jako Bůh!"

„Pane bože," řekla tiše Lizard. Teď už to taky viděla.

„Zavolej jim, ať zhasnou světla!" volal jsem na ni. „To dělají ta světla. Budeme to muset provést za tmy."

Otočil jsem se a opět se podíval nahoru. Balón byl překrásný. Bylo mi jasné, proč pod ním červi tak šílí. Jak byste se asi cítili, kdyby se otevřela nebesa, objevil se v nich anděl a kolem něj se rozlévalo božské světlo?

Náhle balón zhasl světla a zmizel. Vytratil se dočista, zahájila ho noc a mocný příkrov zvířeného prachu.

Červi bolestně zaječeli.

Vřískali jako všechny umučené duše v pekle. Bylo to odporné.

„Ale ne..." Udělal jsem chybu.

Jak byste se cítili, kdyby se otevřela nebesa, objevil se v nich anděl a kolem něj se rozlévalo božské světlo? Jak byste se cítili, kdyby anděl, poté co byste ho uctivě vzývali, zmizel a opustil vás. Osaměle.

Cítili byste se zatracení.
Červi venku začali zuřit.

Otázka: Kde spí 300 kilová gorila?
Odpověď: V Chtorranově břiše.
---

28. „— co horšího by se ještě mohlo stát?"

„Když chceš, aby se stonožka zhroutila,
zeptej se jí, v jakém pořadí hýbe nohama."
—SOLOMON SHORT

Zbyla jen světla helikoptéry a kraba.
Červi se opět proměnili v temné postavy noci.
Z balónu nad jejich hlavami zůstal jen temný stín — nebyl viditelný, sotva jsme ho tušili.
Temné postavy se opět pohnuly. Utvořily kruh, křičely a hrozily směrem k obloze. Zuřili jeden na druhého. Měli vztek na naši helikoptéru. Cosi do nás narazilo — hodně tvrdě. Duke začal znovu sténat. Přemýšlel jsem, jestli se červi rozhodnou vybít si na nás vztek.
Jen pár metrů od místa, kde jsem stál, se přes helikoptéru převalil temný stín. Pěkně mě vyděsil. Chtěl jsem se za ním rychle otočit, ale narazil jsem hlavou do plexiskla. Helikoptéra pod jeho vahou zasténala. Trup zaskřípal a zanaříkal.
Můj bože...
Obluda zmizela na opačné straně a zaútočila na největšího červa, který jí stál v cestě. V tu chvíli jsem si přál mít po ruce světlo. Červ zařval a skočil. Toho druhého červa napadl v zuřivém vzteku. Obrovské kolosy se sevřely jako hadi škrtiči a odkouleli se prachem neskutečně propletení. Vířili kolem sebe prach.
Na chvíli se od sebe odtrhli, ale pak se znovu ovinuli končetinami a pokračovali v zápasu. Během něj rychle zmizeli ve věčném oparu.
Tohle jsem viděl poprvé. Nikdy předtím jsem neviděl, že by červ napadl druhého červa.
Kolem helikoptéry se najednou všichni červi začali vzájemně napadat. Anebo se o to alespoň pokoušeli.
Útočili jeden na druhého a uskakovali na stranu. Obezřetně kroužili kolem a stále vřískali, sténali a vydávali hluboké bručivé zvuky. Vypadali jako nestvůry z pekel. Byli strašliví.
Po chvíli jsem v jejich zápasení vypozoroval jistá pravidla. Bojovalo se jen po dvojicích. Páry zápasníků se svíjeli a mizely v temnotách. Už mi to nepřipadalo jako napadání — spíše jako nějaký rituál. Vypadalo to jako... komunikace. Červi se brali do náručí, jakoby žádný z nich nedokázal sám pochopit, co se tu děje, a museli dát hlavy dohromady.
A pak byli najednou všichni červi pryč. Zůstalo tu jen ticho.
Klid.
Nic se nehýbalo. Dokonce i prach jakoby ztuhnul ve vzduchu.
Chlupáči byli pryč. Mnohonožky byly pryč. Kolem nezůstalo nic než růžový prach.
„Už je po všem?" zeptala se tiše Lizard.
„Nevím." Přinutil jsem se pustit úchytu ve věži, který jsem křečovitě svíral. Od náhlého uvolnění pevného stisku mě rozbolely prsty a znovu jsem ucítil ten strašný tlak na prsou — nemohl jsem se téměř pohnout.
„Co to prováděli?"
„Nevím, ale pojďme odsud vypadnout. Rychle! Než se vrátí zpátky."
Než jsem domluvil, vyškrabal se po straně helikoptéry krab. Zastavil se vedle věže a zamířil na mě svá světla a kameru se dvěma objektivy. Jedno jeho mechanické chapadlo mi briskně zasalutovalo. Začal jsem automaticky salutovat také, ale pak jsem ruku rozpačitě pustil dolu. Krab zatřásl světly, jako by se mi smál — a zamával. Ohlédl jsem se.
„No to je roztomilý, McCarthy, fakt mazaný!" volala pobaveně Lizard. Viděla mě krabovýma očima — video stále běželo.
„Právě tohle jsem potřeboval," řekl jsem. „Kraba se smyslem pro humor. Toho, co ho obsluhuje, zabiju." Seskočil jsem na podlahu.
„Jasně," řekla Lizard. „Zvedni prdel a vypadni odsud — a nezapomeň na Duka. Odpálím věž."
Odtáhl jsem Duka co nejdále dopředu. Musel jsem to udělat, i když naříkal, ale nemohl jsem mu nijak pomoct. Pouze jsem mu nasadil čistý dýchací přístroj. Pak jsem se znovu odpotácel dopředu za Lizard. Právě odjišťovala spínač. Podal jsem jí masku a svoji jsem si pověsil na krk.
„Připraveni?" řekla ještě do rádia.
„Odpal to třeba hned, ty čertice."
Bylo třeba zaktivovat tři spínače. Lizard cvrnkla do prvního. Ozval se klidný mechanický hlas: „Výbušné nálože jsou aktivovány. Máte tři minuty na jejich odjištění."
Podíval jsem se předním oknem ven. Dva červi se vraceli. Váhavě vstoupili do okruhu našeho světla.

Vypadali... zamyšleně.

Beze slova jsem na ně ukázal.

Lizard se na ně podívala a po straně mi řekla: „Myslíš, že přijdou až sem?"

„To nevím."

„No tak, mysli. Co horšího by se ještě mohlo stát?"

Neodpovídal jsem. Zavrtěl jsem hlavou. Už jsem nedokázal vymyslet nic horšího. Dostali jsme se za hranice mé vlastní představivosti nejhoršího.

Lizard odjistila druhý spínač. Ozval se opět mechanický hlas: „Výbušné nálože jsou odjištěny. Máte tři minuty na jejich odpálení."

Vrátili se další dva červi. Jejich oči rychle mrkaly, což byla zjevná známka zájmu. Znovu jsem ukázal...

„Jo, vidím je," řekla Lizard, aniž by zvedla hlavu. „Nasaď si masku. Mizíme odsud." Před ní svítila obrazovka z radarovým snímáním okolního terénu. Zahlédl jsem na ní nepravidelný kruh doutníkovitých postav obkličujících helikoptéru. Vraceli se všichni.

Lizard si začala nasazovat masku. Na okamžik se zarazila a zašklebila se na mě. „A nezapomeň. Dlužíš mi humra k večeři, kámo."

Odjistila poslední spínač.

Věž s rachotem explodovala.

Téměř okamžitě se vzniklou trhlinou začal sypat prach. Začal jsem se prodírat k otvoru. Krab se posadil na únikový východ. Jeho oči se naklonily dolu a nahlížely do helikoptéry. Dvě z jeho chapadel spustily do naší kabiny čtvrté, poslední lano, na jehož hák kdosi napsal UKOTVI MĚ. Chytl jsem ho a zahákl za jedno ze sedadel.

„Koš je na cestě dolu," řekla Lizard.

Zvedl jsem hlavu a zahlédl jsem, že cosi sestupuje z nebe. Bylo to osvětlené jedním červeným světlem. Krab ustoupil kousek stranou. Předmět — byl to záchranný koš s několika popruhy uchycenými na vodící lano — dopadl na střechu helikoptéry. Krab se ho okamžitě ujal a cpal ho dovnitř dírou v helikoptéře.

Přitáhl jsem se dopředu. „Honem, Lizard, potřebuju pomoc." Duke naříkal čím dál víc. Co nejopatrněji jsme ho zvedli a položili do koše. Zkontroloval jsem uzávěry jeho přikrývky, zatím ho Lizard připoutávala ke koši. Nakonec jsem do příslušného otvoru vložil medipanel.

Krab spustil do kabiny tři popruhy. První jsem přicvakl k hlavě Dukova koše. Druhý jsem hodil Lizard a poslední si vzal sám. „Kamery..." řekl jsem.

„Všechny nahrávky mám u sebe," řekla Lizard a poklepala na vak u svého pasu. Svůj popruh nejprve protáhla držadlem vaku a teprve pak si ho přicvakla k opasku. „Jsou v bezpečí."

Konečně jsem se i já navlékl do postrojů a upevnil třetí popruh. „V pořádku," řekl jsem. „Nejdřív půjde Duke, pak ty. Já vás budu krýt."

„Promiň, poručíku," řekla. „Ale kapitán opouští svou loď vždycky poslední. Jdeš druhej."

„Budu tě zezadu krýt," trval jsem na svém.

„To si povíme až po večeři — to je rozkaz. Hotovo," obrátila se na kraba, „potřebujem teď trochu pomoct zvednout koš s Dukem."

Lana se začala natahovat. Koš nejprve couvl, pak se nadzvedl směrem k otvoru, zastavil se a konečně se začal pomaličku zvedat. Opatrně jsme ho naváděli do otvoru ve věži. Pak jsem se nahoru vyšplhal já, a podal ruku Lizard. Roztřásl jsem se. Noční vzduch byl ledový.

Kolem helikoptéry seděli červi a pozorovali nás. Ve tmě vypadaly jejich bulvy mnohem větší. Nedokázal jsem odhadnout, kolik jich tam je, ale určitě jich bylo víc než čtrnáct. Mohlo jich být tak třicet nebo padesát, ale nebyl jsem si jistý. Jasně jsem ale slyšel, jak šustivě mrkají jejich oči. „Pfut—pfut. Pfut—pfut."

Vedle mne se vztyčila Lizard. Naklonila se a políbila mě na rty. „Dík," řekla. Otočila se ke krabovi a zvedla palec. Krab gesto svým mechanickým údem opakoval.

Červi začali najednou vřískat — „Chtorr! Chtorr!" — a pustili se zběsile směrem k helikoptéře. Jeden z nich se už plazil přes čelní sklo, které pod jeho vahou prasklo. To ho však nezastavilo. Vyšplhal se na střechu vraku a hnal se směrem k nám...

...krab na něj obrátil všechna svá světla a udeřil ho tím nejostřejším paprskem. Červ se zarazil a zamrkal. Krab se mu vydal naproti. Při tom mával svými končetinami a vším, čím se dalo — kamerami, světly, nástavci — a snažil se ukázat mu ta nejhrozivější gesta. Červ nejistě couvl...

...a pak to náhle nahoře v lanoví zasvištělo a kabel letěl nahoru a nás táhl s sebou! Duke v šoku z toho trhnutí zaječel. Musel mít neskutečné bolesti. Já vyjekl překvapením — kašlat jsem nemohl, plíce mě bolely jako čert — a Lizard ječela jako dítě na horské dráze. Helikoptéra se propadla kamsi pod nás, vypadala teď jako malá růžová oáza v moři inkoustu.

Červi zběsile lezli po vraku, bylo jich stále víc. Krab se dal před jejich útokem na ústup. Zachytil se našeho lana a vylétl za námi nahoru. Jeden z červů se po něm natáhl, ale minul ho.

A helikoptéra už byla tak daleko, že už jsme nedokázali rozeznat, co se tam dole děje.

Podíval jsem se vzhůru. Balón působil jako obrovská hrozivá černá díra. Jeho světla byla stále vypnutá a my se tak řítili do gigantické černoty. Přímo nad našimi hlavami se náhle objevil čtverec žlutého teplého světla. To světlo bylo překvapivé. Po dvou dnech ničeho jiného než růžové vypadalo podivně cize.

Žlutý čtverec se zvětšoval, až se proměnil ve vstupní průlez. Prošli jsme jím a najednou jsme byli uvnitř balónu — nejdřív koš, pak já a nakonec plukovník Tirelliová. Obklopili nás muži a ženy v kombinézách, kteří nás vytahovali na palubu a odpojovali lana z našich postrojů. Tleskali a smáli se. Viděl jsem jen rozmazanou změť obličejů a

rukou. Nic jsem neslyšel. Nedokázal jsem zaostřit oči. Měl jsem je příliš vlhké.

Kdosi mi pomohl z postrojů a sundal masku. Zmateně jsem mrkal. To světlo — všechen ten hluk. Všichni ti lidé. Bylo to opojné.

A ta místnost, kde jsme se ocitli, byla obrovská. Vešla by se sem klidně celá naše helikoptéra — a ještě by zbylo dost místa na taneční parket. Zahlédl jsem zaprášeného kraba, který se objevil ve velikém otvoru v podlaze. Za ním se vynořil konec posledního lana.

Poklop se uzavřel a jakýsi muž se sluchátky řekl: „A2 je na palubě a průlez je zavřený. Akce je skončena." Ozval se ještě mocnější aplaus. I já jsem se smál — mezi návaly kašle. Už to zase začínalo. Nemohl jsem dýchat — a ani stát na nohou. Kdosi mě vzal za paži a pomohl mi stát. Dva lidé mě zabránili upadnout. Ta bolest byla zničující...

„Uvolněte kotvící lana," řekl muž se sluchátky. „Letíme do Oaklandu," povzbudivě se na mě zašklebil. „Tady poručík chce svýho humra."

Podíval jsem se na Lizard a začervenal se.

Spiklenecky na mě mrkla.

Otázka: Jak Chtorrané říkají politickému shromáždění?
Odpověď: Těžká party.

---

29. Paul Bunyan

„Zprávám příliš pozornosti nevěnuji.
Jsou pokaždé plné problémů jiných lidí."
—SOLOMON SHORT

Čtyři muži zvedli koš s Dukem a zmizeli ve dveřích. Lizard mohla jít sama, mě však museli zpola odnést. Všechno se mi točilo, jako by mne halil růžový oblak. Šli jsme dlouhou chodbou do ošetřovny. Tam nás rozdělili. Lizard odvedli dojedná buňky a mne do druhé.

Kdosi mi něco utáhl na pravé paži a někdo další přiložil hadičku k levé. Sundali mi kyslíkovou masku, kterou jsem měl stále na obličeji, a vyměnili ji za větší. Lačně jsem z ní nasál vzduch.

„Pomalu! Začnete znovu kašlat! Jenom klid."

Mrkal jsem, protože mě strašně pálily oči. Měl jsem totiž vrstvou ztvrdlého růžového prachu zastřený zrak. Chtěl jsem si je protřít, ale kdosi mi zadržel ruku. Ozval se sykot spreje a na tváři jsem ucítil vlhkost. Bylo to chladivé a čpělo to nemocnicí. Pak mi kdosi jemně otřel oči a obličej kouskem suché látky. Pak mi je vypláchli znovu a znovu mi je osušili.

Když se mi konečně vrátil zrak — uviděl jsem mladou dívenku v bílém plášti. Pozorně si mě prohlížela. „Jak se cítíte?" Vedle ní ležel panel medikitu. Všechna kontrolní světla blikala modře, žlutě nebo červeně. Žádná zelená! Ech.

Všimla si mého pohledu a terminál vypnula. „Nezneklidňujte se," řekla. „Není to zapojené. Můžete mluvit?"

Tlumeně jsem zakašlal — měl jsem pocit, že mi prasknou plíce — ale pokusil jsem se ji odpovědět: „Chraptím. Bolí mě v krku. Něco mě tíží na prsou. Svědí mě celé tělo. Špatně se mi dýchá. Pořád kašlu. Bolí to. Pálí mě oči. Bolí mě v uších. Chci se vykoupat. Je mi pořád zima. Cítím se skvěle!" Zašklebil jsem se na ni.

Sladce, ale neosobně se usmála. „Dobrá, svlékněte si košili." Připravovala si lékařskou soupravu.

„Co? A kde je doktor?"

„Já jsem doktor. Svlékněte se."

„Aha." Sklapl jsem a svlékl si košili. Zalapala po dechu. Moje kůže byla zarudlá a podrážděná. Ani já jsem o tom nemel ponětí. Skousla si ret a zamyšleně mě prohlížela.

„Co je to?" zeptal jsem se.

„Právě jsem se vás na to chtěla zeptat." Váhavě natáhla prst...

„Opatrně!"

„Bolí vás to?"

„Ne — ale divně to chutná."

„Chutná?" Zamračila se. „Co tím myslíte?"

„Ani nevím. Prostě — to bylo to nejvhodnější slovo."

„Mmm," řekla. „Jde zřejmě o nějakou kožní reakci. Možná, že jste alergický na nějakou součást toho prachu, nebo vaši pokožku podráždily přímo částečky prachu. V Oaklandu budou vědět víc. Já jsem jen... chci říct, že tady nemám potřebné zařízení."

„Chápu," zasípal jsem. Neříkala mi celou pravdu — buď o tom, co mám na kůži, nebo o své nezkušenosti. Nebo o obojím. Neměl jsem ale sílu se jí na to vyptávat.

„Máte to také na zádech," řekla. „Svlékněte si kalhoty, podívám se vám na nohy. Počkejte, pomůžu vám. Mmm, zde to není tak vážné. Vypadá to dobře. Podíváme se, co říká Mr. Silikon — i když si nejsem jistá, že z tohohle šrotu dostanu nějaké spolehlivé výsledky. Promiňte." Kousla se do rtů a začala mi na hruď, ruce, krk a spánky připevňovat žetonové senzory. „Tohle nebolí, nebo ano?"

Zavrtěl jsem hlavou.

Chvíli studovala výsledky, pokývala hlavou, ale než jsem se jí mohl podívat přes rameno, vypnula obrazovku. Pak se mi podívala do pusy, nosu, očí a uší. Znovu kývala hlavou a řekla: „Hmm. Okamžik. Hned budu zpátky."

Vrátila se s podnosem v ruce. Byl na něm tlakový injektor, sklenice pomerančového džusu a umělohmotná miska s kapslemi. „Antibiotika a vitamíny," řekla omluvně. „Nechci riskovat. Promiňte, ale tohle musím dát klukům z Oaklandu."

Přiložila mi k paži tlakový injektor. Syklo to. Ucítil jsem vlhký chladivý dotek, který začal pronikat celým mým tělem. Postupně se proměnil v mrazivý chlad a já se třásl a klepal a na těle mi vyvstal studený pot. Pálení v hrudi, plicích a žaludku dostalo zcela novou dimenzi. Začalo to žhnout mrazivě. Nemohl jsem dýchat...

Počkala, dokud křeč nepřešla, a pak mi podala sklenici s džusem a misku s kapslemi. Přijal jsem ji bez protestů.

„Co ještě... bylo v té injekci?"

„Nechápu, o čem to mluvíte," řekla. Skoro jsem jí to uvěřil. „Vypijte to. Není to nejlevnější."

Pil jsem. Džus byl sladký a osvěžující. Málem jsem už zapomněl, že na světě existují věci, které chutnají takhle výborně. Byla to kratičká úleva v tom žáru, který mi spaloval vnitřnosti.

„Výborně," řekla. „Tohle by vás mělo do Oaklandu udržet. Nesmíte se ale nijak vysilovat. Můžete se obléknout. Dala bych vám něco na uklidnění, ale chtějí s vámi mluvit." Sejmula mi z těla přísavky a zlobně je odhodila stranou. Nevěděl jsem, jestli se zlobí na mě nebo na ně, nebo prostě proto, že pro mě nedokáže udělat víc. Než jsem popadl dech a stačil se jí na to zeptat, zmizela.

Celé vyšetření netrvalo déle než pět minut.

Když jsem se oblékal, přemýšlel jsem, jestli mám čekat tady — nebo někam jít?

Kdosi strčil do mé buňky hlavu. Měl na sobě kombinézu s nášivkou Paul Bunyan na levé straně hrudi. „Poručík McCarthy?"

Přikývl jsem.

„Plukovník Anderson by se s vámi rád setkal v přední hale. Prosím následujte mě. Ach — potřebujete pomoc?"

„Můžu jít sám — alespoň doufám." Zřejmě v tu chvíli začaly působit léky. Začal jsem mít slabé halucinace. Měl jsem pocit, že můžu slyšet hrudí — a všechno mě píchalo. Ale nějak se mi podařilo vstát a s malou pomocí mého průvodce jsem mohl dokonce jít. Vydali jsme se do přední haly.

Než mě opustil, ujistil se, že pohodlně sedím. „Udělejte si pohodlí," řekl. Jako bych měl na vybranou. Sotva jsem se mohl hnout. „Plukovník Anderson tu bude za minutku. Jestli něco chcete, bar je otevřený." Mávl jsem, že může jít. Chtěl jsem být prostě sám. Chtěl jsem v klidu umřít. Můj průvodce byl rád, že může odejít.

Hala byla téměř stejně velká, jako nákladový prostor. Táhla se po celé šířce lodi. Obdivoval jsem jejich cit pro luxusní zařízení. Dokázal jsem si představit nějaké shromáždění ředitelů, jak se zde baví. Nábytek byl elegantní. Byla to pravda; zdvižné balóny měly spoustu místa nazbyt. Tato místnost tvořila celou spodní část nosu balónu. Měla vysoká okna, vykloněná ven, která uzavírala kabinu jako velká temná podkova. Seděl jsem téměř úplně v čele. Otočil jsem se v křesle a přitiskl tvář na chladivé tvrdé sklo nejbližšího okna. Na chvíli jsem se nechal zaplavit svou únavou a ustupující bolestí. Po chvíli jsem otevřel oči a zadíval se do noci venku.

Lodní světla už opět svítila. Přímo nad úrovní haly jich musela být celá řada, protože obloha před námi zářila odraženým světlem. Vypadalo to, jako bychom proplouvali růžovou mlhou. Kromě ní nebylo vidět vůbec nic.

Pod nohama jsem cítil jemné vibrace. Vzducholoď měla spuštěné motory. Kapitán Price musel zřejmě využít pomocného raketového pohonu. V tomhle počasí by nic jiného nefungovalo.

Na druhé straně haly byl dobře zásobený bar. Zauvažoval jsem o nějakém pití. Můj krk si nějaké žádal. Ale už jen pomyšlení na to, že bych se musel vysoukat z křesla, doplazit se k baru, nabrat do plic tolik vzduchu, abych mohl servírujícího robota o nápoj požádat, a zase se plazit celou tu cestu zpátky, mě děsilo. Na chůzi jsem nemohl ani pomyslet. V místnosti chybělo cokoli, o co bych se mohl cestou opřít. Kdyby tak tohle křeslo mělo kolečka, mohl bych se k baru snad nějak dovalit, ale — ne, nemělo.

Kdyby tohle bylo Derby a já byl T.J., tak bych pravděpodobně dokázal k baru ledabyle dojít. „Dej mi Klátivý Buffalo. A dej bacha na sóju." Zatraceně, kdybych byl T.J., tak bych tady vůbec neseděl. Válel bych se na své jachtě na Bahamách a spekuloval bych, jestli si mám koupit další banku nebo nějakej stát a nebo něco jinýho—

„Poručík McCarthy?"

Zvedl jsem zrak. A ještě výš.

Ten chlápek měl ramena jako Ohio. Měl zlomený nos a škleb siláka. Natáhl ke mně svoji tlapu. Chvíli jsem na ni zíral, než jsem si uvědomil, co po mně chce. Vyskočil jsem na nohy a zasalutoval. „Pane?" A najednou se mi podlomily nohy. Zapomněl jsem, že jsem si před chvilkou přál v klidu umřít.

Zasalutoval mi tak ledabyle, že to spíš dopadlo jako mávnutí rukou. Znovu ke mně natáhl ruku. Podal jsem mu svoji a on s ní jemně zatřásl. Když mě pustil, měl jsem sto chutí podívat se na své prsty. Nerozmačkal mi je.

„Jsem Danny Anderson," zahřměl. Jeho hlas se rozléhal jako v nějakém hangáru. Usmíval se do šířky vrat. Ten úsměv mi zaplápolal před očima těsně předtím, než jsem se sesypal. Zachytil mě a pomohl mi zpátky do křesla.

„Jste v pořádku?"

„Ne," zasípal jsem upřímně, ale rukou jsem odmítl jeho další pomoc. Soustředil jsem se na své dýchání. Na okamžik si mně pozorně prohlížel, pak popadl nejbližší křeslo a přisunul si ho přede mě. Usadil se na jeho okraj a čekal, než jsem s očima upřenýma na špičky svých bot nenapočítal šest hlubokých nádechů. Zatraceně. Ještě pořád nejsem mrtvej. Znaveně jsem se na něj podíval.

„Chtěl bych vám poděkovat za všechno, co jste udělal pro mého otce. Zachránil jste mu život."

„Ehm... nerad odporuji nadřízeným, pane..." Hlavně ne tak velkým, jako jste vy. Znovu jsem se zhluboka

nadechl. „...ale neudělal jsem ani polovinu toho, co jsem udělat měl."

„Ech? Dalo se toho dělat víc?" Udiveně zvedl zarostlé obočí.

„Pane, udělal jsem vše, co bylo v mých silách. Ale neměl jsem po ruce spoustu věcí. Skoro všechno nám hned došlo."

Podíval se na mě a začal se smát. Nevěřícně jsem na něj zíral. Konečně se přestal smát, ale výraz mu zůstal.

Naklonil se ke mně a položil mi na rameno svoji gigantickou ruku. „Neboj, nesměju se tobě, synku. Plukovník Tirelliová mi říkala, že budeš takhle reagovat. Snažím se ti poděkovat, ale ty tvrdohlavě odmítáš, znevažuješ svoje zásluhy a neposloucháš mě. Tohle se budete muset, poručíku, odnaučit!"

„Ehm..." Už jsem zase začínal. „Dobře. Děkuji, pane."

„Skvělé. A teď mi dovolte, abych vám to ještě jednou zopakoval. Odvedl jste skvělou práci. Zachránil jste kapitánu Andersonovi život. Plukovník Tirelliová vás za to navrhne na medaili."

To poslední už jsem téměř přeslechl. „Hm... děkuji, pane. Em, můžu se zeptat, jak se vůbec Dukovi — ehm... tedy kapitánu Andersonovi, daří?"

Danny Anderson zaváhal. Najednou působil rozpačitě a měl podivně plochý hlas. „No... ehm, zdá se, že to zvládne. Jeho životní funkce se stabilizovaly, jakmile ho dostali pod modrý obslužný program. Ale ještě je příliš brzy na to říct, v jakém je stavu." Nakonec tiše dodal: „Možná přijde o nohy."

Poslední balón vzduchu v mých plicích najednou splaskl. Přišel jsem o poslední zbyteček svého vzduchu. Zasípal jsem a klesnul do křesla. Byl jsem bez dechu. Bylo po všem. Z posledních sil jsem řekl: „Jde o to červený svinstvo, že jo? Mám to taky všude. Připadá mi, že tím můžu i vidět. Je to červí srst, nebo něco podobnýho. Ale jeho to hodně trápilo. Do prdele. Bál jsem se o něj, a tak jsem mu dal Gerromycin. Nevěděl jsem, co mám ještě udělat."

Danny Anderson si přisunul své křeslo blíž, takže jsme se koleny dotýkali. Znovu mi položil ruku na rameno. „Hej!" přerušil mě. „Řekl jsem, že s tím máš přestat."

Polkl jsem. „Promiňte pane, ale je to... pro mě zatraceně nepříjemný! Chci říct, že byl pro mě něco jako táta, a..." Podíval jsem se na něj. „No, však víte, jaký je..."

„Ne," řekl chladně. „Nevím."

„Co?"

„Nechte to plavat, McCarthy." V jeho hlase zaznívala tvrdost. „To není vaše starost."

„Ach, ehm... ano, pane. Já jen..." zmlkl jsem. A divil se.

„Poslouchej," řekl mi. „Co se stalo, stalo se. Je po všem. Takhle to dopadlo a už na tom nic nezměníme, ať se vám to líbí nebo ne. Tak už mě konečně přestaňte v duchu obviňovat a dovolte mi, abych vám pogratuloval. Ty nahrávky, které jste pořídili s plukovníkem Tirelliovou, mohou být těmi nejdůležitějšími, které máme. Ti chlupáči jsou neuvěřitelní!"

Těžce jsem polkl a řekl: „Mám za to, že by mohli být dalším krokem invaze."

„O tom se s vámi nebudu přít, poručíku. Vy jste měl k jejich studiu více příležitostí než kdokoli jiný."

„Ano, pane."

„Vím, že jste unavený a raněný. Vím také, že máte pravděpodobně hlad a toužíte po pořádném jídle, horké koupeli a vyhřáté posteli. Všechno tohle už na vás čeká. Ale nejdřív bychom vás ještě rádi vyslechli, dokud máte všechno v živé paměti. Zvládnete to?"

Přikývl jsem. „Dejte mi konvici kafe a brčko a jsem váš. Ne, radši mi to dejte do infúzní láhve."

„Omlouvám se, ale kávu nemáme. Je tu čaj a kakao."

„Nemáte kafe?"

Zavrtěl hlavou. „Ne, protože půl kila zrn stojí třicet kalorek."

„To všechna shnila?"

Přikývl. „Kongres uzavřel hranice. Od té doby je k mání jen káva ze skleníků. Když si ji můžeš dovolit."

„Tak si dám kakao, díky."

„Dobře. Podívejte, chtěl jsem vás vzít do jedné z kabin nahoře, ale možná bude lepší, když zůstanete tady. Je tu víc místa a je to zde pro vás pohodlnější. Nechci také, abyste se musel znovu někam přemisťovat. Máte zde terminál a také nový záznamový program Hayes-6. Technici se právě pokoušejí spojit s Oaklandem a ti na vás určitě mají také několik otázek. Jakmile se budete cítit unavený, můžeme okamžitě skončit. Budu se snažit chodit se na vás dívat co nejčastěji. Bude vám to vyhovovat?"

Kývl jsem.

„Výborně. Velice si toho vážíme." Jemně mne poklepal po rameni. „Ještě něco?"

„Budu potřebovat něco proti kašli. A také novou kyslíkovou masku."

„Pošlu sem doktora, aby vám obstaral všechno, co potřebujete."

„Díky, pane."

Prošel jsem téměř tři čtvrtě záznamového programu, než jsem začal kašlat a pak jsem omdlel.

Otázka: Jak říká Chtorran Moby Dickovi?
Odpověď: Sushi.

---

30. Otrava prachem

„Spravedlnost neexistuje.
Je tu jenom touha rozložit bolest
rovnoměrně na všechny."
—SOLOMON SHORT

Procitl jsem až v sanitce. Právě jsme zpomalovali. Venku se něco dělo.

Zaslechl jsem, jak se někdo snaží usměrnit lidi megafonem. Dav ho neslyšel. Roztroušené výkřiky projevovaly svůj nesouhlas. Uvažoval jsem, jestli dokážou vyburcovat dav.

Napadlo mě, kde to jsem.

Ležel jsem na zádech a civěl na umělohmotný strop. Otočil jsem hlavu. Zacloněné okénko. Zvedl jsem ruku. Moje hruď byla znecitlivělá. Měl jsem něco s plícemi. Celé tělo mě bolelo, ale hruď jsem necítil vůbec. Ale přece trochu. Pokrývka chutnala bíle. A vzduch zase červeně. Kolem byla spousta hadiček — v mém nose, na pažích a v ústech. Nějak se mi podařilo odhrnout záclonku. Aspoň kousíček. Zpomalovali jsme.

Den byl stále růžový, stejně tak i vzduch, nebe...

Všude kolem byli vyděšení lidé. Na trávnících, silnicích. Nejvíc jich bylo před vchodem pohotovostní služby. Někteří z nich určitě čekali na ošetření celou noc. Vypadali unaveně a ztrápeně. Měli červené oči a nateklé tváře. Začínala snad další epidemie? Přichází poslední rána, která definitivně zlomí naši schopnost bránit se?

A pak sanitka zastavila, zdravotníci mě vysunuli jako plátek hovězího a přendali na vozík. Někdo v bílém plášti popadl držadlo za mou hlavou a vyrazili jsme, rychle, zástupem bolestí stažených, vystrašených tváří. Další sanitář prorážel lidi před námi. Otočil jsem hlavu, abych se na ně mohl podívat. Tísnili se ve vstupní hale, kde byli seřazeni do neforemných řad, ve kterých, nejméně v pětistupech, čekali. Měl jsem dojem, že jsem zahlédl vojenskou hlídku. Byli jsme napadeni? Ne, byla to jen pořádková služba.

Nemocnice se podobala noční můře.

Byla naplněna hlukem — plačících dětí, hádajících se dospělých, výkřiků raněných. Hluk na mě bolestně dotíral. Všechny hlasy byly podbarveny hysterií. Opodál nějaká žena zuřivě ječela...

...lehátko sebou trhlo. Málem se převrátilo. Držela se ho ta ječící žena a řvala mi do obličeje. Měl jsem sto chutí jí praštit. Strhla ze mě přikrývku. „Vidíte! Další zatracenej voják! Já to věděla! Armáda má přednostní ošetření a nás ostatní nechají pochcípat!" Konečně ji ode mě odtrhli a vozík se dal znovu do pohybu, tentokrát mnohem rychleji.

Zaslechl jsem nějaké hlasy. Dohadovaly se o mě. Opět jsme zastavili.

„...nemůžu pro něj udělat víc, než bylo provedeno. Dejte mu injekci a inhalátor a pošlete ho domů k rekonvalescenci..."

„S třetím stupněm zarůžovělých plic?"

„Když se otrava prachem rozvine, přivezte ho zpátky."

„Neplatí mě za to, abych ho vozil domů. Měl jsem sem tenhle kus převézt — a jeho příjem už je podepsanej. Má armádní preferenci tři A plus, váš hlavní chirurg už příjem potvrdil."

„A řekli vám taky, kam ho zatraceně máme dát? Vždyť už teď jsou chodby plné nafukovacích matrací!"

„To není můj problém. Tady máte, přečtěte si jeho záznamy."

„Nemůžu! Musela bych od přístrojů odpojit někoho jiného..."

„To už není můj problém."

Najednou ke mně kdosi sklonil tvář. Vypadala unaveně a rozzlobeně. „Otevřete oči!" poručila. „Můžete se hýbat?"

Nemohl jsem promluvit. Vydal jsem jakýsi zvuk — ale tak slabý, slabší než zasténání. Rozkašlal jsem se. Zarůžovělo se mi před očima.

Myslím, že to byl ten poslední argument.

Teď už lehátko znovu letělo chodbou — ještě rychleji — a já se probral, až když mě přendávali na postel. Mžoural jsem očima zalitýma slzami bolesti. Otočil jsem hlavu a zašilhal do světla.

Byl to jednolůžkový pokoj!

Chtěl jsem protestovat, ale nezmohl jsem se ani na sípot. Ukazoval jsem na dveře, na davy lidí skryté za nimi a zuřivě jsem jí mával, ač mě to stálo nesnesitelnou bolest.

Sestra mě přitiskla zpátky na postel a řekla: „Ne, to nemůžete. Vaše místo je teď tady." Nebyla to žena, ale hubený muž s pečlivě vyholenou tváří. Mohlo mu být tak třicet až padesát. Vypadal jako něčí staropanenská tetička, ale v pažích měl udivující sílu. Položil mě na postel a na ústa a nos mi přitiskl dýchací masku. „Uvolněte se," řekl. „Budu tu celou dobu s vámi."

Matně jsem vnímal, že se kolem začalo něco dít. Najednou byl pokoj plný lidí.

Cosi mě štíplo do ruky. Poddal jsem se a začal znovu odplouvat do nevědomí.

Čekal jsem, jestli nenastala má poslední hodinka.

Seshora jsem je sledoval, jak do mě cosi strkají, napichují a snímají přístroji. Napojili mě na DX analýzu a Kelleyovu soupravu širokospektrálních vakcín, procesů a kontrolních funkcí. Pak mi „vyluxovali" plíce — což nebylo o nic méně bolestivé, než jak jsem to pojmenoval — a uložili mě do kyslíko — héliového stanu.

Pak mě nechali o samotě.

Vznášel jsem se a čekal.

Reakce se dostavila až druhý den ráno.

Probudil jsem se kdesi na druhém břehu řeky smrti. Snažil jsem se vybojovat si cestu zpátky, ale dusil jsem se

mačmelouny. Nemohl jsem popadnout dech.

Všude kolem znělo poplašné zvonění. Chtěl jsem křičet, ale z hrdla mi nevyšla ani hláska. Neměl jsem vzduch. Jak jsem se mlátil na posteli, věděl jsem, že nedělám dobře.

Pak se něco chladivého dotklo mé paže — cosi mě štíplo do prsou — a něco vlhkého mi vklouzlo do krku. Omdlel jsem. A znovu se probral.

Stále jsem nemohl dýchat. Opět jsem omdlel. A probral se. Omdlel. Přestal jsem to počítat.

Otázka: Co si Chtorran přidává do ústní vody?
Odpověď: Petrolej, kyselinu dusičnou a 32 právníků.

---

31. Hvězdorgasmus

„Život je jako surrealismus, když
potřebuješ, aby ti ho někdo vysvětlil,
většinou si to nemůžeš dovolit."
—SOLOMON SHORT

Seděl jsem na vrcholku stromu.

Byl celý červený a já byl červenou opicí se zrzavým kožichem, sedící pod červeným sluncem na červené planetě. Červené byly i mraky na červené obloze. Červená nade mou. Červená pode mnou. Všude samá červeň.

Moje červená srst v těch nejjemnějších partiích přecházela do růžová. Přehlížel jsem životy tisíců generací. Za nimi už byla jen růžová rozmazaná šmouha. A za tou šmouhou jsem na samém okraji vesmíru tušil hřejivou červeň čehosi jemně pulzujícího a bzučícího v pozadí. Byla to bezpečná schránka kolem nás, růžové ústí lůna. Na mou obnaženou duši působila velice laskavě. A ještě dál — za tou červenou hřejivou ulitou — jsem cítil Bohyni. Byla tajemná. Zpívala. Sama pro sebe. Měla z něčeho radost a tak jsme měli radost s ní. Byl jsem šťastný. Seděl jsem na vrcholku stromu.

Kmeny byly silné a sukovité. Svýma rukama, nohama a hýžděma jsem cítil krev země pulzující v jejích žilách. Žilami toho světa protékal sladký černý sirup, který nás všechny napájel. Pulsoval v orgasmických vlnách, které mne příjemně lechtaly, těšily a nutily mě do smíchu.

Seděl jsem na vrcholku stromu.

Seděl jsem uvnitř jednoho z obrovských červených květů. Byly všude kolem mě. Naše srst se mísila. Byla to otevřená ústa, měkké polibky, smyslné a vstřícné. Květy byly sametové a kruté; opojné jako extáze. Cítil jsem, jak lačně polykají vzduch. Mohl jsem jejich polykání ochutnat i zevnitř. Jemné víření dětského vlčka, klesající oblak pýchavek, všechno jsem to mohl ochutnat. Mohl jsem ochutnat i sám sebe.

Byl jsem tráveným hmyzem, byla to extáze. Mohl jsem ho ochutnat svými okvětními plátky, jak znamenité. Mohl jsem ochutnat celý strom až k jeho kořenům. Mohl jsem okusit půdu, temnou a úrodnou. Mohl jsem ochutnat chladný vzduch, zásaditý déšť a rozmanité druhy olejů na mé pokožce, mé kůře, mých křídlech, mých listech. Cítil jsem počasí větvemi stromů a mohl jsem ochutnat celý les, celou zemi a svět táhnoucí se až k oceánu.

Vzduch byl slibně suchý. Zakrátko jsem mohl puknout. Na západě byl červený prach. Chutnal slaně. Severní hedvábné závoje sládly. Chvěl jsem se očekáváním.

Půda byla sladká, bohatá a plná tlejících věcí a svěžích věcí a věcí, které se k sobě choulily a zahřívaly se. Červené věcičky vyrůstaly uvnitř mě samého a další červené věcičky se mi plazily žilami, tunely, artériemi a průchody. Šplhaly se, plížily a klouzaly nahoru a dolů po mých větvích, propletenými tepnami až k samým hranicím atmosféry a pak opět dolů.

Vrcholek stromu byl tak vysoko.

Svět pode mnou byl růžovou a pestrobarevnou krajinou, plnou měkké bavlny a květů, posetou vlnovkami a skvrnami lesů a barev. Vysokostromy ohraničující svět čněly karmínově a černě, oranžově a žlutě. Stály tam jako pevná zeď; táhly se daleko až k horizontu a mizely v okrovém oparu. Míhaly se mezi nimi rudé, zlaté, modré, purpurové a černé věcičky. Lezli tam a zpátky, nahoru a dolu, kolem dokola.

Země byla růžová, s jemnými červenými a purpurovými a černými pruhy. Byl jsem tak vysoko, že jsem viděl jejich vzor. Byla to ta nejmenší součást celého obrazce, stáčela se však a kroužila kolem své osy jako rudý blesk v pářící se bouři.

Stoupali jsme vzhůru. Stále výš.

Pulzování bylo stále intenzivnější. Na hranici bolesti, ale přece tak vzrušující, abych se mu bránil.

Líbilo se mi sedět na tom stromě.

Stoupali jsme stále výš.

Viděl jsem i mimo své oči. Viděl jsem očima stromů, očima nebe. Žasl jsem nad obrazem toho světa a všemi těmi chutěmi, vůněmi a barvami. Povznesl jsem se nad mandalu života a smál se a zpíval v chladném vzduchu.

Svět se ztrácel kdesi v temnotě a mandala se stáčela po jeho povrchu. Stromy předhůří byly černé a kotvící stromy byly ještě černější. Plazily se přes ně obrovské vyživující artérie, vlnily se krajinou a udílely jí temně pruhovanou strukturu.

Tak vysoko.

Prostor pode mnou. Slunce přede mnou. Svět za mnou. Obloha kolem mě.

Vysoko nad prachem, dosahujícím ke hvězdám, svět tak rudý a zářivý, pode mnou, nahoře, dole. Vznášel jsem se, plaval jsem a zpíval Bohyni a čekal na její odpovědi. Žila kdesi za ulitou a za hvězdami.

Cítil jsem píseň Bohyně ozývající se stále silněji uvnitř mne samého. Byl čas. Čekali jsme, ach, tak dlouho. Velmi dlouho. A Bohyně byla tak šťastná.

Mohl jsem okusit hvězdy, tak matné a vzdálené: Zářící neviditelnými vlnami — tak sladce pálí. Natáhl jsem k nim své jazyky. Všechny jazyky. Jazyky v mých ústech a jazyky mezi svýma nohama. Všechny byly tvrdé jako sám život, tvrdé jako budoucnost, strměly jako mé stromy. Toužil jsem po nich. Chvěl se a toužil...

...a pukal.

A splynul s nimi.

Obrovská masa světa se začala rozpadat. Vytryskla krev Bohyně, mocný temný proud vytvářející se do mlhy. Kouř zbarvoval oblohu do růžová a oheň zanechával přes nepravidelné linie stínu planoucí stopy.

Vlnil jsem se, křičel a krvácel. Můj život vyprchával každou zlomenou větví. Svět kolem se hroutil, celý černý a bezedný.

Umíral jsem v extázi.

Plodil jsem.

Byl jsem sám.

V temnotách.

Třásl jsem se.

A zřítil.

A padal.

A nakonec...

...jsem usnul.

Otázka : Jak Chtorrané nazývají tisíc červů na jedné velké hromadě?
Odpověď: Závod v prokousání si cesty ven.

Otázka : A co dostane vítěz závodu?
Odpověď: Vteřiny.

---

32. Polévka

„Plný močový měchýř je ten nejspolehlivější budík na světě."
—SOLOMON SHORT

A pak jsem se jedné noci probudil lapaje po dechu. Krk jsem měl odřený a suchý. Chtěl jsem vodu. Pokusil jsem se někoho přivolat — ale plíce se mi stáhly v agónii! To byla chyba. Měl jsem pocit, že mám zkamenělou hruď. Přál jsem si zemřít, abych se zbavil té šílené bolesti.

Někdo ke mě promluvil. „Klid, poručíku. Uvolněte se. Zkuste se uvolnit." Snažil jsem se zaostřit pohled na původce toho hlasu, ale viděl jsem jen šmouhu. V místnosti bylo přílišné šero.

„Nemluvte," řekl ten člověk. „A také se nesnažte dýchat. Přístroje dýchají za vás. Neztěžujte jim práci. Počkejte..."

Neviděl jsem, co mi dělá, ale po štípnutí v paži jsem se začal opět vznášet. Kamsi nahoru, ale ne úplně pryč. Po dalším štípnutí se zeptal: „Troufnete si něco sníst?" Ani nevím proč, ale přikývl jsem. Chtěl jsem ho potěšit, aby mi zase neodešel.

„Dobře. Jdeme na to." Opřel mne opatrně o svůj klín, podložil mi hlavu dlaní a po malých doušcích mě krmil chutnou polévkou. „Jezte. Mluvit budu já." Poznal jsem konečně svého ošetřovatele s hladce vyholenou tváří.

„Mnnf," řekl jsem a vyprskl polévku. Otřel mi ústa ubrouskem. „Jste v oaklandské Hlavní nemocnici. Je pondělí večer a bohužel jste už zmeškal dnešní epizodu Derby. Škoda. Byla výborná. Grant pořád pátrá po zmizelém robotovi, ale teď už ví, že je stále ještě v továrně. Carrie se dozvěděla o tom posledním prodeji DV — řekl jí to samozřejmě T.J. — a ona teď vyžaduje svolání valné hromady akcionářů. Všechno však záleží na Stefanii, ale ta najednou odmítá odjet z Hong Kongu a nikdo netuší proč. Chcete ještě?"

„Mmfl."

„Dobře. Otevřete pořádně. Takže, v porovnání s tím, jsou vaše problémy nicotné, mám pravdu?"

Neodpovídal jsem, protože mě strašně bolely plíce. A kromě toho, Grant musel vědět hned od začátku, že T.J. nemůže riskovat nalezení paměti toho hledaného robota.

„Výborně, ještě jednu lžičku a jsme hotoví. A je to. Za chviličku se na vás přijde podívat Dr. Fletcherová."

Dr. Fletcherová měla rukavice a masku. Viděl jsem jen její oči. Byly unavené.

První co mi řekla bylo: „Nemluvte. Riskujete poškození hlasivek." Posadila se na kraj postele a podívala se mi do očí, uší a nosu. Studovala medipanel, který měla na klíně. Pak se na mě podívala a řekla: „Gratuluji."

„Mm?"

„Budete žít. Už jsme v to nedoufali. Tkáň vašich plic byla tak nateklá, že nezbývalo místo pro vzduch. Byl jste po celý týden na umělé ventilaci. Jste jeden z těch šťastnějších. Dalších nejméně dva tisíce před vámi to nezvládlo — neměli jsme pro ně potřebné přístroje."

Chtěl jsem se jí na něco zeptat, ale než jsem otevřel pusu, položila mi na ni prsty.

„Řekla jsem, nemluvte." Zaváhala a pak dodala: „Měl jste jeden z nejhorších případů otravy prachem, které jsme tu měli, poručíku. Chtěli jsme vás už odepsat — potřebovali jsme volnou postel — ale vaše nadřízená by to nedovolila. Řekla, že jí dlužíte večeři a že se z toho tak snadno nevykroutíte.

Kromě toho jsme potřebovali cosi ověřit a vy jste nám s tím pomohl. Teď už tedy víme, že otrava prachem je vyléčitelná i v těch nejtěžších případech. Když jsme dokázali zachránit vás, tak zachráníme každého. Už se připravujeme na příští rok."

„Umf," řekl jsem a zvedl ruku, aby neodcházela.

„Budete v pořádku," řekla. „Nemusíte se bát. Z toho nejhoršího jste venku."

Chytil jsem ji za ruku. „Mmf?"

„Plukovník Tirelliová je taktéž v pořádku."

„Dmk?"

„A Duke. Je na intenzivní péči a jeho stav je stabilizovaný. Neustále ho sledujeme. Velmi jste mu pomohl, poručíku. Můžete být na sebe hrdý."

„Mp.

„Budu vás muset znovu uspat," řekla, „a znovu připojit na přístroje. Bude to pro vás lepší." Stiskla tlačítko na medipanelu.

Znovu jsem se vrhl do temnoty.

Otázka: Proč Chtorrané neužívají Alka—Seltzer?
Odpověď: Nevolnost je pro Chtorrana důkazem, že se včera dosyta nažral.

---

33. Osobní lékař

„Cítil bych se u doktorů mnohem líp,
kdyby se nenazývali praktičtí."
—SOLOMON SHORT

Když za mnou přišla Dr. Fletcherová podruhé, cítil jsem se už mnohem líp.

Zvedla panel a studovala ho. Dělá to veškerý nemocniční personál automaticky?

„Jak to se mnou vypadá?" zeptal jsem se.

„Docela dobře," odpověděla. „A říkám vám to upřímně, protože jsem váš osobní lékař. Snad jen prezident a slavné hvězdy mají lepší péči."

Posadila se na kraj mé postele a položila svoji ruku na moji.

„Je pravda, že všichni lékaři z vědecké sekce byli odvoláni k pomoci na pohotovost, ale i kdyby tomu tak nebylo, byl byste v mojí péči. Vy jste totiž spíše případ vědecký než lékařský."

„To proto, že jsem měl nejtěžší otravu prachem?"

„To je jen jedna část," řekla neosobně. Nechala to vyznít.

Chvilku mi to trvalo, ale pak mi to došlo. „Jaká je ta druhá“

„Nepamatujete si, že?"

Zavrtěl jsem hlavou. „Měl jsem plno tajemných červených snů. Ať už jste mi dali cokoli, měl jsem z toho pořádné halucinace."

„Gerromycin," řekla — a vyčkávala.

Ani nevím proč, ale ruce mi sklouzly na hruď. Kůže na ní byla chladná a suchá, jen trošku drsnější, ale jinak normální. Chuť své ruky jsem vůbec necítil...

„Kožešina?" zeptal jsem se.

„Měl jste ji po celém těle. Jsou to malí parazité. S červy tvoří symbiózu — na lidech bohužel cizopasí. Vědecká sekce jim říká osteny. Zatím jsme identifikovali dvacet tři různých poddruhů."

„Posledně jste mi říkala, že kožešina jsou nervy."

„To taky jsou. To je hlavní funkce ostenů. Symbiot se nejdřív usadí v mozku, kde najde vhodné nervové spojení, a pak prorůstá ven a vystrčí ocásek hostiteli z kůže. Cokoli ocásek podráždí, to dráždí i nervová centra hostitele. Velice efektivní, opravdu. Bez ostenů by červi byli jen velké nahé žížaly. Vypadali by hrozně."

Pokusil jsem si představit nahého červa, ale nešlo to.

„Proto jste také měl ty zvláštní pocity," dodala Fletcherová. „Byl jste jako jehelníček. Cosi v prachu podporuje parazity v jejich uhnízdění a růstu. Správně jste si ale vzpomněl na Gerromycin. Je velice účinný. Škoda jen, že jste si nevzpomněl také na sebe, když jste ho dával Dukovi. Měl byste to mnohem jednodušší a teď už byste byl pravděpodobně zcela zdravý."

„Díky," řekl jsem chraptivě. Stále jsem na to musel myslet. Červí srst!

„Měl jste z pekla štěstí," řekla. „My všichni. Naštěstí je prach stejně neškodný, jako ostatní chtorranské formy života. Obětí na životech nebude víc než tři tisíce."

„Znělo to zklamaně."

„Ale vůbec ne. Byl jste pro nás velmi zajímavý případ — díky vám jsem se o chtorranské ekologii dověděla víc, než jsem očekávala. Ale máte pravdu, už se nemůžu dočkat, až se vrátím zpátky ke svým červům."

„Červům? Jejich snad víc?"

Přikývla. „Uhhm, podařilo se nám získat další dva živé exempláře."

„Už jste je dali k sobě...?"

„Jistě, jsou ve stejné kleci. Proč?"

„Jak často — no, nevím jak to nazvat — kolem sebe ovíjejí paže a vypadají, jako by se milovali?"

Vypadala překvapeně. „Jak to víte? Dali jsme je dohromady teprve před pár dny. A navíc je celá věc přísně utajená."

„Viděl jsem to v reálu. Copak jste neviděla nahrávky, které jsme s sebou přivezli?"

Pozvedla obočí. „Copak na to mám čas? Pokud jste si laskavě nevšiml..."

„Jistě. Omlouvám se. No, natočili jsme jak spolu zápasí, když se objevil balón. Začali šílet. Nejdřív jsem si myslel, že se vzájemně napadají, ale nebylo tomu tak. Vrátili se. Vypadali zmateně — ale neodvažoval bych se odhadovat, o co šlo."

„Hm," řekla. Vypadala, že nad něčím usilovně přemýšlí.

„Chtěl bych vidět vaše červy," řekl jsem.

Přikývla. „Já bych zase chtěla vidět ty vaše nahrávky. Hned jakmile vám bude líp, ano? Zařídím to." Postavila se a chystala se k odchodu. „Na toaletě je kolečkové křeslo, jestliže budete chtít vstát z postele. Poproste ošetřovatele o pomoc. Raději se nepřepínejte."

„Děkuji. V jakém pokoji je plukovník Tirelliová?"

„Propustili jsme ji minulý týden. Ale kapitán Anderson je o poschodí výš, můžete ho navštívit kdykoliv." Na něco si vzpomněla. „Ach, máte tu nějaké vzkazy. Je jich docela dost. Přečtěte si alespoň ty nejdůležitější. Přála by si vás také navštívit vaše matka. Zvládnete to, že?" A najednou byla pryč.

Po chvíli jsem zazvonil na ošetřovatele, nechal se vykoupat, oholit a posadit do kolečkového křesla. Cestu do dvanáctého patra jsem našel celkem snadno.

Duke byl stále v kyslíkovém stanu.

Vypadal strašně. Jako čestný host na texaském barbecue. Nedokázal jsem se na něj podívat, ale nemohl jsem z něj odtrhnout oči. Měl hrozivě nateklý obličej. Oči měl zavřené a jejich víčka plná puchýřů. Po celém těle měl zčernalou, odlupující se kůži. Paže byly vlhké a zhnisané. Kolem se šířil nepříjemný zápach.

Málem jsem v hrůze utekl. Lidské bytosti takhle přece nevypadají. A hlavně takhle nesmrdí. Nevěděl jsem jak, ale rychle jsem zařadil zpátečku na svém křesle, a slabý hlásek mi v duchu vyčítal, že jsem zbabělec. Přemohl jsem se a zůstal.

Přejel jsem k nohám postele a zvedl medipanel.

Duke byl na přístrojích a v bezvědomí.

Za to druhé jsem byl ze srdce vděčný. Nebylo toho moc, co bych mu mohl říct. Bál jsem se, že s ním už nedokážu promluvit nikdy. Nemohl bych s ním mluvit, když vypadá jako z nějaké hororové show. Tohle nebyl Duke. Nedokázal jsem v tom příšerném kusu masa rozpoznat člověka, se kterým jsem strávil tolik času.

Nedokázal jsem si představit, by ještě někdy mohl vypadat jako člověk. Možná, že bude žít. Ale jeho život už skončil. Nevím proč, ale byl jsem si tím zatraceně jistý. Prostě jsem to věděl.

V hlavě se mi vyrojily vzpomínky. Duke mě naučil téměř všechno, co je třeba k tomu, být vojákem. Udělal to velmi jednoduše, vyjádřil to dvěma slovy.

Buď spolehlivý!

„Takhle poznáme, jestli jsi spolehlivej," řekl mi kdysi. „Můžu ti, když se spleteš, urvat ruku? Nedokážeš-li mi dát bezpodmínečně kladnou odpověď, tak pořád nejseš spolehlivej.

Věc, kterou přehlížíš — ta, kterou si dovolíš ignorovat, nejseš si ji vědom, nebo se na ni nemůžeš spolehnout — je právě ta, která tě jednoho dne zabije. Takže ty musíš, ať si o tom myslíš co chceš, dělat jen jedno: za všech okolností musíš vědět všechno o všem, s čím máš co do činění.

Žádné nepředvídané události neexistujou, Jime. Když tě zabijou, hra končí. Je po tobě."

Jak prosté.

Jenomže... jak pojmenovat to, když ležíš v nemocnici a vypadáš jako nevěstin první řízek?

Duke něco zvoral. Věřil mi. Je jedno, co si o tom myslí plukovníci Tirelliová a Anderson. Byla to moje chyba.

Přál jsem si, abych ho dokázal na chvíli probudit a poprosit ho o odpuštění.

Ale věděl jsem, že by to neudělal.

Otázka: Co řekl Bůh, když stvořil prvního Chtorrana?
Odpověď: Do prdele.

---

34 Rudá smrt

„Kristus dobře věděl, co dělá, když vyháněl
lichváře z chrámu. Ano, dosáhl svého, ale také tím přišel o svoji úvěruschopnost."
—SOLOMON SHORT

Konečně byly nálezy na mých plicích pozitivní a propustili mě z nemocnice. Potřebovali volné postele. Pořád jsem ještě pokašlával a v hrudi jsem stále cítil dozvuky těch největších agónií, ale už byl schopen docházet na kontroly. Sílil jsem s každým dnem a věděl, že budu žít — a už jsem se na to docela těšil.

No, skoro na všechno.

„Měl byste navštívit svoji matku," řekla mi Fletcherová. „Otravovala nás tu po celý měsíc den co den."

Máma byla v Santa Cruz a dělala tam něco s mapami — ale co, to jsem nevěděl. Řekla, že mi to vysvětlí, až za ní přijedu. Vypůjčil jsem si z autoparku džíp a zamířil po I-117 na jih.

Byla to více než hodinová jízda, ale ani mi to nepřišlo. Celou cestu jsem sám se sebou polemizoval o jedné jediné věci.

Zvažoval jsem, zda mám rezignovat na svou hodnost.

Stále mě trápilo to, co mi jednou řekla Dr. Fletcherová: „Každý z nás dělá něco zcela odlišného. Vaším úkolem je červy zabíjet a mým zase studovat je." Podíval jsem se na sebe do zrcátka a napadlo mě, jak jsem se, k čertu, dostal až sem. Tohle nebylo místo, kde bych teď právě rád byl.

Vždycky mě lákalo dělat to, co dělá Dr. Fletcherová — studovat červy. Ale copak to můžu dělat s frčkama na rukávech? Pořád mi cpou do rukou zbraně a tak mají jistotu, že mě nezbyde nic jiného než červy zabíjet. Právě o to u armády šlo — člověk neměl moc na vybranou.

Ale zabíjení červů — alespoň tak, jak jsme to dělali dosud — se nám moc nedařilo.

Samotné jejich mikroorganismy zabily miliony lidí. A my, kteří jsme epidemie přežili, se musíme potýkat s mořem červeného kalu, žihadláky, obrovskými brouky, červeným kudzu, olejnými červy, 'trávníky', binety, libelkami, hystepkami — a samozřejmě, vždycky nevyhnutelně, s červy.

Naši předkové vyvraždili dinosaury. Vysáli jsme jejich vejce a jedli jejich děti. I dnes jíme jejich potomky: kuřata, kachny a krocany. Kdyby se ještě dnes po Zemi procházel tyranosaurus, hadrosaurus a deinonychus, zcela jistě bychom našli způsob, jak je spořádat. Chtorrané udělají to samé. Nemohou v nás vidět nic víc, než jen potravu. Diskutovali byste se svým sendvičem?

A jestli je tohle opravdu jenom první vlna jejich invaze — jak to tvrdí Dr. Zymphová — jaké další hrůzy nás ještě čekají?

Jak dlouho může chtorraformování naší planety trvat? Kolik vln zamoření ještě přijde?

Za celým tímhle šílenstvým musí být nějaká inteligence, ale ta může zůstat utajená po staletí, možná až do okamžiku, kdy poslední lidská bytost nebude... kde? V zoo? V muzeu? Budeme jim vůbec stát za to?

Měl jsem pocit, že ne.

Ale...

...když to vidím takhle, tak proč se vůbec namáhám s nějakým bojem? Jestliže je naše situace tak beznadějná, proč si prostě nelehnout a nezemřít?

Asi proto — musel jsem se tomu zasmát — že tomu stále nemohu uvěřit. Věděl jsem to, ale nevěřil jsem tomu.

Ale tohle všechno stejně nemá s armádou nic společného. Armáda byla vedlejší. Drželi jsme si červy od těla čirou brutalitou, protože jsme nedokázali přijít na nic lepšího.

Ne, to nebyla beznaděj, která mě přinutila o odchodu z armády uvažovat. Nikdy s červy nepřestanu bojovat — ať je jejich přesila sebevýraznější.

Ne. Tady šlo o Duka.

Cítil jsem zodpovědnost.

Do hajzlu s tím!

Už to bylo zase tady, stejně jako se Shortym, ale ještě děsivější. Shortyho jsem seškvařil — stejně jako červa, kterej se na něj vrhal. Shorty měl štěstí, umřel rychle, ale Dukovi to může trvat roky...

Kdybych odešel z armády, mohl bych pravděpodobně začít okamžitě pracovat u Dr. Fletcherové. Už jsem měl dokonce povolení nakládat s tajnými informacemi.

Bylo to velmi lákavé. Už jsem byl téměř rozhodnut, odepínal jsem si telefon od opasku.

Ale nezavolal jsem. Ne, možná, že bych dokázal od armády odejít — svou povinnou službu jsem splnil už více než před rokem — ale té bolesti se stejně nikdy nezbavím.

A o to tady šlo.

V Santa Cruz jsem sjel z dálnice, ale ve svých myšlenkách jsem byl stále na jednom místě. Uvězněn.

Ani jsem se na matku netěšil. Uměl jsem si představit, jaké to bude.

Svůj byt a kancelář měla v soukromém společenství (čti pevnosti) zvané Věže fantazie, což byl táhlý komplex kopulí, domů, a věžiček, které vypadaly jako z nějaké hollywoodské pohádky. Styl těchto staveb se nazýval apokalyptické baroko. Za zdmi se skrýval labyrint klenutých oblouku, teras a balkónů. Před epidemiemi to zde muselo být velice drahé. Teď to vypadalo zchátrale — a trošku moc bujně.

Hlavní vchod matčina apartmá mne dvakrát převyšoval a vypadal, jako by byl z křišťálu. Celý efekt kazily jen hromádky nezameteného listí, vršícího se pod krytým sloupovím.

Matka otvírala dveře s rozjařených smíchem a širokým úsměvem. Na sobě měla křiklavý hábit z lesklého

hedvábí a peří. Vypadala v něm jako kaskáda růžové a šarlatové. Na krku měla náhrdelník zdobený stříbrnými a tyrkysovými navažskými tykvovými květy a po každé straně ho zdobilo dvanáct drahokamů ve tvaru tykve. Byl určitě pořádně těžký, stejně tak jako prsteny na jejích prstech.

„Ách... tady je můj chlapeček!" vykřikla a nastavila mi tvář k polibku. Ucítil jsem na ní pudr. V ruce držela skleničku. „Nezlob se, že jsme tě nenavštívili v nemocnici, ale nepustili by nás tam."

„To nevadí. Stejně by se mnou nebyla velká zábava."

Chytila mě za zápěstí, vedla na terasu a hlasitě volala: „Alane! Alane! Jim je tady. Jime, pamatuješ si Alana, ne?"

„Toho surfaře?"

„Ale ne, hlupáčku, to byl Bobby." Bobby byl jen o dva roky starší jak já. Když jsem se s ním setkal, stále ještě nebyl rozhodnutý, čím bude, až vyroste. „Tohle je Alan Wise. Určitě si ho pamatuješ, vyprávěla jsem ti o něm."

„Ne, tos mi vyprávěla o Alanu Plaskowi."

„Opravdu?"

„Uh — hm. Myslím, že tohohle Alana ještě neznám."

„Oh, tak tedy..."

Alan byl vysoký blonďák s prošedivělými skráněmi. Když se usmál, objevily se kolem jeho očí vrásky. Stisk jeho ruky byl snad až příliš srdečný. Jeho hruď už se vydala na jih za břichem.

Na terase byl ještě další muž. Byl malý, tmavý, japonského původu. Na nose měl silné brýle a na sobě temně šedý vycházkový oblek. Vypadal jako právník. Alan ho představil jako Shibumi Takaharu. Pan Takahara se zdvořile uklonil. Uklonil jsem se také.

Alan mě poplácal po ramenou a řekl: „No, synku, musí to být skvělý pocit, být zase doma na staré dobré maminčině večeři, co?"

„Ehm... ano, pane. Určitě." Až na to, že tohle pro mě nebyl domov a matka sama neuvařila nic od doby, co padl Hindenberg.

„Co budeš pít?" zeptal se mě. Stál již u baru a házel led do vysoké sklenice. „Nito, chceš dolít?"

„Víte, jak se dělá Sylvie Plathová?" zeptal jsem se.

„Jakže?"

„Ale nic. Stejně byste asi neměl ty správné přísady."

Matka se na mě pobaveně podívala. „Co je to Sylvia Plathová, Jime?"

Pokrčil jsem rameny. „To není důležité. To byl jen vtip."

„Ne, řekni nám to..." trvala na svém.

Odpověděl jí pan Takahara. „Jde o nápoj se třemi vrstvami: rtuť, salátový olej a mátový likér. Pije se jen horní vrstva." Ostře jsem se na něj podíval. Oči za tlustými skly zamrkaly.

Máma se zamračila: „Mám dojem, že jsem ten vtip nepochopila. Chápeš to, Alane?"

„Na mě je to trošku moc hlubokomyslný, zlato. Co takhle Karmínovou smrt?"

„Eh, ne díky. Karmínový smrti už jsem si tenhle měsíc užil dost. Dám si jen pivo, jestli nebudete nic namítat."

„No, samozřejmě," řekl. Sklonil se k baru a mumlal si pro sebe: „Pivo, pivo... kde je pivo? Áá!" Napřímil se se štíhlou zelenou láhví v ruce. „Tady ho máme — z vlastních zásob. Dovezený speciálně pro tebe z exotický, erotický, vzrušující... Topeky!" naléval a chvástal se.

„Po stěně, prosím," řekl jsem.

„Co?"

„Pivo se nalévá po stěně sklenice, ne přímo do středu."

„Ach, no — už je pozdě. Promiň." Podal mi sklenici pěny a z poloviny plnou láhev. „Příště už budu vědět, jo?"

„Jo, dobře." Žádné příště už ale nebude.

„Je vidět, že si nejsem zvyklý své nápoje nalévat," řekl a posadil se. Poplácal gauč vedle sebe a podíval se na matku. Přicupitala a posadila se vedle něho — trošku moc blízko. „Asi jsem si příliš navykl tomu, že se o mě někdo stará." Zasmál se a obejmul matku kolem ramen.

Matka řekla: „Alane, Jim bojuje proti těm strašným Cha — torranům..."

„Ach, skutečně?", zdálo se, že ho to zaujalo. „Už jsi opravdu nějakého viděl?"

„Ehm, no... za prvé, vyslovuje se to 'Ktoran'. Ch na začátku je tiché. Je to něco podobného jako k před t. Přesně jako slovo Viktor, když vynecháte vi."

„Aha," řekla matka a mávla omluvně rukou. „Já se na zprávy nedívám. Čtu o nich jen v ranních novinách."

„A, ano," řekl jsem Alanovi se srdečným úsměvem. Snad až moc chladně. „Pár jsem jich viděl. No, spíš víc než dost."

„Skutečně?" zeptal se. „Takže existují?"

Přikývl jsem. Usrkl jsem pivo, a otřel si ústa hřbetem ruky. Přemítal jsem, jestli mám být slušný, nebo mám říct pravdu. Máma se tvářila stylem „ukaž babičce taneček" a Alan se široce křenil. Pan Takahara mě tiše sledoval. Vyhrála pravda.

Podíval jsem se na Alana Wise a zeptal se ho: „Kde jste celou tu dobu byl, že nevíte, co se děje?"

Pokrčil rameny a řekl: „Právě tady. Starý dobrý Spojený státy americký. Kde jsi byl ty?"

„Kolorádo. Wyoming. Severní Kalifornie."

„No, to si z nás snad střílíš! To chceš říct, že máme — jak jsi to říkal? — Torrany přímo tady v Kalifornii?"

„Je to jedna z nejzasaženějších oblastí, které jsem viděl. Na sever od Clear Lake."

„No... to mě podrž." Podíval se na matku a trošku ji k sobě přivinul. „To jsem netušil. Možná bysme tam

nějakou neděli mohli zajet a podívat se. Co ty na to, Nito?"

Zamrkal jsem. Tohle přece nemůže myslet vážně! Položil jsem svoji sklenici na stůl a tiše řekl: „Celá ta oblast je uzavřená. Ale i kdyby nebyla... není to ten nejlepší nápad."

„Ach, ale jdi." Odbyl mne tak lhostejně, jako kdybych řekl, že je tam růžová obloha. Zde více na jihu a blízko pobřeží, ani ta obloha růžová nebyla. „Myslím, že trochu přeháníš, synku. Tohle je přesně to vojenský uvažování, který nás před dvaceti lety zatáhlo do konfliktu v Pákistánu. Samozřejmě, ty si to asi moc nepamatuješ. Tehdy jsi byl ještě malej cvrček..."

„Vím toho o Pákistánu dost," řekl jsem. Během svého pobytu v nemocnici jsem měl na čtení spoustu času.

„No — rád bych ti něco řekl, Jime. Pro stromy nevidíš les. Nevidíš to z té správné perspektivy. Tvé soudy nejsou objektivní. Víš, ta záležitost s Chatorrany, Katorrany, nebo jak — je zbytečně nafouknutá. Ale," zvedl ruku, abych ho nepřerušoval, „připouštím, že tam venku něco opravdu je. Určitě někde nějakou babku strašlivě vyděsil obrovskej růžověj červ. Ale když přehlédneš celou situaci, jako já, tak vidíš, že mladej člověk, jako jsi ty, by se měl dívat trochu víc do budoucnosti."

„Jestli nás nějaká čeká," řekl jsem suše. Oči pana Takahary se zamyšleně zúžily.

„Ale ne, nesnaž se mi tu opakovat tu přiblblou poraženeckou frázi liberalistů. Tyhle kecy snad zaberou na nějakýho kongresmana — ale ty mluvíš s Alanem Wisem, a dobře víš, že se tvoje máma nestýká s pitomcema."

„Hmm, když to říkáte vy."

„Hele, poslouchej, vím, o co se tady vlastně hraje. Armáda se musí snažit, aby ta válka vypadala hodně vážně, aby ospravedlnila všechny ty obrovský výdaje. Přečti si naši historii, synku. Čím víc chtějí peněz, tím musí být tahle válka horší. Je to omletej příběh o Johnovi Q. Daňoplátci a jeho těžce vydělaných bankovkách za kilokalorie standardní práce. Ale ve skutečnosti jsou teď zlatý časy pro ty, který vědí, jak číst noviny."

„Prosím?"

„Mluvím o velkých penězích, synku. Sdružení, licence, státní dotace! Chci, abys věděl, že dnes máš neskutečné příležitosti."

„Co?"

„Pečený holubi padají z nebe!" řekl. „Stačí jen otevřít hubu! Pracuju v rekultivačním průmyslu — každej den tam někdo udělá štěstí! Peníze leží na ulici, stačí je jen sebrat. Všude okolo jsou obrovská opuštěná území, která čekají na znovuotevření. Celá města. Někdo musí jít a udělat to — a ať je to kdokoli, neskutečně na tom zbohatne. Jako král. A vláda to moc dobře ví. Armáda to ví taky. Celé tohle strašení válkou má jedinej smysl... odvádět lidi od toho skutečnýho problému — že nám přebujelá vláda zase strká ruce do kapes. A pro armádu je válka moc dobrá záminka pro to, aby zabírala majetek, ke kterýmu se nikdo nehlásí. Zamysli se, synku. Přečti si noviny! A ne jenom o těch Ktorranech. Pak teprve uvidíš, o co tady běží."

Matka mu stiskla ruku a řekla: „Alan tak tvrdě pracuje —" A podívala se na mě s výrazem, který říkal: Neopovažuj se proti tomu něco namítat.

„Pane Wise," začal jsem.

„Alan," opravil mě.

Ignoroval jsem ho. „Pane Wise, jsem poručík armády Spojených států amerických, působím v obranných útvarech Zvláštních jednotek. Máme na starosti zvláštní úkoly, které nespadají do kompetence normální armády. A jako takoví," vysvětloval jsem, jsme pod přímým velením prezidentky Spojených států. V současné době se Zvláštní jednotky zabývají pouze jedním úkolem: likvidace všech chtorranských vetřelců — říkáme jim červi — z pevninského území Spojených států amerických a Aljašky. Havaj naštěstí není dosud zasažená.

Během své služby jsem se setkal s více než stovkou těchhle bestií. Osobně jsem zodpovědný za smrt asi dvaceti z nich. U Zvláštních jednotek mám jednu z nejlepších bilancí. Kdybychom se nějak podobně titulovali, tak bych byl zřejmě považován za eso. A proto vám o červech mohu říct to, že..."

„Jime," přerušila mě matka, „nemyslím, že je ta nejvhodnější doba na vyprávění válečných příběhů."

Ovládl jsem se. Prohlédl jsem si matku a pak Alana Wise. A teprve pak jsem si to uvědomil. Měli oba ruměné tváře a zdáli se být šťastní. Oba byli opilí. O panu Takaharovi jsem to říct nemohl. Celou dobu tajemně mlčel.

Jak to tenkrát Duke říkal? Když se dostane opilec a blázen do sporu, nepoznáš, který je který. Musíš počkat, až opilec vystřízliví, a ten druhej je pak s jistotou blázen. A jak se pozná, že se s opilcem hádá právě blázen? Snadno. Ten, kdo se hádá s opilcem, je automaticky blázen.

Pravda.

„Ne, ne, zlato. Nech ho. Chci slyšet..." Alan Wise se obrátil k matce a lísal se jí k tváři, ke krku — jemně ji kousal do ouška. Vypískla a plácla ho, ale neodstrčila.

Řekl jsem: „Vlastně si myslím, že bychom se o tom vůbec neměli bavit..."

„Eh?" podíval se na mě.

„...protože vy, pane Wise, ve skutečnosti vůbec nevíte, o čem to mluvíte. Až si všechno prostudujete pečlivěji, tak si o tom můžeme promluvit." Zvedl jsem se. Hleděli na mně s otevřenými ústy. „A teď mě laskavě omluvte, musím na toaletu."

Otázka: Co byste měli udělat, než pozvete Chtorrana na večeři?
Odpověď: Sepsat poslední vůli.

---

35. Manhattan

„Vše, co stojí za to dělat,
stojí za to dělat i pro peníze."
—SOLOMON SHORT

Když jsem vycházel z toalety, matka už tam na mě čekala. Zklamala by mě, kdyby tam nebyla.

„Co je to s tebou!" vztekle zasyčela. „Nechtěla jsem víc, než strávit jeden klidný večer spolu s jedinými dvěma muži, které na tomhle světě mám! Žádám snad příliš! Musíš to všechno kazit? Chci, aby ses vrátil a omluvil se..."

Místo toho jsem zamířil k hlavním dveřím.

Její hlas zazněl o oktávu výš. „Kam to jdeš?"

„Vracím se do vojensko-průmyslovýho komplexu, aby mě tam mohli dál vymejvat mozek," zavrčel jsem.

O vchodové dveře se opíral Alan Wise se srdečným úsměvem. Asi si myslel, že mě tím zadrží.

„Synku," řekl pomalu.

„Nejsem váš syn," řekl jsem varovně.

„Jestli se mi omluvíš, nebo ne, to není důležitý. Ale myslím, že dlužíš omluvu své matce. Choval ses v jejím domě jako hulvát."

Hlavou mi blesklo půl tuctu možných odpovědí, většinou se týkaly návštěvníků matčiny ložnice. Všechny jsem je zapudil, nestálo mi to za to.

Otevřel jsem pusu, ale zase jsem ji zavřel. Uvědomil jsem si, že ať řeknu cokoli, může to být jenom horší. V téhle hře se nadalo získat vůbec nic. Mohl bych se omluvit a stejně být ten špatný, anebo bych mohl odstrčit pana Wise ode dveří a odejít — a být špatný. Šlo jen o to, jak moc špatný jsem chtěl být. Věděl jsem zatraceně jistě, že se neomluvím. Omlouval jsem se totiž jen lidem, které jsem měl rád.

Začal jsem se otáčet k odchodu. Ksakru. Otočil jsem se zpátky. Řekl jsem, „Poslyšte — nechtěl jsem tím říct, že byste nerozuměl vůbec ničemu. Ve svém oboru možná máte velmi dobré znalosti, ale o mém oboru nevíte vůbec nic. Znám chtorranskou ekologii. Byl jsem v ní teď po tři dny zahrabanej až po uši a tři týdny jsem se z toho v nemocnici vzpamatovával. Vím moc dobře co proti nám stojí. Vyprávějte mi o čemkoli jiném, ale já ty červy viděl. Na vlastní oči jsem viděl, čeho jsou schopní. Viděl jsem..."

A uprostřed té tirády jsem se zarazil.

Najednou mě cosi napadlo.

Byl jsem tři dny zahrabanej v růžovým prachu a nesetkal jsem se s tou nejobvyklejší věcí!

Ti červi — všichni do jednoho — od toho prvního, kterého jsme potkali s Dukem, až po tu kongregaci, kterou uspořádali kolem helikoptéry, aby prokázali úctu balónu — byli prvními červy, které jsem kdy viděl, že okamžitě nezaútočili na člověka, kterej se jim dostal do cesty.

Odvrátil jsem se od Alana Wise a od matky, zapomněl jsem na svou zlost, a zamyšleně jsem šel zpátky na terasu. Zvedl jsem ruku na znamení, že mě nemají rušit.

Co když má přece jen pravdu?

Nemyslím v těch politických žvástech — ale co se týče červů. Co když ve skutečnosti nejsou nepřátelští?

Vzal jsem si svoje pivo a odnesl si ho na pažení balkónu. Zadíval jsem se na vrcholky santacruzských hor. Jsou červi už i tam? To kdybych věděl.

Podívej — promlouval jsem sám k sobě — při setkání s kterýmkoli z červů, se kterým jsi měl tu čest, jsi měl v ruce plamenomet a takys ho okamžitě spálil na prach. A bylo to tím, že všichni ti červi — až do té epizody v prachu — se chovali nepřátelsky.

Ale tehdy jsi měl vždycky v rukách plamenomet. A při tom setkání v prachu to bylo vůbec poprvé, co jsi ho neměl. A to bylo také poprvé, kdy jsi viděl neagresivní červy.

Je možné, že červi nějak vycítí a reagují na mé vlastní nepřátelství?

To byl fantastický nápad.

Kdybych se setkal s červem a necítil k němu žádnou nenávist a nepřátelství, napadl by mě?

Neexistuje jedinej způsob, jak to vyzkoušet. Ne, zapomeň na to. Neexistuje žádný bezpečný způsob, jak to ověřit.

Vzali jsme si do hlavy, že červi jsou pro nás hrozba, a tak jsme je začali spalovat. Co když jsou pro nás červi hrozbou jen proto, že my jsme hrozba pro ně?

Další neznámou v té rovnici byli samozřejmě chlupáči. Z toho, co jsem měl až dosud možnost vidět, se dalo usuzovat, že chlupáči červy ovládají. Jestli je to tak, pak bychom věděli, že červy mohou být ovládáni. Kdybychom tak dokázali přijít na to, jak...

Musím si o tom promluvit s Dr. Fletcherovou.

„Jime..." To byla matka. „Jsi v pořádku?"

Obrátil jsem se. Za ní stál Alan Wise. Vypadali ustaraně. Pan Takahara se diskrétně vzdálil.

Přikývl jsem. „Ano, jistě. Opravdu. Já jen — napadlo mě něco moc důležitýho." Podíval jsem se na Alana Wise. „A vy jste mě na to přivedl. Něco z toho, co jste řekl, ve mně tuhle myšlenku vyvolalo. Děkuji. A," — k čertu, Lizard přece říkala, že v tomhle jsem opravdu dobrej — „omlouvám se, že jsem ztratil nervy. Je mi to líto."

„Omluva se přijímá." Mávnul velkoryse rukou. Byl to přece jenom kretén, ale alespoň už jsem ho za to nemusel nenávidět.

Obrátil jsem se na mámu. „Musím zpátky do Oaklandu."

„Bez večeře? Vždyť jsi sotva přijel!"

„Nemůže to počkat?" zeptal se Alan.

„Ehm... je to velmi důležité."

„Stejně jako naše večeře. Alan by si s tebou chtěl o něčem důležitém promluvit. Speciálně proto jsem tě k nám pozvala."

Večeře začínala čerstvou rajčatovou šťávou, paštikou a špenátovým salátem. Kde máma vzala špenát? Bylo vidět, že na téhle večeři nikdo penězi nešetřil. To bylo dobré vědět.

Chválil jsem každý chod a čekal na pointu. Požádal snad matku o ruku? Šlo tady o tohle? A kdo je to ten pan Takahara?

Alan vedl po celou dobu večeře zdvořilou konverzaci. Po mém předchozím výbuchu získal od americké armády ten správný odstup a už vůbec si nedovolil zlehčit moji věrnost armádě.

Také už nemluvil tak přímočaře, jako předtím. „Poslouchej, Jime — to nebyl vtip, o těch penězích, které leží na ulici. Víš, například, za kolik se dneska prodávají červencové dolary? Kdyby sis koupil červencový dolary v prosinci, měl bys z nich stále ještě třicetiprocentní zisk. Trh expanduje. Hraje se teď úplně nová hra — a lepší než kdy jindy. Teď, co byly všechny banky reorganizovány, může tahle země vykazovat růst i při inflaci vlastní měny. A třicet procent, to je opravdu pěkný úrok. Tohle je pro nás opravdu dobré. Je to zárukou dalšího ekonomického růstu."

Pokrčil jsem rameny, „Jo, asi máte pravdu, Alane. O ekonomii toho moc nevím."

Nadšeně přikyvoval. „Právě o to jde. Kdyby ses rozhodl vložit své kalorky do budoucích dolarů, zdvojnásobíš je každých osmnáct měsíců."

„No a...?"

Podíval se na matku. Ta se podívala na mě. „Miláčku," řekla nevině, „copak ti neplatí prémii za každého Chtorrana, kterého zabiješ?"

Pointa.

Vláda Spojených států vyplácí milion kalorek za každého zabitého červa a deset milionů za červa chyceného zaživa. Na svém úctě jsem měl šest prémií a čekala mě sedmá. Podílel jsem se na likvidaci stošesti dalších. Když jsem se naposledy díval na účet, měl jsem tam 22,2 milionů kilokalorií. Takže co? Copak s nima asi budu dělat?

A tak máma dostala nápad.

Podíval jsem se na ni a pak na Alana. Nemohl jsem tomu uvěřit. „To snad není možné. Tak proto to všechno?"

Alan natáhl ruku. Odtáhl jsem se. „Jime, počkej chvíli. Vyslechni mě."

„Ne," řekl jsem. „V žádném případě. Ani ne před půl hodinou jste mi vykládal, že nevěříte tomu, že by pro nás červi byli nějaká hrozba. A teď po mě chcete peníze, který jsem dostal od vlády za to, že jsem jich pár zabil. Nezlobte se, ale to mi připadá dost pokrytecký." Cítil jsem, jak se mi znovu začala pěnit krev.

Alan reagoval, „Jime! Nevěděl jsem, jaký je zdroj tvých příjmů. Omlouvám se ti."

Zadíval jsem se na něj. „Opravdu?"

„Ano. Omlouvám se. Byl jsem před tím tak trochu mimo. Nic jsem o tobě nevěděl." Najednou mi připadal trochu zoufalý. „Jestliže máš dvaadvacet milionů za prémie, tak chápu, proč se na mě zlobíš. Myslím, že je to dostatečný důkaz toho, že víš o čem mluvíš."

„Jak víte, že mám dvaadvacet milionů? Nikomu jsem o tom neříkal."

„Tvoje matka mi řekla, že máš kreditní účet. Neřekla mi ale, odkud ty peníze máš. Promiň, Jime. Skutečně mi to je líto."

Dvě omluvy. Ten člověk byl zoufalý. Zvědavě jsem se posadil zpátky na své místo.

Alan se podíval na matku. „Nito, zlato, můžeš nám prosím donést kávu?"

Matka přikývla a odešla.

„Kávu? Opravdovou kávu?"

„Pro nejmilejšího syna přece nebudeme litovat menšího vydání." Alan se nervózně ušklíbl, a pak se trošku uvolnil. „Rád bych ti něco nabídl, Jime. Přál bych si, aby si mne vyslechnul, budeš-li chtít."

Pokrčil jsem rameny: „Klidně si vás vyslechnu, ale peníze nepučuju."

Pan Takahara si decentně odkašlal.

Oba jsme se na něj podívali.

„Dovolíte," řekl. „Ve skutečnosti vám tu nabídku činím já. Pan Wise," mírně se uklonil, „mě dnes večer pozval, abych se s vámi mohl sejít."

„Prosím?"

„Nechci vás žádat o půjčku peněz, mladý muži. Mám tolik peněz, kolik potřebuji. Mohu vám vysvětlit, jak to chodí?"

„Řekl jsem, že budu poslouchat..."

Pochopil to jako souhlas. „Moje společnost připravuje rozsáhlým projekt rekultivace — bohužel vám nemohu říci čeho — ale je to jeden z dosud největších projektů. Nevím do jaké míry jste obeznámen s Rekultivačními zákony, ale jsou velmi přísné. Nemůžete jen tak založit společnost a začít plánovat."

„Ale dělá to kdejaká banda darebáků," přerušil ho Alan.

Pan Takahara se na Alana mírně zadíval.

Alan Wise zmlkl.

Pan Takahara se usmál a obrátil se znovu ke mně. „Takhle to tedy funguje. Je třeba deponovat na smluvně vázaný účet částku rovnající se jednomu procentu vašeho budoucího zisku. Množství peněz, které takto složíte, tak

přímo určuje velikost vašeho výnosu."

Ve dveřích se objevila matka s kávou. Počkali jsme s Alanem, než kávu rozlije do šálků. Ta vůně byla opojná. Už jsem zapomněl, jak moc mi po celou tu dobu káva chyběla.

„Tedy," pokračoval Alan v rozhovoru — a vytrhl mě z mého rozjímání nad kávou. „Cítíš jaká se ti naskytla obrovská příležitost! Peníze uložíš na chráněný smluvní účet — a naše společnost pak může vznést nárok na neskutečně velký a důležitý objem majetku. To proto jsem ti předtím radil, abys ve své investici vsadil na dolary. Federální vláda to přijme jako stále se rozšiřující objem majetku podloženého cennými papíry. Své peníze uložíš na rotační účet."

„Eh - hm — a co by se stalo, kdybych se po určité době rozhodl vzít si své peníze zpátky?"

Alan přikývl. „Ale to nebudeš chtít udělat."

Já na to: „Připadá mi, že vyžeru všechno riziko a vy zase všechny zisky."

Znovu se ozval pan Takahara. Řekl: „Ta káva je skutečně výtečná. Zasloužíte si pochvalu."

Matka se sladce usmála a přikývla, ale vypadala nejistě. „Proč... á, děkuji."

Pak se pan Takahara otočil ke mně. „Pro vás to neznamená žádné riziko. Budete vlastnit poměrný podíl na celém projektu. To je mnohem více, než kolik dostanete u kterékoli jiné rekultivační společnosti."

Alan Wise přikývl: „Je předpoklad, že svých dvaadvacet milionů proměníš na víc než sto milionů." Netrpělivě se na mě podíval. „To přece není špatný kšeft, ne?"

Zaváhal jsem. „No, když myslíte. Em... co z toho budete mít vy?"

Alan Wise skromně rozhodil rukama. „Já jsem pouze jakýsi... participující obchodní jednatel. Dám dohromady balík a získám za to body."

„Body?"

„Dílky toho balíku."

„Aha."

„Jime," dodal, „nechceme jenom tvoje peníze. Chceme též tvoji odbornost. Chceme tebe. A... je tu ještě něco jiného. Původně jsem o tom nechtěl mluvit, ale nebylo by fér, snažit se to utajit." Vzhlédl k matce a pak se opět podíval na mě. „Tvá matka mě požádala, jestli bych tě nemohl dostat pryč z armády a sehnat něco... no, bezpečnějšího. Byl jsi v té nemocnici a... no, víš přece, jaké matky bývají. Má o tebe strach. Nevím sice, jaký je tvůj současný poměr k armádě, ale vím, že už jsi svoji základní službu splnil, a tak by se v tom mohlo něco udělat. Znám v Denveru pár lidí, a... no, víš, snad by se to dalo zařídit. A jestli jsou ti červi, jak jim říkáte, opravdu tak nebezpeční, jak tvrdíš, tak bys to měl vážně promyslet. Toto je mnohem bezpečnější a také mnohem lukrativnější alternativa. Svou věrnost vlasti jsi už prokázal. Teď je čas udělat něco pro sebe — a také samozřejmě pro tvou matku."

Zadíval jsem se na ni. Trošku moc pudru, spousta šperků, silně navoněná... a nějak moc naděje v jejích očích. Tahle místnost překypovala beznadějí. Neměl jsem z toho nejlepší pocity.

„Ta káva je opravdu dobrá," řekl jsem a zamyšleně postavil šálek na stůl. Všichni mě pozorně sledovali. Zvedl jsem ubrousek a otřel si ústa. „No, já... myslím, že si to nechám nejdřív projít hlavou." To mě naučil táta. Je to zdvořilé odmítnutí: „Musím si to nejdřív promyslet." A pak to opakuj tak dlouho, dokud je to neunaví. Funguje to spolehlivě na všechny, kromě ojetých aut a podomních obchodníků s encyklopediemi.

„Samozřejmě!" Alan Wise přitakal, možná až příliš nadšeně.

„Musíš si promyslet, jestli ti to bude vyhovovat. Nechci, abys dělal něco, čím si nemůžeš být absolutně jistý. Ale chci tě ještě na něco upozornit. Je to pouze neoficiální a ty jsi to tu ani neslyšel — ale možná, že to bude právě ta poslední informace, která ti v tvém rozhodování pomůže..." Podíval se na mě, pak na pana Takaharu, na matku a zase na mě. „Připraven?" zeptal se dramaticky.

„Myslím, že to strávím," řekl jsem lhostejně.

„Je to jediné slovo." zašeptal. „Manhattan"

„To není možné!" protestoval jsem. „Denver přece po více než tři roky zapovídal na tohle území přístup. Tvrdili, že zvažují odklad rekultivace o další tři roky. Dokonce i Konzervační jednotky musí mít speciální povolení, když se chtějí dostat dovnitř. Neexistuje způsob, jakým byste z tý skály dostali byť jen kámen!"

Alan rozpřáhl široce ruce. „Přeber si to jak chceš. To slovo si ale dobře zapamatuj."

Uvědomil jsem si, že dávám příliš najevo svou skepsi. Zvedl jsem svůj šálek, ale byl prázdný. Rychle jsem ho odložil. „Dobře... jak už jsem ale řekl, potřebuji trochu času na rozmyšlenou."

Pan Takahara si jemně otřel ústa ubrouskem a řekl: „Jistě, zcela chápu vaši situaci."

Alanovi Wise jsem nevěřil ani slovo — ale pan Takahara byl něco jiného. „Je to pravda s tím Manhattanem?" zeptal jsem se ho.

„Bohužel bych porušoval slib mlčení, kdybych vám to řekl," odpověděl.

„Ano, jistě. Ale tím jste moji otázku nezodpověděl."

Usmál se... vypadal jako Buddha. „Mohu vám pouze prozradit, že v příštích osmnácti měsících nás čeká neobyčejný rozmach a úspěch."

„Hmm," řekl jsem. Nic jsem se nedozvěděl. „Děkuji."

„Jsem si jistý, že moc dobře víš, co tím skutečně mínil!" řekl Alan trošku ukvapeně.

„Ano, ale jak jsem řekl, musím si to rozmyslet."

„No, jistě. Nechci tě do ničeho nutit." Vyčistil si ubrouskem nos. „Tady je moje vizitka. Budeš-li mít nějaké dotazy, zavolej mi — ve kteroukoli denní či noční dobu."

Zastrčil jsem si vizitku do kapsy, aniž bych se na ni podíval. Místo toho jsem se obrátil k matce. „Říkalas, že pracuješ na nějakém projektu s mapami?"

Zavrtěla hlavou. „Spolupracuji s kanceláří pro relokaci uprchlíků. Snažíme se najít vhodná místa, kde by se daly založit nové kolonie, to je všechno. Za model nám slouží projekt Rodina — ten, který se stará o děti, vzpomínáš?"

„Hm, jo. To je na tom novém poloostrově, ne? Jak to pokračuje?"

„Moc dobře," odpověděla. Zdálo se mi, že se o tom nechce bavit. Z jejích očí se vytratily jiskřičky nadšení. Náhle se omluvila a odešla do kuchyně, kde začala řinčet nádobím.

Alan, já a pan Takahara jsme se rozpačitě prohlíželi. „Tak kdy nám dáš vědět?" zeptal se po dlouhém tichu Alan.

„Ach, tak za den či dva. Chci si to jen v klidu rozmyslet, to je všechno."

„Jistě. Nech si na to tolik času, kolik uznáš za vhodné, ale nezapomeň — tahle příležitost na tebe nebude čekat věčně."

„Ano, děkuji. Budu si to pamatovat." Zdvořile jsem se na oba usmál. Rozhovor byl ukončen. Ve skutečnosti byl zapomenut.

Přešli jsme na terasu. Já, Alan i tajemný pan Takahara. Chvilku jsme se bavili o Derby. Náš rozhovor byl úmyslně neformální. Pan Takahara rozváděl teorii, že se robot ukryl v montážní lince. Nakonec, kdo by ho tam hledal? Musel jsem připustit, že je to velmi zajímavá teorie. Lepší místo bych vymyslet nedokázal.

Když se k nám konečně připojila matka, rychle jsem se rozloučil a odešel.

Všiml jsem si, že si celou cestu k džípu pobrukuji. Cítil jsem se zvláštně spokojený. Měl jsem zbrusu novou teorii o červech — a matka a její přítel navíc vyřešili můj další problém.

Opustit armádu?

Sakra, ne!

Otázka: Co je ubožejší než Chtorran s kapavkou?
Odpověď: Právník, který ho nakazil.

---

36. Matka

„Jak úspěšní byli vaši rodiče?
Tedy — jak rychle jste na ně zapomněli?"
—SOLOMON SHORT

Máma zuřila.

Poznal jsem to podle toho, že byla tak roztomilá.

A taky proto, že mi říkala Jamesi.

Tak mi neřekla od mých čtrnácti let, kdy mě načapala, jak dělám v koupelně ve vaně nitroglycerin. Není to zas takový problém ho vyrobit. Nejhorší je v tichosti se ho zbavit. Ale hoši — ta byla nasraná! Říkala mi pak Jamesi nejmíň půl roku. Už jsem se bál, že si budu muset nechat změnit jméno, když ji táta konečně přemluvil, aby toho nechala. Namluvil jí, že mi tím brání v růstu.

„Jamesi," řekla tak mrazivě a zdvořile, že začal omrzat telefon, „chystám se dopoledne přijet. Zajdeme si na oběd. Neříkej mi, že máš nějaké jiné plány. Už jsem hovořila s tvou nadřízenou. Sejdeme se o půl jedné v Overlooku."

„Ano, mami. Bereš s sebou toho lezoprda?"

„Přijedu sama. A byla bych moc ráda, kdyby sis pro jednou vzpomněl na své dobré vychování. Tahle restaurace je pro dospělé." Praštila sluchátkem.

Na mém konci se místo rány ozval zvuk tříštícího se ledu. Ledovce se daly opět do pohybu.

Zvláštní jednotky neznají žádné kursy klení. Předpokládá se, že se to člověk naučil při běžné službě v armádě. Když se dostaneš ke Zvláštním jednotkám, už jsi považován za experta.

„Do hajzlu," řekl jsem, protože mě nenapadalo nic lepšího.

Věděl jsem, co mě čeká. Přijde s uplakaným a zklamaným výrazem ve tváři. Řekne mi, jak hluboce jsem ji ranil, jak nemá nikoho, na koho by se mohla spolehnout a kolikrát jsem ji už zklamal. Opět mi bude říkat, jak moc mne potřebuje a já na ni stále nemám čas. Nakonec mi nezapomene připomenout, že mě ještě nikdy o nic nežádala. To byla vždycky předehra další věty, která začínala: „Jen jednou jedenkrát tě žádám, abys..."

A, samozřejmě, mámina přání nebyla nikdy zcela nelogická. Ne od té doby, co zdůraznila, že stav mateřství je jediným stavem v Unii, který je jmenovitě zproštěn některých povinností vyjmenovaných v ustanoveních Čtrnáctého dodatku Ústavy Spojených států amerických. Zhruba řečeno: „Jsem tvá matka! Copak ti to vůbec nic neříká?"

Plná verze pak zněla: „Vychovala jsem tě a starala se o tebe. Přebalovala tě. Tys mě při tom čurával do obličeje. A děláš to stále!"

Nemusel jsem říkat vůbec nic. Máma byla v tomhle představení tak dokonalá, že dokázala sehrát všechny sekvence od Zhrzené matky až po Mstivou Harpyji zcela bez mojí pomoci. Po mě se žádalo, abych jen seděl naproti ní a nic neříkal. Nepotřebovala, abych jí napovídal, byl to monolog. Mým úkolem bylo dělat jí obecenstvo.

Díky tomu matka věděla, že není blázen. Do té doby, co si nebude povídat sama pro sebe, patří stále mezi psychicky zdravé. A proto byla moje přítomnost nezbytná.

Samozřejmě, že se nic nevyřeší. Poté, co na mě vychrlí svá obvinění, bude vyžadovat nápravu. Pouhá omluva

by však nepostačovala. Omluva je jen první fází vyjednávání. V ní se prokáže její morální právo k libovolnému požadavku, který bude následovat. Ten požadavek je podtržen řadou plačtivých vzlyků, neustálým posmrkáváním a je-li to nutné — to záleželo na velikosti jejího požadavku — gejzíry slz jako od hrocha válejícího se v bahně.

Sakra. Je mi už předem jasný, jakou to bude mít pointu. Jako bych ji slyšel říkat: „Jime, drahý Jimmy — nechci toho po tobě přece tolik, nebo snad ano? Nežádám víc, než abys Alanovu nabídku zvážil. Tady jsem ti přivezla několik brožur. Udělej to pro mě. Ano?"

Když budu mít štěstí, uniknu jí s nic neříkajícím mručením.

Když řeknu ne, bude slyšet možná.

Když řeknu možná, uslyší ano.

Když řeknu ano, dá mi podepsat plnou moc dřív, než nám naservírují dezert.

Znal jsem matku až příliš dobře.

Byla nejlepším zástupcem, kterého kdy táta měl. Lépe řečeno, táta končil jako majitel jednoho ze svých nakladatelství jen díky mámině schopnosti uzavírat smlouvy během oběda a potom ještě ohlídat každičkou čárku na konečné smlouvě.

Byl jsem odsouzen k záhubě.

Máma byla expert.

Mou jedinou nadějí bylo padnout na granát a okamžitě zemřít. Když to nedokážu, tak zaplatím ten nejdražší oběd ve svém životě. Máma nerada peníze utrácela.

Oblékl jsem se civilně. Hedvábná košile a riflový kilt. Chybělo jen pár čar válečnickými barvami. Jen tolik, abych vypadal zuřivěji než obvykle.

Při svém příchodu do restaurace jsem se úmyslně opozdil. Máma nesnášela nedochvilnost — a proto jsem to také udělal.

Vrchní mne zavedl ke stolu na terase. Máma už čekala. Před sebou měla z poloviny vypitý drink. Když jsem přicházel, chladně si mě přeměřila. Nelibě se ušklíbla a řekla: „Vždycky jsem nenáviděla chlapy v šatech."

„Já tě mám taky rád, mami."

Nastavila mi napudrovanou tvář k polibku. Zavřel jsem oči a splnil svoji povinnost a posadil se naproti ní.

„Jak se ti vede? Dáš si drink?"

„Ne, díky — no, tak jo." Otočil jsem se k číšníkovi a řekl: „Přineste mi sklenici podmáslí." Musel jsem ho v duchu obdivovat. Nehnul brvou.

Když zmizel, podívala se na mě nevěřícně. „Podmáslí?"

„Ach, samozřejmě, že ho nebudu pít. Chci ho nechat na stole před tebou a sledovat, jak se na něj kysele tváříš."

„No to je nádhera, Jamesi. Opravdu nádhera."

Ach jo. Už mi zase říká Jamesi.

Zvedla jídelní lístek a začala ho pečlivě studovat. Nespokojeně při tom pomlaskávala. „Hni... hmmm. Já nevím. Kdo dneska může říct, co je bezpečné jíst, že? Ráda bych, aby dávali rybám nějaké hodnocení spolehlivosti." Otočila stranu. „Hm. Jehněčí je snad bezpečnější..."

„Proč si nedáš telecí?" nadhodil jsem.

Máma reagovala okamžitě. „Copak nevíš jak dělají telecí? Mučí chudáky telátka."

Usmál jsem se s vypočítanou nenuceností. „Nemyslím, že bys to na talíři nějak poznala."

„Jamesi," řekla sladce. „Nemysli si, že mě rozčílíš. Chtěla bych ti něco říct, a ráda bych to projednala v klidu a civilizovaně, jako dospělí rozumní lidé."

„Nemohu tomu nějak uvěřit, po těch letech, co jsme se oba chovali velice nerozumně."

„O tom si právě musíme promluvit. Už mě unavuje neustále se s tebou hádat." Zarazila se, protože právě přicházel číšník s mým podmáslím. Cukla sebou.

„Máte už prosím vybráno?" zeptal se číšník.

„Ne, ještě ne." Matka mu naznačila, aby se vzdálil.

„Já si dám skleníkový salát," řekl jsem rychle.

Máma se podívala na mě a pak rozzlobeně do jídelního lístku. „Krab," vyštěkla, „dám si kraba." Podala lístek číšníkovi, aniž by ze mě spustila oči.

Jakmile odešel, řekla: „Dobře, pojďme rovnou k věci. Takhle jsi mě ztrapnil naposledy."

„Tomu nevěřím."

„Já dělám všechno jen pro tvoje dobro. A pro naše."

„Mami, nedělej prosím tě nic pro moje dobro. Prosím. Nepotřebuji tvoji pomoc."

„Jsi jediný, kdo mi zbyl, Jime — a nechci ztratit i tebe."

„Máš přece ještě Maggie."

„Maggie se stěhuje do Austrálie."

„No a? Austrálie není na konci světa."

„Ale klidně by mohla být! Jime, jsi to poslední, co mi ještě zbývá. Nechci být sama."

„Mami, každý je svým způsobem sám."

„Já ne! Já nejsem každý!" Mírnějším tónem dodala: „Nevíš, čím vším teď procházím, Jime."

„Promiň, mami, ale je to těžký pro všechny. Ty taky nevíš, jak to na mě všechno doléhá."

„Jak bych mohla. Nikdy mi nic neřekneš."

„Je to všechno tajné. Kdybych ti cokoli řekl, zastřelili by mě."

„Ach, ale nevykládej. Armáda už lidi nestřílí. Já tě nechápu. Jak může být vůbec něco vojenským tajemstvím? Stojíme přece proti těm Katorranům. Kdo by jim to vyzradil? Mají snad nějaké zvědy? Nebuď blázen. Před kým ta tajemství střežíte? Kdybychom se s nimi mohli domluvit, nemuseli bychom s nimi bojovat, ne? Mohli bychom vyjednávat."

„Tak za prvé, mami, vyslovuje se to (K)torran. K na začátku je tiché, je to jen malý přídech před písmenem T. Představ si třeba slovo kat, ale bez té samohlásky uprostřed. Musíš říct K i T zároveň."

„No vždyť jsem to říkala, Katorran."

„(K)torran," opravil jsem ji.

„Torran, Kattorran. Vždyť je to fuk."

Vzdychl jsem a vzdal to.

„Ale neodpověděl jsi mi na mou otázku. Pokusil ses už s nimi promluvit?"

„Mami, víš, jak říkají Chtorrané vyjednavači? Oběd."

„Hloupý vtipy. Samý hloupý vtipy. S tebou je to buď hloupý vtip nebo hrubá poznámka. Díky bohu, že se toho nedožil tvůj otec. Kdyby tě takhle viděl, v šatech, s makeupem a s tímhle chováním — to by ho zabilo."

Nevypadalo to dobře. Obklíčila mě. Plán B.

„Nevím," řekla. „Myslela jsem si, že když přijedu a promluvím s tebou, tak možná něco vymyslíme. Alan si to nemyslí, ale já mu řekla: 'Ne, dej mi šanci, je to můj syn. Promluvím s ním.' Teď vidím, že měl Alan pravdu."

„Mami," zamával jsem jí rukou před očima, aby mi věnovala pozornost. „Já jsem tady přece proto, abych přiživoval tvůj hněv. Víš přece, jak to chodí, ne?"

„No jo, pan Vychytralý se zase ozval. Myslíš si, že jsi nejchytřejší ze všech, že jo? Uvidíme jaký jsi ve skutečnosti chytrák!"

„O čem to mluvíš?"

„Však uvidíš," řekla. Všimla si blížícího se číšníka, a proto zmlkla. Vypadala půvabně a spokojena sama se sebou, zatímco číšník servíroval talíře z vozíku. Odkryl její talíř, pak můj a diskrétně se vzdálil.

„Dobrá," promluvil jsem první, „co máš v úmyslu a co po mně doopravdy chceš?"

„Jamesi," začala. Ech, už jsme znova u Jamese. „Vidím, že rozhovor s tebou je jen plýtvání časem. Proto jsem včera dopoledne — Jime, musíš chápat, že je to pro tvoje dobro..."

„Tuhle frázi jsem vždycky nenáviděl. Kdykoli řekneš: 'Je to pro tvoje dobro', znamená to vždy pro tvoje dobro, ne moje."

„Jamesi, právě o tom mluvím. Jsi úplně mimo. Nikoho neposloucháš, nikoho si nevážíš. Od té doby, cos začal ten kšeft s těma Kattorranama, jsi naprosto nesnesitelný. Proto jsem musela udělat to, co jsem udělala. Vím, že se ti to teď nebude líbit, ale jednoho dne mi určitě poděkuješ. Myslím jen na tebe a tvoji budoucnost."

„Co jsi udělala?"

Vzdychla. Hlasitě. „Vyplnila jsem nějaké papíry..."

„Jaké papíry?"

Ztuhla. „Žádost o udělení plné moci..."

„Prosím tě, nebuď směšná. Je mi čtyřiadvacet."

„Je podložena sníženou svéprávností. Myslím, že k tomu jsou vážné důvody. Všechen ten... červí prach, který jsi spolykal, vdechl nebo co..." Vyhýbala se mému pohledu. „Nemusíme ani vyhrát. Na základě soudního rozhodnutí můžeme spravovat tvé peníze několik let, dokud se celá ta věc neprotlačí soudní mašinérií. Vím jak na to, Jamesi. Vždyť mě znáš."

Nemohl jsem tomu všemu uvěřit. „Vy se mě snažíte vydírat?"

„Ne, nesnažíme. Dokumenty jsme již vyplnili, Jime." Natáhla se přes stůl po mojí ruce. Stáhl jsem ji pod stůl. Nechtěl jsem, aby se mě dotýkala, už nikdy!

„Poslouchej mě," řekla. „Jsi pořád jen dítě. Nevíš, jak se všemi těmi penězi naložit. Já ano. Spravovala jsem finance tvého otce dlouhá léta."

„To je dobrý příklad," řekl jsem.

„Tak se mnou přece jen souhlasíš."

„Kde jsou tátovy peníze?"

„Investovala jsem je."

„S tím lezoprdem?"

„Jamesi..."

„Měl bych ty papíry o zbavení svéprávnosti vyplnit raději na tebe! Ježíši, proč sis radši nenajala prostituta? Bylo by to levnější — a bezpečnější. A možná i uspokojivější."

Tvář jí zbrunátněla. Zvedla ubrousek a způsobně si otřela ústa. „Jestli se mnou chceš mluvit takhle, tak bychom snad raději neměli hovořit vůbec. Alespoň ne bez našich právních zástupců."

Zajel jsem si prsty do vlasů a pročísl jsem je až na temeno. Sledoval jsem ji mezerou mezi svými lokty. „To snad není možný. Nemůžu tomu, do prdele, uvěřit. Jak jsi mohla udělat takovou pitomost? Nejdřív mu dáš všechny svoje prachy a teď mu chceš nacpat ještě ty moje. Mami, jestli potřebuješ peníze, dám ti kolik potřebuješ. Čestně. Tohle přece nemusíš dělat. Prosím tě — zbav se toho lezoprda."

„Laskavě mu tak neříkej."

„Dobře. Zbav se toho pytle slizu, toho parazita, toho kreténskýho hajzla, toho úskočnýho hada, té nacucané pijavice. Zastav mě, až se ti některé z těch slov zalíbí."

„Chceme se brát. Bude to tvůj nevlastní otec."

„Tak to, kruci, ne!" Uvědomil jsem si, že začínám trošku příliš zvyšovat hlas. Ztlumil jsem ho do obyčejného řvaní. „To se s tebou okamžitě rozejdu."

Zbledla.

Uvědomil jsem si, že jsem řekl to nejhorší, co jsem mohl.

Anebo možná to nejlepší.

„Mami, poslouchej mě." Poslední šance. „Nemusíš být přece sama. Já jsem tě neopustil. Ale žít s tím mizerou nemáš zapotřebí. Na světě jsou mnohem lepší chlapi, a ty jsi hotový poklad. Nemusíš se ponižovat. Přece nebudeš tomu chlapovi platit za jeho náklonnost. Hele, armáda má ten nejlepší právní software na světě. Můžu ti dokonce sehnat ty nejlepší právníky Zvláštních jednotek, kteří se tvého případu ujmou. Pomůžou ti dostat tvý peníze zpátky. A když ne, nevadí, alespoň se toho kecala provždy zbavíme. Ale prosím tě, hlavně se s tím bastardem takhle nezahazuj. Zasloužíš si někoho lepšího."

Na okamžik — snad kratší než mrknutí oka — se mi zdálo, že mě poslouchala. Ale pak ji zase ta mlhavá stěna zastřela zrak. „Kdo si myslíš, že jsi, že si osobuješ právo rozhodovat o mým životě?"

„To samý bych se mohl zeptat já tebe."

„Jsi pořád jen dítě, Jime. Nevíš o životě vůbec nic. Nic nechápeš. Ale sám uvidíš. Jednou mi poděkuješ."

„Ne, to neudělám. Ne za tohle. Tohle je zrada. Rozhodla jsi, že je pro tebe důležitější než já. Stále mi opakuješ, že nechceš být sama. Už to chápu. Chápu, jak jsi zoufalá. Jsi tak zoufalá, že se nestydíš prodat vlastní děti. Ani se nedivím, že se Maggie rozhodla odjet do Austrálie. Už je mi to jasný. Tohle vysvětluje všechno."

„Jak se opovažuješ takhle se mnou mluvit!"

„Opustí tě, mami! Jakmile ti dojdou peníze, jakmile přijdeš o zdroje, stane se historií. A co bude pak s tebou? Budeš sama. Protože ve svým zoufalství, aby sis ho udržela, od sebe odeštveš Maggie i mě. Až pak zakusíš, jaké to je být opravdu sama. Bože, dej, ať mám pak sílu ti to odpustit, protože teď ji, sakra, nemám." Vstal jsem a vztekle hodil na stůl ubrousek. „Dík za oběd. Bylo to báječný."

„Jamesi, jestli mě teď opustíš..."

„Udělej to nejhorší, co můžeš," řekl jsem a odešel.

Celou cestu na parkoviště jsem klel jako pohan.

Neproklínal jsem ji, ale sebe.

Protože nebyla jediná, kdo byl v téhle chvíli sám. Cítil jsem se stejně.

Otázka: Jaký je rozdíl mezi Chtorranem a právníkem?
Odpověď: Je pár věcí, které by Chtorran nikdy neudělal.

Otázka: Proč Chtorrané nejedí právníky?
Odpověď: Dokonce i Chtorrané mají nějaký vkus.

---

37. Malý Cooper

„Nic takového jako přezabití neexistuje."
—SOLOMON SHORT

Musel jsem s matkou něco udělat, a musel jsem to udělat hned.

Lépe řečeno, musel jsem udělat něco se svými penězi.

Nejhorší scénář: mámě se podaří zbavit mě svéprávnosti. Jak bych mohl své peníze uložit mimo její dosah ještě než se tak stane? Někam, kam k nim můžu já, ale ona ne.

Zajímavá myšlenka.

Máma udělala jednu závažnou chybu. Pravděpodobně si toho hned nevšimla — já ve skutečnosti také ne — ale její papíry nebudou platné, dokud nepotvrdím jejich příjem. Dokud nevyzvednu schránku své elektronické pošty.

Ale jak dlouho to můžu protahovat? Tohle je jen dočasný únik. I když nepotvrdím jejich příjem, po sedmi dnech stejně vejdou v platnost.

„Hergot," zuřil jsem. „Tvoje máma si troufá na armádní software."

A najednou jsem pochopil ironii toho starého vtipu. Zopakoval jsem si to pro sebe ještě jednou. Máma přece nemá přístup k armádnímu softwaru, ale já ano.

Bingo.

Vzpomněl jsem si na letáček, který jsem dostal před pár týdny z APZJ (Aliance pracovníků Zvláštních jednotek). Psalo se v něm cosi o jejich komplexních službách při správě financí. Ten software běhal na nových devětadevadesátkách v dosahu optických uzlů. Přenášela ho sedmidimenzionální síť, která byla zárukou toho, že se jedná o nejdokonalejší informační službu na světě. V inzerátu stálo: „Služba je zatím bohužel nedostupná široké veřejnosti." Vzpomínám si na to velmi dobře. Vzpomínám si, že mě tehdy napadlo, že jestli je to pravda, tak to bude paráda.

Hmmm.

Když jsem dorazil do svého pokoje, okamžitě jsem se napojil na síť Zvláštních jednotek. Ikonka s mou poštou červeně blikala. Věděl jsem, o co jde. Nevšímal jsem si jí. Leták jsem našel v 'koši', ze kterého jsem ho vytáhnul. Pozorně

jsem si ho prostudoval.

Největší nevýhoda mého plánu byla v tom, že jsem správou svých peněz pověřoval úřadovnu vlády Spojených států. Podle všech pravidel zdravého rozumu již samotný tento akt dokazoval mou absolutní neschopnost samostatného života.

Ale — výhoda je v tom, že matka nemůže pochybovat o legálnosti celé transakce bez toho, aby brala v potaz celý Zákon o správě financí, kterým byla autorizována. Ha, ha. V tomhle bohužel nemůže vyhrát. Stála by proti samotné vládě Spojených států amerických. To byla ta přitažlivější stránka. Ministerstvo spravedlnosti je největším dodavatelem právního softwaru. Podle NetWeek Review má ministerstvo to největší výzkumné pracoviště v této části ABA.

To by mohlo fungovat...

Máma byla fakt dobrá, (sám jsem viděl, jak kdysi vyběhla s Paramountem), ale spoléhal jsem na sílu armády. Ty nový devětadevadesátky byly dokonalý. Jsou o třídu lepší, než všechny ostatní. Chceš-li s nimi držet krok, musíš mít přístup k srovnatelné verzi programu. Byl jsem si víc než jist, že si máma nemůže dovolit ani obyčejné softwarové pátrání po skulinách v zákoně.

Po pravdě řečeno jsem ani přesně nevěděl, kolik jsem si na prémiích za červy vydělal. Nějaký čas jsem měl o tom stoupajícím účtu docela přehled, ale po sérii zmatených a odporných akcí jsem ho ztratil. Odhadoval jsem, že na něm je tak dvacet pět až třicet milionů kalorek.

Problém byl v tom, že všechny ty peníze byly cenné pouze na papíře. Mohl jsem je investovat do akcií, někomu je smluvně půjčit, získat opce, vsadit na dlouhodobý růst kurzů, investovat do rekultivací — anebo, kdybych byl hodně konzervativní (čti paranoidní), mohl bych je proměnit na skutečné peníze.

Avšak kalorky stále klesaly.

Dr. Foreman to předpovídal již více než před rokem. Říkal, že s ubývající pracovní silou je kalorka odsouzena k inflaci. Jasným důkazem byly tyhle štědré prémie. Nikdy jsem tomu nevěnoval velkou pozornost, protože jsem neměl zase tolik kalorek, o který bych se měl bát. Ale teď... Směnný kurs se vyšplhal na 100 ku 1 a stále rostl. Dnes odpoledne nebylo třicet milionů kalorek více než tři sta tisíc dolarů. Spíše než klesající hodnota kalorky byla příčinou stoupající hodnota dolaru, ale výsledný efekt byl stejný. Také mi neuniklo, že stále víc obchodů vyžaduje platbu výhradně v plastických dolarech. To je bohužel velmi špatné znamení.

Znamenalo to, že v jednom měla máma pravdu. Se svými penězi musím něco rozumnýho udělat — dokud ještě mají nějakou cenu.

Z ničeho nic jsem si vzpomněl na Derby.

Hm.

Půjčky na smluvní úrok.

Proto se T.J. tolik bál Stefanie — a Grant musel najít toho ztraceného robota. Pouze robot měl totiž přístup k tříprocentním smluvním půjčkám. A teď, když Carrie svolala valnou hromadu, staly se tyto půjčky důležitější než kdy dřív.

Půjčky na smluvní úrok. Ano.

Zapomeň na ten pitomej televizní seriál. Pomysli raději na investice do společností. Pomysli na peníze, které můžeš vydělat — když společnosti prorazí.

Dobře, ale je to velmi riskantní. Velice, velice riskantní.

Ale, k čertu, vždyť především tak jsem ty peníze vydělal — riskováním. Pokaždý, když jsme se někam hnuli, riskoval jsem všechno. Proč si to nezopakovat?

Napadla mě spousta důvodů, proč to neudělat, jedním z nich byla zbabělost, a dva stimuly k tomu to udělat.

První: Neplánoval jsem, že budu žít tak dlouho, abych z toho utratil jedinej šesták.

Druhý: Máma se zblázní.

Finanční služby APZJ zcela jistě zvládnou smluvní půjčky všech typů. Například pojištění, ručení, investice, vytváření portfolia.

Otázka však zněla, kam chci investovat?

Smluvní půjčky jsou ošidná věc — je mnohem těžší je vysvětlit, než je používat. V podstatě jsou odvozeny z Teorie voleb, která říká, že v jakýchkoli volbách jsou některé hlasy důležitější než jiné. Koaliční hlasy lze předvídat vždy, ale volné hlasy jsou ty o které jde. Tyto volné hlasy tvoří často jen nepatrný zlomek všech hlasů, ale zároveň jsou nejúčinnější, protože bývají jazýčkem na vahách. Tenhle drobný fakt všechny rozčiluje, hlavně majitele koaličních hlasů a idealisty. Také přispívají k spřádání okouzlujících intrik.

A nyní aplikujte Teorii voleb na hlasování akcionářů. Kdo vlastně kontroluje vedení společnosti? Správně. Když se vám podaří tyto akcie najmout, přebíráte veškeré riziko, a majitelé mají zaručen zisk. Ale zároveň dostáváte do rukou páku, kterou můžete společnost řídit.

Zní to jednoduše? Také to je — ale jenom když svoje akcie nepronajme nikdo další. V tom případě se hlasování promění ve volnou arénu. Začnete kupovat záruky na ostatní akcie společnosti a hromada papírů vám začne narůstat.

Ať už čekáte od společnosti cokoli, vždy by to mělo stát za všechny ty problémy.

Ale ani tak nemáte žádné záruky svého úspěchu.

Finanční spekulace nejsou pro slabé žaludky.

Ale sakra — to nebyli ani červi.

Kdybych měl přístup k některým tátovým účtům, mohl bych si snad v síti vyhledat jejich zdroje, ale nedal bych za to ani pětník, protože matka už mi určitě stihla přístup odejmout. Ale i kdyby ne, nechtěl jsem, aby mě mohla v

mém postupu sledovat.

Výborně... zvažoval jsem nabídku na obrazovce.

Nejlepší bude asi dlouhodobý plán.

Bylo to ode mne možná až příliš optimistické, ale tak co sakra? Proč neplánovat do budoucnosti? Chtěl jsem s těmi penězi udělat něco užitečného, něco co pomůže lidem vyhrát válku.

Až na to... že jsem mnohem lépe než jiní lidé věděl, že lidstvo tuhle válku prostě vyhrát nemůže. Už ji prohrálo. Jenom to ještě většina z nás neví.

Ne, jediné, v co lidstvo může ještě doufat, není vítězství, ale přežití.

Hmmm...

Vybral jsem volbu SEZNAM. Ano, byla tam místní úřadovna Lunar Five Enterprises v Berkeley. Spojil jsem se videofonem s bělovlasou ženou. Ano, řekla mile, měsíční kolonie byla oficiálně znovuotevřená — a ano, stavba dvou nových L-5 stanic pokračuje. Ve skutečnosti celý projekt probíhal na základě Severoamerické smlouvy o spolupráci, a proto dokázal získat finance veřejných fondů z Kanady, USA, Quebecké republiky, obou Mexik a Protektorátu panamské šíje;

Máte zájem investovat? dotázala se. Rozsvítila mi seznam společností, které se na projektu podílí.

Měl jsem sto chutí protáhnout se obrazovkou a políbit ji.

Studoval jsem seznam skoro půl hodiny. Procházel jsem sítí, vyhledával další podrobnosti a nakonec se rozhodl ke koupi docela pěkného kousku raketoplánu Boeing třídy Olympus pro vysokou oběžnou dráhu. Čím víc raketoplánů, tím líp. Ke koupi byly akcie Apolla, Herkulesa a Vulkana. Ne, ty už byly financovány dostatečně. Chtěl jsem, aby tahle investice byla trošku jiná. Zahájit konstrukci nového raketoplánu stálo necelé tři miliony kalorek. Zdá se, že to bylo jedno z posledních míst, kde měly kalorky větší váhu než dolary.

Rozhodl jsem se rozdělit své finance na tři části. Počal jsem stavbu Pegasa, Athény a Ganymeda. Polovinu zbývajících peněz jsem věnoval na katapult na Kilimandžáru a druhou polovinu do projektu Beanstalk. Ta poslední investice byla tak trochu nejistá. Projekt měl závažné technické nedostatky, které podle mne nemohl nikdo nikdy vyřešit — mělo to cosi společného se silou molekulárních vazeb — ale kdyby se to podařilo, byla by to opravdu bomba. V okamžiku, kdy by orbitální výtah začal opravdu fungovat, by náklady na vyzvednutí jednoho kila nákladu na oběžnou dráhu klesly ze současných pěti set na pět kalorek. Byla by k tomu třeba jenom elektřina, ale i ta by se z velké části vrátila při návratu zpět na zem.

Nezbytnou dokumentaci bez problémů obstará kancelář intendanta. Výhodou zprostředkovatelství U.S. Army je to, že se provize za jednotlivé obchody řídí podle jednotné sazby a automaticky se platí vaše daně. Moje investice však spadaly pod Program aktivace zdrojů a fondům, které, své prostředky znovu investovaly, nemohla být vyměřena žádná daň. Prakticky celý objem finančních prostředků byl okamžitě k dispozici na určeném místě a Strýček Sam se musel spokojit s prováděcími poplatky. Naprogramoval jsem správu fondu tak, aby všechny budoucí prémiové platby automaticky investovala do stejných lokalit, na základě stejných poměrů, podle potřebnosti dalších financí, v souladu s prioritami atd. atd...

Další půlhodinu jsem strávil sestavováním priorit pro řídící software.

Priorita číslo jedna: Investuj do vesmíru — raketoplány, základny, kolonie, doly, katapulty, orbitální výtahy, satelity, továrny a cokoli jiné, co jsem zapomněl. Kdekoli to bude možné iniciuj stavební projekty, a když ne, investuj do existujících programů, aby nebyly zastaveny.

Priorita číslo dvě: Investuj do užitečného nákladu vesmírných zařízení, zvláště genetických bank a semenných farm. Podporuj pozemský ekosystém kdekoli to bude možné. Budeme ho ještě potřebovat. Stejně tak program Světová knihovna. Musíme zachovat naše kulturní bohatství, zvláště vědecké knihovny. V případě, že se vesmírné společenství stane samostatnou ekonomickou jednotkou, stane se priorita číslo dvě prioritou číslo jedna.

Priorita číslo tři: Investuj do biologického výzkumu, vývoje a dislokací. Podle potřeby je možno do této priority zařadit taktéž tréninkové a výukové programy. Jinými slovy: Zabij červy.

Ano. Přesně tohle jsem chtěl se svými penězi udělat. Spokojeně jsem se opřel do křesla a šklebil se na obrazovku.

Ale byla to jen ta jednodušší část.

Teď jsem to musel celé zabarikádovat, abych to ochránil před matkou. Potřeboval jsem soběstačný fond. Ne, lepší bude nadace. Brass Cannon Foundation, soukromý investiční fond. Nesmí být likvidován bez povolení Jamese Edwarda McCarthyho a nebo, to bude lepší, až do smrti Jamese Edwarda McCarthyho. Kromě toho se veškeré finance, ať McCarthyho nebo nadace, z jakýchkoli zdrojů, okamžitě připisují nadaci, bezpodmínečně, neomezeně a bezvýhradně. Ke kompletaci instrukcí jsem užil obvyklou právnickou vatu. Bez ohledu na to, co říkají ti nejlépe placení právníci, je to stále ta nejbezpečnější cesta. V posledních dvou dekádách tahle metoda odolala třista milionům právních problémů na člověka a rok. Tahle vata se nedala odstranit bez toho, že byste nezničili nejméně polovinu finančních smluv, které řídí naši ekonomiku. A i kdyby se vám to podařilo, museli byste čelit obvinění Nejvyššího soudu z porušení ochrany zájmů a to by z vašeho sporu stejně učinilo velice drahý a nejistý počin.

Aby to přece jenom nebylo tak jednoduché, najal jsem si hlídače: V případě, že by byl podniknut jakýkoli pokus o zrušení těchto finančních operací, je možno z aktiv Brass Cannon Foundation postupně uvolnit tolik finančních prostředků, kolik je třeba k investicím do těch nejmocnějších právních programových prostředků za účelem odepření jakýchkoli právních výhrad k činnosti Nadace a potlačení všech pokusů mařit její cíle — a to s použitím všech právních prostředků a do té doby, než budou zmíněné pokusy zrušeny či staženy, popřípadě do té doby, kdy nebude mít Nadace k financování takovýchto aktivit volné finanční prostředky.

Jinak řečeno: Obžaluj mě a tenhle poklad se sám zlikviduje rychleji než se stihneš soudit. Čím vášnivěji se

budeš soudit, tím rychleji to půjde. Brass Cannon Foundation se z agresivní a dobře chráněné investiční společnosti promění v soustředěnou, totálně paranoidní entitu bojující o přežití. Doslova by se zlikvidovala dřív než by vydala svá aktiva. Ve skutečnosti by ale nemohla kapitulovat. Sežrala by se dřív, než by musela kapitulovat. Máma by musela nějak získat přístup k programovému vybavení Nadace, kdyby chtěla mít alespoň nějakou šanci dostat se vůbec k soudu. V praxi by to znamenalo, že by musela utratit víc peněz, než kolik by činila aktuální suma aktiv fondu, aby se vůbec dostala na soudní kalendář. Ale i kdyby se dostala tak daleko, program by dokázal prodlužovat celý případ tisíce let, kdyby bylo třeba — bojoval by tak dlouho, dokud by nevyhrál, nebo nezničil sám sebe. Podle toho, co by přišlo dřív.

Předpokládám, že jestli bude máma chtít být obzvlášť tvrdohlavá — bude se soudit... jen proto, aby mě držela z dosahu mých vlastních peněz. Kdyby to však udělala, byl by můj software dostatečně inteligentní na to, aby vztyčil agresivní hradbu protiútoků, které by nápor odrazily. Jakmile matka pochopí, že se k penězům nedostane, uvažoval jsem dál, bude pro ni jediným ospravedlněním to, že bude pokračovat v procesu, dokud nezlikviduje všechna aktiva Nadace. Musel jsem tedy...

A právě tohle bylo na programových entitách nádherné. Mohli jste stvořit ta nejzajímavější právní monstra a vypustit je do společnosti, kde budou po další desetiletí působit jak odjištěné kanóny. Dolarový účet malého Coopera, například, byl starý sotva padesát let... a právníci s ním budou podle všeho bojovat nejméně do konce tohoto století, kdy bude mít zřejmě větší hodnotu než celá planeta.

Zkrácená verze: Děda Cooper si myslel, že je moc chytrej. Koupil jednodolarový investiční fond, jehož výnos měl připadnout prvorozenému dítěti jeho jediné dcery (které byly v té době čtyři roky) při příležitosti její/jeho jednadvacátých narozenin. Potom si umřel a zanechal po sobě softwarovou entitu (kterou rychle pojmenovali 'Dobrodějka'), která měla řídit investiční strategii fondu bez zásahu lidské ruky. Softwarová entita investovala nejdříve do pracovních kontraktů v Číně, tři týdny před pakistánskou dohodou však své aktivity přesunula na smluvní půjčky optickému průmyslu. Osmnáct dní před tím, než Apple oznámila zahájení výzkumného projektu Pippin, investovala do mikrobiotechnologie. A tak dále. Po prvních patnácti letech ta elektronická držgrešle rozhojnila první výdělky dolarového účtu do několika milionů. Ale, sakra, kdybyste neměli na práci nic jiného než číst všechny katastrofické scénáře budoucnosti — a to rychlostí šestnáct bilionů neurologických operací za vteřinu — taky byste patrně také učinili pár správných rozhodnutí. A pak se Wilmě Cooperové narodila dvojčata. Císařským řezem. Doktor toho litoval po celý život. Mamka a taťka Cooperových, kteří cítili za své dva prcky zodpovědnost a chtěli je uchránit od všeho zlého, vytvořili pro ně „strážné anděly", kteří měli dohlížet na zájmy jejich potomků — byly to speciální softwarové entity monitorující a chránící právní, finanční a investiční potřeby dvojčat. Sotva se tak stalo, nehoda, která zabila tátu Coopera, učinila z mámy Cooperové kvadruplegičku. Okamžitě se aktivovali strážní andělé, kteří do tří dnů vytvořili okolo svých klientů neprodyšnou právní mlhu. Strážný anděl dvojčete B žaloval dvojče A o polovinu peněz, přičemž tvrdil, že by se dvojče B narodilo první, pokud by nedošlo k intervenci doktora. Strážný anděl dvojčete A obvinil dvojče B z urážky na cti, duševní poruchy, pokus o rozvrat, napadání zájmů a svévolného soudního sporu. Oba andělé obžalovali doktora, který přivedl dvojčata na svět, nemocnici, ve které se narodili a invalidní vdovu Cooperovou za to, že jako první podepsala souhlas s císařským řezem. Tvrdili, že jejich klienti byli do těchto sporů zataženi z důvodu nekompetentnosti doktora, nemocnice a Wilmy Cooperové, což jim přinese vážné finanční ztráty. Dvojčata neměla o bitvách, které byly v jejich jménu vedeny ani ponětí, protože jim byly pouze dva roky. Stále mě ještě sledujete? To je dobře. Teď to totiž začne být teprve zamotané. Ukázalo se, že starostlivý rodiče Cooperovi, obávající se nehod, neplodnosti, předčasného konce manželství atd., deponovali tři životaschopná vajíčka a šest fiól spermií v northrigeských obecních jeslích. Smrt táty Coopera automaticky zaktivovala další tři strážné anděly, kteří se s vervou vrhli do právní pře, přičemž každý z nich tvrdil, že jeho 'klient' má přednostní právo na Účet, ačkoli ještě nebyl zplozen. Jejich hlavním argumentem bylo to, že záměr rodičů byl implikován již samotným uložením spermatu a vajíček do banky, ačkoli tento záměr ještě nebyl naplněn. Proto tedy, v souladu se Zákonem na ochranu zájmů, je jedno z těchto tří, zamýšlených dětí právoplatným adresátem dolarového Účtu. V tom okamžiku se do sporu zapojily náboženské skupiny a celý případ mířil přímo před Nejvyšší soud. (Již dvě soudní instance spor odročily, aby nemusely ve sporných otázkách rozhodovat. Strážní andělé odráželi všechny pokusy rozdrobit spor do jednotlivých komponent. Požadovali úhrnný verdikt, ne pouze dílčí výroky.) Fundamentalističtí židoislámští baptisté prohlašovali, že celý případ je rouháním, protože matka Cooperová prodělala na střední škole potrat. To bylo to první dítě, tvrdili. Na základě jeho smrti se tedy celý majetek vrací dědovi Cooperovi, který, jak se dále ukázalo, kdysi podepsal prohlášení o své finanční podpoře Řád pro spásu nižších duší (tím se mysleli kočky, psi, koně, krávy, ovce a prasata, ale ne opice). Děda před svou smrtí svůj závazek (5 USD) nevyrovnal, a proto Řád vypsal na dědův majetek retenční právo. Výše zmíněný Řád pro spásu nižších duší byl jednou z divizí Křesťansko-baptistické aliance, která byla právě sloučena s — jste překvapeni? — Fundamentalistickými židoislámskými baptisty. Po vypracování žalob se tato skupina rozdělila na šest nezávislých schizmat, ale ještě předtím stačila vytvořit samostatnou softwarovou entitu, která měla před soudem obhajovat její zájmy. Tuto programovou harpyji následovalo šest nových entit vytvořených jednotlivými odštěpenými frakcemi. A tak se celá ta dřevěná konstrukce začala vážně naklánět. Ukázalo se, že děda Cooper dlužil peníze snad všem. Všichni si teď začali na jeho majetek činit nárok. Řádění právních softwarů učinilo ze sítě zoologickou plnou nestvůr. Původní Cooperová obyčejná Dobrodějka stvořila celý zástup strážných andělů, harpyí, démonů, šotků, tornád, berserků, trollů a duchů — to se nezmiňuji o dalších strašných bezejmenných nestvůrách — které se všechny plížily systémem a hledaly někoho, koho by mohly chytnout pod krkem. Byla to právní ohnivá bouře, která hledala místo, kde by mohla vypuknout — a nakonec samozřejmě vypukla... Dále se ukázalo, že sám původní dolarový účet malého Coopera byl falešný. Cooper od kohosi ten dolar získal a pak ho bezmyšlenkovitě předal jednateli. Přišlo se na to náhodou během atraktivního pořadu o téměř vědomě jednajících softwarových entitách. Změť, kterou to vyvolalo,

způsobila, že všechno, co bylo projednáno do té doby, se rozplynulo jako prd v tornádu. Jestliže byl tedy původní účet neplatný proto, že si děda Cooper nedokázal obstarat jediný platný dolar, tak komu ten poklad nakonec spadne do klína? Makléřské společnosti? První akcionářskou společnost tenhle nápad nadchl a Makléřská okamžitě obvinila Fond Malého Coopera z podvodu. Fond obžaloval Makléřskou pro změnu z nedodržení smlouvy, přičemž proklamoval, že přijetím falešného dolaru při sjednávání původní smlouvy Makléřská společnost transakci legalizovala. Je spravedlivé říct, že vláda Spojených států zaujala schizofrenický postoj: Ministerstvo spravedlnosti argumentovalo tím, že pokud by byla původní smlouva prohlášena za neplatnou, byl by porušen Zákon na ochranu zájmů; Ministerstvo financí naopak tvrdilo, že pokud by původní smlouva nebyla prohlášena za neplatnou, legalizovalo by se tak padělání plastikových dolarů. Ministerstvo spravedlnosti dále prohlašovalo, že v souladu se Zákonem o promlčecích lhůtách již termín, ve které by tento čin mohl být projednáván, vypršel, a tak je nutno na původní dolar pohlížet jako na legální platidlo. Ministerstvo financí kontrovalo tím, že podle Zákona o konfiskaci výnosů nelegálních aktivit patří Malý Cooper bez výhrad vládě. Před soud předstoupil i původní padělatel, který tvrdil, že celé to bohatství je jeho, neboť jeho dolary byly uměleckým dílem, které pouze pronajímal a neprodával. Nejméně dva prezidenti se rozhodli devalvovat na dvacet vteřin dolar na nulovou úroveň, aby tak programový software Malého Coopera donutili úplným finančním vyhladověním spustit sebezničující program. Doktor, který přivedl obě dvojčata na svět spáchal sebevraždu. Jeho rodina okamžitě obžalovala všechny v dohledu, přičemž tvrdila, že ho přivedl k smrti psychický nátlak dlouhých let soudního projednávání celého případu. Obě dvojčata — pamatujete si je ještě — byla krátce po odeslání první žaloby odloučena a vychovávána odděleně. Až do svých čtrnácti let jeden se druhým nepromluvili, stejně tak jako se svojí matkou. V době, kdy jim bylo jednadvacet, měl již Účet celkovou hodnotu blížící se miliardě dolarů, ale soud dosud neprojednal jedinou z podaných žalob. Toho dne, kdy hodnota Malého Coopera předčila Curyšskou Loterii, vypracoval Mezinárodní měnový fond soudní žalobu na Ministerstvo spravedlnosti Spojených států pro ohrožování výsledků soudního řízení, což ve svém důsledku velice významně ovlivňuje světovou ekonomiku. Samotný tento počin se postaral o dalších nejméně dvacet let právního kličkování, což také byl jeho prvotní záměr. Aktiva Malého Coopera musela být blokována. V případě, že by se celý ten kapitál najednou proměnil v reálný finanční tok, nedalo se odhadnout jak velké škody by vzedmuté vlny mohly způsobit světové ekonomice. Mezitím si celé mezinárodní společenství softwarových upírů lámalo hlavu, jak se do celé té rvačky zapojit. Přestože byly termínované obchody Malého Coopera vždy velice riskantní, akcie všech jeho hlavních sedmi společností byly obchodovány na newyorské burze. O více než dvaceti menších společnostech, které se snažily krýt a zamlžovat jejich obchody, ani nemluvě. Velká většina zúčastněných softwarových entit se snažila své transakce skrýt, aby se vyhnula negativnímu výroku soudu. Začaly pronikat na další finanční trhy — a za tím účelem si vytvářely nové dolarové účty... Říká se, že se Nejvyšší soud obává v tomto případě rozhodnout, aby se nezhroutil celý trh. To, že nejméně polovina zainteresovaných lidí zemřela v průběhu epidemií se softwarových entit, který bojovaly jejich jménem, prakticky nedotklo. Vyvolalo to jen celou záplavu nových softwarových duchů, které vymáhaly obmyšlené finanční částky. Tři dny trvalo, než newyorská síť dokázala tuto novou vlnu vstřebat. Naneštěstí však její život dlouho netrval. V okamžiku, kdy byl schválen Národní zákon o rekultivaci zdrojů, bylo vzneseno tolik požadavků na volný majetek, že se celý systém ještě před obědem zhroutil. Vládní komise odmítla znovu uvést síť do provozu, dokud nebudou moci znemožnit Malému Cooperovi další operace. Federální odvolací soud odmítl tento požadavek podpořit a Vládní komise okamžitě nechala systém ještě třikrát spadnout. (Samozřejmě, že to také vyvolalo příval dalších žalob a protižalob — podávali je všichni: soudy, vládní komisionáři i postižení, jejichž obchody byly během pohromy ztraceny.) Ale počkejte, už začíná svítat. Kongres odmítl uznat veškeré nároky, které by otvíraly případy, které budou předmětem procesu
Rekultivace. To bylo otevřené pozvání pro dalších několik stovek tisíc potencionálních hráčů. Malý Cooper teď každý den podával víc žalob, než kdokoli předtím v historii lidstva. Z celé věci se začala stávat právní černá díra, ale vláda Spojených států získávala na soudních poplatcích téměř stejné množství peněz, jako mohla získat z účtu Malého Coopera. Nelze se tedy divit, že ministr financí má eminentní zájem na tom, aby celý ten humbuk trval po co nejdelší dobu.

Tak takový je tedy finanční software.

Pochyboval jsem o tom, že by můj skromný majetek mohl někdy spustit takovouhle horečnou mánii — a to zejména proto, že milióny Malého Coopera se skládaly ze samých dolarů, ty moje byly v kalorkách. Jsem si ale jist, že precedens toho chaosu okolo Malého Coopera přinutí matku na chvilku se vážně zamyslet. Ochranné krytí, které jsem okolo svých peněz navrstvil, by vázalo více finančních prostředků, než si mohla máma dovolit.

Jo, takový jsem na ni měl vztek.

Bude mě nenávidět. Zabije mě.

Ach, ještě že mě to napadlo. Budu muset doplnit svoji závěť. Ale to je hračka. Zabralo mi to už jen pár minut. V případě své smrti... atd, atd.

Tohle mě nikdy nezapomene.

Dvakrát jsem svou práci zkontroloval, potvrdil jsem pojistky, ručení a záruky ochrany zájmů. Pak jsem všechny instrukce naprogramoval na kontinuální mnohočetnou analýzu stávajících podmínek. Na závěr jsem podepsal plné moci a celé programové vybavení odeslal Finančním službám APZJ s právem jediného vykonavatele a maximálním možným třistaprocentním pojištěním zákonné odpovědnosti.

A je to.

Moje peníze byly uzamčeny tak pevně, že bych se k nim nedostal bez vlastního svolení dokonce ani já.

Naposledy jsem přehlédl svou práci, potvrzenou a schválenou, přerušil jsem spojení a pustil celou věc z hlavy.

Alan Wise byl ztracen.

Otázka: Jak se říká Chtorranovi, který požírá vlastní mladé?
Odpověď: Dobře vycvičený.
---

38. „Hllvnl!"

„Pořád se se mnou chce někdo hádat,
a svárlivým jsem označen vždycky nakonec já."
—SOLOMON SHORT

Znovu jsem ve spánku zaslechl hlasy.

Snášely se z růžového nebe plného jasu — podobaly se Bohu — a tančily v kruhu kolem mě. Podíval jsem se lépe, byli to chlupáči. Když jsem s nimi šel do kola, stali se z nich opět lidé. Svlékli jsme své chlupáčí převleky a tančili nazí. Byli jsme neskutečně šťastní. Vzhlédl jsem k libě znějící obloze, a poznal jsem v ní červa.

Cítil jsem, že je tu něco, co bych chtěl znát. Vznesl jsem se vzhůru k červovi, ale ten odplul pryč a já ho nemohl dohnat. Tanec byl u konce. Bylo mi to líto. Skupina se pomalu rozpadala...

Procitl jsem a třásl se po celém těle.

Něco mi bylo sděleno. Nebyla tam slova. Měl jsem ohromující pocit, že existují spojitosti v pozadí tohoto světa, jako bych zaslechl nebeskou hudbu, mocné akordy jsoucna, které mi stále doznívaly v mysli.

Ten zvláštní pocit se mnou zůstal po celé dopoledne. Mělo to nějaký význam. Věděl jsem to. Cosi mám udělat... to, co naznačoval ten sen...

Mohl to být ještě nějaký dozvuk deliria, ale když mě propouštěli z nemocnice, svítili všechny kontrolky zeleně. „Zapomeňte na to, poručíku," řekl mi doktor. „Byl to jen zlý sen. Když uvážím, čím vším jste prošel, myslím, že vás pár nočních můr nemine."

Jenže to právě vůbec nebyl zlý sen. Byl to kromobyčejně dobrý sen. A právě to mě trápilo. Rád bych se tam vrátil.

Vzdychl jsem, pokrčil rameny, poděkoval doktorovi a zamířil nahoru na oddělení intenzivní péče.

Tentokrát byl Duke při vědomí.

Stále ho drželi ve sterilním prostředí, takže byl pořád pod velkým plastikovým stanem s těmi zvláštními ventilačními hadičkami a připojenými ultrafialovými světly.

Když jsem vešel, otočil ke mně lhostejně hlavu. Jeho tvář už pomalu začala připomínat obličej. Pochyboval jsem ale, že by se plastické chirurgii podařilo učinit z ní znovu lidskou tvář.

V rozpacích jsem sklopil zrak. Rozhlížel jsem se po nějaké židli. Popadl jsem tu nejbližší a přisunul ji k jeho posteli. „Ahoj, Duku."

Neodpověděl. Odvrátil se a zadíval se znovu do stropu. Jeho dech zněl namáhavě. Pod přikrývkami se rýsovala jeho znepokojivě krátká silueta.

Nevěděl jsem co s rukama, a tak jsem u nohou jeho postele zvedl medipanel a jal jsem se ho studovat.

Ale hned jsem si přál, abych to byl nedělal.

Amputovali mu obě nohy a levou paži. Podle poznámek Dr. Fletcherové byla nervová vlákna poškozena natolik, že nebylo možno pomýšlet na protézy.

Rozpačitě jsem medipanel odložil a znovu se podíval na Duka. „No, ehm... řekli mi, že máš pořád problémy s mluvením, takže... jestli nechceš mluvit... nemusíš. Budu mluvit já... jestli chceš..."

Chvilku jsem čekal, jak bude reagovat. Nedokázal jsem z jeho tváře nic vyčíst, a tak jsem pokračoval. „No, nevím, kde začít. Hm... snad bych ti měl říct, že jsme s sebou přivezli pár opravdu úžasných videonahrávek. Právě je snímek po snímku zkoumají. Od mého propuštění z nemocnice mě skoro každý den vyslýchají. Pomohli jsme jim přijít na něco nového. Vlastně chci říct... nikdo zatím neví, co si myslet o těch chlupáčích.

Podle jedné teorie jsou pro ně červi hostiteli, podobně jako krokodýli hostí jistý druh ptáků, který jim ošetřuje kůži. Nebo jako důstojníci a kapitáni. Chlupáči se prostě starají o tu hrubší práci."

Natočil hlavu a podíval se na mě přes plast. Rád bych věděl, co se mu právě honí v hlavě. Jak se asi cítí?

„Em... no a ta druhá teorie, Duku, říká, že chlupáči červy ovládaj. Nemyslíme si, že králíci jsou tou inteligencí, která za celou invazí stojí — i když je to samozřejmě taky možný — spíše nás ale zajímá, jestli nemohou být těmi, kdo má na starosti tuhle fázi. Třeba jsou to příslušníci nějaké nižší chtorranské vrstvy inteligence.

A, ehm, je tu ještě jedna teorie — zatím je to jen myšlenka, kterou nikdo nebere vážně, je to jen takový námět k přemýšlení — a sice, že zde máme co do činění s několika různými inteligencemi, nebo snad nějakou složenou inteligencí. Jednou její částí jsou červi, chlupáči jsou druhou částí a tu třetí ještě neznáme. Nyní se pokoušíme vysledovat, jakým způsobem spolu chlupáči s červy komunikují. Kdybychom na to dokázali přijít, snad bychom pak mohli najít nějakou cestu, jak se s nimi... domluvit, vyjednávat, či snad prosit o mír nebo něco."

Duke najednou vydal jakýsi chrčivý zvuk.

„Promiň," řekl jsem. „Já jsem ti, Duku, nerozuměl."

Otočil teď ke mně celou hlavu a řekl to znovu. Musel jsem napínat uši, abych to zachytil. „Hllvnl" řekl. Význam byl jasný.

„Ehm, jo. Taky si to myslím. Hele, poslouchej, em... hodně lidí se mě na tebe vyptává. Ozvali se mi i kluci z Koloráda, strašně tě pozdravujou. A taky tě pozdravuje Dr. Fletcherová. A taky — ehm, jsem mluvil s tvým synem..."

Zapracovala snad moje fantazie, nebo výraz v jeho tváři skutečně ztvrdl? Zadíval se opět do stropu.

„No, myslím, že mi do toho nic není, ale mám takovej dojem, že by tě chtěl navštívit. Duku — teda, nic mi přímo neřekl, jen jsem měl prostě takovej pocit, že by rád. Zavolal mě a ptal se, jak ti je. Neříkal ale, abych tě od něj pozdravoval, takže nevím, jestli nestrkám nos, kam bych neměl. Já jen... no —"

„Dhhš hbu."

„Co?"

Už to nezopakoval.

„Promiň," řekl jsem. „No, asi bych už měl jít."

„Phhkj."

„Cože?"

Namáhal se, abych mu rozuměl: „Počkej..." zaskřehotal. „Chci... hbs nhco udllal..."

„Cokoli, Duku!"

„Naphš si mhmj khod."

„Napsat tvý kódový číslo?" Už jsem hledal po kapsách pero. „Dobře, můžeš začít."

Odkašlal si a začal chraplavě odříkávat číslice. Diktoval mi svůj osobní vojenský kód — a heslo!

„Duku, myslím, že bys neměl..."

„Dhhš hhbu, McCarfy."

„Ano, pane."

„Chci... dhhneš mh... grhnáá."

„Em... myslíš granát?"

Přikývl, a bylo to pro něj horší než mluvení. „Shbevhhraššný grhnaa... s hhlashvou ahhtivasií."

„Duku, já... myslím..."

„Ssseru, so si mhššllií!" Upřeně se na mě zadíval. Tentokrát jsem jeho výraz viděl jasně, nemohl jsem se splést. „Nhchci byt... besmosný..." V polovině věty ho přerušil záchvat kašle, který trval celou věčnost. Napadlo mě, jestli bych neměl zavolat sestru. Ale ne, kdyby se objevily nějaké vážné komplikace, zavolal by medipanel sestru automaticky. Duke popadl dech a pokračoval: „... nhe besmosný... phhoti šerfům."

„Červům? Duku, tady v Oaklandu žádný červi nejsou."

Nějak se mu podařilo otočit se z poloviny ke mě. Snažil se mě přes plastovou stěnu stanu dotknout. Jeho ruka vypadala jako červí pařát. „Dhhnes ghhanát, Jihe!" zasípal těžce. „Nehhci — hhsípnou — besmosnej!" Z Dukových očí čišela hrůza.

Prohlížel jsem si jeho kódové číslo, které jsem měl v ruce! Správně bych to měl roztrhat a zapomenout. Tohle je šílenství. Duke nemůže být při smyslech. Sebevražednej granát v nemocnici? Tady se chce bránit červům?

„McCarfy— ssslipp?"

„Duku, to přece nejde..."

„Ssslipp me!" Vypadal rozzuřeně. Odmítnutí by stejně neslyšel.

Přikývl jsem a těžce polkl. „No něco... už vymyslím, Duku. Slibuju."

Očividně si oddychl. Vzdychl a zabořil se opět do svého polštáře.

„Duku...?"

„Mm?"

„Pamatuješ, jednou jsem se tě ptal, s kým se o všem radíš — a tys mi řekl, že se šéfem nahoře nad náma. Pamatuješ si to? Em, chci jen vědět, jestli jsi to udělal i tentokrát...?"

„Di dhhajslu."

„Nerozumím Duku, můžeš mi to zopakovat?"

Otočil ke mně opět hlavu a zasípal: „Bhuhh jhe llhaař... dhnhes grhnáá."

Seděl jsem chvíli beze slova a přemýšlel jsem, co mám udělat. Mám to říct jeho ošetřujícímu lékaři — nebo co? Probíral jsem to pořád dokola.

Kurva! Je to přece Duke!

Dlužím mu!

Ale — tohle je šílenství! Tolik toho po mě chceš? Ty zkurvenej hajzle, pomyslel jsem si. Copak už teď nenesu dost viny?

Otázka: Co je pro Chtorrany plánované rodičovství?
Odpověď: Taktické nukleární zbraně.

---

39. Štístko

„— a vy, kteří nedokážete vyučovat, kritizujte."
—SOLOMON SHORT

Zřejmě bych to měl projednat se svým nadřízeným.

Až na to, že jsem ji už tři týdny neviděl.

Ve vědecké sekci mi ale přidělila terminál, a tak jsem věděl, že na mě nezapomněla. Myslím, že předpokládá, že mezitím zvládnu zpracovávání dokumentace.

Měl jsem v něm vzkaz od Dannyho Andersona, který mi děkoval, že mu podávám zprávy o jeho otci. Přemýšlel jsem, jestli mu mám o Dukově přání říct, ale rozhodl jsem se, že ne. Tuhle záležitost si budu muset vyřešit sám.

Ve schránce byl též dopis od Dinnie, zdravotní sestry z Denveru, kterou zajímalo, jak se mám a jestli jsem v poslední době neslyšel o Tedovi. Ne, neslyšel.

Generál Poole mi zaslal blahopřejnou depeši. Byl jsem vyznamenán Stříbrnou hvězdou. Přemýšlel jsem, jestli se očekává, že napíši děkovný dopis. Rozhodl jsem se, že to pro jistotu udělám.

Dr. Fletcherová mi poslala kopii rozpisu práce v její sekci. Zvýraznila přednášku „O komunikaci červů", která začínala již za necelou hodinu. Zřejmě to myslela jako pozvání.

A nakonec — nové rozkazy mé nadřízené! Pátrací akce. Dva humři! Devatenáct nula nula. Náměstí Jacka Londona. Potvrdil jsem příjem zprávy a zazubil se. Nezapomněla!

A poslední položkou v poště bylo potvrzení prémiové platby za červa, kterého jsem spálil u helikoptéry. Milion kalorek. Peníze již byly převedeny na účet Brass Cannon Foundation. Účet v tomto okamžiku činil... padesát šest celých šest milionů kalorek.

He?

Myslím, že jsem skutečně nějak ztratil přehled o tom, kolik červů jsem zlikvidoval.

Podle výčtu jsem obdržel dvanáct plných samostatných prémií a poměrný podíl z asi sto padesáti dalších. Dále tam byly tantiémy z necelé tisícovky dalších, při kterých bylo využito informací či postupů, které jsem sám vyvinul. Ty tvořily nezanedbatelný podíl. Na výpisu byla též položka 'Paralelní účet' označená hvězdičkou. U ní však žádná částka uvedena nebyla. Klikl jsem na ni, abych se o ni něco dozvěděl. Objevilo se okno s lapidárním popiskem, „Paralelní účty jsou příležitostně vytvářeny pro potřeby interního účetnictví. Nevěnujte jim, prosím, pozornost." Jakmile jsem poznámku dočetl, okno zmizelo.

Co? Myslel jsem, že se ve finančním softwaru vyznám. Ale o tomhle jsem nikdy neslyšel. Budu se muset informovat, co to vůbec znamená. Zřejmě jde o nějakou vojenskou proceduru, nebo to má souvislost s komplexními finančními službami. Je také možné, že se jedná o stínový účet. Některé finanční služby pro vás zřizují souběžné účty, se kterými můžete volně disponovat, pokud ten základní necháte po sjednaný počet let nedotčen. Anebo je pro potřeby vnitřního účetnictví, snad jakýsi fantómový účet, který zajišťuje dvojí kontrolu účtu jako ochranu proti softwarovým zpronevěrám, virům, červům, síťovým vším a intuitivním stopařům. Anebo je to... prostě něco, co tam dali, aby mě popletli.

Nejdůležitější ale je, že tam mám padesát šest celých šest milionů kalorek... Ne, pořád ještě nejsem milionář, alespoň ne v dolarech. Ale z milionu dolarů už je to pořádnej kus. Dejte mi ještě rok, či dva a budu ho tam mít. Docela slušný na čtyřiadvacetiletýho s nedodělaným vysokoškolským vzděláním.

U náboru se mi o tolika prachách nikdo z důstojníků nezmiňoval, a ta ironie mi neunikla. Poslední místo, kde by se podle mne dalo zbohatnout, byla armáda Spojených států amerických.

Možná bych se měl za ty peníze stydět. Bylo jich příliš mnoho. Ale ne, ty peníze mě zase tolik netrápily. Bez těch prémií by to nešlo.

Podle novinových zpráv byla naše ekonomika v otřesném stavu. Shodli se na tom všechny — a také to dokazovali čísly a grafy. Věděl jsem jen, že se prezidentka zavázal vracet do oběhu co nejvíce mrtvého kapitálu — a to znamenalo spoustu prémií a rekultivačních programů. A znamenalo to také mnoho stížností neokonzervativců. Tvrdili, že jde o další ukázku toho, jak výrazně vláda vykořisťuje soukromý sektor.

Jinak řečeno: Nedostali svůj podíl.

Ale, ksakru — prémie za mrtvé červy přece nebyly určeny jen pro příslušníky armády. Kdokoli si chtěl vydělat peníze, mohl vyrazit ven a pobít tolik červů, kolik jich jen potkal. Vláda mu za ně velmi ráda zaplatí. Vládní úřad v Montaně dokonce platil v hotovosti. Stačilo jim donést na důkaz jejich kusadla. A vskutku už se pár zálesáků, kteří to dokázali, našlo.

Hmm. Alan Wise by se měl možná dát ke Zvláštním jednotkám.

No.

Jediné co by snad zvládl, bylo dělat návnadu.

Vrátil jsem se ke své poště.

Poslal jsem matce krátký vzkaz, že jsem jedinou osobou, které připadne můj majetek a pojistné ručení, ustanovil Maggie. To hned tak nestráví. Napadlo mě, jestli mi odpoví. Ale nedalo se nic dělat, sama to tak chtěla.

Když jsem vypínal terminál, uvědomil jsem si, že na přednášku Dr. Fletcherové už stejně přijdu pozdě. Vyskočil jsem a rychle zamířil dolů do laboratoří. Tiše jsem vklouzl do posluchárny. Všechna sedadla byla beznadějně obsazená, a tak jsem si našel po straně nenápadné místo k stání. Mezi posluchači dnes bylo mnohem víc uniforem než minule. Tentokrát to zřejmě bude důležité. Zahlédl jsem mezi nimi hodně vysokých šarží.

Dole pod námi už byl Tiny v plné práci. Červovy drápy se zamyšleně pohybovaly nad páčkami problémové úlohy. Tenhle hlavolam měl spoustu propletených prutů a přesuvných destiček. Byl tak složitý, že bylo téměř nemožné si ho představit.

Podle nárysu přednášky, kterou mi Fletcherová s rozvrhem poslala, byly tyto hlavolamy tvořeny počítačem a dala se naprogramovat prakticky jakákoli úroveň náročnosti zadání. Do této doby však ještě nedokázali vymyslet

problém, který by Tiny nevyřešil. Ten nejsložitější řešil červ šest hodin.

Hodiny nad klecí ukazovaly, že uběhlo právě sedmnáct minut. Podle programu přednášky by mělo jít o 'lehký' problém.

Náhle se ozval zvonek, dvířka klícky odskočila — a Tiny popadl králíka. Bílého králíka. Sedmnáct minut třicet sedm sekund. Králík nestihl ani zapištět.

Dr. Fletcherová se dotkla několika ovladačů před sebou a panel s hlavolamem se zasunul. Pak řekla: „Vím, že mnozí z vás už viděli naše dřívější demonstrace. Víte, co Tiny dokáže. Kdybychom mu teď nabídli ten samý problém, pamatoval by si již přesně sled jednotlivých pohybů nutných k jeho vyřešení. Pravděpodobně by mu to netrvalo víc než třicet vteřin. A nyní..." Vyťukala cosi na své klávesnici, chvíli počkala, zamračila se, vyťukala to znovu a zvedla hlavu.

„Náš druhý exemplář," pokračovala v načaté větě, „byl chycen minulý měsíc poblíž Superstition Mountains v jižní Arizoně. Byl polomrtvý hlady a žízní. Tahle oblast není k červům právě nejvlídnější. Našli jsme tam velké množství uhynulých kusů. Domníváme se, že tam zabloudili ze severních částí tohoto státu. Několik jich bylo viděno ve výše položených vesnicích. Kdyby tento jedinec nebyl tak zesláblý, jeho odchycení by nepřipadalo v úvahu, protože váží víc než devět set kilogramů. I v tomto stavu zabil dva muže a další tři těžce zranil — a sám byl také téměř usmrcen. Tomuto druhému exempláři říkáme Štístko."

Za okamžik dodala: „Myslíme si, že Štístko by mohla být samice, ale zatím si nejsme jisti." Stiskla tlačítko a v místnosti se odsunul jeden z panelů. „A nyní do komory vpustím Štístko."

Když se objevila, obecenstvo vzdychlo. Podle informační brožurky se jednalo o největšího červa drženého v zajetí. Zvíře vplulo do místnosti jako autobus, který zabere řadu parkovacích míst.

Červi na sebe kulili oči, hvízdali a cvrčeli. Kroužili kolem sebe jako dva boxeři...

„Předpokládáme, že jde o rituální chování," řekla Fletcherová. „Pravděpodobně jakýsi druh uvítacího tance."

Červi se na sebe najednou vrhli a zaklesli se do sebe jako hadi. Chvíli se spolu ještě točili, ale pak spadli na podlahu. Hned byl nahoře jeden, hned zas druhý. Vypadalo to jako boj na život a na smrt.

„Když jsme je dali dohromady poprvé," uvedla Fletcherová, „mysleli jsme si, že se snaží zabít jeden druhého."

Najednou se červi přestali pohybovat a strnuli. Byli do sebe pevně zaklesnuti. Vypadali jako milenci při vyvrcholení a jejich těla se napínala jako luk.

„Tomuto stavu říkáme spojení. Z toho, co jsme zatím měli možnost pozorovat, se to nejvíce blíží sexuálnímu chování." Vypadala, že chce ještě něco dodat, ale zarazila se. „Délka spojení je různá. Zatím jsme stačili zjistit, že čím častěji jsou červi ve vzájemném kontaktu, tím kratší je jejich pozdrav. V současné době zde pracujeme se čtyřmi červi. Zjistili jsme, že obvykle bývá nejdelší první spojení. Rozpracováváme k tomu již několik teorií, ale žádná z nich není v takovém stádiu, abychom ji chtěli prezentovat na takovéto úrovni." Zadívala se dolu a řekla. „Aha, zdá se, že již skončili."

Štístko a Tiny se mezitím vymotávali ze svého objetí. Kroutili se a hvízdali, převalili se na stranu, zachrčeli a konečně se oddělili.

Fletcherová otevřela průchod do Tinyho cely a menší z červů do ní poslušně vklouzl. Pak poznamenala: „Jak už jsem jednou říkala, červi nejsou ochočení. Poměrně ochotně však spolupracují, ale spíše se kloníme k názoru, že si prostě jen rychle osvojují obvyklé schéma našich pokusů. I kotě dokáže po čase rozpoznat, že právě lednička je tím, co skrývá mléko."

Fletcherová se podívala, jestli už je průchod volný, a pak za Tinym zasunula panel. Štístko nyní byla v komoře sama. Netrpělivě škubala rukama — úplně ve stejném gestu jako Tiny, když jsem tu byl poprvé. Obrovský červ přešel k panelu, který skrýval hlavolam s králíkem, a čekal.

„Všimněte si, co teď Štístko dělá," řekla Fletcherová. „Pokaždé, když měníme zadání problému, měníme i panel, za kterým je skryt. Štístko již teď přesně ví, kde se hlavolam objeví."

Červ se zadíval nahoru na sklo a vydal ostrý pisklavý zvuk. V obecenstvu se ozval smích. „Zřetelnější popohnání jsem v životě neslyšel," ozval se kdosi z přítomných. Štístko svůj výkřik ještě jednou zopakovala a otočila se dychtivě k panelu.

„Vidíte nyní jasný důkaz toho," ozvala se Fletcherová, „že se červi nejen naučili při testech spolupracovat, ale dokonce si je oblíbili."

Poté panel před Štístkem otevřela. Byla za ním připravena úloha, tentokrát se skvrnitým černobílým králíkem, který se v kleci očividně třásl. Štístko radostně zamručela a náhle přistoupila blíže k panelu. Rozevřela ruce složené na zádech, natáhla je dopředu před oči a začala bystře manipulovat s kličkami a přepínači. Ve tvorových pohybech nebyl patrný náznak nejistoty.

Téměř okamžitě se ozval vítězný zvonek a skleněná klec se otevřela. V sále to opět zašumělo. Fletcherová vypadala spokojeně — a stejně tak i Štístko. Červ popadl králíka a nacpal si ho do tlamy. A opět následovalo vlhké křupání.

Fletcherová otevřela průchod k Štístkově cele, počkala, až červ do své klece zaleze, a zasunula za ním panel. Nakonec zatáhla oponu hlediště. Udělala kratičkou pauzu, jako by si prohlížela své poznámky, a pak přehlédla shromážděné. Vědci byli vzrušeni. Vojáci vypadali zaraženě. Obě reakce jsem velmi dobře chápal.

„Tak to tedy byla," řekla Fletcherová. „evidentní demonstrace toho, že červi jsou schopni komunikace." Pokračovala: „Ráda bych vyzdvihla význam toho, co jste tu dnes viděli. Bez této demonstrace bychom měli ty nejpádnější důvody k tomu, abychom tvrdili, že podstatná část jejich chování je instinktivní a rituální. Nyní zde máme důkaz, že jsou schopni dokázat mnohem více. Kolik, to se stále ještě pokoušíme zjistit.

S jistotou víme, že komunikace mezi dvěma exempláři — přenos informace o řešení hádanky — probíhá ve

stavu spojení. Mají-li k sobě červi vizuální a sluchový přístup, ale jsou od sebe odděleni pevnou překážkou, která znemožňuje provést spojení, přenos informací nefunguje.

Ale..." zarazila se a zřejmě hledala ta správná slova, „bohužel stále neznáme princip nebo mechanismus, jakým se přenos uskutečňuje. Intenzivně jsme analyzovali hvízdání a cvrlikání těchto tvorů — a zjistili jsme, že tyto zvuky nejsou dostatečně strukturované a modulované, aby mohly být médiem toho nejprimitivnějšího jazyka. Jejich hvízdavé výkřiky mohou být maximálně indikátory jejich emocionálních stavů. Identifikovali jsme několik výkřiků, ke kterým jsme přiřadili citové kvality typu zvědavost, zájem, radost, netrpělivost, zlost, zuřivost, nadšení a zoufalství, ale nezaznamenali jsme žádné zvuky, nebo struktury zvuků, fonémy, nebo jejich shluky, které by měli nějaký zřejmý vztah k fyzickému prostoru, který červy obklopuje.

Zkoumali jsme také eventualitu chemické komunikace. Červi mají velmi komplikovanou sadu feromonů, která reaguje na jejich emoční stavy, ale znovu, není v ní patrná žádná struktura. Navíc je šířka jejich vlnového pásma příliš úzká k tomu, aby mohl být zajištěn přenos. Stereoskopický obraz také nebudete přenášet morseovkou.

Měřili jsme radioemise červů, a zjistili jsme, že jsou vysílači s nízkou úrovní signálu. V tomto případě je sice radiové pásmo mnohem širší, ale dokázali jsme detekovat pouze statické poruchy a šumy. Možná, že jsou červi žijící na svobodě schopni radiového přenosu, ale tyto exempláře ho nevnímají. Zkoušeli jsme na ně radiové vysílání, ale jediné, čeho jsme byli schopni dosáhnout, byla nervová strnulost. Vypadalo to jako — ale zatím se neodvažujeme s jistotou tvrdit, že je to spolehlivé —jakási šílená hrůza."

Zadívala se na kohosi v zadní řadě hlediště. „Ne — počkejte se svými otázkami, prosím, ještě okamžik. Tohle možná některé z nich zodpoví. Zajímalo nás, proč červi tuto schopnost mají, když ji nepoužívají. Nejpřijatelnějším vysvětlením je to, že se jedná o vedlejší produkt strukturace jejich nervového systému a že je to ten nejposlednější evoluční krok a je ještě brzy odhadovat, zda to bude pro tyto tvory výhoda či nevýhoda. Chtorrané před námi mají půl miliardový náskok, ale to neznamená, že se jejich evoluce zastavila. Naopak, s největší pravděpodobností nyní jejich ekosystém sledujeme ve stavu naprostého chaosu ve snaze zoufale se přizpůsobit místním podmínkám.

Ale to jsem odbočila od tématu — mechanismus jejich komunikace. Všimli jsme si, že každou komunikaci zahajují tím, že se jistým způsobem dotýkají svými tykadly. Nevíme sice, co to přesně znamená, ale podařilo se nám zaznamenat elektrické impulzy na tykadlech těchto tvorů a vysledovali v nich jakousi strukturu. A znovu, nejedná se o komunikační vzorec. Impulzy jsou příliš rytmické a málo variované. Záznam je velice podobný alfa vlně.

Ale o tom, že při spojení komunikace probíhá, nepochybujeme. Připojili jsme k oběma zvířatům senzory a zjistili jsme, že při celém aktu jejich těla synchronizované krouží. V okamžiku, kdy této synchronizace dosáhnou, strnou v nehybné pozici. Mezi naše nejpropracovanější hypotézy patří ta, která říká, že jejich komunikace je multikanálová. Hvízdavé zvuky mohou znázorňovat kontext přenášené informace. Radiový šum může obsahovat nějaké modulace, které jsme neobjevili. Význam mohou mít i jejich gesta a samozřejmě také variace feromonů. Ještě nevíme."

Jeden z přítomných vědců zvedl ruku. „Jestliže by se vám podařilo identifikovat kanál jejich komunikace, dokázali byste ho nějakým způsobem blokovat?"

Fletcherová pokrčila rameny. „Možná. Podle toho, jaký kanál to bude. A to je právě náš aktuální problém. Odpověď na vaši otázku je ještě v nedohlednu."

„Můžete nám říci hrubý časový odhad?" zeptal se nějaký vojenský poradce.

„To nemohu," odpověděla Fletcherová.

Poté se ozval generál se silným jižanským přízvukem. „Bylo nám řečeno, doktorko Fletcherová, že se dnes chystáte zveřejnit informaci, která je velmi důležitá z vojenského hlediska. Tohle je ta informace? Červi se spolu mohou domlouvat?"

„Ano, generále, to byl záměr celé demonstrace." Klidně se mu dívala do očí. „Ještě nějaký dotaz?"

„Ehm, promiňte, doktorko, ale dal bych přednost něčemu skutečně vojensky významnému. Třeba nové zbrani."

To neměl říkat. Fletcherové najednou rozzlobeně zasvítily oči. „Generále," řekla a dívala se přímo na něj, „vím, že jste sem přišel pro odpovědi na své otázky. Velice ráda bych vám je dala. V této chvíli vám však tato sekce může nabídnout pouze informace o nepříteli. Bohužel je tu stále mnoho věcí, které o červech nevíme, a než si budeme moci dovolit navrhovat ekologická protiopatření, budeme muset vykonat ještě hodně práce."

Zvýšila hlas, aby ji uslyšeli i v zadních řadách. „Poslouchejte. Důvodem našich demonstrací je dávat vám lepší představu o tom, proti čemu stojíte." Pak se znovu zaměřila na generála. „Nemohu o sobě tvrdit, že bych měla přehled o vojenských záležitostech. Jsem vědec. Ale žádala jsem vás, abyste sem přišel, protože jsem si myslela, že by pro vás mohlo být užitečné vědět, že váš nepřítel je schopen velice účinného informačního přenosu. Je velice pravděpodobné, že červi rozšíří zprávu o našem postupu stejně rychle, jako my rozšíříme informace o nich."

Generál se široce usmál. Vstal a gentlemansky se uklonil. „Madam," řekl s náznakem přehnané uctivosti, „byl jsem veden k tomu, abych se nikdy nepřel s ženou. A proto vše, co jste řekla, přijmu tak jak to je. Jsem si jist, že všechna práce, kterou tu děláte je velice důležitá pro válečné úsilí. Chtěl jsem jen vidět něco bezprostřednějšího, něco použitelnějšího pro naše potřeby. Ale jestli už nemáte, co byste nám ukázala, děkujeme za váš čas, ale budeme se muset vrátit zpět k naší práci..." Ten muž byl vlezlý. Proměnil celou její demonstraci ve vodu. Zdvořile se uklonil a vykročil k východu. Rychle ho následovali jeho poradci — a stejně tak další muži a ženy v uniformách. Někteří z těch v bílých pláštích si pomysleli, že je konec a tak zamířili k postranním vchodům.

Dr. Fletcherová vypadala rozzlobeně a znechuceně. „Nemáte-li již žádné otázky..." začala, ale nikdo ji už neposlouchal. Většina posluchačů již vycházela dveřmi pryč.

Doktorka vypnula ovládací panel před sebou, zhluboka se nadechla a řekla: „Do prdele!"

Otázka: Jak se říká chtorranským nedonošencům?
Odpověď: Hladová krysa na provázku.
---

40. Propojení

„Lidský mozek je jediný počítač na světě vyrobený z masa."
—SOLOMON SHORT

Duke mi jednou velmi zajímavě polichotil.

Takhle jednou po akci, následném výslechu a po posezení u piva s ostatními, jsme spolu odešli do kanceláře, abychom si spolu dali 'panáka'.

Po akci Duke většinou moc nemluvil, prostě tam jen tak seděl a usrkával. Tentokrát ale vypadal, že má něco na srdci, a tak jsem si skleničku šetřil a vyčkával.

Otočil si židli proti oknu a položil si nohy na registrační skříňku. Tiskl si skleničku k čelu, jako by ho bolela hlava, a ulevoval si chladivým ledem.

„Víš," ozval se najednou, „dnes odpoledne ses mi opravdu líbil."

„Eh — dík. Ale co jsem udělal?"

„Amy Burrellová."

„Hm," řekl jsem. „Jo." Byl jsem zvědav, jestli o tom bude chtít ještě vědět.

„Udělals to dobře," řekl Duke. Sundal si skleničku z čela a podíval se na mě.

Pokrčil jsem rameny. „Když myslíš."

„Jo, myslím. Neměls na vybranou. Věděl jsi celý měsíce, že je slabinou ve družstvu. Poznal jsem to z tvejch plánů akcí. Dnes odpoledne to bylo jasný. Udělal jsi cos musel."

„Ale pořád mám z toho, že jsem jí musel praštit, špatnej pocit."

„Kdybys to neudělal, bylo by to příště ještě horší. Nebo by to byl někdo jinej. Myslíš, že bys mohl poslat k zemi Josého Morena?"

„Ani náhodou."

„No, takhle to nebudeš mít asi nikdy zapotřebí," řekl Duke. „Určitě ne teď. Po dnešku."

„To taky doufám," řekl jsem. Zavrtěl jsem hlavou. „Ale pořád vidím, jak se tvářila..."

„Myslíš slzy? To je zbraň, kterou používá na chlapy. Na důstojníky ale tyhle blbinky nezabíraj."

„Ne, myslím, když jsem ji zvedl na nohy a strčil do kopule. Kdyby měla místo kamery zbraň, tak už dávno nejsem mezi živýma."

„To je přesně ten důvod, proč má kameru a ne pušku. S ní se jí nedá věřit." Usrkl zadumaně ze své Skleničky a dodal: „Dovol, abych ti řekl něco o integritě, Jime. Je jako balón. Nejde o to, z jak kvalitní je gumy, vzduch vždycky uteče nějakou dírou."

„Hm... pravda," řekl jsem. Stále jsem nevěděl, kam tím míří.

„Integrita znamená vzduchotěsnost. Žádné trhliny, žádné díry. Sto procent."

„No, a ty se mi snažíš říct..."

„Že to, cos udělal, bylo správný. Zacpal jsi díru. Byla to dobrá lekce pro ostatní. Ukázal jsi jim, že nemají na vybranou, musí dělat svoji práci. Příště bude tvůj tým mnohem kompaktnější. Uvidíš ten rozdíl."

„Dík," řekl jsem a myslel jsem to vážně. „Ale popravdě řečeno jsem to udělal bez přemejšlení. Prostě mě nasralo její věčný kňourání."

Duke ke mně pozvedl sklenici: „Přesně tak. A tys jí na to dal tu nejlepší odpověď. Gratuluju. Vzdávám ti poctu." A napil se na moje zdraví.

Zrovna dnes jsem si na to vzpomněl. Napadlo mě, jaký hold by mi Duke vzdal, kdybych praštil generála.

No...

Přemýšlet o tom můžu, ne?

Vydal jsem se dopředu k Fletcherové a řekl: „Jak se máte?"

Fletcherová zvedla hlavu a unaveně se usmála. „Jde to, a vy?"

Šel jsem přímo k věci. „Mám na vás otázku."

„Odpověď pravděpodobně zní: 'Nevím.' O co jde?"

„Vaše přednáška byla působivá, až na toho generála, nevím jak se jmenuje."

„Generál Poole."

„Tohle že byl generál Poole? Nevěděl jsem, že mají takovej nedostatek generálů."

Fletcherová se neznatelně usmála. „Jaká je ta vaše otázka, Jamesi?"

„No, vzpomněl jsem si na něco, co jste předtím říkala o červí srsti. Řekla jste, že to není srst."

„Správně. Jde o živočichy zvané osteny, kteří fungují jako nervová zakončení."

„Uh-hm, právě o to jde. Když jsou dva červi ve spojení, nemohli by být v kontaktu právě těmito nervovými zakončeními?"

Přikývla: „To zcela jistě jsou."

„No... a nemohl by právě tohle být ten váš hledaný mechanismus? Třeba že jeden druhému předává přímo

nervové impulzy."

Zvedla obočí. „Myslíte?"

„Moc se vám ten nápad nezamlouvá, že?"

„Ve skutečnosti," připustila Fletcherová, „se mi tahle idea líbí moc. Spoustu věcí by vysvětlovala."

„Ale?"

„Ano, ale," souhlasila, „to byla první věc, kterou jsme testovali, když jsme začali dávat Tinyho se Štístkem dohromady. Byla to jedna z prvních hypotéz, kterou jsme museli zamítnout. Stále jsme proti ní nacházeli spoustu argumentů. Až příliš mnoho."

„Skutečně?"

„Skutečně." Podívala se na hodinky. „Dobrá, řeknu vám to v krátkosti. Tohle zatím víme. Většina chtorranských symbiotů jsou citlivými receptory jednoho typu. Podařilo se nám rozlišit na sedmnáct různých typů ostenů — a každý z nich je citlivý na jiné podněty. Každý z těchto typů lze ještě dále dělit na další kategorie podle odstínu, délky a specializace či funkce. Dosud jsme identifikovali na pět set různých podkategorií nervových vláken. Předpokládáme, že funkce jednotlivých typů nervových vláken se značně překrývají, ale k nezbytnému výzkumu nám bohužel chybí lidi.

Většina těchto nervových vláken slouží jako smyslové receptory určitého typu: teplotní, pachové, chuťové, dotekové, a dokonce i takové, které dokáží identifikovat světlo a barvy. Někteří ze symbiotů také fungují jako 'dráždivé nervy'. Jako malé vysílače dokáží podráždit každý nerv, kterého se dotknou. Tím je také vysvětleno to, že je jejich srst na dotek tak dráždivá. Takže, ano — vypadá to jako ten nejlepší mechanismus pro komunikaci. Můžete blahopřát k tomu, jak výbornou možnost jste vypozoroval. Jenže teď přijdou špatné zprávy. Asi by to nefungovalo. Chcete minutku, aby vám to došlo samotnému?"

Zamyslel jsem se. „Je problém ve vlastním styku?"

„Ani ne. S tím nemají problémy, sám jste to viděl při spojení. Dotýkají se nejméně dvaceti procenty povrchu těla. Ale jste na stopě. Problém je s propojením."

„Co?"

„Když spojíte jeden počítač s druhým, kolik linek musíte propojit?"

„No, jen jednu — aha, už vás chápu. V jednom standartním kabelu je tisíc dvacetčtyři samostatných frekvenčních kanálů."

„Správně. Teď si představte, že nepracujete se světlem, ale s dráty a máte je všechny propojit ručně — a přitom nevíte, který kam patří. Jakou máte šanci, že propojíte všechny ty dráty správně?"

„Žádnou, a ani to ne," řekl jsem. „Existují miliardy špatných a jen jedno správné řešení."

„Vyřešit tenhle problém," řekla, „by trvalo déle, než kolik času zbývá tomuhle vesmíru. No, a teď odhadněte své možnosti, a to ještě máte proti dvěma červům, kteří se snaží o přímý kontakt nervů proti nervu, výhodu. Ale nespoléhejte se na mě," dodala. „Spusťte si simulaci na nejbližším terminálu."

„Ne, to je v pořádku. Spolehnu se na vás. Ale nemohou mít červi jakési vnitřní dekódování?"

„Také jsme to zvažovali," řekla Fletcherová. „Máme zde dva spolupracovníky z Minského nadace, kteří se právě tímto problémem zabývají. Říkají, že by snad bylo možné v případě, že by prakticky celé jejich tělo tvořil mozek a na ostatní by mnoho nezbylo. Dosud se jim tuto teorii avšak nepodařilo prokázat. Už jste měl příležitost si prohlédnout náš fotoizotomograf?"

„Viděl jsem jeho demonstraci, ale ještě jsem se tu neměl čas pořádně porozhlédnout." Fotoizomotograf byla trojrozměrná mapa. Nebylo těžké ji udělat. Zmrzlý červ se nařeže na tenounké kousky a všechny se oboustranně nafotí. Obrázky se uloží do počítače, který je převede do trojrozměrné mapy, se kterou se dá vizuálně pracovat. Nyní lze zkoumat kteroukoli část červího těla, jak vnitřní tak vnější, z jakéhokoli úhlu. Pomocí pákového ovladače je možné procházet červím tělem, sledovat cesty krevních řečišť, nervů a dalších orgánů. Většina orgánů, které jsme dosud sledovali spadala do kategorie 'neznámých orgánů'... Uvnitř červího těla byly orgány, které neměly žádnou zjevnou funkci. Jednalo se snad o nějaké evoluční pozůstatky, podobně jako lidský apendix? Nebo jde o něco trochu jiného, o jakési biologické rezervy, které čekají na svou aktivaci?

„Dám vám laboratorní čas, jestli chcete," řekla Fletcherová. „Když se vám podaří prokázat, že mají tak nepředstavitelné schopnosti, že dokáží zvládnout takové dekódování, tak si nahá zatančím s velkým růžovým červem."

„To jste si tak jistá?"

„Ano, jsem."

„Hm," řekl jsem, „to ale nabízí další otázku."

Znovu se podívala na hodinky. „Raději by ale měla být stručná."

„Když tedy neslouží komunikaci, tak na co ty jejich dráždivé nervy jsou?"

Fletcherová se usmála. „Stimulace. Velmi intenzivní stimulace. Zřejmě silně sexuální. Komunikace je pro ně jakési velké objetí. Hustota nervových zakončení spolu s dráždivými nervy z toho musí učinit velice intenzivní zážitek. Vždyť jste viděl, v jakém napětí jsou při samotném 'vyvrcholení', že?"

Přikývl jsem, ale nedokázal jsem se nezeptat: „To, co mi teď říkáte, je teorie, nebo fakt?"

Přes tvář se jí mihl stín nelibosti. Okamžitě jsem své otázky litoval. Připomínala otázku, kterou by se mohl zeptat generál Poole. Ale Dr. Fletcherová to přešla mlčením. „Je to extrapolace" opravila mě. „V naší ekologii platí, že čím je živočich dokonalejší, tím intenzivnější jsou jeho sexuální prožitky. A platí to i o rituálech a o mechanismu komunikace. Lidé jsou tím nejlepším příkladem. Červi však mohou být dobrých půl miliardy let před čímkoli, co se vyvinulo na této planetě, i když to neznamená, že by museli být nutně inteligentnější. Vyplývají z toho ale některé požadavky na povahu jejich adaptace. Kdo ví? Červi můžou být tím, v co se vyvinou naše pozemské žížaly. Měl byste

vědět, že reprodukce nejen podporuje evoluci, ale také na základě výběru zvyšuje sexualitu druhu."

Usmál jsem se. „Dobře, připouštím."

Znovu se podívala na hodinky, zatvářila se naštvaně, ale neodešla — zatím ne. „Poslouchejte, Jamesi," řekla mi. „Pokládáte správné otázky. Kdybyste se ptal dál těmito otázkami, tak byste zřejmě kopíroval celou cestu, kterou jsme ve svém výzkumu v posledních osmnácti měsících učinili. Teď jsme se ale zarazili na jejich komunikaci — a já mám takový nepříjemný pocit, že přehlížíme něco velmi důležitého, a přitom tak jasného, že to vidí i nějaký důstojník." Věnovala mi zamyšlený úsměv. „Přišel jste snad na něco?"

„No..." začal jsem opatrně, „máte pravdu. Em... viděla jste ty nahrávky, které jsme přivezli, že? Ty z helikoptéry."

„Ano, viděla jsem je."

„Nevšimla jste si něčeho zvláštního na chlupáčích a na tom jejich tanečku?"

„Myslíte, jestli mi to nepřipomínalo stádo ze San Franciska?"

„Pak jste si toho všimla také."

Řekla: „Je v tom zřejmá shoda."

„Myslím, že je to mnohem víc. A právě vy jste mě na to přivedla. Vzpomínáte si, jak jste nazvala jev jejich shlukování? Nazvala jste ho proces přijímání."

„A jde ještě o daleko komplexnější problém," doplnila mě Fletcherová, „je to ten nejzákladnější postup, kterým rozmělňují svoji identitu. Je to lepidlo, které drží členy stáda pohromadě."

„Ano, jistě — ale pro někoho, kdo členem není, je to trošičku něco jiného. Je to... pozvání."

„No, dobře, ale co...?" Najednou jí to došlo. Překvapeně si mě prohlížela. „Chlupáči?"

„Uh-hm. Přesně tak. Myslím, že jejich tanec byl výzvou pro mě a plukovníka Tirelliovou, abychom vyšli ven a přidali se k nim!"

Na její tváři setrvával zamyšlený výraz. „Počkejte chvilku." Odepnula si od pasu telefon a vyťukala číslo. „Jerry? Fletch. Přijdu později. Zvládneš to...?" Chvíli poslouchala. „Ach, dobře. Dobře. Díky." Zaklapla telefon a připjala ho znovu k opasku. „Dobře, zřejmě jste již o tom přemýšlel. Řekněte mi zbytek."

„No, když jsem byl v nemocnici, hodně jsem četl. Vyhledal jsem si eseje doktora Foremana o komunikaci." Při vyslovení jeho jména se zamračila. „Je na tom něco špatného?" zeptal jsem se. „Myslel jsem, že jste byla jeho studentkou. Jednou jste mi vyprávěla, že jste dělala jeho modální trénink."

„Ano, dělala — a hodně jsem si z toho vzala — ale... nelíbí se mi, co z něho vzešlo. Nelíbí se mi — ale to je přece jedno. Pokračujte v tom, co jste říkal."

„No... jádrem jeho práce se zdá být přesvědčení, že lidé velice zřídka zažívají skutečnou komunikaci. Většina z nás vlastně ani neví, co to skutečná komunikace vůbec je. Když se podíváte do výkladového slovníku, zjistíte, že komunikace je definovaná jako výměna smluvených symbolů. Foreman však tvrdí, že je to nepřesný výklad. Jde dokonce tak daleko, že demonstruje —"

„Znám tyto eseje," přerušila mě Fletcherová. „Nemusíte je celé rekapitulovat."

„Dobře, Foreman tedy tvrdí, že za opravdovou komunikací je ve skutečnosti pouze výměna zkušeností. Kdybych dokázal vyndat z mé hlavy své pocity a nalít je do hlavy vám, byla by to ta pravá komunikace. Dále tvrdí, že kdybychom dokázali takovouto komunikaci zvládnout, změnilo by se naše vnímání sama sebe, vesmíru a všeho ostatního. Rasa, která by takto komunikovala, by se podobala bohům. A právě proto jsem si vzpomněl na červy."

Fletcherová přikývla a řekla, „I tenhle tunel jsme zkoumali, ale nic jsem tam zatím nenašli. Ale pokračujte."

„No, to byla moje první myšlenka. Věc, která mě skutečně zvedla z křesla, byl Foremanovy postřehy o jazyku. Řekl, že jazyk je pro zprostředkování skutečnosti velmi neefektivní. Jazyk je pouze souborem pojmů, takže je báječný pro popis hmotného vesmíru — tedy toho, co lze měřit a testovat, jako třeba vlnová délka světla, teplota vody a tak dál. Ale naopak je totálně nedostatečný k popisu empirické skutečnosti — tedy světa individuálního vnímání. Mám na mysli třeba, zkuste popsat, jak vypadá láska? Jazyk dokáže maximálně evokovat vlastní zkušenost. To, co lidé tak dobře ovládají, je spíše svědectvím jejich uvěznění v jazyce, než důkazem jejich schopnosti jednat.

Tvrdí, že před vlastní výměnou zkušenosti musí nutně nastat komunikační vztah. Říkáte tomu spojení — že? No to je právě to, co se děje při shromažďování stáda. Vztah? To je ochota být spolu. A o to jde také při shromáždění chlupáčů, věřím tomu." Dychtivě jsem sledoval její tvář. „Co tomu říkáte?"

Pomalu řekla, „No, myslím... že jste udělal kus práce." Chytla mě za paži. „Pojďte, trochu se projdeme. Zvu vás na kávu. Skutečnou kávu. V mé kanceláři."

„Eh... jistě." Byl jsem trochu zmatený. Na vědecké otázky většinou odpovídala okamžitě.

Než se káva uvařila, trochu jsme si povídali. „Pamatujete se na ta vejce, která jste tehdy přivezl do Denveru, ta, ze kterých se vylíhly mnohonožky?"

„Ano?"

„Nechali jsme je naživu, protože to byly jediné mnohonožky s červenými břichy, které jsme kdy viděli — tedy až do nedávná. Chcete mléko? Promiňte, ale cukr nemám. Možná by vás mohlo zajímat, že ty s červenými břichy nejsou tak žravé jako jejich příbuzné s černými břichy. Rostou také trochu pomaleji. A také — přijmete-li nezdokumentovaný názor — mám za to, že jsou mnohem chytřejší. Chystali jsme se udělat pár testů s bludištěm, ale nikdy jsme se k nim vtom zmatku se stěhováním nedostali. Myslím, že jsme ty vaše tři brouky vzali s sebou, musela bych se ale podívat. Můžete se na ně zajít mrknout." Podala mi těžký bílý hrnek.

„Možná později," řekl jsem. „Co ale říkáte mé teorii o chlupáčích?"

Sedla si proti mně. „Chutná vám káva?"

Zdvořile jsem usrkl a chystal se svoji otázku zopakovat, ale zarazil jsem se a zadíval se do hrnku. To aroma

bylo nebeské. Pořádně jsem přivoněl. „Mmmm... to je nádhera. Děkuji." Rozhodl jsem se, že budu raději mlčet a vychutnávat tu báječnou vůni.

Přes čelo Dr. Fletcherové visely prameny volných vlasů. Přičísla si je rukou dozadu a ukázala tak jak vypadá unaveně. Kolem očí se jí rýsovaly drobné vrásky. Těch posledních několik týdnů musela čelit velkému napětí. Napila se kávy a řekla: „Plánujeme novou misi, Jamesi — nahoru na sever, do stejné oblasti — speciálně proto, abychom se pokusili o kontakt s chlupáči. Domníváme se, že jsme v nich našli další vývojový stupeň — ale nejsme si zatím jisti. Kolem toho jejich kruhového tance se zvedla velká diskuse a objevily se různé teorie o tom, co by mohl znamenat. Strávili jsme spoustu času studiem vašich nahrávek." Odmlčela se, zakroužila hrnkem a opatrně se napila. „A došli jsme k podobným závěrům jako vy..."

Cítil jsem, jak můj balón splaskává. „Takže to pro vás nebyla žádná novinka, co?"

Zavrtěla hlavou. „Ne, nebyla. Ale ta myšlenka o tom, že jejich tanec byl pro vás pozváním — to je velmi zajímavé. To nás nenapadlo." Studovala můj obličej.

Vzdychl jsem a díval se do klína. Nervózně jsem roloval hrnek v dlaních. „Snažíte se mě chlácholit, že?"

„To vůbec ne. Důležité je, že jste si nejen povšiml té podobnosti, ale zároveň jste provedl příslušný výzkum — a přišel jste se zatraceně dobrou hypotézou. Dává to víc smyslu, než si možná sám uvědomujete." Pak se zamyšleně poškrabala na hlavě. „Myslím, že bych vám měla nabídnout kšeft, Jamesi."

„Kšeft?"

„Mm-hm," přikývla. „Potřebujeme pro tu akci specialistu. Myslím, že byste mohl být vhodným člověkem."

Otázka: Jak Chtorrané říkají dětským pokojům v nemocnici?
Odpověď: Horké toasty.
---

41. Komunikační propast

„Na košík s kraby nepotřebujete víko.
Když se totiž některý z nich pokusí vylézt nahoru,
ostatní ho zase stáhnou zpátky."
—SOLOMON SHORT

V místnosti sedělo okolo mohutného leštěného konferenčního stolu osm lidí. Znal jsem plukovníka Tirelliovou, plukovníka Andersona, Jerryho Larsona, Dr. Zymphovou a Dr. Fletcherovou. Generála Poola obklopovali dva jeho poradci. Ta trojka vypadala lákavě jak papriky v bufetu.

„Na základě vašeho videa," říkala Dr. Zymphová, „můžeme předpokládat, že by komunikace s chlupáči nebo s červy mohla být opravdu reálná." Stále vypadala jako řidič náklaďáku — byla to podsaditá žena s výrazem buldoka s několika podbradky. Možná, že jí od doby, co jsem ji viděl naposledy v Denveru, přibyly šediny, ale hlas zněl stále stejně hrubě a ochraptěle. „Podařilo se nám zaznamenat přes sto čtyřicet různých kontaktů mezi živočichy, kterým říkáme 'chlupáči' a dalších osmdesát sedm interakcí mezi chlupáči a červy."

„A na základě těchto skutečností hledáte člověka, kterého byste mezi ně vyslali. Je to tak?" zeptal jsem se.

„Tento specialista bude mít veškerou dostupnou ochranu," zabručel generál Poole. „Budete mít za sebou dvě kompletní jednotky."

„Ale... v podstatě vám jde o to, abych vystoupil z helikoptéry, šel k prvnímu chlupáči, kterého uvidím a potřásl si s ním rukou, je to tak?"

Dr. Zymphová to potvrdila. „Chceme postavit tváří v tvář člověka a chlupáče a zjistit, co se bude dít."

„A když mě nesežerou, tak budete vědět, že mohou v klidu vyjít opravdoví vědci a dát se s nimi do řeči, že?" řekl jsem.

„Ne tak zcela, ale..."

„A co tedy?" přerušil jsem ji. „Chcete mě tam vystrčit jako nějakýho hejla — to je to, co tu plánujete."

„Poručíku," řekl varovně generál.

„Promiňte, pane. Ale zdá se mi vhodná doba, abych řekl, co si o celé věci myslím. Tohle nepůjde. Alespoň ne způsobem, který jste tu předestřeli. Vím, že jsem jen poručík, ale mám největší zkušenosti s chlupáči a červy — tváří v tvář — ze všech přítomných. Jsem tedy expert."

„Přesně tak," řekl generál Poole. „A proto jste pro úspěch celé akce nepostradatelný. Chceme zúročit vaše zkušenosti." Nasadil svůj syntetický úsměv.

„Jestli je to skutečně tak, generále, tak mě zcela jistě vyslechnete. Už jsem slyšel spoustu podobných skvělých doporučení, které přišly z Denveru a nevím ještě odkud, o tom, jak se chovat k červům. Některé byly... zajímavé. Hodně jich bylo nebezpečných. Pár jich bylo pěkně pitomých. Ale téměř vždycky byl potřeba nějaký moula, jako jsem já, aby vylezl ven a nasadil krk za cizí teorii. Když se akce nepovede, neztratíte nic než tvář. A ten trouba, který vám věřil, se ocitne v žaludku obrovskýho růžovýho 'Otesánka' s chlupama."

„Tím chcete říct..."

„...že jestli má někdo strčit hlavu do lví tlamy, tak by měl mít možnost vybrat si toho svýho lva."

Dr. Zymphová si odkašlala. Všichni se na ni podívali. „Mám dojem, že celou situaci trošku dramatizujete,

poručíku..."

„Ne, ani náhodou! Já jsem zmrazil tři červy, než se přišlo na to, že je to pitomost. A tohle je ještě větší nesmysl. Vím, že jsem tu dost nepopulární, ale nemohli byste si vymyslet něco méně okatého?"

„Už jste skončil?" zeptala se.

„Prozatím. Až přijdu na něco dalšího," zavrčel jsem, „znovu vás přeruším."

Generál Poole tiše řekl. „Poručíku! Kdykoli velmi rád uznám zásluhy, které má jednotka Strýčka Iry — ale nezapomínejte prosím, že jste stále součástí armády strýčka Sama. Když jste skládal přísahu, stvrdil jste svým podpisem, že jste ochoten položit život, bude-li to nutné." Věnoval mi jeden ze svých pověstných hrozivých pohledů.

Oplatil jsem mu vzdorovitým pohledem. „Podepsal jsem přísahu, ne sebevražedný pakt, pane."

„Já mluvím o službě a odpovědnosti, poručíku."

„Slyším vás, pane. Ale kdybych se chtěl bavit o službě a odpovědnosti, tak bych se dal k nějaké sektě a následoval svého vůdce."

„Má to být vaše odpověď? Tak tedy nakonec tuto příležitost odmítáte?"

„Naopak, pane. O tuto příležitost velice stojím, ale jestli to mám být já, kdo vyleze z helikoptéry a řekne těm plyšákům a žížalám nazdar a při tom bude vyzbrojen pouze svými zářivými úsměvy a brilantní osobností, tak je nezbytné, abych si ověřil, že je to skutečně proveditelné."

Generál Poole se znechuceně rozhlédl. „Tohle dohadování nikam nevede. Koho máme dalšího? Nejlíp nějakýho pořádnýho chlapa."

„Nikoho kvalifikovaného," řekla Dr. Fletcherová. „Jestli McCarthy nepůjde, tak to budu muset být já nebo tady Jerry..."

„To nepřipadá v úvahu," řekla Zymphová.

Pak se ozvala Lizard: „Promiňte — ale měla jsem možnost vidět McCarthyho v akci. Není ani zbabělec ani idiot. Ráda bych si poslechla, co nám chce říct."

Poole ji zpražil pohledem...

„Generále," řekl plukovník Danny Anderson, „já také."

Generál zabodl své oči do mě. „Dobrá... jestli máte ještě něco, co byste nám chtěl říct, poručíku, posloucháme."

„Pane, jsem v nevýhodě. Znám tenhle návrh teprve půl hodiny, tedy právě tolik, abych poznal, že má vážné trhliny. Omlouvám se tomu, kdo to sepsal." Jerry Larson se tvářil ponuře. Pokračoval jsem v krasojízdě. „Ale myslím, že nevzal dostatečně do úvahy s kým, nebo s čím zde máme tu čest."

Larson zvedl ruku. „Jestli mohu..." Generál Poole přikývl a Larson pokračoval: „S tím nesouhlasím! Tento návrh naopak zcela zásadně bere do úvahy toho, s kým, nebo s čím se zde zabýváme." Otevřel si složku, kterou měl před sebou a otočil ji ke mě, abych viděl. „Víme, jak mohou být červi nebezpeční. Proto bude v akci dostatečná palebná síla..."

„A to je první chyba," řekl jsem. „Připravil jste celou akci jako vojenskou. Chcete poslat muže a stroje do oblasti největšího zamoření, a čekat kdo vás přijde pozdravit. Červi nemají z našich helikoptér ten nejlepší pocit. Rozsévají z nebe smrt. Chcete-li se plyšákům či červům dostat na dohled, musíte celou akci odzbrojit. Bude třeba vysadit celý tým na zem a s veškerou technikou rychle vypadnout — nebo ji pořádně schovat. A také schovat vše, co připomíná zbraň. Nebo nebrat vůbec žádné zbraně.

Co když jsou králíci a červi nadaní telepatií, nebo jsou vybaveni jinými způsoby, jak vycítit nepřátelské pocity? Jsme ztraceni dřív, než vůbec začneme."

Generál Poole se zadíval na Dr. Zymphovou. „Je to možné?"

Dr. Zymphová si zamyšleně skousla ret. „Řekněme, že by to pravda být mohla."

Generál Poole dal najevo svoji nelibost s její odpovědí. „Mohla byste to trochu upřesnit, prosím?"

„Ano, jistě. Tato informace ještě nebyla zveřejněna, protože stále nevíme, jak ji vědecky vysvětlit, ale je tu jistý druh komunikace mezi červy, který nedokážeme objasnit. Věřím, že jste si nenechal ujít přednášku Dr. Fletcherové..."

Generál Poole si pohrdavě odfrkl.

„No," řekla Zymphová, „tohle by vás mohlo zajímat. V lednu tohoto roku jsme na Cumberland Plateau v Tennessee předvedli tři nové druhy zbraní proti červům. Je to docela izolovaná oblast zamoření, mohli jsme tedy velice dobře sledovat efektivitu naší operace.

Testovali jsme tři druhy biologických kapslí, dva typy plynových min a čtyři druhy bariér proti červům. Během dvou měsíců se červi naučili rozpoznat a vyhnout se plynovým minám, dokonce i zahrabaným v zemi. Naučili se nevšímat si jalovic s napuštěnými chomouty. Naučili se také likvidovat dva druhy bariér.

Pak jsme naše testy přesunuli do jiné oblasti, v západní části Kanady. Už za jeden jediný týden jsme zjistili, že červi v kanadských Skalistých horách již umí rozpoznávat naše plynové miny a neutralizovat naše bariéry. Nedotkli se jediné vypuštěné jalovice. Vzali si dva poníky s napuštěnými chomouty a pak už nic. Když jsme se vrátili do Tennessee, tamní červi si poníků ani nevšimli. Naučili se poznávat biologické chomouty a předali tu informaci dál. Nazval byste to jinak, než zatraceně dobrá inteligence, generále?"

Generál Poole se zamračil a já měl sto chutí doktorku Zymphovou políbit.

Rychle jsem řekl: „Takže jde o to, že si nemůžeme dovolit brát s sebou cokoli, co může být identifikováno jako vojenský materiál. To za prvé. Druhou chybou je —"

„Počkejte. Ještě pořád jsem nestrávil tu první," řekl generál Poole a zamračil se na mě. „Nejdřív mě řeknete, že jde o váš krk a pak klidně tvrdíte, že nechcete žádnou ochranu —"

„Nechci aby byla vidět," řekl jsem. „To je druhý problém. Tento návrh vyslovuje příliš mnoho domněnek o chování červů a králíků, a já se nedomnívám, že bychom při našem kontaktu neměli podle tohoto návodu postupovat. Smysl by měl pouze v případě, že bychom se pokoušeli vejít ve styk s nějakou člověku podobnou rasou. V tomto případě to nedává smysl."

„Promiňte, poručíku," generál Poole vypadal naštvaně. „Přišel jste o mou podporu. Ten návrh chápu zcela jasně. Nejprve něco sepište a pak hovořte."

Vztek ze mě musel přímo čišet, protože se ke mě Dr. Fletcherová naklonila a smířlivě se dotkla mé paže. „Mám dojem, že se poručík McCarthy snaží naznačit, že si nemůžeme být jisti vzájemným vztahem červů a chlupáčů. Je zřejmé, že jsme svědky jakéhosi partnerství, které tato planeta nezná, protože k němu v našem evolučním kalendáři ještě nenastal čas.

Během našich laboratorních experimentů jsme sice byli schopni červy trénovat, ale bohužel s nimi nedokážeme mluvit. To napovídá, že zde pracujeme s neinteligentními tvory. Rubem tohoto argumentuje však možnost, že se jedná zatím o nedospělé či divoce žijící jedince. Proto zde jsou jen malé vyhlídky k navázání komunikace, stejně jako by tomu bylo u tříletých dětí nebo malých vlčat. Tento výzkumný problém je stále ještě otevřený.

A co se týče chlupáčů — tedy... videonahrávky, které pořídil poručík McCarthy dokazují, že mají na červy velký vliv, snad je i ovládají. Je pro nás nezbytně nutné zjistit povahu jejich partnerství, a pokud to bude v lidských silách, navázat podobný vztah s červy. Tohle je hlavní cíl naší akce. Poručík McCarthy připomíná, že chlupáči a červi mají zřejmě vlastní metody a cíle, které mohou být zcela mimo dosah našich možností anticipace. Na to musíme při našem plánování myslet. Musíme být flexibilní."

Generál Poole se rozhlédl po ostatních. Zamyšleně si mnul bradu. Čekali jsme, co řekne. Konečně se obrátil k doktorce Fletcherové. „A najednou mluvíte zcela jasně," řekl.

Dr. Fletcherová dokázala skrýt svoji zlost mnohem lépe než já. Řekla jen: „Generále, ale vždyť říkám to samé již do začátku."

Generál Poole zavrtěl hlavou a rozhlédl se kolem stolu. „Když jsem vcházel do téhle místnosti, myslel jsem si, že je tato operace již připravená a domluvíme se jen, kdy vyrazíme, ale čím déle vás nechám mluvit, tím víc se nestačím divit."

Dr. Zymphová vypadala, že ho chce přerušit, ale generál zvedl ruku, aby ji zadržel.

„Ne, teď mluvím já. Hodnost má stále ještě jistá privilegia. Vy všichni tady jste tou nejzmatenější operací v celé téhle válce. Dám vám tedy to, co potřebujete, ale takhle se s vámi pracovat nedá. Vždyť vy tady ani nevíte, co chcete. Nejdřív chcete vojenské krytí a pak zase ne. Příště mi budete tvrdit, že tady poručík bude muset s těma plyšákama tancovat nahatej..."

„Ale to není vůbec špatný nápad," řekl jsem tiše.

Generál mě zaslechl a šlehl po mě zničujícím pohledem. „Než se hneme dál, chci vidět, že jste jednotní v tom co chcete dělat a jak to chcete dělat. Teď už nechci to vaše dohadování ani slyšet. Čeká mě spousta skutečné práce. Nechoďte za mnou dřív, než budete vědět, co chcete dělat. Rozumíte? Naše setkání je skončeno."

Generál vstal a kráčel ven, následován svými poradci. Lizard s Dannym Andersonem si vyměnili rychlé pohledy a jako na povel vyskočili a rozběhli se za generálem. „Generále Poole..." Lizard se na mě ani nepodívala.

Dr. Zymphová se naklonila přes stůl směrem ke mě a řekla:"Vy jste, poručíku, mnohem nebezpečnější bez zbraně v rukách." Pak vstala a odkráčela. Jerry Larson zamumlal cosi nesrozumitelného a následoval ji.

Podíval jsem se na Dr. Fletcherovou. „Takže jsem ten kšeft nedostal, co?"

Znovu se dotkla mé paže, „Jamesi... řekl jste, co jste říct musel, a já vám za to děkuji."

„Ale..."

„Ale myslím, že byste se měl na nějaký čas ztratit. Chvíli to bude ještě trvat."

Otázka: Jaký je pro Chtorrana rozdíl mezi nemluvnětem a koulí na kuželky?
Odpověď: Kuželková koule se musí osolit.

---

42. Tanjy

„NNTJVL
Neexistuje Nic Takového Jako Volná Láska."
—SOLOMON SHORT

Náměstí Jacka Londona v Oaklandu nevypadalo vůbec jako náměstí.

Možná, že to kdysi dávno náměstí bylo, ale teď to spíš připomínalo obrovský rozmáchlý oblouk obepínající skrytou lagunu. Podél pobřeží se vysoké stromy ověnčené mihotajícími se světly skláněly nad širokými trávníky lemovanými cestičkami dlážděnými růžovými cihlami. Za trávníky se táhla dlouhá řada elegantních tříposchoďových neoviktoriánských domů. Byly tam spousty drobných obchůdků a zahradních restaurací, všechno ponořené v měkkém plynovém světle. Měl jsem pocit, že jsem vkročil do jiného světa, do jakési starobylé iluze dávno zapomenuté éry. Vypadalo to tu jako v pohádce. Všechno bylo až příliš nádherné. Byly tu široké třídy pro korzující páry, stinné arkády a dokonce letní besídky. Jedinou dopravu tu tvořily ojedinělé rikšy. Přes vodu se nesla stříbřitá hudba připomínající

jemnou zvonkohru.

Zadíval jsem se na bronzovou destičku zasazenou do betonového sloupu. Byla na něm obrovská šipka ukazující přímo k zemi. Nápis na destičce hlásal: TAM JSI TY!

Pod nápisem stálo menšími písmeny PRO GERTRUDU STEINOVOU. Tohle by mě někdo zřejmě musel vysvětlit, říkal jsem si.

Hodil jsem si pušku přes rameno a vykročil jsem.

Restaurace byla až na konci pobřeží. Jmenovala se Křišťálový zámek. Byla to křiklavá napodobenina barokních lomenic a kupolí, přeplácaná ornamenty a okny z brouseného skla. Zářila jasnými světly opálové, zlatavé a červené barvy. Bylo to, jako vystřižené ze sna. Jak jsem se blížil, zaslechl jsem rozmarné tóny strunného kvarteta. Mozart? Nebyl jsem si jistý.

Uvnitř byla hala vyvedená v odstínech smaragdové a zlaté. Bylo to záměrně přeplácané, abys věděl, že se jedná o elegantní podnik. Ale také už jsem věděl, že je velmi drahý — obsluhovali zde živí číšníci.

Vrchní měl šaty jako portýr zámku čaroděje ze země Oz. Požádal mě, abych si uložil zbraň v šatně. Podíval jsem se na něj a řekl mu, že jsem ve čtyřiadvacetihodinové službě. Strojeně se uklonil a ustoupil mi z cesty. Lizard tam ještě nebyla, a tak jsem si sedl k baru. Bylo zajímavé sledovat, jak lidé reagují na červený baret Zvláštních jednotek.

Bar byl klidný a působivý. Na jeho stěnách se skvěl leštěný dub a fialkové sametové tapety. Lustry plály zlatavým leskem svíček. Zrcadla za barem byla kouřová, a tak jste nemohli sledovat, jak se opíjíte.

Čekání jsem si krátil prohlížením nápojového lístku. Našel jsem tam nápoje, o kterých jsem v životě neslyšel. Co se například mohlo skrývat za koktejlem s názvem Gumový červ? Anebo Kožený pomocník? Nebo Klempířova pomsta?

U pasu mi zapípal telefon.

Sejmul jsem ho z opasku a otevřel. „McCarthy," řekl jsem.

„Jime?" Lizardin hlas.

„Ahoj. Kde vězíš?"

„Trčím na jednom jednání." Měla rozezlený hlas. „Vyřeší se to už dnes večer."

„V kolik se odtamtud dostaneš? Počkám."

„Moc dobře to nevypadá. Právě poslali pro chlebíčky. To je na hodiny. Vypustil jsi bohužel pořádnou hromadu červů z klece. Budeme to rande muset zrušit."

Nenapadalo mě jediné zdvořilé slovo, kterým bych mohl reagovat.

„Jime...? Jsi tam?"

„Hm... jo. Právě sis vysloužila nesmírnou vděčnost párku pořádných humrů."

„Promiň, Jime, moc mě to mrzí." Vůbec to tak neznělo.

„Co zítra večer?"

„Ehm — ne, to nejde. Hele, já ti zavolám, dobře?"

„Jo... dobře."

„Moc se ti to nelíbí, co?" zeptala se. „Poznám to podle tónu tvýho hlasu."

Přiznal jsem barvu. „Jo, neskáču zrovna metr vysoko. Fakt jsem se na to moc těšil."

„Jime, už musím jít," řekla rychle. „Ale slibuju, že si to vynahradíme. Záleží mi na tom." A byla pryč.

Zůstal jsem v úžasu nad zvláštní směsí pocitů, které mě zaplavily. Byl jsem zklamaný, ale zároveň jsem se cítil báječně. Zacvakl jsem telefon a připnul ho zpátky k opasku. Zas a znovu jsem si v mysli přehrával její slova. „Slibuju, že si to vynahradíme," řekla. „Záleží mi na tom." ., Ta poslední čtyři slova mě hřála u srdce.

Jenže — co s načatým večeřemi

Se svou ukecaností.

Otočil jsem se k barmanovi a objednal jsem si Zelený sliz. Drink byl ve vysoké sklenici, zelený a ostrý. Proměnil mi kolena v rosol. Musel jsem se rychle posadit. Napadlo mě, kolik by to asi stálo, než by ze mě byla sulcovitá hromada zeleného slizu. Objednal jsem si další. Než jsem ho dostal, rozhlédl jsem se po baru.

Číňanka se zářivýma očima.

Upoutalo mě, jak se na mě dívá. Oči mi sklouzly k jejímu útlému pasu. Byla svůdně štíhlá. A její ruce — jako křehké květy orchidejí. Zadíval jsem se jí znovu do očí. Působila na mě, jakoby by věděla cosi, o čem já nemám ani ponětí.

Zvedla se a pomalu plula směrem ke mně. Srdce mi poskočilo a jednou vynechalo. Všechny pohledy mužů — a také některých žen — se za ní otočily. Měla na sobě nádherné hedvábné červené šaty. Jen způsob její chůze byl nelegální v sedmatřiceti státech. Jeden chlápek se natahoval tak, že málem spadl ze stoličky.

Zastavila se přímo přede mnou a já uvažoval, co je to za bohyni, co se na mě směje. „Mohu pro vás něco udělat?" zeptal jsem se.

Její úsměv byl najednou ještě sladší. Špičkou jazyka si navlhčila rty a řekla: „Jen mě zajímalo, jaký kalibr má ta tvoje zbraň...?" Nataženým prstíkem se dotkla hlavně.

Vyschlo mi v krku, nemohl jsem ze sebe dostat ani slovo. Zdřevěněl mi jazyk. „Uh..." řekl jsem konečně, „...no, přesně řečeno, tahle zbraň žádný kalibr nemá. Střílí jedenáctigránové jehlice, čtyři tisíce za minutu. Nezaměřuje sice tak přesně, jako dvaaosmdesátka..." Z úst mi plynula slova — zcela automaticky. Fascinoval mě její úsměv. Ani na okamžik ze mě nespustila oči. Byla okouzlující..." Ehm... cíl to úplně roztrhá, ale je to mnohem efektivnější... proti červům, myslím..."

„Máš ty nejzelenější oči," řekla zasněně.

„Skutečně?" těžce jsem polkl.

„Hmmm." Sklouzla na stoličku vedle mě. Kdosi na konci řady zaúpěl. Cítil jsem, že určitě každou chvíli omdlím, jak se mi odkrvil mozek.

Barman se k ní úslužně naklonil a pípl: „Vaše přání, madam?"

Aniž by se na robota podívala, řekla: „Dám si... Růžového motýla." Visela na mě pohledem — a já byl ochromen jejím hlasem. Lekl jsem se, jestli si neslintám na blůzu. Robot se vrátil a postavil před ní cosi růžové a ledové.

Nevěděl jsem, co mám dělat, a tak jsem se rozpačitě usmíval, a řekl: „Nezlobte se, že to říkám, ale všechny Číňanky, které jsem kdy potkal, byly neobyčejně... eh, stydlivé. Chci říct — ne tolik... otevřené. Jste si jistá, že jste Číňanka?"

„Číňanka?" Sladce zamrkala překvapením. Otevřela kabelku a vyndala z ní malé zrcátko. Podívala se na sebe a oči se jí rozšířily. „Můj bože — máš pravdu! Já jsem Číňanka!" Znovu zaklapla kabelku. „Jé," řekla nadšeně. „Číňanka. To až se dozví máma."

„Vaše matka? Aha. Ona to neví?"

Dívka se zasmála. „Jak by mohla? Chci říct — sama jsem se právě našla."

Zíral jsem na ni jako u vytržení. Její chování mě mátlo. Měl jsem pocit, že se celá skutečnost začíná rozpadat na kusy. Zmateně jsem zakoktal: „Já —eh, nevím, co se to tu děje, slečno...? Tedy možná, že je to — právě jsem se chystal —"

„Ne, počkej." Lehce se dotkla mé paže, aby mě přerušila. „Promiň, Jime."

„He?" zarazil jsem se překvapeně. „My se známe?"

Opětovala mi můj zmatený pohled se znepokojivou přímostí. „Už jsme se setkali."

Prohlížel jsem si její obličej. Byl to téměř pravidelný ovál. Měla vystouplé lícní kosti a zářivě mandlové oči. Ústa měla svůdně široká, ale ne příliš. Vlasy jí spadaly na ramena jako závoj nejjemnějšího černého hedvábí. V životě jsem ji neviděl. Určitě bych si její tvář pamatoval. Ale přece — nemohl jsem se zbavit pocitu, že tu jde ještě o něco úplně jiného. „Kdo jste?"

Usmála se: „Jsem-li Číňanka, měla bych tedy být záhadná. Víš... tajemná. Sám jsi to říkal." Její úsměv byl rozpustilý

Všechny alarmy se ve mně rozječely na poplach, ale nevěděl jsem proč. Zeptal jsem se: „Jak se jmenujete?" „Říkej mi Tanjy." „Tanjy. Je to čínské jméno?"

„Ne," řekla. „Nejsem Číňanka."

„Nejsi? Snad by si se do toho zrcátka měla podívat ještě jednou."

„Pořád ti to ještě nedošlo, že ne? Dobře, napovím ti."

Na ten nejkratší okamžik ztratila její tvář výraz a pak byla opět zpět. „Tak, už ti to došlo?"

Ukázal jsem na ni a řekl: „Co to bylo?"

„Spojila jsem se s terminálem."

Zamračil jsem se. „Snad nejsi..."

„Telepat, ano. Něco je v nepořádku?"

„Ach, ne. Prostě mi to trochu vyrazilo dech..." A pak mi to došlo...

Pobaveně řekla: „Měl by ses vidět. Vypadáš dost zajímavě, když ti něco vyrazí dech."

Stále jsem to nemohl vstřebat. Popadl jsem ji za ramena. „Ty zkurvenej hajzle!"

„Čau, Jimmy!" usmála se.

„Mělo mě to napadnout hned!" Lapal jsem po dechu jako ryba na suchu. Přesto se mi podařilo vyrazit ze sebe pár slov. „Ted! Tanjy —Theodor Andrew Nathaniel Jackson! Ty ničemo!" Lidé se po nás dívali, ale to mi bylo jedno.

Šklebila — šklebil? — se na mě. „To ani starýmu kámošovi nadáš pusu na přivítanou?"

„Dát ti pusu? Měl bych ti..." Napřáhl jsem ruku. Bezmocně jsem prskal. Nevěděl jsem, co říct.

„Jé, Jime!" rozzářila — rozzářil? — se. „Ty seš roztomilej, když se zlobíš!"

Otázka: Jak říká Chtorran placentě?
Odpověď: Dezert.

---

43. Jak se stát telepatem

„Je dobře, že se štěstí nedá koupit.
Kdo by pak vydržel ty reklamy..."
—SOLOMON SHORT

Nejsem žádný pánbíčkář.

Aspoň si to myslím.

Byl jsem ale vychován velmi staromódně, takže jsem nikdy nepřišel moc do styku s lidmi, kteří si měnili pohlaví. Na druhou stranu, cokoli si jeden nebo druhý dospělý jedinec přál provádět v soukromí svého těla, byla pouze a jenom jeho věc. Nic mi do toho nebylo.

Tenhle vyrovnaný přístup jsem získal díky své mladosti neposkvrněné jinými než jen teoretickými vědomostmi. Jinými slovy, neznal jsem nikoho, kdo by si nechal změnit pohlaví, či dokonce změnil úplně svoji sexuální

orientaci.

Jedna věc je zůstat neposkvrněn ve vakuu, a zcela jiná, když potkáte svého bývalého největšího kamaráda v těle, které dokáže proměnit jisté partie mužského těla v kámen.

Netušil jsem, že Telepatické jednotky pracují právě takhle.

„Ehm..." hledal jsem ta správná slova. „Tohle — tohle si myslím zaslouží podrobnější vysvětlení než kdy jindy, Tede."

Vždycky jsem si myslel, že telepatie je něco, jako když máte v mozku počítačový terminál. Stejnou mikrotechnologií, kterou je možné propojit umělé nervy protézy s lidskými nervovými zakončeními, je také možné připojit k lidskému mozku protetický lalůček, který lze naprogramovat pro jakýkoli objem zpracování dat a komunikačních operací. Slyšel jsem, že nové generace těchto implantátů umožňují přenos kompletního smyslového počitku. Myslel jsem si ale, že to funguje jako nějaké promítací plátno v mozku, jako když se díváte cizíma očima.

Ted — Tanjy? — mě z toho omylu rychle vyvedl. „Přenos smyslové informace je absolutní, nebo ho tak alespoň prožíváš. Mám za to, že dokázali z pozadí odstranit spoustu šumů, protože zkušenost, kterou zažíváš, je mnohem čistší, průzračnější. Když se z tebe stane operátor — jako jsem já — získáš navíc ještě kontrolu. Jakoby tvá duše opustila tělo. Cítíš, jako bys byl tady. Dokážeš měnit těla tak často, jako si měníš spodní prádlo. A nebo, v tvým případě, ještě častěji."

On — ona? — už to budu muset definitivně rozhodnout — byl něco jako kurýr. Svým způsobem. Jazyk pro tento fenomén ještě neměl vhodný termín. Jeho (jejím?) úkolem bylo shromažďovat zkušenost a předávat ji do telepatické sítě, kde se zaznamenávala a zprostředkovávala — a zase neexistující termín — syntetikům, tedy těm, kteří ta data prožívali, asimilovali je a vytvářeli z nich strukturu. Byla to tak abstraktní práce, že ji ani Ted/Tanjy zcela nechápal. Zatím. Snad nakonec, řekla.

Během večeře — no, bylo by hloupé nevyužít rezervaci stolu — jsem sejí zeptal: „A kde je teď tvoje tělo?"

„Myslíš to, který jsi znal jako Teda?"

„Jo."

„V Amsterodamu. Myslím. Musela bych si to ověřit."

„Ty to nevíš jistě?"

„Jimmy," vysvětlovala. Jakmile získáš kvalifikaci, musíš dát své tělo k dispozici síti. Na oplátku získáš přístup k libovolnému tělu v síti. Velice brzo odhodíš vazby, které tě k tělu vázaly. Lépe řečeno, taková vazba je považována za... nevěru. To je to nejvýstižnější označení. Em... individualismus je nevěrou kolektivní duši, neboť ji rozkládá. Skrytá vědomí by ji tříštily. Ale, na tom nesejde — to jsou zkušenosti, které přesahují meze tvé představivosti. Promiň. Nejsem zvyklá komunikovat v tak úzkém vlnovém pásmu."

„Ehm — to je v pořádku."

„No," řekla, „těžká práce ti jde k duhu, Jimmy. Vypadáš skvěle."

„Já, eh... bych rád řekl to samý o tobě, Tede."

„Tanjy," opravila mě.

„Em, jo, Tanjy. Ale když se to tak vezme, tak to vlastně říct můžu. Můžu dokonce upřímně říct, že jsi ještě nikdy nevypadal tak skvěle. Ale ehm... copak tam už neměli žádný mužský těla?"

„Jistě. Ale pak bys mi nekoupil večeři." Dodala: „A kromě toho — pohlaví má ve skutečnosti velmi obsáhlou definici."

„Ne pro toho, kdo ho má."

„Nejde o sex," řekla. „Pohlaví. Vím že vy, obyčejní lidé, s tím máte trošku problémy. Ale věř mi. Pohlaví je jen rolí, kterou hraješ. Velkou část telepatického tréninku právě zabírá potlačování vlastní pohlavní totožnosti, identifikace stáří či rasy — a ostatních svémocných identifikací, kterými jsi svázán se svým jediným tělem. Mimochodem, určitě by sis zamiloval cvičení věnovaná osobní hygieně. Objevila jsem tolik věcí, které jsem nikdy o ženském těle nevěděl. A o mužském."

„No, to musel být objev, že?"

Nevšímala si mé ironické poznámky. „Patří k základním částem smlouvy. Tělo musíš odevzdat v takovém stavu, ve kterém si ho našel. To znamená dostatek jídla, obvyklé cvičení, častý odpočinek a tak dále." Číňanka se zašklebila, ale byl to Tedův škleb. „To taky znamená, že nesmím otěhotnět, nebo si vyrážet se sadistama." Zamyšleně si mě přeměřila. „Budeš na to myslet?"

Ucítil jsem, jak rudnu. „No, řek bych, že mi můžeš věřit."

No a tak jsme samozřejmě —jak jinak — skončili u ní. Tam, kde bydlelo to tělo. Jeho byt byl zařízen s obdivuhodným luxusem. Zimní zahrada. Trávníky. Bazén. Ložnice s nebesy. Postel byla velká jako Rhode Island.

„No, tak co tomu říkáš?" zeptal se nadšeně Ted/Tanjy. „Přemýšlej o tom. Peníze pro telepaty nic neznamenají. Je těžké — i když ne nemožné — nosit je s sebou. Ale telepatem se nestáváš pro peníze. Zůstanou ti jen místní požitky a výhody. Hedvábné šaty lze zažít snadněji než tisíc kalorek." Přejel si rukama zálibně po těle. Sledoval jsem jeho gesto. Ještě nikdy jsem nepotkal nikoho, kdo by se mazlil s ženou zevnitř.

Ted/Tanjy se stále proměňoval z muže v ženu. Tělo zůstávalo stále stejné, ale osobnost, která ho obývala byla jako chameleón, chvíli mužská, chvíli ženská, občas ani jedna z nich. Díky tomu jsem ji sám viděl ve dvou rovinách. V jistých okamžicích jsem ji vnímal pouze jako osobnost, ne tělo — ale v jiných jsem si byl velice intenzivně vědom jejího těla. Bylo to senzační. Trvalá erekce mě trýznila. Už nikdy v životě si neobléknu těsné spodní prádlo.

Ted/Tanjy posadil tělo na gauč a nechal místo pro mne.

Sedl jsem si do protějšího křesla. „Musím se přiznat, že jsem stále trošku nervózní."

„To zcela chápu," řekla účastně, „když jsem se poprvé ocitla v ženským těle, byla jsem tak překvapena, že jsem

se rozbrečela."

„Ty? Opravdu?"

„Stalo se mi to při tréninku," vysvětlovala. „Jeho první část jsme většinou trávili v bance těl. Jsi stále na příjmu. Tvé tělo půjčují komukoli, kdo ho právě potřebuje. Někdy se svezeš i s tělem, ale většinou ne. Občas ti dovolí potulovat se po knihovně, kde si můžeš přehrát spoustu zaznamenaných zkušeností. Velmi brzy začínáš získávat představu o šíři lidské zkušenosti, kterou tam můžeš nalézt. Říkáme tomu rozšiřování obzorů, Jime. A je tomu tak. Pak už nikdy nejsi tím, co jsi byl dřív."

„Pamatuju si tě, v jakém stavu jsi byl na té autobusové zastávce v Denveru," řekl jsem. „Byl jsi trošku oslněn."

„To je slabé slovo, Jime. Znásilňovali mi mozek. Tím si musí projít všichni. Nutně. Je to součást procesu. Najednou objevíš spoustu úžasných věcí. Na jedinou událost se díváš ze stovek různých pohledů a zakrátko získáváš holografickou perspektivu. Celá tvá mysl je opakovaně ničena a obnovována, znovu, znovu a znovu, a pokaždé je radostnější. Podobá se to první masturbaci. Cítíš se při tom tak skvěle, že se nemůžeš zbavit pocitu, že je to něco špatného. Ale za nic na světě to nepřestaneš dělat. Po téhle zkušenosti už v žádném případě nejsi tím člověkem, kterým jsi byl předtím."

„No, tos tehdy stoprocentně nebyl," poznamenal jsem.

Přikývla. „Je to jeden z prvních testů. Stát se telepatem je jako běžet překážkový běh. Musíš se dostat přes všechny překážky. Tou první je jednoduše zvážit, jestli na to máš. Málem jsem na ní vyhořel. Moc nezbývalo a rozplynul jsem se v síti. To se stává. Lidé se ztratí a nechají tu po sobě svá těla. Měl jsem štěstí, vrátil jsem se.

Ani nevím jak se mi to prvotní nadšení dokázalo ovládnout. Každý si to musí odbýt sám, nikdo ti v tom nepomůže. Když to zvládneš, začíná opravdový trénink."

„Opravdový trénink?"

„Mmm — hm. Dostaneš se do tréninkové skupiny s třiceti dalšími muži a v krátkých intervalech si s nimi měníš těla. To trvá asi tak tři nebo čtyři týdny a na konci každého sezení se vrátíš do svého těla. Díky tomu si začínáš uvědomovat, co se děje s tělem, které měl člověk, pro kterého je cizí. Velmi rychle se naučíš cizí těla respektovat.

Pomalu tě nechávají ve vyměněném těle po delší a delší dobu, aby ses naučil cizímu tělu přivyknout a zařídit se v něm tak, abys jeho možností plně využil a nebojoval proti němu. Začínáš také pomalu uvolňovat svá pouta ke svému původnímu tělu. Ostatně, možná, že už ho nikdy neuvidíš. Až skončíš, budeš kýmkoli ve své skupině. Když jsme již jeden druhého velmi dobře znali, promíchali nás mezi sebou a my měli přijít na to, kdo je v čím těle. Přitom se ti dokonale otevřely oči. Odhalili jsme velmi mnoho o signálech, které nevědomě vysíláme do okolí. Jeden mladík se prozradil tím, že si stále utíral nos, a to i když nebylo vůbec třeba. Vždycky jsme hned poznali, ve kterém je těle.

Začal jsem být nafoukaný. Myslel jsem si, že zvládnu cokoli, co na mě vymyslí. Ostatně, v knihovně jsem si přehrál tolik situací, že jsem si myslel, že jsem expert. Bože, jaký já byl hlupák."

„Ne!" řekl jsem a šklebil se.

„Ale jo!" zasmála se. „Byla jsem dokonce větší idiot než ty." Chytila mě za ramena a podívala se mi zpříma do očí. „Poslouchej mě, Jime —je obrovský rozdíl mezi tím, když jsi pouhý příjemce zkušenosti, a když jsi sám jeho autor. No a oni mě poslali, abych na to přišel sám.

Bylo to moje první prodloužené sólo, i když jsem to tehdy ještě nevěděl. Řekli mi, že se mám procházet lesem a vonět ke květinám. Vůbec jsem o tom nepřemýšlel. Tehdy nás všechny začínali posílat na všelijaké podivné procházky. Nikdy nám neřekli, o co v ní jde, dokud nebylo po všem. Někdy to byl test, někdy chtěli jenom zaznamenat určitou zkušenost, někdy chtěli vidět, na co dokážeme přijít sami.

Ale, až to uslyšíš, možná, že se budeš smát. Ocitl jsem se na úbočí jakéhosi kopce. Byl jsem sám. Na sobě jsem měl tričko, rifle a tenisky. Celé mé vědomí těla, říkáme tomu tělové schéma, bylo náhle zcela jiné. Jistě, pokaždé je jiné, ale tentokrát bylo jiné nějak jinak, tak trochu legračně. Jako bych měl těžiště posunuto trochu dolu a cítil se jakoby celkově měkce. V té době jsem již měl zkušenost s velkou spoustou těl a tak jsem věděl, že to bude nějakou dobu trvat, než si zvyknu, a proto jsem na to moc nemyslel. Bral jsem to jako samozřejmé. Předpokládal jsem, že mi dali tělo jednoho z těch slabých zženštilých chlapců, kterým jsme říkali kapouni. Myslel jsem si, že chtějí toto tělo trochu posílit cvičením a to je tedy cílem mého úkolu. Jak já byl naivní.

Začal jsem se tedy procházet. Byl to nádherný den. Vzduch voněl překrásně květinami. Napadlo mě, že jsem někde na Havaji nebo Bahamách, nebo někde v tropech. Čím blíže jsi rovníku, tím je světlo intenzivnější... no, barvy tam byly neskutečně zářivé a překrásné.

Byl to horký až trošku dusný den a zdálo se mi, že ve vzduchu cítím moře. Má pleť byla tmavší a také hladší než obvykle a tak mě napadlo, že mi dali nějaké domorodé tělo. Jednou jsem si sáhl za košili, abych se poškrabal na prsou , a podivil jsem se, jak jsou měkká a citlivá. Stále jsem si to ale nedokázal dát dohromady. Ještě ne. Abych byl přesný, to tělo bylo ještě mladé, asi tak třinácti či čtrnáctileté a nebylo příliš vyvinuté. Bylo takové chlapecké. Ale stejně by sis myslel, že já, svého času jeden z nejvyhlášenějších znalců, bych na to mohl přijít, že? Ale nepřišel. Zevnitř to bylo jiné.

To tělo mělo na zádech baťůžek. Bylo v něm jídlo a miska, ale žádné zrcátko nebo identifikační karta. Nic, co by mi mohlo napovědět, kdo jsem. To je také součástí tréninku. Nemůžeš převzít identitu hostujícího těla. Musíš mu vytvořit novou, svoji vlastní.

Po nějaké chvíli se mi chtělo čurat. Kolem nikdo nebyl, a tak jsem si rozepnul rifle a sáhl do poklopce — a sáhl do poklopce — a hledal a hledal. Bylo to směšný, ale pořád mi to nějak nedocházelo. Myslel jsem si, že jsem se nějak zamotal ve slipech. Znáš to, jak se člověk snaží vymyslet cokoli, jen aby nemusel připustit holou pravdu? Nakonec jsem se naštval. Došlo mi, že s tímhle tělem není všechno v pořádku. Stáhnul jsem si kalhoty a spodní prádlo — a zíral

jsem na sebe jako u vytržení. Jako dneska si pamatuju ten pocit... nedá se to vyjádřit jinak než jako... hrůza. Všechno se najednou scvrklo. Jako by mi cosi drtilo koule — až na to, že jsem žádný koule neměl! Ani penis, prostě nic! Jenom chlupy! Zapomněl jsem, kdo jsem, kde jsem, úplně všechno! Cítil jsem se oklamán! Na monitorech jsem musel vypadat opravdu legračně. Stále jsem si sahal mezi nohy a hledal ho. Pořád jsem se s tím nemohl nějak smířit. Ucítil jsem, že je tam přece jen kousek kůže a že je mokrá a měkká — a strašně citlivá — a pak jsem si to uvědomil...

Myslím, že jsem vykřikl překvapením. Nedokážu ti popsat, jakou změnou identity jsem v té chvíli procházel, Jime. Už to nebylo jen nějaké ženské tělo — byl jsem to já! Když jsem si to uvědomil, málem jsem se udělal! Bradavky jsem měl stále tvrdé, cítil jsem, jak mi napínaly látku trička. Kůže mě pálila a obličej hořel. Celé tělo mi zaplavila neskutečně příjemná teplá vlna. Zatočila se mi hlava. Málem jsem spadl na zem. Byla to ta nejmocnější vlna vzrušení, odhalení a leknutí. Nedokážeš si to představit.

Záměrně mi neřekli o co půjde. Byl to plán. Účelem bylo odkrýt mou nafoukanost, se kterou jsem do toho šel. Člověče, jak já se cítil trapně a zmateně. Tělem mi stále rezonovaly vlny tělesného šoku a slasti. V okamžiku jsem se rozbrečel. Taková hloupá chyba! Cítil jsem se tak bezradně! Chtěl jsem být perfektním frekventantem, a zatím jsem jen dokazoval, jak jsem nadutý, naivní a arogantní. Monitory se určitě musely mlátit smíchy.

Když jsem přestal brečet, cítil jsem se pěkně hloupě. A pak mi došlo, že by mě sem neposílali, kdyby to nemělo nějaký vážný důvod. A tak jsem začal přemýšlet, jaký by to mohl být důvod. Došel jsem k tomu, že se mě snažili naučit více skromnosti. No, to se jim skutečně povedlo. Naučit se čurat ve dřepu určitě nezní nijak složitě, ale když nevíš, jak to přesně funguje... no, ale to není podstatné."

„Co se stalo?"

Pokrčila rameny. „Utřela jsem si zadek a čekala, až mě odvolají. Myslela jsem si, že teď, když jsem to prokoukla, je po všem. Jenže nebylo. Nestalo se vůbec nic. Nechali mě tam čekat. Po nějakém čase mi to došlo znovu. Oni mě jen tak neodvolají. Musela jsem objevit ještě něco jiného. Jsi si jist, že chceš slyšet i to ostatní?"

Řekl jsem: „Jestli mi to nedopovíš, tak tě zabiju."

„Dobře," řekla, „takže jsem se znovu svlékla a začala co nejdůkladněji zkoumat celé své tělo."

„Co?"

„No, ty bys to neudělal?"

„Ehm..." Chvíli jsem o tom přemýšlel, „asi jo."

„Samozřejmě," řekla. „Jakmile jsi si jistý, že je to bezpečné, začneš zkoumat ten nejméně známý prvek ve svém okolí." Dodala: „Ale šlo tam ještě o něco jinýho: Nechtěla jsem, aby mě zase něčím překvapili. Víš, slyšela jsem o lidech, které během tréninku najednou vyhodili..."

„Nevěděl jsem, že tě můžou z jednotek také vyhodit," přerušil jsem ji.

„Možné to není. Ale stává se to. Dělají to tak, že ti svěří 'údržbu'. To znamená, že tě přenesou do nějakého starého těla, které právě nepoužívají, nemají kde by ho nasadili, prostě ho nepotřebují, a nechají tě v něm. Tvým úkolem je ho udržovat, chápeš? Odstranili tě z cesty.

Byly jsme právě ve fázi tréninku, kdy jsme začali postupně ztrácet některé své kolegy a nikdo nám neřekl, co s nimi je. Proto mě to napadlo. Jednou jsem se během tréninku trochu pohádala s naší velitelkou a ta mě hrozila, že mě pošle do kolonie malomocných, nebo někam, kde to nebude lepší. Třeba svou hrozbu naplnila, nevěděla jsem. Klidně to také mohlo být tělo, ve kterém strávím dalších x let. Už jsem udělala jednu chybu a přála jsem si, aby byla poslední. Rozhodla jsem se, že musím zjistit, kdo vlastně jsem, lépe řečeno v čím těle jsem. Víš, Jime, náš jazyk není pro tenhle rozhovor ten nejvhodnější."

„Ale ne, jde ti to dobře," řekl jsem. „Pokračuj."

„No, bylo to, jako bych byla znovu malá. Víš jak začne být člověk v jistém věku, tedy, když dosáhne jistého bodu svého života, zvídavý ohledně svého těla a toho, co dokáže. Zčásti je to sexuální, zčásti ne. Prostuduješ každý záhyb, každou skulinu. Studuješ své pocity. Zkoumáš, které partie jsou hebké a které ochlupené. Dotýkáš se citlivých míst, abys zjistil, jak dalece jsou citlivá. Nějaký čas intenzivně masturbuješ. To je nevyhnutelné. Patří to k mé práci. Když se dostanu do nového těla, musím si v něm udělat pohodlí a vyzkoušet, jak funguje.

Tohle bylo součástí tréninku — vyměňovali jsme si těla a prozkoumávali jsme je zevnitř. Neumíš si představit, jak legračně vypadá místnost plná nahých chlapů sedících na zemi a hrajících si se svými těly. Zkoumajících své ruce, prsty, paty a další a další. Zdokonalování naší senzitivity však patří k naší práci.

Tohle však bylo poprvé, kdy jsem se stala opravdovou ženou a tak jsem to vzala krok po kroku, a zkoumala jsem tak důkladně a podrobně, jako bych před sebou měla manuál. Došlo mi, že až nyní jsem skutečně testována, a tak jsem to tělo zkoumala tak svědomitě, jako bych v něm měla strávit zbytek života. Zjistila jsem o ženském těle vše, co se dalo. Předpokládám, že člověk, který vyrostl v ženském těle, by řekl, že většina mých zjištění byla strašně naivních, ale já byla vzrušena. Připadalo mi to, jako bych objevovala nový kontinent. A myslím, že jsem svým způsobem měla pravdu.

Samozřejmě, nejdřív jsem dělala ty věci, co vidíš v kinech. Tiskla jsem si bradavky, hladila prsa, mnula vnitřní strany stehen — víš ty vůbec, jak je vnitřní strana ženských stehen neuvěřitelně citlivá? Většina mužů to neví. Snad proto jsou tak nudní milenci. Dokážeš-li svému tělu naslouchat, můžeš se toho mnoho naučit.

Strávila jsem pozoruhodné odpoledne, Jime. Zbortila se celá moje sexuální identita — a byla obnovena. Víš, předtím jsem v ženských tělech byla vždy jen host, návštěvník. Nyní jsem se stala... hostitelem. Hostitelkou! Dopřála jsem si vyzkoušet všechno, co mě kdy zajímalo, ale neslušelo se, abych se na to ptala. Jako by ti dali na hraní náramnou, rozkošnou hračku.

Celé odpoledne jsem si se sebou hrála, Jime. Nádherně jsem si to užila. Byla to nádhera. Později jsem zjistil, že téměř všichni muži, kteří se poprvé octnou v ženském těle, to takhle dělají. Prostě nedokážou ovládnout svoji

zvědavost. Ženy, bývají mnohem ostýchavější, když jsou poprvé v mužském těle. Určitě to chápeš. Ale říkám ti, Jime, že to byl neobyčejný zážitek. Víš, že průběh orgasmu je u ženy jiný než u muže? U nich přichází ve vlnách — jedna sladká vlna za druhou — které se v tobě rozlévají. Byla to nádhera. Asi pětkrát jsem se do svého těla úplně zamilovala." Tvář jí hořela a oči nadšeně svítily. Rozvášnilo ji i samotné vyprávění toho příběhu.

Byl jsem z jejího (jeho?) odhalení ve velkých rozpacích. Ne snad pro jeho obsah a otevřenost, se kterou mi to vyprávěla. Bylo to příliš intimní. Bylo mi trapně také proto, že jsem byl sám vzrušen a fascinován. Chtěl jsem si jeho příběh vyslechnout do těch nejmenších podrobností. Její příběh.

„Chceš vědět, co mi udělali?" zeptala se.

„Co?"

„Nechali mě v tom těle tři týdny."

„V lese?"

„V lese," řekla.

Otázka: Jak se říká Chtorranovi s břichabolem?
Odpověď: Vejtaha.

---

44. V lese

„Mravnost je sama sobě trestem."
—SOLOMON SHORT

„Poblíž byla stará vojenská meteorologická stanice," pokračovala Tanjy. „Telepatické jednotky tam našly své útočiště. Provoz obstarávají roboti, obytné prostory jsou tedy kdykoli k dispozici. Pro tenhle druh výcviku to bylo to nejlepší místo. Bylo to na jakémsi ostrově, zcela izolovaném. Kromě toho mého tam byla ještě další tři mužská a čtyři ženská těla. Blížila jsem se po cestičce a oni mi vyšli naproti.

Museli na mně ihned poznat, že jsem nový operátor. Než jsem stačila říct ahoj, vedli mě do hlavní haly. V ní byla velká bílá zeď pokrytá černými písmeny — základními pravidly pobytu. Byla velmi jednoduchá. První říkalo, že nesmíš prozradit, kdo jsi. Nikdo se nesmí dozvědět tvoje jméno a nic z tvé minulé zkušenosti. Musíš si vytvořit zcela nové jméno, ze kterého nelze určit dokonce ani tvoje pohlaví — já jsem použila iniciály svého jména.

Nesmíš prozradit vůbec nic, co by mohlo souviset s jakoukoli tvojí minulou identitou. Nebyly dovoleny žádné soukromé historky. Nemohl jsi také spekulovat o účelu téhle akce a vyptávat se ostatních, jak zde již jsou dlouho, nebo na jiné otázky, které by porušovaly některou z předchozích zásad.

Šlo o to, abys je neobcházel a neříkal: 'Hele, víš, tohle není moje skutečný tělo. Já takhle vůbec nevypadám.' To muselo zůstat skryto. Máš předstírat, že se vlastně ani nic nestalo. Musíš žít normálním životem těla, ve kterém ses ocitl — nic víc. Jedinou identitou, kterou jsi měl, byla ta, kterou sis pro tu příležitost vytvořil, ať už to bylo cokoli. Ale řeknu ti, bylo to tam fakt prima. Věděl jsem, že nejsem holka, alespoň ne zevnitř. Nemohl jsem však ani s jistotou vědět, že jsem byl kluk — potvrzovala to jen má tvrzení. Nějaký čas jsem si nebyl jistý, kdo vlastně jsem. A myslím, že si tím nebyl jist ani nikdo jiný na stanici. Vysílala jsem spoustu protichůdných signálů: sváděla jsem a odháněla, žádala o pomoc a zase jí odmítala. Naštěstí pro mě ale měli pochopení, neboť věděli, čím procházím.

Nakonec jsem zjistil, že až příliš ulpívám na své sexuální identitě, že se toho musím vzdát. Ne té identity, ale toho ulpívání. Musela jsem již opustit svou úlohu návštěvníka v tom těle, ale začít se konečně cítit jako jeho majitelka. Musel jsem být ženskou, se vším všudy, jako by to byla jediná věc na světě, kterou znám."

Najednou se zachvěla. „Ještě dneska mi běhá mráz po zádech, když si na to vzpomenu. To byl zážitek. Ostatní — byli tak strašně... milí a ochotní mi pomoci. Věděli o co jde. Procházeli tím samým co já. Myslím, že nejméně jedna z přítomných žen byla dříve také muž. Jsem si tím naprosto jista — to, jak mluvila, jak mě učila být ženou, byla neuvěřitelně přímá — a kromě toho se milovala. Ach ano, stále se tam milovalo. Stále." Zasmála se a dodala: „Ono se tam ale na tom ostrově téměř nic jiného dělat nedalo. A tak jsme se tak různě střídali. Když jsem byla poprvé s mužem, plakala jsem. Dodnes nevím proč. Bylo to tak intenzivní. A on byl tak milý a něžný."

Najednou zmlkla a vzpomínala.

Nevěděl jsem, co mám říct. Zvedl jsem svoji skleničku a držel ji v dlaních. Podíval jsem se na Tanjy a zase zpátky do své sklenice. Bylo mi trapně — ale zároveň jsem se cítil povzneseně. V životě jsem neslyšel telepata, který by tak otevřeně mluvil o svých zážitcích. V skrytu duše jsem jí trochu záviděl.

Zvedla ke mě ty své velké čínské oči a usmála se. Výraz její tváře byl tajemný, jako by se na mě dívala z obrovské dálky. Najednou jsem měl podivný pocit, že do mě vidí — že mi dokáže číst myšlenky. Jako by neexistovala tajemství, která bych před ní dokázal skrýt. Cítil jsem, jak tuhnu. Chtěl jsem, aby mě poznala — ale zároveň jsem se toho bál.

A pak se náhle ušklíbla starým známým Tedovým poťouchlým výrazem a bylo mi jasné, že je to zase v pořádku.

„Hele — namíchej dvě Crazy Mary," řekla. „Já ze sebe zatím shodím tyhle šaty." Za okamžik se vrátila v černém hedvábném županu, který víc odhaloval, než skrýval, a posadila se, nohu přes nohu, na kraj gauče.

Podal jsem jí nápoj a sedl si na druhý konec gauče. Přál jsem si vyslechnout si zbytek toho příběhu.

„Šlo o ochotu získávat zkušenosti kterou testovali," pokračovala. „To byl hlavní účel celého mého pobytu. Napojili se na mě, takže okamžitě věděli, kdy jsem to v sobě zlomil. Pak mě odtamtud vytáhli a řekli mi, že jsem prošel další fází tréninku. Dokázal jsem, že se umím přizpůsobit, a mohu být v přizpůsobování zdokonalován.

Jime, ty lekce si nedokážeš vůbec představit. Dostávali jsme ty nejneuvěřitelnější těla, každý den jiné. Taková, která jsi nikdy předtím neviděl. Paradoxem bylo, že jsme se tak postupné stávali bytostmi, ztráceli jsme identitu. Jak vidíš, identita je pevně provázána s tělem. Nemůžeš se zbavit jednoho, když se tím nezbavíš všech ostatních.

Víš — ne, jasně, že to nemůžeš vědět — ale po nějaké době, kdy už jsi věděl, že tělo je jen pomíjivý úkaz, jsi pochopil, že vlastně není vůbec důležité. Tak se tedy poměrně rychle odpoutáváš od materiálního světa, ztratíš svou identitu a začneš existovat jen v empirickém světě, ve světě zkušenosti, čistého bytí. Je jasné, že si stále ses vědom fyzična, ale již pro tebe nemá žádný význam. Je to jen jeden ze střípků hry.

A poté nás začali nechávat v hostitelských tělech stále delší a delší dobu, abychom nebyli tak úplně izolováni. Někdy jsme měli těla šestiletá, jindy sedmdesátiletá. Jednou jsem měl Dawnův syndrom. Pak jsem byla třeba dívkou, která se ještě počurávala. Taky jsem byl jednou fotbalistou. Měl jsem pocit, že je mé tělo z cihel. Chtěli, abychom věděli, a vážili si toho, že ostatní lidé jsou uvězněni ve svém funkčním rámci. A tak abychom... pro ně měli pochopení.

Právě tehdy jsme začali s lekcemi o tom, jak se chovají muži a ženy jiných národností a kultur. Byla jsem zděšena, kolik toho o mužích ještě nevím. Věděla jsem, že nemám ponětí o tom, jak být ženou, ale zároveň tu byla spousta věcí, kterou většina mužů o své mužnosti neví. A většinou tomu nevěnujeme pozornost, protože si bláhově myslíme, že to už dávno víme jen díky tomu, že jsme se jako muži narodili. Role, které hrajeme — včetně pohlaví — jsou téměř bez výjimky naučeným chováním. My v té roli improvizujeme. No, je to tak! Všechno je to jen hraní, jedno velký představení. A my se museli své role naučit. Museli jsme přijít na to, jak se stát tak dobrými herci, abychom se vžili do svých rolí tak hluboce, že jsme se v ně postupně proměnili. Tak, jako to děláte vy, obyčejní — až na to, že o tom vůbec nevíte. Je to past — a my jsme z ní dokázali uniknout. Naučili jsme se také, jak se odpoutat znovu, a tak jsme si mohli přisvojit novou identitu.

Řekli nám, že budeme muset měnit pohlaví tak často, že nakonec ani nebudeme vědět, jakého pohlaví skutečně jsme. A tak také pozbydeme všech představ, které jsme si s jednotlivými pohlavími spojovali. Řekli nám, že se postupně staneme oboupohlavními. Mám dojem, že už to začínám chápat. Sex se pro mne stal zcela novou zkušeností."

„Dokážu si představit..." začal jsem.

„Ne. Bohužel nedokážeš. Promiň, Jime, připadám si, jako bych tě pořád srážela, ale tohle se prostě představit nedá."

„Tak mě vyzkoušej," řekl jsem na to.

Vzdychla a mávla unaveně rukou. „To, co jsem, Jime, prožila, je tak... neskutečné, že se to slovy ani nedá popsat. Je to něco zcela jiného, když nejsi svázán svou tělesnou identitou. Víš, Jime, nejdůležitější na tom všem, co jsem se zatím naučil, je — že vlastně vůbec žádnou identitu nepotřebuju!"

„Prosím?"

„Normální lidi identitu potřebují. Telepati ne. Jsme odpoutaní."

„Em..." řekl jsem. „Promiň, Tede, ale tohle nechápu."

„Ach." Měla po náladě. Její vzrušení vyprchalo. „Při mém vyprávění ti asi něco uteklo, že jo?"

„No, asi jo."

„Promiň." Poškrabala se zamyšleně na hlavě, což bylo velmi neženské gesto. „Ehm, podívej — myslím, že budu muset svoje termíny definovat. Hele, Jime," řekla trpělivě, „problém je ve slově 'identita'.

Uvidíme, jestli ti to bude stačit takhle. Tvoje identita je vlastně koncept sebe sama, který s sebou stále nosíš. Všechny tvé vazby. Vazby na tvé jméno, ke kreditkám ve tvé peněžence, ke tvé práci, prostě ke všemu co tě obklopuje — k autu, které řídíš, k tomu, s kým žiješ, k tvým rodičům, k tvé hodnosti, k místu, odkud jsi přišel, ke škole, kterou jsi vystudoval, ke tvým ambicím, k tvému znamení zvěrokruhu, ke kostelu, do kterého chodíš, k terapii, kterou právě podstupuješ — vynechala jsem něco?"

„Vypadá to, že ne."

„Ale ve skutečnosti to pořád ještě nejsi ty, ne? Kteroukoli z těchto věcí můžeš změnit — nebo všechny — a pořád to budeš ty, stejná vnímající osoba. Nemám pravdu?"

„No ano. Už to chápu."

„Tvoje já je to, co tvoji identitu prožívá, Jime. Identita je pouhá paměť. Je to komplexní pocit všeho toho, co máš uloženo ve své databance. Kdybych ti tvoji identitu vzal, přesto bys byl stále stejnou vnímající osobou."

„Ale... vím, že jsem to já," řekl jsem a poplácal se po hrudi. „Vím, kdo jsem..."

„Znáš svoje vazby. Když se tě zeptám, kdo jsi, kam se půjdeš podívat? Když se tě zeptám, kam jsi chodil do školy, kdo jsou tví rodiče, na jakém terminálu pracuješ, kam se podíváš?"

„Em — aha, už vím. Do své paměti."

„Přesně tak." Ušklíbla se. „Kdybych ti tedy tvoji paměť vzala, nevěděl by si, kým jsi byl, je to tak?"

„Byl bych strašně zmatený."

„Jistě. V tvém případě by to bylo skoro normální. Ale už aspoň chápeš, o co jde. Kdybys ztratil paměť, ztratil bys i identitu. Musel by sis vytvořit nějakou úplně novou, ne?"

Pokrčil jsem rameny. „Ano, zřejmě."

„Kdybych ti ale předala všechny mé vzpomínky, kdybych ti je prostě nalila do hlavy, myslel by sis, že jsi mnou, je to tak?"

„Ano. To chápu."

„Přesto bys ale byl stále tou stejnou osobou, která to všechno vnímá. Prostě by si zakusil jen nějakou cizí identitu, nemám pravdu?"

„O.K., už to chápu."

„Výborně." Pohodlně se opřela o pohovku. „No, a právě o tohle tady jde. Tvé já — to bytí uvnitř —je to, čím ve skutečnosti jsi. Telepat to musí vědět, jinak by se z toho zbláznil. V podstatě celý trénink směřuje k tomuto pochopení. Musím cítit, že moje identita je cosi velice vzdáleného mému já, abych vůbec své já dokázala cítit. Jime," řekla s děsivou upřímností, „už nikdy nemohu svou identitu získat zpět, vím totiž, jaké to všechno bylo falešné. Při svém tréninku jsem se naučila, jak ji nahradit. Zhodnotila jsem všechny své staré vzpomínky, pochopila jsem všechny souvislosti, a to mě osvobodilo!"

„Když jsme trénink začínali, řekli nám, že se budeme muset vzdát věcí, pro které bychom v této chvíli raději zemřeli, než bychom se jich vzdali. Tehdy jsem vůbec netušila, co tím myslí — dnes již chápu, že jde o vazby, které tě pojí k tvé identitě. Musel jsem se vzdát toho, že jsem Ted. Již dávno Ted nejsem a už nikdy jím nebudu." Najednou se zarazila a podívala se na mě, jakoby čekala na moji reakci.

Němě jsem na ni zíral a na okamžik jsem měl opět pocit, že tu sedím s někým zcela neznámým. „Ale já přece vím, kdo jsi," namítl jsem. „Nebo ne? Zůstalo tam ještě něco z Teda?" zeptal jsem se.

„Úplně všechno," zasmála se. „Zmizely jen všechny ty zbytečnosti — falešná spojení — nadpočetné vazby k jedné určité osobě."

„Je to strašně zvláštní," přiznal jsem. „Nemůžu se zbavit pocitu, že s tebou udělali něco podivného. Ještě mnohem divnějšího, než jsi mi tu povídal."

„Jasně, že je to divné!" Smála se. „A proto to taky dělám." Ale pak opět zvážněla. Vzala mé ruce do svých. Zdálo se mi, že jsem v jejím hlase náhle cítil náznak — snad smutku? „Rozdíl mezi námi dvěma je v tom, že já vím, že všechny identity jsou falešné. Je znepokojující to vědět. Tohle vědění identitu neohrožuje — to jí ničí. Je zřejmé, že tomu musím vzdorovat, protože musíš být zodpovědný za tu identitu, kterou jsi vytvořil, a stále vytváříš!"

„Kurva," řekl jsem.

„Jo, přesně tohle jsem řekla, když jsem si to sama uvědomila, ale má to ještě druhou stránku. Začneš úplně jinak vnímat ostatní lidi. Jako bys objevoval nové živočišné druhy! Přestala jsem na lidi pohlížet — tedy, přestala jsem se zaměřovat na ty povrchní, materiální, dočasné vazby, kterými se lidé neustále obklopují, ale snažila jsem se za touto identitou rozeznat to já, které je všechny vytvořilo! Je to tajemná, ale úžasná zkušenost."

„Předtím jsi to zkoušel i na mě, že jo?"

Přikývla.

„Jo. Měl jsem takový zvláštní pocit, že mi čteš myšlenky. Nebo něco podobného."

„Četla jsem je. Dalo by se to tak nazvat. Četla jsem fyzickou stránku tvého myšlení."

„Co?"

„Jime." Položila mi ruku na paži. Její hlas byl teď vážný a naléhavý. Spoutala mě svýma očima. „Lidé si budují své identity ze strachu. Vybudoval sis identitu, protože si myslíš, že ji potřebuješ k přežití. Užíváš ji jako zeď. A telepati dokáží z těchto zdí číst. Myslíš si, že je tvůj život tajemstvím? Nikdy jím nebyl. Již z tvého obličeje se dá vyčíst, jak dopadne."

Nevěděl jsem, co na to říct. Cítil jsem se, jako by mě někdo přimáčkl ke zdi — k té mé zdi. Proč mi to říká? Co po mě chce?

Musela to jasně vyčíst z mého výrazu. Jemně mi stiskla ruku. „Telepat tohle všechno musí vědět, Jime, protože součástí jeho práce, je právě budování nových identit. Pokaždé, když se přemístím do nového těla, musím mu vytvořit vhodnou osobnost. Ale to už není hraní — to je bytí. Chápu, Jime, že to nemůžeš dost dobře chápat, protože se snažím zhustit měsíce tréninku do jednoho jediného rozhovoru."

„Moc rád bych tomu rozuměl," řekl jsem.

„Já vím. Vidím to na tobě. A proto je to pro mě tak těžký. Mohu ti jen říct, že v okamžiku, kdy přijdeš o tělo a svou identitu, tak jediné, co získáš, je neuvěřitelná svoboda. Jediné, co ti můžu říct, je, že když ztratíš svoje tělo a svoji identitu, získáš naopak obrovskou svobodu. Nedokážeš si to představit. Opravdu. Jde o — o jakýsi ohromující zážitek, o bod, ke kterému dospěješ... jako když jede letadlo po ranveji, a na jejím konci se náhle vznese, a letí. Když to přijde, okamžitě to poznáš, nemusí ti to nikdo říkat. Je to zážitek, Jime. Přeji si, abych tě mohla vzít s sebou. Přeji si, abych se o to s tebou mohla podělit."

„Já taky," řekl jsem.

Neodpověděla. Na okamžik nikdo z nás nepromluvil. Ten okamžik se však protahoval, až se proměnil v tíživé ticho. Podíval jsem se jí do očí. Cítil jsem, jak se v nich utápím — ale bylo mi to nepříjemné. Byla mým nejlepším přítelem, ze kterého se stala bohyně, a já nevěděl, jak se s tím vyrovnat.

„Co se děje?" zeptala se. Jemně se dotkla mé ruky.

„Já — ehm," pokrčil jsem rameny a odtáhl ruku. „Je toho na mě asi trochu moc." Nadechl jsem se, hlasitě vydechl a odložil svůj drink. Napadlo mě, jestli bych neměl popřát dobrou noc a jít.

Trošku se na pohovce narovnala, jakoby rozhodněji. Tiše řekla: „Řeknu ti pravdu, Jime. Na dnešní noc jsem měla zcela prostý plán. Chtěla jsem tě vzít sem nahoru a souložit s tebou až do padnutí. Nic víc. Tenhle rozhovor jsem vůbec neplánovala. Měla jsem s tebou ještě nějaké staré nesplněné plány. Chtěla jsem si jen užít s dávným kámošem a nahradit ti všechny ty problémy, které jsi se mnou kdy měl. Já bláhová. Mám dojem, že tě mám přece jenom moc ráda, a nedokázala bych tě jen tak svést."

„Co?" Údivem mi spadla čelist, ale rychle jsem ji zase zavřel.

„No, ano," připustila. „Sakra — když jsme to tenkrát dělali, byl jsi tak žhavý, jako bych se dotýkala kabelu

nabitého elektřinou. To ti nedošlo, že jsem se tě vždycky snažil dostat do postele — nebo do sprchy? Tohle byly mé tajné plány na dnešní večer. Jenže pak jsme začali mluvit. A měli jsme si co říct. A já najednou pochopila, kolik neporozumění mezi námi bylo. A to jsem jenom chtěla, abys poznal, jak jsem se změnila."

Znovu se rozzářila. Myslel jsem na Teda. Vzpomínal jsem, že byl vždycky takový hloupý dítě, pro který byl okolní svět plný fascinujících hraček. Vždycky se šklebil — přesně takhle. A já nikdy nepochopil, jak nevinný to byl škleb.

Tenhle úsměv byl slaďoučký, svůdný... a Tanjyny oči byly úchvatné. Mohl bych se do nich dívat po celé hodiny, roky, celý zbytek svého života. Najednou jsem na Teda úplně zapomněl. Jako by to byla již několik životů stará vzpomínka. Tohle byla okouzlující žena. Tohle je teď...

Něco se... stalo. Závratný tep a...

To, jak jsem ji viděl, jako by se posunulo. Ta prostá osobnost, kterou Tanjy byla, zmizela — tedy ta hra na Tanjy, ne její já. Bylo to, jako když se odtáhne záclona a za ní se objeví světlo tak jasné jako růžová vidina vznášející se na nebesích. Její úsměv se stal oknem — a její vlhké oči bezedné. Spadl jsem do jejich hlubiny. Zářila jako bohyně — byla oslňující. Byl jsem šťastný, jen proto, že jsem se mohl vyhřívat v jejích paprscích. Má radost stoupala jako mýdlová bublina, stoupal jsem s ní...

A náhle jsem pochopil, co mi chtěla říct.

Musel jsem zamrkat a násilně odtrhnout zrak od jejích očí. Nechtěl jsem, ale nemohl jsem se nezeptat: „Tanjy — existuje nějaký druh telepatie, který nepotřebuje implantát, že je to tak—?"

Ani na okamžik ze mě nespustila oči a jemně přikývla. „Naše jednotky si to myslí. Víme, že mezi dvěma lidmi probíhá cosi nevysvětlitelného." Uchopila mé ruce a zahřívala je. Měla tvář jako anděl. Zachtělo se mi ponořit znovu do jejích očí. „Je to jakýsi druh komunikace beze slov..." zašeptala.

„Už jsem o tom slyšel... ale nikdy jsem to nezažil na vlastní kůži... až teď."

Chvíli jsme seděli a dívali se navzájem do očí. Ne, tohle není Ted, to není Tanjy, je prostě,... nádherná.

Ten pokoj, svět kolem nás, nic už neexistovalo. Byli jsme sami na opuštěném vesmírném ostrově, jen my dva. Její jasné oči mě zcela pohltily. Měl jsem ten nejzvláštnější pocit... jako by ta osoba proti mně byla zrcadlem mé duše.

V tu chvíli jsem ji miloval. Jeho.

Slabě jsem zavrtěl hlavou. „Nic z toho mi nedává smysl," řekl jsem tiše, „ničemu nerozumím — ale zároveň mám pocit, že moc dobře vím, co tím myslíš. Mezi námi je jakési napětí, elektřina ve vzduchu. A nemyslím, že je to mými hormony."

„Uh-hm." Její oči byly nezměrné. „Nic nevysvětluj," řekla. „Prostě si to... užij."

„Musím vědět..."

Položila mi prst na rty. „Pss. Ať to zůstane tajemné." A pak dodala: „Netelepaté by to možná nazvali láska. Samozřejmě, že to je — ale ne ten druh lásky, který chápeš pod tím symbolickým slovem. Je to prožitek lásky bez jakýchkoli vazeb."

„Já... tě miluju..." Opravdu miluji? Koho vlastně miluji?

„Poslouchej mě," řekla najednou. „V nejbližší době tě čeká něco moc vážného, velmi brzy. Chci ti říci něco o komunikaci. Pravé komunikaci. Bude se ti to hodit. Nejde o mluvení — ale o naslouchání. Naslouchání celou duší. Naslouchání tak intenzivní, že se staneš tím, komu naslouchášs. Jako to zažíváš teď. Budeš si to pamatovat?"

„Jo, budu. Slibuji."

Vypadala zamyšleně. Možná trochu smutně. Zase to byl Ted — nebo Tanjy. V tom nebyl žádný rozdíl. Dopřála si malý úsměv a dotkla se mé ruky. „Dobře. Možná na tom bude záviset tvůj život. A já... tě mám ráda tak, že bych tě nerada ztratila."

A pak už nebylo co říkat. Prostě jsme jen seděli a dívali se na sebe, dokud nás nevyrušilo pípnutí hodin. Tři ráno.

„Je pozdě," řekl jsem.

„Zůstaneš na noc?" zeptala se.

„Rád."

Vstala a podala mi ruku. Zvedl jsem se z gauče a ona mne odvedla do ložnice.

Byl jsem překvapen, jak snadné a přirozené to bylo.

Otázka: Jak zavoláš na Chtorrana s triplem?
Odpověď: Nechci žádného volat a ani ty ne.

---

45. Záletníci

„Homosexuálové jsou v nejlepší náladě,
když jeden z nich odejde z místnosti."
—SOLOMON SHORT

Probudil jsem se s úsměvem na rtech.

Zavrněl jsem, „mmmmm," a láskyplně se přivinul k teplému ženskému tělu vedle sebe. Pohladil jsem jí boky a

pomalu klouzal nahoru k oblým křivkám jejích prsou.

Najednou řekla: „Promiňte," a vyklouzla z postele. Slyšel jsem jí cupitat bosýma nohama po chodbě až do koupelny. Pak se ozvalo spláchnutí toalety a já čekal, až se vrátí.

Namísto toho se ozval zvuk tekoucí vody. Vana?

Otevřel jsem oči a posadil se. To už nepřijde zpátky?

Vrátila se do místnosti v dlouhém temném županu, který se hodil tak do kláštera. Rozhlížela se znechuceně kolem. „Co se to tu včera dělo? A co má být tohle? Snad ne marshmalows?" Podivně se na mě zadívala. Téměř nevraživě.

Už mi nepřipadala krásná. Byla malá a tuctová. Vychrtlá.

Tohle nebyla Tanjy.

„Včera jsme — po sobě házeli marshmallows," vysvětloval jsem. „Chtěli jsme je posbírat..."

Podívala se na mě jako na odporného švába, kterého náhodou objevila v posteli.

„Ehm — promiň... ale můj nápad to nebyl."

„Mm-hm," řekla a začala sbírat marshmallows ze země. „Jako vždycky."

„Ty jsi tady, ehm — majitelka?"

„Myslíš hostitelka? Jo, to jsem." Své rozhořčení vůbec neskrývala.

„Ach," zabručel jsem a najednou jsem se cítil strašně divně. Jako vetřelec. Nejradši bych se schoval za prostěradlo. Jako za štít. „No, asi bych měl už jít."

„Ano, to byste měl."

Ale stále jsem se neměl k odchodu. Řekl jsem: „Omlouvám se za ten nepořádek. Můžu vám s tím nějak pomoct?"

Narovnala se a ostře se na mě podívala. „Ne, budu mnohem radši, když mi nebudete pomáhat a odejdete. Ihned prosím."

Vyklouzl jsem z postele. Šlapal jsem po marshmallows, sbíral po pokoji svoje oblečení a co nejrychleji si ho natahoval.

Když jsem si zapínal knoflíky košile, podíval jsem se zvědavě na ni. „Můžu se tě na něco zeptat?"

Hodila sebrané marshmallows do koše, narovnala se a oprášila si ruce od cukru. Čekala, co řeknu.

„Co se stalo s Tanjy?" zeptal jsem se.

Pokrčila rameny. „Asi už je někde jinde."

Řekl jsem: „Podívej — vím, že je to pro tebe těžký, ale mám takový pocit, že je tu něco v nepořádku, ale bohužel nevím co."

Číňanka řekla: „Chvilku počkejte." Zašla do koupelny a zastavila tekoucí vodu. Když se vrátila, právě jsem si zavazoval kravatu. Pak řekla: „Víte, jak říkáme telepatům jako je Tanjy?"

Zavrtěl jsem hlavou.

„Záletník."

„Záletník!“

„Mm—hm. Na celý večer ti vezmou tělo, dům, celý tvůj život. Tvé tělo opijou, válí ho v posteli s cizinci, zašpiní ti ty nejlepší hedvábný šaty, pokrývky a koberce ti umatlaj marshmallows. K ránu zmizí a tebe nechají v posteli s kocovinou, poškrábanýma nohama, modřinama na loktech, bolavýma zádama a třídenním úklidem. A nic z toho ani v nejmenším neomlouvá ten včerejší špás."

„Mohl bych ti ty škody nějak vynahradit?" zeptal jsem se a sáhl po peněžence.

Celá ztuhla, „nejsem kurva, díky. Nechte si svoje peníze. Centrála stejně všechny škody zaplatí. A navíc, není to vaše vina. Jste, stejně jako já, záletníkova oběť."

Zastrčil jsem peněženku zpátky do kapsy. „Můžu se vás ještě na něco zeptat?"

„Ven s tím."

„No, možná že to bude znít hloupě, ale myslel jsem si — tedy Tanjy mi říkala, že telepaté prakticky nemají identitu. Že se tedy neváží na své tělo, dům, oblečení a takové věci. Ale, ty...?" Ukázal jsem kolem dokola, pokrčil zmateně rameny a podíval se na ni.

Číňanka vypadala znovu rozzlobeně. „Jasně. To je další záletníkova omluva." Pak dodala: „Je ale pravda, že někteří telepaté se váží a jiní ne. Mé povinnosti mi velí žít na jednom místě. Dvakrát v měsíci se spojím s centrální sítí a rozběhnu se po světě. Mám práci, kterou je třeba vykonávat v místě. To je jediné omezení, které mi spolupráce s telepatickou sítí klade. Ale k smrti nerada nechávám své tělo ve fondu, protože nikdy nevím, kdo mi do něj vleze, když jsem pryč, a co mu mezitím provede."

Stál jsem tam a měl jsem pocit, že je to moje vina. Chtěl jsem se omluvit, ale zároveň... jsem nechtěl. Nechtěl jsem si připustit, že Tanjy/Ted — a já jsme byli jako dva malí kluci, kteří si hráli s dívčím tělem, zatímco ona nebyla doma. Bylo mi úplně stejně, jako když mě načapali, jak si se svým bratrancem prohlížím sestřino spodní prádlo — ale tohle bylo horší. Mnohem horší. Tentokrát jsem tu neměl bratrance, který by se se mnou o tu ostudu podělil. A my si navíc zdaleka nehráli jen s jejím spodním prádlem.

„Hm, chápu," řekl jsem. „Řekla mi, že jsou mezi vámi telepaty jisté... nepsané dohody."

Oči sejí zúžily. „Nechápete vůbec nic, vojáku."

„Asi máte pravdu," připustil jsem a zvedl svůj baret. Ta malá Číňanka byla nepříjemná. „No, je mi to moc líto," řekl jsem. „Opravdu."

„Jo, to už jste jednou říkal. Ti chlapi to říkají pokaždé. A nyní, jestli vám to nebude proti mysli, bych se ráda vykoupala. Chci se konečně zbavit té špíny."

Venku na ulici jsem náhle pocítil, jak ve mě doutná hněv. Sakra!

Najednou jsem měl ten samý pocit, jako ona — cítil jsem se nečistý.

Měl jsem Teda praštit, dokud k tomu byla příležitost — až na to, že ten, kdo by se ráno probudil s modřinou, by byla stále ta Číňanka.

Tohle nebylo fér.

Zatraceně! Už mě zase doběhl!

Otázka: Jak můžeš Chtorrana ochočit?
Odpověď: Plamenometem.

Otázka: Jak naučíš Chtorrana sedět?
Odpověď: Zařveš: „Sedni!" a urazíš mu zadní nohy.

---

46. Dopis od mámy

„Jakmile se svěříš právníkům,
je to důkaz tvé neschopnosti."
—SOLOMON SHORT

Doma mě čekal dopis od mámy.

Tištěný. Velká tlustá obálka. A jéje.

Vyndal jsem kapesní nožík a projel jím horní část obálky. Vyklouzlo z ní několik tlustých dokumentů.

Potvrzení rodinné rozluky. Zrušení rodinného vztahu. Vyplněno dnes, 18. července, a tak dále, a tak dále... a oficiálně potvrzeno úřadem Státního registru v Santa Cruz. Podepsáno. Orazítkováno. Okolkováno. Notářsky ověřeno.

Ona mě vydědila.

Klesl jsem do křesla.

No né!

Naštvala se.

Ne. Víc než to.

Tohle nelze zvrátit. Tohle je napořád.

Zakoušel jsem cosi mezi vztekem a zoufalstvím. Ani přesně nevím, co jsem cítil. Jak mi tohle mohla udělat? Ano, zasloužil jsem si to! Ale jak jsem mohl být tak pitomý? Neměla toho na mě chtít tolik! Měl jsem si to rozmyslet — ale ona také! Jak jsme mohli dopustit, aby to došlo až sem, proboha?

Moc dobře jsem věděl, proč to došlo až sem. Nenechal jsem jí říct poslední slovo a ona nestrpěla, aby to tak zůstalo. Tím vždycky všechny naše dohady začínaly — a proto také nikdy neskončily. Nevěděl jsem, na koho se mám zlobit víc, jestli na sebe, nebo na ni.

Na sebe.

Ne. Na ni. Mohla počkat, než trochu zchladne. Nemusela to řešit takhle — tohle je navždy.

Co jiného ale měla dělat? To, co jsem udělal já, bylo taky na zatraceně dlouhou dobu.

Nemohla si moje jednání vysvětlit jinak, než jako odmítnutí. Po pravdě vzato, nedal jsem jí moc na vybranou, nebo snad ano?

Ale tohle...

Stále to bolelo.

Rozložil jsem druhý dokument. Bylo to soudní nařízení. Měl jsem jí zakázáno telefonovat, psát, a jakkoli jinak křížit cestu. Dokonce ani prostřednictvím právního zástupce. Jestli jí budu chtít něco říct a nebo ji o něco poprosit, musí můj právník nejdříve zkontaktovat jejího právníka. Ach ano — a než se k tomu rozhodneš, má odpověď zní ne.

Musel jsem jí ocenit. Byla stejně dobrá jako já. Snad ještě lepší. Nakonec, všechno, co jsem se kdy naučil o právním softwaru, jsem odkoukal od ní.

Třetím dokumentem byl finanční výkaz — s přiloženým šekem. 193 076.13$. Dolarů. Můj poměrný podíl z otcova majetku. U McCarthy Investment Trust již nemám žádné pohledávky. Matka využila výkupní opce. Byl jsem efektivně odstaven k ledu.

Tohle bylo dobré. Využila příležitost. Myslela to smrtelně vážně.

Když má ale máma přístup k těmhle penězům, tak proč chtěla, abych investoval do pitomýho podniku toho idiota Alana Wise? Možná už svůj podíl fondu proinvestovala a už ho utratila?

Ne. Máma nemohla být tak hloupá.

Ale ano, mohla.

Vydědila mě.

Ale to přece nemohl být její nápad. Určitě na to přišel on. Já jsem byl pryč a on byl u ní — a já neměl, jak bych ji před ním mohl chránit. Moje vlastní blbost toho budiž svědkem. Nemohl jsem se ani soudit o běžné pozůstalostní jmění, protože mě promptně vyplatila.

Kdybych ji chtěl bránit, musel bych toho hajzla jedině zabít.

Šlo ale o to, jestli jsem ji vůbec chtěl chránit. Možná, že si toho lezoprda zaslouží.

K čertu.

Nemůžu se jí ani omluvit. Moje zpráva by se jí nedostala do rukou.

„Tohle není žádná sranda," řekl jsem a zíral na prázdné stěny. „Dosud mě to bavilo, ale teď už ne."

Nikdo neodpovídal.

Byl jsem se svou bolestí sám. Takhle hluboko jsem snad ještě neklesl.

„Tak dobře, vesmíre," řekl jsem a podíval se na strop. „Co na mě ještě chystáš? Ať je to cokoli, udělej to hned — dokud jsem připraven. Horší to už být nemůže."

Ale nic se nestalo.

Otázka: Co říkají Chtorrané o milující se dvojici?
Odpověď: Dělají oběd.

---

47. „— musí to být vaše rozhodnutí."

Lidé jsou pro počítače pouze nástroje
k vyrábění nových počítačů.
Ano, jsme něco jako jejich pohlavní orgány."
—SOLOMON SHORT

Po delší chvíli jsem si všiml uzamčené schránky na svém stole.

Byla to velká šedivá bezpečnostní schránka, jedna z těch, co používají Zvláštní jednotky. Přimáčkl jsem palec k zámku. Uvnitř byly tři tlusté spisy o připravované misi.

Někdo se na tom asi včera v noci dost nadřel.

Pročítáním spisů jsem strávil skoro celé dopoledne a nevycházel při tom z úžasu.

Bylo vidět, že mě poslouchali.

První spis za zabýval tím, jak armáda zajistí přepravu prezentovaného týmu na cílovou pozici a postará se o ochranu, aniž by byla patrná její přítomnost. Všechny helikoptéry důmyslně maskované.

Druhý vyjmenovával povinnosti pozorovacího týmu a způsob, jakým omezí fyzickou přítomnost pozorovacích přístrojů na minimum.

Třetí spis se zaobíral vším, co víme a nevíme o červech a chlupáčích.

Ani jedna z nich neříkala mnoho o tom, jak je zkontaktovat.

Měl jsem o tom jistou představu. Naznačila ji Ted/Tanjy. Poslouchej celou svou duší.

Snažil jsem si představit, jak sedím a povídám si s chlupáčem. Moc mi to nešlo. Dokázal jsem si představit jen jak bych se připojil k jejich křepčení.

Nakonec jsem se vydal za Dr. Fletcherovou.

Strčil jsem hlavu do její kanceláře a zaklepal na otevřené dveře. „Máte chvilku?"

Zvedla hlavu od zpráva, které právě studovala. V ruce držela chlebíček. „Ach, Jamesi. Pojďte dál. Přečetl jste si ty knížky?"

„Jo, a proto jsem tady." Natáhl jsem se pro židli a posadil se naproti ní. „Vypadá to, že jsem tu práci dostal."

„O tom nebylo pochyb," řekla. „Dáte si čaj?"

„Ach, dneska už jen čaj, he?"

„Jasně — káva je jen pro výjimečné příležitosti. Teď už jste v týmu. Už na vás nemusím být ani trochu milá." Pak se zeptala: „O co jde?"

Vysvětlil jsem jí, že jde právě o instruktážní spisy. Nenašel jsem v nich nic pro sebe.

Strčila si do pusy poslední kousek chlebíčku a zamyšleně pokývala hlavou. Počkala, než sousto dokouše, a otřela si prsty ubrouskem. „Uh-hm, a jak vy byste začal kontakt s chlupáči?" zeptala se konečně.

„Možná, že to bude znít trošku divně, ale myslím, že generál Poole měl pravdu. Tancovat s chlupáči nahý."

„Zajímavý nápad," řekla, otřela si ubrouskem ústa a hodila ho stranou.

„Mohu to zdůvodnit..."

„Není třeba. Znám vaši argumentaci."

„Jak?"

„Včera večer jsme o tom obšírně diskutovali. Probrali jsme to ze všech stran."

„Opravdu?"

„Armáda tuhle schůzku vynechala. Vyjasnili jsme si spoustu věcí. Nedala jsem to do těch knih jen proto, abych se přesvědčila, kolik z toho dokážete vymyslet sám. Začal jste dobře. Teď ale uvidíme, jestli jste schopen najít i druhou polovinu. Jak byste se na ten tanec připravil?"

„To je jasné. Přidal bych se ke stádu."

„Hm."

„Vy mě to nebudete vyvracet? Dost jsem o tom přemýšlel."

Zavrtěla hlavou. Natáhla ruku a zvedla ze stolu psací destičku s klipsem. Dala si ji na klín a zapnula. „Kdy

chcete vyrazit?"

„Čím dřív, tím líp."

„Mmm. Zítra ráno?"

„Jistě. Proč ne."

„Jak dlouho tam chcete zůstat?"

„Dva dny, možná tři. Právě tolik, abych to pochopil."

„Mmm." Všechno si to zapisovala.

„Napadlo mě, že bych mohl mít nějaký obojek s vysílačkou, abyste mě mohli sledovat."

„A," podívala se na mě, Jak si myslíte, že bychom vás odtud měli vyzvednout?"

„No, mohli byste mě třeba zlomit nohu, ne?"

Fletcherová se usmála. „Když se to tak vezme, tak to možná opravdu budeme muset udělat. Musím vám říct pár špatných zpráv, Jamesi. Na základě zkoumání stáda jsme zjistili několik nových skutečností.

Řadu členů stáda jsme podrobili enzymové analýze a zjistili jsme, že se poněkud změnil chemický metabolismus jejich mozku. Jedná se o změnu tělesné schopnosti produkovat jisté memoreceptorové aktivátory. Jinými slovy, jejich neschopnost vnímat čas má fyzický podklad. Do jisté míry tuto zkušenost vyvolává tělem samovolně produkovaná droga. Ale," zaváhala, „problém je v tom, že stále nerozumíme trvalosti jejího efektu. Vytvořili jsme sice... jistou teorii, ale..."

„Pokračujte," pobídl jsem ji.

„No, moc se vám to nebude líbit. Máme dojem, že jde o další epidemii, jenom — ne tak docela. Není smrtelná. Myslíme si, že se v biosféře šíří jakési nižší chtorranské viry. Máme podezření, že tyto viry nezpůsobují nemoci, ale deformují tělesné chemické pochody — a tím také posouvají naše vědomí."

„Něco jako drogové opojení?"

„Hm, možná. Ale možná také ne. Domníváme se, že lidé měli vždy určitý sklon k tomuto stádnímu chování, ale byli jsme vždy natolik enkulturováni, že jsme dokázali tento stádový instinkt proměnit v prospěch společnosti. Tyto viry ovšem ničí naše chemoreceptory do té míry, že se pohybujeme — všichni do jednoho — na hranici normálnosti. A za ní nás může postrčit ten nejmenší stimul. Jinak řečeno," řekla zamračeně, „inteligentní a racionálně uvažující bytosti jsme již jen silou vůle."

„A nebyli jsme takoví vždy?" zeptal jsem se potměšile. Usmála se. „Oceňuji váš cynismus — ale, Jamesi, musíte si uvědomit, jaké nebezpečí nám zde hrozí. Ten proces je nejspíš také nevratný."

„Neexistuje proti tomu nějaká protilátka nebo očkování nebo něco?"

„Nevíme. Nemáme na podobný výzkum lidi. Poslouchejte, tohle byly špatné zprávy. Teď vám řeknu ty horší. Předpokládáme, že tento virózní činitel je mezi lidmi rozšířen natolik, že se již promítá do jejich praktického jednání. Všichni jsme nakaženi. Viděl jste dnes ráno zprávy?"

„Myslíte tu čistku po stávkách v Kapském městě?"

„Mm-hmm. To šílenství nemělo žádný důvod. Takový vztek! Jako by všichni ti lidé najednou zešíleli. Nemohl by to mít na svědomí také ten virus? Netušíme. Ráda bych provedla pár pitev, ale za téhle politické situace... No nic, chápete ale, co tím chci říct, že?"

„Mohli bychom se hned zítra všichni ocitnout ve stádech, to chcete říct?"

Přikývla. „Když se ráno probudíte jako člověk, je to malé vítězství."

„Takže... chcete naznačit, že když se zítra vydám do stáda, nemůžete mi zajistit, že mě dokážete přivést zpátky, nemám pravdu?"

„Ano, je to riziko," připustila. „Pořád ještě tam chcete jít?"

„Počkejte, myslel jsem, že je to zatím jen teorie..."

„Takže tedy nechcete jít?"

„To jsem neřekl. Vy jste to již prokázali, že je to tak?"

Přikývla. „Ano, ověřili jsme to, ovšem s podmínkou, že najdeme vhodného dobrovolníka." Zkoumavě se na mě zadívala. „Někoho, kdo skutečně rozumí podstatě problému."

„K tomuhle jsme dospěli včera večer. Otázka vnímání je zatím předčasná. Nelze o ní uvažovat, dokud nezjistíme, zda jsou naše dva druhy slučitelné. Mohou lidé a chlupáči vůbec spolu sdružovat? Dokud tuhle otázku nevyřešíme, můžeme na celou komunikaci zapomenout."

„Takže, vy jste ten tanec přeci jen plánovali?" řekl jsem.

„Ve vašich instruktážních knihách se to neobjevilo, protože jsem si o tom s vámi chtěla promluvit osobně. Vím, jak jste působení stáda přístupný, Jamesi. Tahle věc může být pro vás osobně velmi nebezpečná."

„Sám jsem s tím přišel, nevzpomínáte?"

„Jamesi, nesnažím se vám to rozmluvit. Chci, abyste šel. Celý večer jsem v tomhle smyslu argumentovala. Ale musí to být vaše vlastní rozhodnutí. Než k tomu dám svolení, musíte znát všechna rizika, která to obnáší, abyste se mohl rozhodnout odpovědně."

„Znám tu nejhorší možnou eventualitu," řekl jsem. „Chlupáči mohou být dravci sloužící červům. Mohli by mě zabít. Myslím na to vždycky, když ráno vstávám z postele."

„Nejhorší, co by se mohlo stát," řekla Fletcherová, „by bylo, kdybychom vás ztratili ve stádě."

Zarazil jsem se dřív, než mi odpověď vyklouzla z úst, a zvažoval její poslední slova. Zamyšleně jsem se na ni podíval. „Už před tím jste pár lidí do stáda vyslali, že?"

Fletcherová přikývla. „A mnohé z nich jsme tak ztratili."

„Jak dlouho tam může člověk pobýt, než je zcela ztracen?"

„To je různé. Ale dlouho ne. Maximální bezpečná délka je tak čtyři nebo pět dní. Ale to už je hra s ohněm. Je to příliš intenzivní zážitek. Úplné vymývání mozku."

„No, stačí mi tedy dva dny. Den a půl. Začnu v pondělí ráno, den se budu aklimatizovat, vyspím se a druhého dne se zúčastním shromáždění. Můžete mě vytáhnout někdy kolem večeře. Tak mi zůstane zbytek týdne na výslechy a strávení toho zážitku. No, a další pondělí jsem zpátky v přípravě na velkou misi."

Vypnula destičku a vrátila ji na stůl. „Jste si jist, že to opravdu chcete udělat?"

„Jsem si jist, že právě tohle musím udělat."

„Dobře," řekla a zvedla telefon. „Jerry? Začínáme zítra. Ano. Ne, vůbec ne. Díky." Zavěsila a obrátila se znovu ke mně. „No, dnes odpoledne nás čeká spousta práce."

„Prosím?"

„Budu vás trénovat."

„Trénovat? Jak mě chcete na stádo připravit?"

„Existuje soubor cvičení, která posílí uvědomění vašeho já. To by mohlo pomoci."

„Myslíte meditaci?"

„Mm, ne tak docela. Říkejme tomu duševní soustředění. Je to částí výcviku modů."

„Myslel jsem, že se výcvikem modů už nezabýváte."

Zavrtěla hlavou. „Ne. Jen se mi nelíbí pár lidí kolem něj. Nelíbí se mi, co s ním dělají. Ale samotný trénink je tím nejcennějším, čím jsem kdy prošla. Pomohl mi zůstat... rozumnou... i v těch nejhorších období epidemií. A myslím, že mě to drží při smyslech dodnes. Ve skutečnosti, ale nevím, jestli to bude mít nějaký smysl, nebo ne. Chci vám však dát co nejvíce možností, co jen mohu."

„Budu v pořádku," řekl jsem, „skutečně. Dokonce se dnes odpoledne chystám promluvit s Dr. Davidsonem."

Neodpověděla.

„Co se děje?" zeptal jsem se.

„Vím, že jste si jistý. Také vím, že jste to důkladně promyslel. Stejně jako my. Ale přesto mám strach. Vím, jak snadné je něco ztratit. A opravdu bych nerada ztratila také vás..."

Otázka: Jak říká Chtorran Carnegie Hall?
Odpověď: Chutné.
---

48. Dr. Davidson

„Beru to zpátky.
Plný močový měchýř je až druhý nejlepší budík na světě."
—SOLOMON SHORT

„Chtěl jsi se mnou mluvit, Jime?"

„Ano, to jsem chtěl."

„Tak prosím... jsem zde. Čekám. Můžeš začít mluvit. Už tu mlčky sedíš více než deset minut."

„Opravdu...?"

„Ano, je to tak."

„Promiňte, ale já — ne, slíbil jsem, že se nebudu pořád za všechno omlouvat. Já prostě — nevím, kde začít. Jsem blázen?"

„Každý je tak trochu blázen, Jime."

„Jo, to už jsem někde slyšel. Je to moje mantra. Já ale myslím... jsem bláznivější než ostatní?"

Dr. Davidson hned neodpověděl. Seděl jsem sám v pohodlném křesle ve velkém prázdném pokoji. Dr. Davidson byl kdesi v Atlantě. Měl velmi konejšivý hlas.

„Jime," řekl. Znělo to velice zúčastněně. „Smím být trochu netrpělivý?"

„Co? Nerozumím."

„Jseš příliš nedočkavý, chceš výsledek pokud možno ihned. Zároveň jsi se ale zasekl na místě. Chceš po mně, abych udělal něco, co by tvoji situaci zlepšilo. Abych to mohl udělat, potřebuji s tebou navázat kontakt. Musíme se spolu nějak dohodnout."

„Pokračujte," řekl jsem podezřívavě.

„Musíš mi slíbit, že tu zůstaneš až do konce našeho sezení, i když se rozčílíš. Tedy, zvlášť když se rozčílíš. A také mi musíš slíbit, že mi řekneš pravdu."

„Jistě. Domluveno. Chystáte se mi asi říct něco, co mě pořádně vytočí, co? No, ale pokusím se to zvládnout. Dělejte jak myslíte."

„Ne, tak to není, udělám co musím."

„Ha ha. Tak, dobře — jsem blázen, nebo ne?"

„Soustředíš svoji pozornost nesprávným směrem. Tahle otázka je vedlejší. Vpravdě ji ani nelze zodpovědět. Nic takového jako duševní zdraví neexistuje. Dá se snad mluvit o jisté schopnosti přizpůsobit se situaci. To, o čem zde hovoříš, je pouze tvé pojetí zdravého rozumu. Chápeš ho, jako stav, kterého je třeba dosáhnout, a právě to tě dohání k

šílenství. Máš pocit, že jsi ho stále nedosáhl."

„Podívejte," přerušil jsem ho. „Tyhle vaše kecy strávím jen proto, že chci věřit, že mi rozumíte. Chci věřit, že na tomhle světě stále někde existuje člověk, se kterým mohu promluvit. Protože dokud je tu někdo, kdo mi rozumí, znamená to, že pořád ještě nejsem takovej blázen, že bych to nemohl vrátit zpátky. Řekněte mi, prosím, že rozumíte."

„Rozumím ti, Jime — pravděpodobně mnohem líp, než si myslíš. Jednou, snad, ten vtip pochopíš. Pojďme však dnes trošku pokročit. Začněme několika jednoduchými definicemi. Souhlasíš? Zvaž to na chvilku. Zdravý rozum není tím, čím jsi. Je tím, co děláš."

Zvážil jsem to. „Jako představení, že?"

„Pro některé lidi ano. Tedy?"

„Chcete říct, že je to něco jako 'Hraj, dokud sám neuvěříš'. Nemám pravdu?"

„I tak se na to dá dívat, ano." Doktorův hlas zněl pobaveně. Přál bych si, aby se se mnou o ten vtip podělil, ale věděl jsem, že to neudělá. Byla to další z věcí, na které budu muset jednou přijít sám — něco jako sex.

„Jak má tedy člověk poznat, jestli je normální, nebo ne?"

„Řeknu ti, Jime, co to zdravý rozum ve skutečnosti je. Možná, že budeš překvapen."

„Jen do mě. Držím se pevně."

„Zdravý rozum není nic víc, než existence tvých jazykových dovedností."

„Cože?"

„Hledal jsi na nesprávném místě. Pozoroval jsi lidi, které jsi považoval za normální, a přemýšlel jsi, co mají. Ale zkus to jinak. Podívej se na někoho, kdo to nemá, a snaž se přijít na to, co postrádá. Podívej se na postižené lidi celého světa, Jime. Jak víme, že jsou postižení? Nedokáží efektivně komunikovat. Lidé, kteří dokáží komunikovat, mohou uspět. Lidé, kteří nedokáží komunikovat odpovídajícím způsobem, jsou vnímáni jako postižení."

„Ale oni přece jsou postižení...!" Snažil jsem se argumentovat.

„Ach, ano. Beze sporu. Jejich postižení jsou skutečná a příčin je spousta. Existuje mnoho způsobů, jak člověka zničit: drogy, sex, násilí, lži, traumata, kariéra, týrání — a někdy stačí obyčejná všednost. A většinu těch věcí si člověk zaviňuje sám. Lidské bytosti jsou neuvěřitelně vynalézavé ve způsobech, jakými se vyhnout odpovědnosti. A sebepoškození je jedna z nejlepších. Všiml sis už někdy u postižených lidí toho, že jejich postižení nikdy není fatální? Je to vždy jen tak vážné, aby se o ně musel postarat někdo jiný."

„Říkáte to, jako by za to sami mohli," obvinil jsem ho. „Nemáte s nimi velký soucit."

„Vždyť ty ani, Jime, nevíš, co to soucit je. Myslíš si, že je to teplo náruče a štědrý prs, ale já ti říkám, že to tak není. Ale také nemluvím o tom, čí je to vina. Hledání viny je zbytečná činnost. Jaký je důsledek postižení? Hovořím o hledání důsledků. A to zcela o něčem jiném.

Ve skutečnosti není podstatné, nakolik je která osoba postižená. Důležité je poškození, které člověka postihlo. Rozličné způsoby destrukce osobnosti mají jedno společné: výsledkem je lidská bytost, jejíž schopnost komunikace je značně oslabena, v některých případech dokonce zničena."

Přemýšlel jsem o tom. „Jistě. To je zřejmé."

„Až příliš zřejmé, Jime. Ale stále nevidíš zbývající část. Skutečným problémem je narušená komunikace. Jedinec je izolován od ostatních. Není možné zacelit ránu, nelze-li se o bolest podělit. Člověk zůstane se svým postižením sám. To proto doporučujeme lidem v tvé situaci, aby se zúčastnili skupinových seminářů. Tam totiž mohou trénovat komunikaci a zpřesnit své vyjadřovací schopnosti."

„Tohle nepotřebuju," řekl jsem, snad až příliš rychle.

„Neřekl jsem, že to potřebuješ. Slyšíš to, jak 'poslouchášˈ, ne to, co já 'říkám'. Zkusíme to ještě jednou, ovšem tentokrát pozorně naslouchej slovům, která říkám. Ne významům, která se za nimi domníváš slyšet. Do svých cílů jsi investoval spoustu energie. Nesnášíš cokoli, co by tě od nich vzdalovalo. Jsi pak znechucen a rozzuřen. Chci říct, že člověk jako ty musí být schopen se rychle vzpamatovat z rány. Musí vědět, jak ji rychle zahojit, aby mohl pokračovat v práci. Třeba teď, vsadím se, že máš pocit, jako by ses tu promenádoval s rozervaným břichem a vnitřnostmi visícími ven. A proto jsi se také rozhodl, že mě, po několika měsících, kdy jsi vůbec nepřišel, vyhledáš. Nemám pravdu?"

Neodpovídal jsem. Nakonec jsem slabě přikývl.

„Tvé váhání mluví za všechno, Jime. Jsi rozbolavělý a netrpělivý, ale už ses naučil nebýt choulostivý. Proto také nemůžeš nikomu přiznat, že trpíš. Proto také nedokážeš svou bolest utišit a tvá netrpělivost ji jen jitří.

Špatné také je, že dokonce ani nevíš, že nejsi sám. Jsi stejný jako další tisíce lidí, se kterými mluvíme každý týden. A jsi stejně domýšlivý jako oni, protože se domníváš, že právě ta tvá bolest je tak ojedinělá, že se na ní musíš upnout a hýčkat si ji co nejdéle. Mohu se tě na něco zeptat?"

„Co?" řekl jsem naštvaně.

„Co tím získáš?"

„Čím jako?"

„Budeš jen posilovat svůj hněv. Takže? Připadá mi to jako cena útěchy."

Chtěl jsem něco říct, ale nakonec jsem mlčel. Byl jsem na lopatkách. Nezáleželo na tom, co říkám. S každým dalším slovem bych do toho jen více zabředával. Za chvíli jsem si uvědomil, že má Dr. Davidson pravdu. „Dobře..." Hluboce jsem vydechl, skoro úlevou, ale spíš rezignovaně. „Dostal jste mě. A co teď?"

„Stále někam spěcháš, Jime. Musím mluvit na rovinu, abych tě vůbec donutil poslouchat. Všiml sis ale, že se již dopracovávám výsledku?"

Pokrčil jsem rameny. „Jo, asi jo."

„Tohle je soucit. Takhle vypadá v praxi. Mluvím k člověku, ne k jeho symptomům."

„Ach," řekl jsem.

„Vidíš, k tomu, abys byl nemístný, nemusíš být postižený. Do jisté míry jsme všichni nepatřiční. Obvykle je to proto, že neznáme všechna fakta, která bychom znát měli. Někdy je to jen proto, že jsme se to prostě lépe nenaučili. Ale po většinu času je způsobilost jen funkcí naslouchání tomu, co se děje kolem a reagování na to, co slyšíme, ne na to, co se domníváme slyšet. A takto tedy praktikujeme zdravý rozum."

„Ach," řekl jsem. Nevěděl jsem, jestli s tím mám souhlasit, nebo ne.

„Vím," řekl Dr. Davidson. „Váháš, jestli můžeš tuto definici přijmout. To je obvyklá reakce: nejprve s tím musím polemizovat, abych to mohl přijmout. Nesnaž se mít za každou cenu pravdu, Jime. Prostě se to snaž pochopit, a aplikuj to na svou vlastní situaci. Rozumíš?"

„Ano," řekl jsem. „Zkusím to."

„Dobře. Děkuji." Dr. Davidson mluvil potěšené, jako by vykonal něco důležitého. „A teď mi dovol, abych ti řekl několik zbývajících faktů. Jazyk je stavebním materiálem myšlení, že?"

Přikývl jsem. „To není nic nového."

„Přesnost myšlení má za následek adekvátní reakci, je to tak?"

„Ano."

„Dobře. Tedy kterékoli místo, které tě nutí procvičovat tvé komunikační schopnosti, je zároveň místem, které posiluje tvou schopnost vyrovnávat se s problémy... a to tak rychle, jak tvá situace vyžaduje. Například toto je to vhodné místo pro tebe."

„Nemám pocit, že bych se již zbavil svých problémů."

„Ještě jsem neskončil," řekl Dr. Davidson klidně. Jasně jsem ale cítil, že se směje.

Natáhl jsem se v křesle a protáhl ruce. Tuhle hru mohu hrát také. „Dobře, ale dosud jsme stálé mluvili jen o mluvení. Mám pocit, že bychom to mohli nějak zdokonalit. Chci říct, že kdekoli jinde na světě je vše chápáno jako polemika."

„Když jsi tam, tak ano."

„Cože?"

„Už sis někdy všiml, že všechny polemiky, ve kterých ses kdy angažoval, měly něco společného?"

„Co?"

„Tvoji účast. S nikým nedokážeš vyjít, nemám pravdu?"

„To není fér..."

„Nikdy jsem nesliboval, že budu férový. Ale je to pravda, že? Jaký užitek máš ze všech těch sporů, Jime?"

„Já vám nerozumím."

„Něco v nich získáváš. Komunikační kanál musí přinášet nějaký užitek, jinak bys ho nenavazoval. Proč myslíš, že postižený člověk investuje tolik energie do neadekvátních postupů? Protože jim z toho plyne jediný zisk, který znají. Dokonce i špatný užitek je lepší než žádný. Hrál jsi někdy ruletu? Proto jsou postižení lidé permanentně naštvaní na nás ostatní. Protože jsou neschopni dosahovat dobrých zisků, nedokáží je rozpoznat. Stále trvají na vyhrávání těch špatných. A tak manipulují všemi a vším okolo, aby si tím špatné zisky zajistili.

Míra jedincova postižení může být, Jime, měřitelná pouze přiměřeností zisků, o které hraje. Ale o co, k čertu, hraješ ty? Podle toho poznáš, jestli jsi blázen, nebo ne."

„Jděte do hajzlu," řekl jsem.

„Tak tohle je vážně ta nejvhodnější odpověď," řekl Dr. Davidson tiše.

„I s tou svou pitomou nadutostí."

„...Stále jsi ale nezodpověděl mou otázku. O co hraješ ty?"

„Do prdele, kdo si myslíte, že jste? Proč nevylezete zpoza toho závěsu? Kdo zemřel a ustanovil vás Bohem?"

„Sedni si, Jime."

„Ne!"

„Proč se tak zlobíš na svou matku? Co ti udělala, že tě tak ranila?"

„Vůbec mě neranila, kurva! Ranila mýho otce. Potrestala ho. Ona — vůbec se o něj nestarala. A je jí fuk i teď. Ona je..." Zarazil jsem se. „Ty zkurvenej hajzle. Do toho ti nic není."

„Ale ano, Jime. Přišel jsi sem pro pomoc. A já ti jen ukázal, kde je to bolavé místo. Ale teď mi řekni, co s tím hodláš dělat?"

„Nic..."

„To je ta nejhloupější věc, kterou jsi kdy řekl. Koho se tu snažíš vytrestat?"

„Můj vztah k matce," řekl jsem ledově, „je moje soukromá záležitost."

„Žádný vztah k matce nemáte."

„No, třeba jsem to právě takhle chtěl."

„To si nemyslím, Jime."

„Na to se vás taky nikdo neptal. Pěkně děkuju."

Posuvné dveře mají jednu nevýhodu: nedá se s nimi prásknout.

Vyšel jsem z místnosti. Prošel jsem čekárnou do lékárny a zaplatil sto dolarů za lahvičku se snovým práškem.

Měl jsem skvělý nápad. Po zbytek víkendu se zbavím všech starostí. Nebudu muset vstávat, dokud nenastane čas jít do stáda.

Otázka: Jak říká Chtorran prosperující farmě?
Odpověď: Příležitost.

---

49. Vymytí mozku

„Když něco děláš hodně často,
stane se z toho zvyk."
—SOLOMON SHORT

„V pořádku. Nyní aktivuji obojek," řekla Fletcherová. Otočila se k monitoru v zadní části džípu a naťukala cosi na klávesnici.

Elektronický obojek kolem mého krku zapípal. Hlasitě.

„Jaký je signál?" zeptal jsem se.

„Dobrý," řekla. „Stejně tak i váš tep a dýchání. V pořádku, teď ho zamknu." Natáhla se ke mě a cosi mi dělala pod bradou. Neviděl jsem co.

Když poodstoupila, zkoumavě jsem se obojku dotkl. Byl zamčený a funkční. Neexistoval způsob, jak bych ho mohl sundat nebo vypnout. Do okamžiku, kdy mě tam odtud vytáhnou.

Měl jsem pocit, že mi chce ještě něco říct, ale když jsem se na ni podíval, rychle mrkla na hodinky. „Cítím se dobře," řekl jsem.

„Já vím," odpověděla.

„Pohádal jsem se s Dr. Davidsonem. Celý víkend jsem strávil v posteli. Vyspal jsem se do růžová."

„Vím." Klidně se mi podívala do očí. „Nemá to ale žádný vliv."

„Nemá?"

„Proč by mělo? Jdete do stáda. Je tam snad zdravý rozum výhodou?"

„Z toho, co jsem slyšel, je lepší být blázen..." Najednou jsem se zarazil.

„No, teď se vám to může vyplnit," řekla neosobně.

„Já vím," řekl jsem tiše. Taky odpověď.

„Měl byste raději vyrazit," řekla.

„Jo." Zhluboka jsem se nadechl a začal si sundávat boty a stahovat ponožky. Stádo už se pomalu začalo na náměstí shlukovat. Vypadalo to, že bude velmi teplý den.

Měl jsem šortky a tričko. Nebylo to příliš? Přemýšlel jsem, jestli bych si neměl tričko raději sundat. Znovu jsem se zadíval na stádo. Bylo tam mnohem víc nahých těl než posledně. Rozhodl jsem se, že se budu řídit podle stáda a tričko jsem si stáhl. Napadlo mě, jestli bych si neměl sundat i šortky.

Podíval jsem se na Fletcherovou. Vypadala napjatě. „Jste v pořádku?" zeptal jsem se.

„Uh-hm."

„Nevypadáte na to."

Pokrčila rameny. „Jen jsem se zamyslela."

„O čem?"

„Byla bych raději, kdybychom měli víc času."

Stiskl jsem jí dlaně. „Budu v pořádku," řekl jsem.

„Vím, že budete. To je moje odpovědnost."

„Ne, myslím tady." Zaťukal jsem si prstem na hlavu. „Neztratím se. Slibuju."

Zmáčkla mi ruce a zkoumala obličej. „Přála bych vám, abyste měl pravdu, protože vám jinak zlámu nohu."

„Budu si to pamatovat." Ohlédl jsem se za stádem. Téměř všichni byli nazí. Stud zvítězil. Raději si šortky nechám. Alespoň prozatím. „No..." řekl jsem, „myslím, že bych raději..."

„Jo," souhlasila. Najednou mi dala ruce kolem krku a přitáhla tvář ke své. Její rtěnka voněla růžemi, meruňkami a sluncem. Rozpačitě jsem se odtáhl. Její polibek byl trošku moc vřelý. Rychle jsem se otočil čelem ke stádu. Kdybych to neudělal teď, neudělal bych to nikdy. Stádo bylo obrovským lidským hemžením.

Byli tak špinaví, že byli cítit na dálku.

Vykročil jsem. Suchá tráva mi šustila pod nohama, slunce pálilo do zad. V krku jsem měl vyschlo.

Na okraji stáda jsem se zastavil.

A pozoroval je.

Zatím jsem nevěděl, co hledám. Potřeboval jsem nějaké vodítko. Nějaké vodítko, které by mi naznačilo, jak se chovat.

Skupinka mladíků pózovala na trávníku. Občas spolu ve dvojicích zápasili. Někteří z nich si mě se zájmem prohlíželi. Najednou se mi sevřel žaludek.

Tenhle pocit jsem moc dobře znal.

Byl tu znovu ten pocit prvního dne ve školce. Poprvé nahý ve sprchách s ostatními chlapci. Poprvé s holkou. Poprvé tváří v tvář s živým červem. Byl to ten pocit, kdy vcházíte do místnosti plné cizích lidí, kteří si vás všichni zvědavě prohlížejí. Jenže tohle bylo ještě mnohem horší. Nevěděl jsem, jestli jsou víc zvířaty nebo lidmi.

Vypadali jako lidé, ale chovali se jako zvířata.

Opice.

Kdybych se dokázal chovat jako opice, jako ta správná opice, tak by mě přijali.

Takže... teď se musím naučit chovat jako opice.

„Nejhorší je," řekl jsem si pro sebe, „že tady nikdo nedává lekce správného opičího chování."

A pak mi to došlo. Vždyť mě taky nikdo neučil, jak se má chovat člověk.

Prostě jím jsem.

Obešel jsem zápasící mladíky a zamířil do volného prostranství uprostřed náměstí. Bylo tam dlouhé a široké brouzdaliště. Spíš taková velká louže. Na jednom jejím okraji si hrálo a cákalo několik dětí. Šel jsem na druhou stranu. Našel jsem si místo stranou ostatních a klesl na ruce a kolena. Rozhlížel jsem se, jak ostatní opice pijí. Nabírají vodu do dlaní, nebo se jen sklánějí k vodě?

Ne. Musím na to přijít sám.

Sklonil jsem tvář k vodě a napil se. Voda chutnala strašně. Chlor? A co ještě? Nedokázal jsem to odhadnout. Byl jsem rád, že mě předtím očkovali.

Jak se tedy opice chovají?

Tenhle problém jsem neustále řešil i uvnitř svého vlastního druhu. Nikdy jsem nevěděl, jak se správně chovat.

Ostatní lidé vždycky působili dojmem, že vědí kdo jsou, a já cítil, že to jaký jsem, je jen přetvářka. Už jsem se nechtěl dál přetvařovat. Chtěl jsem prostě být člověk. Nebo opice. Nebo čímkoli, čím jsem měl být.

Co vůbec tyto opice cítí k lidem? Vadí jim, že je studujeme? Pozorujeme? Tolerují nás? Cení si toho, že jim dáváme jídlo? Spojují si ho vůbec s námi?

Chtějí, abychom se k nim přidali? Anebo nás nechávají se k nim připojit jen proto, že neví, jak nám v tom zabránit?

Nebo nebylo k čemu se připojit?

Začal jsem se smát. Nebyla by to legrace, kdyby si tu všichni hráli na opice, stejně jako já? Nebyla by to legrace, kdybychom všichni něco předstírali?

Přál jsem si, abych dokázal přestat myslet. Má mysl však drnčela jako stroj. „Drn, drn, drn, drn..." řekl jsem. „Má mysl drnčí. Drnčí, drnčí. Ratata, ratata, bum."

Nikdo se na mě ani nepodíval. Žádná z těch opic si mě nevšímala. Nezajímal jsem je. Slova tu neměla význam. Všechna slova byla nesmyslná.

A kdo vůbec původně slovům jejich významy dal? Asi já. Kdo jiný? Všechna slova a všechny významy v mé mysli byly spojeny se spojeními, které jsem si vytvořil. Třeba byly všechny falešné. Anebo ještě hůř, jen některé z nich byly nesprávné. Ale jak teď poznám, které to jsou?

Kde to vůbec všechno začíná? „Ma, ma, ma, ma, ma..." řekl jsem. Dítě křičí a na tvář se mu přitiskne horký prs. Je to tak mocná fáze poznání, že se po většinu svého života pokoušíme hledat ty správné zvuky, kterými bychom si získali teplá prsa, ze kterých bychom mohli sát. Své roky trávíme ječením a vřískáním jeden na druhého, hledajíce ty správné fráze, kterými bychom řídili konání druhých. Lidé znají mnohem více povelů než roboti. Řekneš: „Miluju tě." a dostaneš někoho do postele. Řekneš: „Jdi do hajzlu!" a můžeš se s někým bít. Je to jednoduché jako kterýkoli stroj...

...funguje to.

Chováme se k sobě jako stroje.

Ovládáme se.

No, a když se opice jazyka vzdaly, ovládací povely přestaly fungovat. Mačkej ovladače které chceš, ale stroj zůstane rozbitý. „Blabla... blabla... blabla..." Cítil jsem, jak se mi po tváři rozlil úsměv. Bylo to velmi zajímavé.

Když říkáš jedno slovo pořád dokola a dokola a děláš to dostatečně dlouho, ztratí veškerý svůj význam. Ale jak ztratí význam celý jazyk? Jak všem slovům, všem zvukům odejmeš jejich významy, když jsi celý svůj život trávil tím, žes jim je přiřazoval? A jak vůbec ztratíš svoji schopnost užívat jazyka?

„Blabla... blabla... blabla..."

Měl jsem pocit, že na to jdu ze špatné strany.

Seděl jsem tu a snažil se to všechno pochopit.

Ale tohle možná není věc, která by se dala pochopit. Prostě to... děláš. Nedávalo to sice smysl, ale na druhou stranu, snažit se to pochopit nedávalo také žádný smysl. Prostě toho vím málo. Možná, kdybych...

Ne. Přestat myslet.

Jsem přece součástí stáda.

Protože jsem si to řekl.

Byl jsem její součástí, která tu seděla v červených trenkách a snažila se přijít na to, jak být součástí stáda. Byl jsem tou nejpitomější součástí. Snažil jsem se přijít na to, jak být to, co už dávno jsem.

Můžu toho klidně nechat. Jsem tady.

Dřepnul si přede mne mladý chlapec. Nepříjemně blízko. Byl špinavý a nahý. Měl hrubé černé vlasy a velký úzký nos. Poulil na mě zvědavě své neobyčejně velké oči, které měly překvapivě křišťálově modrý odstín.

„Ahoj," řekl jsem a usmál se. Téměř okamžitě jsem si uvědomil, že jsem to neměl dělat. Slova mají spoustu významů, ale nedostává se jim právě téhle jiné kvality.

Chlapec zamrkal a dál mě upřeně pozoroval.

Cítil jsem se, jako by mě zkoušel. Jako by stádo bylo jakýmsi makroorganismem, který se chce přesvědčit, jestli jsem se už asimiloval.

Chlapec se nepřítomně poškrábal. Měl dlouhé, špinavé nehty. Opičí ruce. Jeho ruce mi je připomínaly. Také byl hubený jako opice. Dřepěl tu na zadnici a zíral na mě. Také jsem ho pozoroval. Přestal jsem se ho pokoušet pochopit a prostě jsem ho jen zaměřoval, jako fotoaparát. Opravdu pozoruhodné byly jeho oči. Byly neskutečně modré. Lemovaly je temné řasy, které jim propůjčovaly jakýsi tajemný hluboký výraz.

Ale proč jsem ho tolik zaujal? Z jeho výrazu se nedalo vyčíst, co si myslí. Byl tam... ale byl nečitelný. Cítil jsem

za tou tváří duši, ale nic dalšího se tam nedělo. Žádné... myšlenky. Žádná... identita. Bylo to zvláštní, jen tak sedět a koukat na něj, jak mě pozoruje. Nebyla to bitva pohledů. Bylo to jakési... spolubytí.

Fletcherová mě v tom trénovala. Spolubytí. Intenzivní. Nemohl jsem odvrátit zrak, ale já ani nechtěl. Bylo to podivně uklidňující setkání.

Všiml jsem si, co mě na těch očích tak zneklidňovalo. Byly příliš ženské. Mít takové oči žena, jistě by se stala modelkou, nebo filmovou hvězdou. U chlapce ale byly... prostě ohromující.

Měl v nich podivný klid.

Dokázal bych se v nich ztratit.

Chlapec natáhl ruku a dotkl se mého obličeje. Jako opice zkoumající neznámý předmět. Dotkl se mých vlasů a pohladil je. Jeho pohyby byly opatrné, ale pak ruku rychle stáhl. Chlapec páchl prachem.

Dal si ruku do klína a čekal.

Nevím, jak jsem mohl vědět, na co čeká, ale věděl jsem, že to bylo pozvání.

Dotkl jsem se jeho tváře, jako se dotýkal on mé. Jemně jsem se dotkl jeho vlasů a sklouzl prsty po jeho tváři. Na tváři se mu objevil úsměv. Chytil mě za ruku a prohlížel si moje prsty. Viděl jsem, jak je moje ruka proti jeho čistá. Očichával mi prsty a pak náhle začal váhavě vystrkovat růžový jazyk a jemně mi je olizoval. Znovu se na mě usmál, asi se mu líbilo, jak chutnají. Pustil mou ruku a znovu čekal.

To mu mám také lízat prsty?

Vzal jsem jeho ruku do své a očichával ji. A pak jsem ji olízl. Špína. Usmál jsem se na něj.

Také se smál, to bylo dobré znamení.

Hotovo.

Chlapec se zvedl a odešel. Ani se neohlédl, jestli za ním jdu. Nevěděl jsem proč, ale vydal jsem se za ním. Nebyl jsem zvyklý chodit bez bot a suchá tráva mi rozdírala chodidla.

Mé tělo bylo... příliš svázané. Nesvobodné. Věděl jsem, čím to je. Zastavil jsem se a svlékl si šortky. Připadal jsem si najednou, jako bych se začal rozplývat. Ve stádu. Mezi těmi těly. Nejdříve se musíme zbavit těl. Být nazí. Volní. Bezbranní.

Přístupní. Povolní.

Cítil jsem se zahalen do slunečního svitu. Byl jsem jím omýván. Nic mě netíží. Všechno ze mě spadlo. Směji se. Cítím. Hloupý.

Blázen. Šum myšlenek. Jaký mají smysl. Význam. Použití. Tady. Zmatek. Pojmy. Hloupý. Cítím...

Zavrtěl jsem hlavou. Zmaten.

Burcoval jsem se zpět do reality...

...a pomalu se zmateně otáčel.

Hledáš?

Bloumal jsem v omámení a nevnímal čas. Pamatuji si, že jsem se znovu zastavil u louže k napití, a taky si pamatuju, jak jsem si u jedné mokré škarpy ve východní části parku vyprázdnil močový měchýř.

Pamatuji si, jak jsem dostal hlad a našel si cestu k nákladákům, které přivážely jídlo. Utrhl jsem kus homole a našel si klidné místo k jídlu.

Mrkám. Co se to — stalo?

Okamžik, okamžiku a další okamžik, ale žádný z nich neměl žádnou spojitost s druhým... a tak si je nebylo možno zapamatovat. Ihned jak se objevily, zmizely v nenávratnu. Tobogan.

Bezmocný.

Myslel jsem, že rozumím. Myslel jsem, že na to mohu přijít. Mýlil jsem se.

Musím odsud pryč.

Vstal jsem a zamířil k džípu. Tam, kde byl zaparkován, a kde byla Fletcherová. „Jdu ven," říkal jsem a dotkl se obojku na krku. „Tohle nefunguje. Fletcherová, posloucháte mě? Jdu ven. Tady je Jim." Dotýkal jsem se obojku jako ikony. Záležel na něm celý můj život. „Fletcherová?"

Žádná odpověď.

Funguje ještě ten obojek?

Ale na tom nezáleží. Půjdu prostě rovnou k džípu.

Uvědomil jsem si, že jsem nahý. Pár lidí se na mě zvědavě dívalo, ale pak se vrátili ke svým záležitostem. Jídlu. Druhům. Hrám. Většina z nich byla nahá. Otáčeli se.

Svoje šortky jsem nikde neviděl. Vzdal jsem své hledání. U džípu určitě bude ručník nebo plášť. Zastavil jsem se, pomalu se otáčel a prohlížel okraje náměstí. Kde to... ...ale jsem?

Ne, nepanikař. To je v pořádku. Zřejmě náměstí pozoruje z větší vzdálenosti. Tak je to. Sama přece říkala, že nebude nejlepší, když se bude zdržovat u stáda příliš blízko.

Zaslechl jsem melodii. Otočil jsem se.

Děti, pobrukují si. Jednotvárné broukání, ale...

...ženy si také pobrukují. Sborově. Podivné atonální lkaní. Jen samohlásky.

Ach ne. Ne. Tohle přece mělo přijít nejdřív zítra. Ach, Bože. Shromáždění. Harmonie. Je to stále častější. Teď již druhý den v řadě!

K broukání se přidávali další a další. Disonance. Broukání. Snažili se zachytit notu...

Musím odtud vypadnout. Hned. Panicky jsem se rozhlížel kolem dokola.

Stále to sílilo. Trošku moc rychle. Vzpomněl jsem si, co se mi přihodilo posledně. Musím odsud pryč, dokud si ještě něco pamatuji.

A nyní se přidávali muži — temně hučící hlasy v dolní polovině škály. Ženy vytvořily nadpozemský, téměř andělský sbor. Hlasy mladých byly vysoké a sladké... a překvapivě muzikální.

A... slyšel jsem, co se pokoušeli vytvořit. Všichni do jednoho. Vzduchem zněla ozvěna, a každý z nás se k ní snažil připojit svůj vlastní nápěv, který by s ní splynul.

Točil jsem se pořád dokola a hledal cestu ven. Cítil jsem, že se již znovu rozplývám. Otáčím se...

Cítil jsem, jak mé tělo vibruje v odpověď. Chtěl jsem připojit i svůj tón. Cítil jsem ho na jazyku. Konečně ze mě vytryskl, burácel jako dva motory. Mmmmmhhhmmmmhhhmmmm...

Byl to správný tón. Zapadl do chóru a rozplynul se v něm. Ten zvuk zastiňoval celý vesmír. Já už jsem neexistoval. Jen ten zvuk. Neuvěřitelný zvuk. Všechny ty hlasy. Dohromady. Potom. My všichni. Ozvěny mého já. Vydal jsem tón a on našel ozvěnu ve všech těch ostatních hrdlech, ostatních tělech.

Všechna těla — všechny ruce — všechna těla se otáčela, ne nebyla ztracena, ne a otáčela — našla domov — tady — výkřik — šťastný.

Otázka: Jak poznáš, že se Chtorran narodil ve Vermontu?
Odpověď: Dává si na děti javorový sirup, než je sežere.

---

50. Černoška

„Už je to dávno, co jsem s Bohem
uzavřel dohodu. Nežádám Ho,
aby řešil moje problémy,
a On mě nežádá, abych řešil Jeho.
Tahle dohoda funguje velmi dobře.
Bůh má i tak svých problémů
víc než dost. A já také."
—SOLOMON SHORT

Ta tlustá černoška byla úplně nahá.

Seděla na starém záchodě, smála se a vesele se houpala.

Uviděla mě, a začala se smát ještě víc. Oči jí rozpustile zářily.

Nemohl jsem si pomoct, musel jsem jít blíž.

Měla obrovská mocná prsa, která se jí při sebemenším pohybu třásla jako želé. Když se smála, dmuly se s vlnami její radosti. Její silné bradavky byly proti její čokoládové kůži téměř černé.

Měla obrovské paže, po obvodu určitě větší než moje stehna. Také na nich se třásly obrovské hromady masa. Přistihl jsem se, jak se na ni směji. Měla mohutná stehna a ruce jako lopaty. Miloval jsem ji. A kdo by ji nemiloval?

Cítil jsem její radost, vyzařovala z ní jako světlo. Toužil jsem se v tom světle vykoupat.

Věděla, že před ní stojím a pozoruji ji. Věděla, že se směji spolu s ní, ale neudělala vůbec nic, kromě toho, že mě sledovala, houpala se a smála.

Chtěl jsem se jí zeptat, kdo je — ale už jsem to dávno věděl. Nemohla to skrýt.

Vyčetla z mých očí, že to vím, a začala se smát ještě hlasitěji. Smála se a smála nad tím vtipem. Jejím vtipem. Naším vtipem.

Smál jsem se také. Byl to skvělý vtip.

Dívali jsme se na sebe a chechtali se jako šílenci. Byl to ten nejbláznivější vtip na světě. Byli jsme tam spolu, oba dva, věděli jsme co jeden o druhém víme, oba jsme věděli, jak hloupě ten druhý vypadá, jak hloupě oba působíme na toho druhého, oba jsme věděli, jak je to všechno hloupé... a smáli jsme se a smáli, dokud jsme si nepadli jeden druhému do náruče.

Když vás objímá tlustá černoška, už z u jejího objetí nevymaníte.

Byl jsem v jejích pažích tak šťastný. Milovala mě. Objímala by mě do skonání světa. Byl jsem neskonale šťastný. Smála se, objímala mě, houpala se a laskala mě.

Zašeptal jsem: „Vím, kdo jsi..."

Ona zašeptala také: „A já zase vím, kdo jsi ty."

Ohlédl jsem se po ostatních a zasmál se. Znovu jsem se podíval na ní a zašeptal: „Tady bysme neměli mluvit, nebo jo?"

Srdečně se rozchechtala a přitiskla mě ke své masivní hrudi. „To je dobrý, broučku. Žádný z nich nás neslyší, dokud nebudeme sami chtít." Hladila mě po vlasech.

Nedaleko úst jsem měl její bradavku. Políbil jsem ji a ona se rozesmála. Nevinně jsem k ní vzhlédl. Sklonila se ke mě a zašeptala, „nepřestávej, broučku. Víš, jak to má máma ráda." Pozvedla mi prs k ústům a — na krátký okamžik jsem byl znovu dítě, v teple a bezpečí jsem se houpal na máminých rukou, šťastně uvězněný...

Máma mě miluje. U mámy je všechno v pohodě. Máma nikdy neříká ne. Pojď sem a nech se od mámy obejmout, broučku...

Po tvářích se mi začaly znovu koulet slzy.

Podíval jsem se na mámu a zeptal se jí: „Proč —?"
Měla laskavou tvář a hluboké oči. Zvedla ruku a obrovským palcem mi začala jemně stírat slzy z tváří.
„Mámo," opakoval jsem. „Proč — proč jsi dopustila, aby se tu tohle přihodilo?"
Mámin obličej posmutněl. Cosi zašeptala — ale slovům jsem nerozuměl.
„Co říkáš, mami? Nerozumím."
Rty se jí němě pohybovaly, ale já pořád nemohl — ty zvuky se neměnily v slova...
„Mámo, prosím, proč?"
„Baba - baba - baba" blábolila černoška nesrozumitelně.
„Mámo — mámo," žadonil jsem...
Ale už to nebyla moje máma. Byla to zase jen ta tlustá černoška, špinavá a smradlavá. Nesmála se, nebyla to máma, už nebyla nikým, koho jsem znal, nebo chtěl znát, nebo...
Znova jsem se rozplakal. Oplakal jsem všechno, co jsem kdy ztratil — ale hlavně proto, že jsem znovu ztratil svou mámu.
Mámo, prosím tě, neopouštěj mě — mámo...

Otázka: Co uděláš s Chtorranem, který právě sežral patnáct miminek?
Odpověď: Nechám ho odkrknout.
---

51. Globall

„Štěstí není cílem. Je to vedlejší produkt."
—SOLOMON SHORT

Když mi bylo patnáct, objevil jsem šachy.
Měli jsme doma nejmíň třicet různých šachových programů, včetně kopie Grandmaster plus, který nakonec získal titul a podržel si ho až do doby, než změnili pravidla a vyloučili umělou inteligenci. Většinou šlo o veřejně dostupné programy nebo recenzní kopie zaslané mému otci.
Jeden z programů, Carlis, dokonce umožňoval měnit jednotlivé figurky i šachovnici, takže jsi mohl hrát „pohádkové" nebo jiné nestandardní šachy. Vzpomínám si, že jsem se nikdy před tím o šachy nezajímal, protože mi připadaly příliš nezáživné, ale díky Carlisu jsem je mohl zcela redefinovat a hrát tak, jak jsem si myslel, že by se měly správně hrát. V mých představách.
Své patnácté léto jsem strávil vymýšlením nových hracích kamenů a polí.
Jedna figurka se jmenovala Cestovatel v čase. Mohl se pohybovat v čase, o kolik tahů chtěl... ale tyto tahy musely být předem specifikovány. Když na políčku, kde se Cestovatel zhmotnil, byla jiná figurka, byly zničeny obě. To byl jediný způsob, jak Cestovatele zničit. Umístili jste pěšce na jeho cílové políčko.
Další figurkou byl Guliver. Guliver byl obr, který stál na dvou políčkách zároveň. Ty však musely mít stejnou barvu, takže mezi nimi vždy zůstalo jedno políčko volné. No a protože byl Guliver rozkročen, mohl vždy táhnout jen jednou nohou. Dal se zničit pouze tak, že mu protihráčova figurka prošla mezi nohama. Nejlépe Časovaná bomba.
Dalším dvěma figurkám jsem říkal Čaroděj a Troll. Čaroděj se pohyboval jako střelec, ale nemohl nikoho zajmout. Vždycky zaujmul nějakou polohu, ve které by na něj proti hráčova figurka musela zaútočit. A figurka, která ho napadla, třebas neúmyslně, byla zničena. Jediný kámen, kterému kouzelník nemohl ublížit, byl Troll, protože ten nemohl napadnout nikoho. Byl to velký netečný kvádr, který se směl pohybovat pouze o jedno políčko. Nemohl ostatní napadat, ale také ho nemohl napadnout nikdo jiný. Používal se hlavně na zablokování cesty.
Dál jsem vymyslel Permoníky, Upíry a Zombie. Permoníci se pohybovali v tunelech pod šachovnicí, Upíři napadali nepřátelské figury a proměňovali je v nové Upíry. Jak jsi pohnul se Zombie, už si ji nemohl zastavit. Pohybovala se pak už navždy.
Abych mohl hrát se všemi těmito novými figurkami, musel jsem náležitě upravit i šachovnici. Zkonstruoval jsem gigantické kulovité hrací pole, přičemž nepřátelské armády stály na počátku hry na jeho pólech. Zjistil jsem, že musím vytvořit i oceány, tedy plochy na které nemohou žádné figurky vstupovat, abych umožnil úhybné manévry. Velice rychle jsem se dostal do bodu, kdy jsem hru mohl hrát jen na monitorech s vícečetnou vysokou rozlišovací schopností. Jedině tak jsem neztratil přehled o tom, co se děje na všech polích globusu.
Pak jsem přidal civilisty, což byly figurky, jejichž příslušnost nebyla známá, dokud se nepřihlásili k jedné z bojujících stran... nebo nebyli do jedné z armád odvedeni. Civilisté vždy začínali jako pěšci.
Náhodné také bylo počáteční rozestavění figur a podoba šachovnice, a tak jsem mátl vstupní strategie. Prvních sto tahů tedy bylo mnohem opatrnějších.
Na konci léta jsem vytvořil svoji vlastní verzi programu. Byl tak rozsáhlý a spletitý, že strategické části programu trvalo skoro pět minut, než zvážil všechny alternativy a ohlásil svůj tah. A to jsem ho měl na tátově desktopu Cray-9000 se dvěma gigaherzy, multivstupy, 256i čestným optickým mikroprocesorem a pseudonekonečným paralelním zpracováním dat. Ale byl jsem spíš pyšný než naštvaný. Byl jsem prvním člověkem, o kterým jsem kdy slyšel, že by dokázal na tak dlouhou dobu zaměstnat logický procesor Cray. Když jsem ho předvedl tátovi, tak mi řekl, že hru zdržují zbytečná větvení programu. Před vlastním tahem jsem program nechal testovat všechny možné tahy, často až deset

tahů dopředu, aby hledal nějaké lepší řešení. Tehdy mě táta naučil používat sady — tedy jinými slovy, jak zavést samovětvící matici logických stromů. Ukázal mi také, jak provést vyhledávání živých a mrtvých větví programu.

Přepsaná verze mých pohádkových šachů hlásila své tahy ještě dřív, než jsem zvedl prsty z klávesnice. Moc jsem se za to na tátu zlobil. Jistě, snažil se mi jen pomoci a byl jsem rád, že program funguje rychleji, ale ta totální neomylnost přístroje byla pro mě nakonec příliš deptající. Cítil jsem se... jako blbec. Jakoby všechny ty odpovědi byly zcela zřejmé, nebylo třeba o nich uvažovat. Nakonec jsem do programu vložil náhodnou délku prodlev, ale už to nebylo ono. Pořád jsem měl stejný pocit.

Když jsem si pak konečně sedl a začal hru hrát, všiml jsem si, že se mezitím stalo něco velice zajímavého.

Moje vnímání šachů se zcela změnilo.

Už jsem je nechápal jako šachovnici, po které se pohybují dvě sady figurek. Viděl jsem je spíše jako spousty bitevních postavení, hodnot a prolínajících se matric spletených dimenzí. Jednotlivé figurky představovaly pouze sféry vlivu a moci. V té hře už se nejednalo o taktiky a strategie, ale o alternativy a souvislosti.

Při pohledu na šachovnici jsem měl zvláštní pocit, že není spolu s figurkami nezbytná. Nemusely třeba vůbec existovat. Byly to pouhé útvary zaujímající jistý prostor ve fyzickém vesmíru, cosi čím byly pouze vyjádřeny vlastní souvislosti, o které v mojí hře vlastně šlo.

Figurky již nebyly figurkami — staly se schématy svých pohybů. Král byl kvádr, tři krát tři pole. Královna měla paprskovité pole působnosti. Věž byla pohyblivým křížem a střelce představoval tvar X. Ale šachy jsem již nehrál ani z pohledu figur. Soustředil jsem se pouze na prolínání vzájemných souvislostí mezi nimi.

A tak jsem svůj program ještě jednou přepsal.

Přidal jsem proměnnou, která znázorňovala relativní sílu bojujících stran. Kameny byly černé a bílé, ale prostor, který ovládaly červený a zelený. Čím více bylo pole ve sféře vlivu černého, tím bylo červenější. Čím více ve sféře vlivu bílého, tím bylo zelenější. Pole s rovnocenným vlivem byly žluté. Nyní jste se mohli zadívat na celý glóbus a jedním pohledem přehlédnout všechny své opěrné body a slabá místa.

Tohle už nebyly šachy. Z té hry se stalo něco úplně jiného. Nehýbali jste figurkami proto, abyste měnili jejich postavení, ale abyste měnili zabarvení šachovnice — abyste ovládli prostor. Ovládaný prostor byl důležitější než prostor zabraný. Zajmutím figurky se plocha ovládaného území spíše zmenšovala. Hra se vyhrávala klamnými hrozbami, ne bojovými akcemi.

Toto zjištění zcela proměnilo mé chápání šachů. Ta hra náhle získala zcela jinou dimenzi.

Stala se spíše hrou rovnováhy, než akcí. Proběhlo v ní velmi málo skutečných bitev. Většinou šlo o drobné šarvátky. Konec hry často přicházel jako kapitulace před nevyhnutelným. Někdy ale ne. Někdy hra proběhla jako uragán spousty bitev, které zdecimovaly obě strany. Obvykle byla velmi rychlá a krutá.

Pamatuji si, že byl otec nadšený. Strávil testováním hry víc času než já. Nakonec ji odeslal do jakési firmy na testování počítačových her, aby ji zhodnotili. Skoro už jsem na ni zapomněl, když jsme od nich obdrželi zprávu. Už jsem zase chodil do školy, takže těch několik drobných úprav provedl podle doporučení PlayCo táta. Pojmenoval hru Globall a pustil ji do sítě. První rok jsem vydělal osmdesát tisíc kalorek. To nebylo k zahození. Postupně se to snižovalo na necelých tisíc kalorek měsíčně a táta trval na tom, abych je poukazoval na studijní účet.

Ale jde o to, že v jistém okamžiku již pro mě šachy přestaly být šachy a proměnily se v něco zcela jiného. Ve vnímání souvislostí, o které v té hře skutečně šlo. Figurky zmizely a zůstala jen schémata.

A přesně to se mi přihodilo ve stádě. Naučil jsem se vnímat schémata.

Otázka: Jak říká Chtorran bazénu plnému dětí?
Odpověď: Studená polévka

---

52. Poklid

„Když dáš někomu dolar, nežádej po něm drobné."
—SOLOMON SHORT

Střídavě jsem se navracel k vědomí a znovu upadal do temnoty.

Má mysl byla pro mě náhle čímsi cizím. Byla jakýmsi hlasem, který mi nepatřil. Měl jsem zvláštní pocit, že to ani není moje mysl. Stal jsem se odhmotněným posluchačem. Všechno to blábolení se mnou nemělo nic společného.

Byla to jen síť vztahů. Počítač vyrobený z masa. Stroj na reakce. Cosi propojeného se stamilionovou historií. Dinosauří mozek. Reakce opice.

Pamatuji si, jak jsem se smál: „Pomoc! Jsem uvězněn v lidském těle!" A pak jsem se rozbrečel, protože to nebylo nic veselého. Proč zrovna člověk? Proč nám Bůh všechno tohle dělal? Proč opice bez srsti!

Měl jsem celou tu hrůzu před očima. Uvnitř lebky jsem měl počítač. Počítač, který jsem nemohl vypnout. Byl to obrovský, neovladatelný stroj, který ukládal a znovu vybavoval paměť. Neustále chrlil myšlenky, představy a pocity — hlavně pocity —jako sopka žhavou lávu. Měl jsem pocit, že jsem jí zavalen. Nedokázal jsem se z jejího sevření vymanit. Přál jsem si ten chaos umlčet.

A náhle se mi to podařilo.

Všechen ten zmatek — už se mě netýkal.

Jako bych pozoroval své vlastní myšlenky, zcela jasně, a to, jak mé tělo každou myšlenku bez ptaní automaticky provádí. Tělo a myšlení se staly jedním. Tělo bylo robotem a já ubohou duší uvězněnou uvnitř. Mohl jsem se jen dívat a poslouchat. Neměl jsem na robota pražádný vliv. Nikdy jsem ho neměl. Bylo to soukolí, které se neustále otáčelo. Dokonce i soukolí svobodné vůle bylo automatické.

Nejprve jsem si myslel...

Myslel. Hmm. To je legrační. Myslel. Jak můžeš myslet na myšlení bez myšlení? Myšlení je samo sobě pastí. Ale já už nemyslím. Já se jen... dívám. Dívám se kolem, co se děje.

Bylo to tak uklidňující...

Bylo to...

Jako...

Když mi bylo šestnáct, vzal mě táta na konferenci programátorů na Havaj. Zasloužil se o to Globall. Táta měl takové jedno pravidlo: dělej co chceš, pokud si to můžeš dovolit.

První večer na Havaji jsme byli třemi členy výboru konference pozváni na večeři. Zašli jsme do jedné z těch otáčivých restaurací, které bývají na vrcholcích těch nejvyšších hotelů. Vzpomínám si, že se mě jedna z přítomných dam ptala, jak se mi líbí Honolulu, a já jí odpověděl, že to přesně nedovedu vyjádřit — ale je čímsi jiné. Bohužel ale nemohu přijít na to, v čem ten rozdíl vězí.

Usmála se a řekla mi, ať se podívám z okna. Poslechl jsem ji a dlouhou dobu studoval tlumeně osvětlené ulice Honolulu pod námi. Auta byla stejná jako všude. Autobusy také. Pouliční nápisy, pouliční světla, všechno bylo úplně stejné jako v Kalifornii. Dokonce i architektonický styl byl podobný. Stejně tak to mohlo vypadat třeba na předměstí Oaklandu nebo San Fernando Valley.

„Je mi líto," řekl jsem jí, „ale stále nemohu říct co to je."

„Nejsou tu billboardy," řekla.

Otočil jsem se k oknu a znovu se zadíval na město. Měla pravdu. Nikde jsem neviděl žádné reklamní plochy.

Říkala, že stát vydal zákon, který zakazuje reklamy přesahující svými rozměry stanovená maxima. Říkala, že se proto Havaj zdá návštěvníkům být tak poklidná. Kráčíte-li po ulicích kteréhokoli jiného města kdekoli na světě, jste ze všech stran bombardováni reklamami, které se naučíte 'vypnout'. Všechny ty reklamy jsou vaším uším jakýmsi neustálým drmolením. Abychom mohli normálně fungovat, musíme být pro jistou část svého okolí slepí a hluší. Tvůrcové reklam to vědí, a proto neustále zvyšují velikost plakátů, barvy, intenzitu a počet svých inzerátů. Zaplavují nás stále větším množstvím lepších a neotřelých reklam. Je stále těžší je vypustit.

Ale... jakmile se pak dostanete na místo, kde ten zdroj neustálého dotírání na vaše smysly chybí, stane se to nezvyklé ticho takřka ohlušující. Říkala dále, že když jsou jimi lidé obklopeni, sotva si jich všimnou, ale když chybí, cítí náhle, že něco není v pořádku. A stejně jako na tebe, říkala, to na ně působí jako naprostý klid.

„Líbí se mi," řekl jsem.

Stádo je také poklid.

Kdo nezažil klid, neví, jak hlasitý je zvuk. Je to všechen ten dotěrný šum celého světa, který nás dohání k šílenství. Všechno to věčné drmolení nás tak rozptyluje, že nejsme schopni uvidět nebe, hvězdy a duše svých blízkých. Znemožňuje nám dotýkat se jemné tváře Boha.

Ve stádu se člověk veškerého šumu zbaví... tedy, on sám odpluje do dálky. Zůstane jen radostný pocit prázdnoty a lehkosti. Je tak poklidný.

Myslím, že právě proto se lidé přidávají ke stádu. Pro ten klid. Proto jsem to udělal i já. Proto jsem se chtěl vrátit.

Otázka: Jak říkají Chtorrané porodníkovi?
Odpověď: Dodavatel — obstarává jídlo.

---

53. Nový prostor

„Lidskost přetrvává sama sobě navzdory."
—SOLOMON SHORT

Vzpomínám si na ten jekot.

Strašlivý jekot. Všichni ječeli. A na úprk. Pamatuji si, jak jsme utíkali. Všichni. Proč? Rozervané kaňony. Rozbitou dlažbu. Střelbu. Sirény. Hlasité výkřiky. Purpurové zvuky.

Vzpomínám si na úkryt.

Pamatuji si špinavé a páchnoucí místo. Odporná voda nabraná z louží. Vzpomínám si na hladovění. Bloudění. Hledání. Hledání stáda.

Pamatuji si, jak na mě někdo ječel. Z jeho řevu mě bolelo v uších. Údery do obličeje. To bolí! Strašně bolí! Nemlaťte mě!

Vzpomínám si na svůj řev...

A facky — spoustu facek...

Než jsem konečně zakřičel: „Sakra! Nechte toho!"

„Ach, díky bohu! Přichází k sobě."

Vzpomínám si...

„Jime! Podívej se na mě!" Kdosi mě chytil za bradu a otočil hlavu. Žena. Tmavé vlasy. Zamračená tvář. „Jime! Jak se jmenuji."

„Ja —? Ja —?" Vydávat zvuky. „Ka —?"

Facka! Slzy v očích.

„Ka —?" Zkoušel jsem to znova. „Ka —?"

Další facka!

Vzpomínám si na svůj křik.

Držela mě za bradu a přeřvávala mě.

Kdybych tak dokázal zakřičet správně — kdysi jsem to věděl. „Sakra, Fletcherová! Už toho nechte! To bolí!"

„Kdo jsem?"

„Jste — Fletcherová! A teď mě nechte na pokoji." Chtěl jsem zalézt zpátky a přetáhnout si přes hlavu znovu všechny ty deky.

„A kdo jsi ty?"

„Ehm..."

„No tak do toho, Jamesi! Kdo jsi?"

„Já —já... jméno?"

„No tak, jdeš na to dobře. Kdo jsi?"

„Já... byl... Jame—."

„Kdo?"

„Jame — ne, James. Edward."

„James Edward kdo?

„Kdo?"

„Přesně tak, kdo?"

„Kdo? Kdo?" Tam dole je měkoučko a teploučko. „Kdo? Kdo. Kdoo..."

Facka! V uších mi znělo a obličej pálil.

„Kdo jsi?"

„James Edward McCarthy, poručík armády Spojených států amerických, Bezpečnostní agentura Zvláštních jednotek, ve výkonu speciálního úkolu, pane!"

Možná, že tohle by jí mohlo stačit. Možná, že mě teď už konečně nechá.

„Dobře! Vracej se, Jime. Stále zpátky!"

„Ne, sakra! Nechci zpátky! Chci si dosnít tenhle sen!"

„Už skončil, Jime! Jsi vzhůru! Teď už nemůžeš spát!"

„Proč—?"

„Protože je sobota."

„Sobota?! Měli jste mě vyzvednout ve čtvrtek."

„Nemohli jsme tě najít!"

„Ale co obojek—?" podíval jsem se na ni, zmaten.

„Ano, obojek. Kde je, Jime? Vzpomínáš si?"

Sáhl jsem si na krk. Obojek byl pryč. Jsem nahý. Třesu se. Zima. „Hm..." Byl jsem ještě zmatenější.

Fletcherová mě zahaluje do deky. Začal jsem se znovu ztrácet. Musím něco říkat, rychle. „Já, ehm, jak jste... mě našli?"

„Sledovali jsme stádo a doufali, že si najdete cestu zpátky. Naštěstí jste to dokázal."

„Našel... jsem cestu zpátky!"

„Objevilo se tu pár dobytků od pobřeží, šli po laciným a sprostým sexu. Nakonec vyplašili celé stádo. Máme tu mrtvé a raněné. To je to nejhorší. Sledujete mě?"

„Ano!" řekl jsem rychle.

Sklání ke mně ruku. Vlastně sklonila. Konečně se mi vrací — vracelo správné vnímání času.

Kdosi mi dal do ruky hrnek. Byl horký. Automaticky jsem se napil. Hořký. Káva? Ne. Zašklebil jsem se. „Co to je za svinstvo?"

„To je náhražka."

„Náhražka čeho?"

„Náhražkové svinstvo. Nemůžem si dovolit skutečný."

„To je břečka," řekl jsem. A najednou jsem se zašklebil. „Hele — já zase žiju. Chápu už i vtipy. Tohle je břečka. Slyšíte? B-Ř-E-Č-K-A?"

Kdosi za mnou zaúpěl. Fletcherová se zasmála a řekla: „Nikdy by mě nenapadlo, že budu tak šťastná, že slyším někoho říkat tak pitomej vtip. To je dobré znamení. Začínáš se vracet k normálnímu jazyku."

Podíval jsem se jí do očí, jako bych ji viděl poprvé. Byly jasné a hluboké. Promluvil jsem přímo k ní. Řekl jsem: „Fletch, pochopil jsem, co se to tu děje. Nevím, jestli to dokážeš pochopit, když jsi to nezkusila na vlastní kůži, ale já už vím o co jde, protože jsem si to prožil. Je to strašlivý a nádherný zároveň. Chci se tam vrátit, ale zároveň chci, abys mě v tom bránila. Tohle..." Ukázal jsem na postavy, které se motaly za našimi zády. „...by mohl být konec lidské rasy. Mohlo by se nám to nepěkně vymknout z rukou. Velmi snadno. Musí se to zarazit, Fletcherová. Nevím sice jak, ale musí se to nějak zarazit."

„O co tu jde? Dokážeš to vysvětlit?"

Nadechl jsem se, zadíval se na stádo a pak zpátky na Fletcherovou. „Ne, nedokážu. Mám jen pár domněnek. Můžu popsat, co se přihodilo mě. Ale... jakékoli vysvětlení bude vždy jen jistým výsekem pravdy, a určitě ne tím nejdůležitějším. Ale... nějak, když jsi ve stádě, najednou cítíš, že slova ztratila svůj význam. Jsou to jen zvuky. Všechny významy zmizí. Odpojí se od zvuků. Dokážeš ten význam najít, když potřebuješ, ale — ne —" Zavrtěl jsem hlavou a mávl rukou, jako bych chtěl smazat vše, co jsem dosud řekl. Napil jsem se znovu té strašlivé náhražky. „Není to tak zcela přesný."

Vzhlédl jsem opět k jejím očím. Byla nádherná. Mohl bych se s ní pářit. Ale proč mě tohle vůbec napadlo? „Je to — je to jakýsi druh prvotního lidství. Poslouchej — tam je... prostor, který byl vytvořen a nadefinován. V tom prostoru, přestaneš být člověkem, jak ho známe my, a začneš být člověkem, jak ho chápou oni. Tamty opice mají mezi sebou jakousi smlouvu.

Jakoby... se lidstvo rozhodlo, že myšlení již nefunguje, a proto se ho vzdalo. Aby jednoduše vyzkoušelo něco jiného. Připomíná to tak trochu telepatii, Fletch, také tě to zcela pohltí. Čím jsi jim blíž, tím je to snadnější vymanit se z jazyka. Jako když odhodíš jakési své osobité šílenství. Jakoby byl jazyk jakousi duševní chorobou, kterou všichni dobrovolně sdílíme. A oni tam, si vytvořili novou smlouvu — že mohou být rasou, která nezná myšlení, jazyk, pojem. Žijí pouze přítomným okamžikem. Je to —já to vysvětluju pořád dokola, že jo? Všichni jsme otroky vlastních interpretací. Tedy našich myslí."

Zarazila mě prstem položeným na mé rty. „Pss," řekla. „Šetři dech. Na to je čas."

Prohrábl jsem si rukou vlasy. Byly slepené. Bůh ví, jak vypadám.

„Jaký jsi z toho měl pocit, Jime?"

„Měl jsem pocit... je to zvláštní..." Podíval jsem se na ni a cítil jsem, jak mi do očí vstupují slzy. „Bylo to jako... svoboda. Jakoby má mysl byla parazitem mého vlastního těla. Na malou chvíli jsem na tu svobodu zapomněl, ale teď, kdy jsem znovu v jeho moci, cítím jakýsi... strašný smutek, takový... hluboký žal." Znovu jsem se podíval na stádo. „Oni jsou tak... šťastní." Do očí mi znovu vyhrkly slzy.

Přitiskla mě k sobě. Zapomněl jsem na celý svět a cítil jen její teplo a příjemnou vůni. Voněla květinami. Okolo stáli lidé, ale já si jich nevšímal. Neskrýval jsem své slzy. Zabořil jsem tvář do jejích prsou a vzlykal jsem. Proč? Proč pláču?

Pohladila mě po vlasech. Cítil jsem, jak je mám umaštěné, ale zdá se, že jí to nevadilo. Tiše řekla: „Chceš slyšet oficiální vysvětlení?"

„Jaké je oficiální vysvětlení?" zeptal jsem se.

Dala mi ruce kolem krku a řekla, „Oficiální vysvětlení zní, že se stále trápíme pro ten svět, který jsme ztratili. Ten před epidemiemi. Jak se vyrovnat se zkázou celé planety?" Nechala svou otázku vyznít do ticha.

Znovu jsem nahmatal hrnek. Náhražka už byla studenější, takže jsem se mohl pořádně napít o ochutnat ji. Možná bych si na tu chuť i zvykl. Snad v příštích stech letech. Zavinul jsem se do deky lépe.

„Jak se cítíš teď?" zeptala se Fletcherová.

„Dobře," řekl jsem. „Opravdu." Podíval jsem se na oblohu a pak na stádo. Pomalu mířili k troskám Brooks Hall — jejich nocovišti. „Asi bych měl jít taky do postele..." Podíval jsem se s nadějí na Fletcherovou.

„Jo," souhlasila. „Ale ne s nima. Už nikdy." Kývla na kohosi, kdo mi pomohl do sanitky. Vydali jsme se směrem na Oakland.

Otázka: Jaký je chtorranský národní sport?
Odpověď: Schovej se a žer.
---

54. Káva

„Pěkné je na sebelásce to,
že je sotva kdy neopětována."
—SOLOMON SHORT

Celou noc mě nutili být vzhůru a mluvit.

Nalívali mě kafem — někdo si dokonce dal tu práci a obstaral skutečnou kávu, protože jsem jim pohrozil, že jestli mi dají ještě hrnek té náhražky, tam jim neřeknu ani slovo. A pak jsem mluvil a mluvil.

Stále jsem škemral na Fletcherové, aby už mě nechala jít spát, ale ta pořád říkala: „Ne, ještě ne. Za chvilinku."

„Proč? Na co ještě čekáte?" Myslím, že jsem při tom fňukal. Vzpomněl jsem si, že jsem nefňukal od svých pěti let.

Nakonec přiznala: „Chceme si být jisti, že se zítra probudíš jako člověk. Potřebujeme si ověřit, zda je tvůj mozek schopen znovu reagovat na slovní signály. Když spíš, přestane pro tebe jazyk existovat. Chceme si být jisti, že si na něj ráno zase vzpomeneš."

„Budu... v pohodě," řekl jsem. „Myslím, že už mi můžete věřit."

„Vsadíš na to svůj život?"

„Cože?"

„Když se ráno neprobudíš jako člověk, můžeme tě zabít?"

„Řekni to ještě jednou?"

„Říkala jsem: 'Když se ráno neprobudíš jako člověk, můžeme tě zabít?' Jsi si tak jistej?"

„No..." Natáhl jsem ruku s prázdným hrnkem. „Můžu dostat ještě trochu kafe?"

Fletcherová se usmála a vzala mi hrnek z rukou. „Jsi zase ve formě." Ale přesto mi kávu dolila. „Přemýšleli jsme, jestli bychom ti neměli nechat zapnuté rádio, slabě — máme tu dvě lekce intelektuálního tréninku. Ta první by ti pomohla udržet vazby na jazyk. Na té druhé je jen tichý hlas v pozadí, který by tě odrazoval od toho, aby ses znovu ztratil." Vzdychla. „Ale nakonec jsem usoudila, že je to jen na tobě. V jistém okamžiku to je, Jamesi, jenom tvoje rozhodnutí."

Otočila si mou tvář k sobě. „Rozumíš? Vím dobře, že se chceš zase vrátit. Budeš tomu pokušení muset odolat. Dokážeš to? Slibuješ?"

Sklopil jsem oči. Její oči byly příliš pronikavé, nevydržel jsem jejich pohled. Nejraději bych se před nimi někam skryl. „Myslím, že ano," řekl jsem a znovu sejí zadíval do očí. „Zkusím to."

„Nezkoušej to, prostě to udělej." Chytla mě za bradu a otočila mou tvář ke svojí. „Já tě nehodlám ztratit, chápeš to?"

Přikývl jsem. Všechna ta slova mi připadala jakoby prázdná, ale byla to právě slova, která mne žádala o tolik. Měl jsem pocit, že jsem v pasti.

„Chceš trošku pomoct?" zeptala se.

„Jak?"

„Je to takový trik. Užívej svého jména jako mantry. Říkej si ho před usnutím. Opakuj si pořád dokola. Jsem James Edward McCarthy. Jsem James Edward McCarthy. Pořád dokola."

„Proč? V čem mi to pomůže?"

„Vytvoří se tím pár podvědomých instrukcí, které ti zítra ráno pomohou zůstat s námi. Každý den to bude o něco snadnější. Uděláš to?"

„Jo," řekl jsem. „Budu si připadat jako pitomec, ale udělám to."

„Dobře." Naklonila se a políbila mě na čelo. „A teď můžeš jít spát."

Když jsem usínal, všiml jsem si, že jsem nějak povědomě ovinutý kolem polštáře. Přemýšlel jsem, kdo že mi to schází. Kdo se mnou ležel ve stádě schoulený do klubíčka? Pamatoval jsem si křivku jeho páteře. Dotek kůže. Křišťálové oči. Scházel mi...

Vynořil jsem se z polosna a vzpomínal na svého druha. Byl jsem na nějakém podivně bílém místě. Na sobě jsem měl tuhé bílé oblečení. A...

„James Edward McCarthy!" řekl jsem. „Jmenuji se James Edward McCarthy!" Začal jsem se smát. Fungovalo to.

Ve skříni jsem našel výsadkářskou kombinézu. Všudypřítomnou vojenskou kombinézu. A kalhoty. Pro můj účel se výborně hodily. Nejdřív musím nahlásit Fletcherové, že jsem zpátky. A za druhé — mám v plánu jeden tanec.

Otázka: Jak říkají Chtorrané obojživelnému vozidlu?
Odpověď: Rychlé občerstvení.

---

55. Hvězdička

„Je zhola nemožné odstavit koťata.
Počkej raději, až budou mít ostřejší drápky,
kočka se už o to sama postará."
—SOLOMON SHORT

Než jsem však stihl cokoli udělat, zavolal si mě do své kanceláře generál Poole. Připadal jsem si trapně, že mám na sobě jen výsadkářskou kombinézu.

Generál Poole se neobtěžoval se vstáváním. Ukázal jen na židli a zeptal se: „Čí to byl nápad poslat vás do stáda?"

„Můj," řekl jsem.

Zavrtěl hlavou. „Za mých mladých let, poručíku, by vás takovýhle kousek stál hodnost podle paragrafu osm. Od svých důstojníků bych čekal větší disciplínu."

„Provedu." řekl jsem. Odolal jsem pokušení mu říct, že jeho mladá léta jsou již v nenávratnu.

„Nicméně," pokračoval, „právě tahle akce byla v režii Vědecké sekce, a tak máte možná pocit, že názory vašich armádních nadřízených nejsou důležité. Je to tak?"

„Ne, pane." Uvažoval jsem, kam tím míří. „Rozuměl jsem tomu tak, že mám povolení velitele mise, plukovníka Tirelliové."

Generál na to neodpověděl. Posunul si brýle na nose a nahlédl do desek, které měl před sebou na stole. „Vy jste vědecký důstojník, nemám pravdu?"

„Ano, pane."

„Máte na to vzdělání?"

„Ne, pane. Ještě ne."

„Máte už nějaké cílové datum?"

„Tři roky, pane. Jeden přednáškový cyklus ukončuji vždy během šesti až osmi týdnů. Tři hodiny denně na terminálu, šest dní v týdnu. Myslím, že dělám docela pokroky. Zrovna teď jsem trochu pozadu, ale hned po této misi to hodlám dohonit."

„Mm-hm, tahle mise." Generál Poole zaklapl desky a zvedl ke mě znovu obličej. Díky jeho brýlím byly jeho oči malé a zlověstné. „Budu k vám upřímný, poručíku. Být vámi, žádné trilogie bych nezačínal."

„Pane?"

„Ta zítřejší mise — mi připadá jako pěkně bláznivá sebevražda."

„Se vší úctou k vám, pane, dovolím si nesouhlasit."

„Samozřejmě, že ne. Ale fakta zůstávají fakty. Tato mise má... velmi pochybný vojenský význam. Chápete, co to znamená? Proto vás nechám jít jako dobrovolníka."

„Jak prosím?"

Jedním prstem zaťukal na desky. „Máte hvězdičku."

„Přesně tak," souhlasil jsem. „Bez ní ani ránu." Opět jsem toho vtipu zalitoval.

Generál Poole vypadal naštvaně. „Hvězdička je malá značka ve tvaru hvězdy. V tomto případě to znamená, že smíte být nasazován do životu nebezpečných akcí."

„Báječné," řekl jsem. „A čím jsem si ji zasloužil?"

„Několika způsoby." Vypočítával mi je na prstech. „Za prvé: mohl byste být telepat. Jste snad?"

„Pokud vím, tak ne. Ledaže by do mě někdo vpíchnul tajný implantát, když jsem byl otočený zády."

„Hm, tak to ani náhodou. Za druhé: Někoho jste pořádně nasral. Udělal jste to?"

„To by souhlasilo," připustil jsem.

„Nebo... za třetí: Dokázal jste, že umíte přežít a že se na vás dá spolehnout a máte výsledky. Bohužel, málokteré hvězdičky jsou zdůvodněné. K jaké kategorii patříte poznáme tak, že vás pošleme na sever."

„Provedu. Děkuji, pane."

„Ne tak rychle, poručíku. Důvod našeho setkání je taková staromódní porada, říkejme tomu třeba... sjednocení názorů."

Generál zvedl tužku a držel ji delikátně mezi svými dlaněmi.

„Ehm... sjednocení názorů?"

„Přesně tak. Jak dobrou práci myslíte, že byste dokázal odvést, kdyby byla vaše odpovědnost rozdělena?"

„Pane? Bojím se, že vám zcela nerozumím."

Generál Poole se na mě zadíval přes svůj stůl. „Řeknu to zřetelně, synku. Cením si vašich vědeckých zásluh, ale... rád bych vám připomenul, že jste stále voják armády Spojených států amerických."

„Nevidím v tom žádný problém, pane," řekl jsem váhavě. „Mám za to, že Vědecká sekce a armáda sledují ten samý cíl —"

Generál Poole se zatvářil pochybovačně.

„— nebo snad ne?"

„To mi řekněte vy, poručíku. Jaký je záměr této mise?"

Odcitoval jsem mu pasáž z instruktážních knih: „'... navázat vzájemný kontakt s chlupáči a nebo gastropedy s konečným cílem vytvoření komunikačního spojení.' Pane," dodal jsem.

„Mm-hmm," zabručel zamyšleně. „A jaký je obvyklý cíl vojenských akcí?"

„Ehm..." Konečně mi došlo, kam míří. „Zničení chtorranského ekosystému."

„Přesně tak." Chladně si mě měřil. „Někteří lidé chtějí s těmi tvory mluvit a jiní lidé je chtějí zabít. A já bych rád, poručíku, věděl, ke kterým patříte vy."

Zíral jsem do hlavně ráže pětačtyřicet nabité jeho otázkou.

„Já, em... jsem na straně lidskosti, pane."

„A to znamená co? Jste angažován v zabíjení červů — nebo ne?"

„To znamená, že chci dělat to, co zachrání více životů."

„A vy si myslíte, že debata s červy a králíky k tomu přispěje?"

„Nevím. Právě to chceme zjistit."

„Ale myslíte si, že k jejich vybití existuje nějaká alternativa? Je tomu tak?"

Těžce jsem polkl a setkal se s jeho pohledem. „Ano, pane — rád bych to vyzkoušel."

„Aha. No, dovolte, abych vám něco řekl, poručíku. Problémem takového myšlení je to, že stojí spoustu drahocenného času a materiálu. Kdybychom se mohli prostě domluvit s mocí, která stojí za chtorranskou invazí, pravděpodobně bychom mohli k nějaké dohodě dojít. Slyšel jsem dokonce pár lidí mluvit o tom, že by byli ochotni se s nimi o planetu rozdělit."

„Pane...?" začal jsem.

„Rozdělit!" pokračoval i přes mé protesty. „Proč by to ale ksakru dělali? Vždyť už vyhráli celej první poločas! Proč by teď zatraceně měli začít vyjednávat o remíze?"

„Možná ani neví, že tu jsme!" řekl jsem nervózně. „Třeba udělali chybu. Třeba..."

„Pět a půl miliardy lidí nezabijete jen tak omylem."

„Nevíme, jestli—"

Generál vypadal šokované. „Tak vy myslíte, že nejde o válku?"

„Vím, že jsme ve válce, pane! Já jen—"

„A přesto chcete mluvit s nepřítelem?"

To si mě snažil dobírat? „Ano! Chci! Chci zjistit, jaký nepřítel před námi vůbec stojí! Možná, že jsou stejně zvědaví na nás —"

„Víte, právě tohle je váš největší problém — a ostatních takzvaných expertů stejně tak. Chcete všechno prostudovat. Chcete hledat odpovědi na své otázky. A přitom nám proserete spoustu času! Někdy si říkám, na čí straně to vlastně stojíte —"

Vstal jsem ze židle. „Sakra! Možná, že mě to bude stát hodnost — ale jestli jste na někoho nasranej, tak to řekněte jim! Ne mně! Já chci dělat tu práci, pro kterou jsem byl trénován. Armáda spojených států chce, abych studoval červy, mnohonožky, chlupáče a ostatní chtorranský živočichy. Ano, připouštím — fascinují mě. Jsou prvními mimozemskými formami života, se kterými se lidstvo setkalo. Nedělejte ale závěry o mé věrnosti, pane! To mě uráží. Chci dostat Chtorrany z naší planety stejně tak jako vy, ale mám dostatek rozumu na to, abych viděl, že to možná nebude možné. Pokud to opravdu bude tak, chci vědět, jak se mezi nimi dá přežít. Jestli je ale opravdu možné chtorranskou invazi zlikvidovat, nenajdete oddanějšího člověka, než jsem já. Budu škvařit červy, dokud mi nevyrazíte plamenomet z ruky! Před sebou na stole máte moje záznamy — podívejte se do nich a uvidíte! Nesnáším ale lidi, kteří si dělají názor na věc ještě před tím, než znají všechna fakta!" Pak jsem zdvořile dodal: „Pane!"

A posadil se.

Generál pobaveně zatleskal a zašklebil se. „Docela dobrý. Dokážete se rozzuřit skoro stejně dobře jako já. Mohl byste se trošku mírnit ve výrazech, ale i to se časem naučíte."

Zamrkal jsem. „Jakže, pane?"

„Synku, sedni si a třicet sekund mě poslouchej. Je úplně jedno, co si o téhle vyjížďce myslím já. Na můj názor není nikdo zvědavý. Mám za to, že jste zatracenej blázen a ta vaše mise je zbytečný plýtvání drahocenným časem. Ale Vědecká sekce tomu přiřadila prioritu tři A, a tak, jak jsem řekl, můj názor nikoho nezajímá.

Ale," pokračoval, „pořád jste pod mým velením — a já jsem zodpovědný za váš život. A když už nic jinýho, tak chci slyšet, že jste si jistý tím, co děláte. Já nemusím mít jistotu, ale vy ano. Naučil jsem se, že kapička jistoty dokáže změnit výsledek celé akce."

„Ano, pane."

„Připadá mi, že jste opravdu ochoten dát všanc svůj život a svoji kariéru. Udělal jste na mě dojem, poručíku. S takovou vervou máte přece jenom nějakou šanci, že se vrátíte zpátky. Ale přesto," dodal, „stejně bych raději žádné trilogie nezačínal."

„Jistě, pane. Děkuji, pane." Měl jsem pocit, že bych se měl začít těšit na velikonočního zajíce. „Em — chcete slyšet podrobnosti mého plánu? Jsem velmi dobře připravený."

Zavrtěl hlavou. „Ne, budu vám věřit."

„Myslím si, že byste skutečně měl."

„Poručíku, nepokoušejte štěstí. Možná, že je to velmi pitomý plán a já bych pak musel znovu zvážit své rozhodnutí. Ne, myslím, že se raději spolehnu na vaši sebejistotu než na vaši inteligenci. A také se spolehnu na důvěru, kterou do vás vložila plukovník Tirelliová. Užijte si výlet."

Postavil se a natáhl se přes stůl, aby mi potřásl rukou. Musel jsem znovu vstát a přijmout jeho ruku. „Em, děkuji, pane."

„Ach, ještě jedna věc. Možná, že bude lepší, když budete vědět, že když budete zabit, budete automaticky povýšen o jednu hodnost. Bude to taková malá útěcha pro vaši rodinu."

„Ehm, velmi děkuji. A když to přežiju?"

„O tom si promluvíme, až se vrátíte. Ale teď odsud rychle zmizte. Mám zde spoustu skutečné práce." Znovu se posadil a já odešel a kroutil při tom nevěřícně hlavou.

Otázka: Proč Chtorran sežral Mt. Everest?
Odpověď: Protože tam stál.
---

56. Jak být opicí

„Ta neurotická snaha být normální
nás přivádí k šílenství."
—SOLOMON SHORT

Fletcherová strávila většinu týdne mým trénováním.

Ráno prvního dne mi ukázala, jak naslouchat. „Je to naslouchání celou tvou duší..." začala. „Musíš naslouchat tak intenzivně," řekl jsem, „že se postupně staneš tím, komu naslouchášš."

Překvapeně se na mě podívala. „Kdo ti to řekl?"

„Jeden telepat."

„Tak to měl naprostou pravdu."

Odpoledne prvního dne definovala slovo žvást: „Celý život to slovo používáš, Jamesi — ale ve skutečnosti

nevíš, co znamená. 'Žvást' je hovorový výraz, který používáme, když chceme vyjádřit, že je něco nesprávné. Lež je žvást. Výmluva je žvást. Omluva, výmysl, důvod, vysvětlení. Samé žvásty. Všechno, co používáš k tomu, aby ses vyhnul zodpovědnosti.

A proto od téhle chvíle, v okamžiku, kdy se budeš mýlit, kdy vypustíš z úst slovo žvást, ti přerazím čelist. Je to jasný?"

Druhého dne ráno mi ukázala, jak naslouchat ještě hlouběji než před tím.

„Zavři oči a zkus zahlédnout to, co právě cítíš. Pozoruj vlastní emoce, sleduj, co dělá tvé tělo. Pozoruj vzpomínky, které ti vyplouvají na povrch. Jednu z nich si vyber, nebo si na nějakou vzpomeň. Prohlédni si tu situaci ze všech stran a podívej se, jak s ní soukolí tvého myšlení naloží. Všimni si toho, jak cítíš reakci svého těla. Pak se zaměř na vzpomínku, která se k této situaci pojí —"

Tohle jsme dělali celé dopoledne.

Odpoledne druhého dne jsme diskutovali o spravedlivosti.

„Víš o tom, že většina lidí, když ti něco říká, pouze usuzuje? Snaží se to pochopit teprve dodatečně, vysvětlit nebo ospravedlnit — a tím si dokázat, že mají pravdu. Poslouchej, tenhle druh pravdy je nepřítel. Když se snažíš mít takovýmto způsobem pravdu, přidáváš do ní nepřesnosti. Je pro to jedno zvláštní slovo — spravedlivost.

Nemůžeš si osobovat pravdu, aniž bys nečinil z toho druhého lháře — a tím ho stavěl do pozice nepřítele. Nic jiného mu nezbývá. Nemůžeš vkročit do kruhu s tím, že máš určitě pravdu o lidskosti. Nemůžeš tam jít se svou bolestí, smutkem a vztekem. Králíci chtějí komunikovat, a ne se přeřvávat s opicema nad kaluží.

V tom kruhu nesmíš mít nepřátele, Jamesi — pouze partnery."

Třetího dne dopoledne mi ukázala, jak soustředit své smysly na své já.

„Říkal ti tvůj telepatickej kámoš něco o identitě?"

Přikývl jsem.

„Takže už víš, že nejsi tím, čím se domníváš být. Jsi tou osobou, která naslouchá myšlenkám. Jde však o to, zda jim opravdu nasloucháš, nebo ne.

Víš, že existují tři úrovně naslouchání? První, slyšíš zvuk. Druhý, slyšíš význam. A třetí, slyšíš skrytý význam. Dokud nezačneš naslouchat na všech třech úrovních, nejsi stále 'soustředěn'."

„Začíná to být nějak zmatené..."

„Já vím. Hodně je toho z telepatického tréninku a ještě víc je toho z výcviku modů. Vím, že je to pro tebe zlom v realitě — v té realitě, kterou si vytváříš sám pro sebe. Té realitě nemůžeš uniknout, Jamesi. Můžeš se jen naučit, jak správně funguje. A o to nám jde teď. Většina informací pochází z výzkumu toho, jak lidé věci prožívají a jak na ně reagují. Nazvěme to technologií bytí. Tvé soukolí funguje bez toho, že bys musel nahlížet do manuálu —"

Odpoledne třetího dne jsme hovořili o pojmech: „Tuhle věc nazýváš 'židle'. Ale židle to není. Je to soubor molekul, ohnisko tvé pozornosti. Je to věc, kterou používáš jako židle, ale židlovost té věci existuje pouze v tvé mysli. Je to pojem. Tento předmět je židlí pouze v té míře, ve které odpovídá tomu pojmu. Kdyby ti byla pořádná zima, už by to pro tebe nebyla židle, ale dřevo na podpal. No, tahle židle zrovna ne, ale ty víš, co tím myslím. Sleduješ to? Víš, myslíš si, že spojení, které sis vytvořil mezi svými pojmy a fyzickým světem, něco znamenají. Ale není tomu tak — platí to pouze v tvé hlavě. Kdybys věřil tomu, že je Země placatá, stala by se skutečně placatou? Ne, samozřejmě že ne.

Ale teď ti položím těžkou otázku. Kdybys věřil, že je Země kulatá, byla by proto kulatá? Promysli si to v klidu. Správně — to, čemu věříš, není důležité. Země je zploštělou koulí, ať si o tom myslíš co chceš. Na fyzikální svět nemáš žádný vliv. Je takový, jaký je, bez ohledu na tvé přesvědčení o tom, jaký by měl, nebo neměl být. Jediná věc, nad kterou máš jakous takous kontrolu, je to, co s ním uděláš —"

Ráno čtvrtého dne jsme si povídali o tvoření:

„Tvoření není dělání něčeho z ničeho. Ve fyzikálním světě nemůžeš tvořit — můžeš maximálně přeorganizovat jeho molekuly. Ne, to skutečné tvoření probíhá tady —" Natáhla se a zaťukala mi na hlavu.

„Tvoření je ve skutečnosti proces rozlišování. Oddělíš tohle od támhletoho a tím jsi mezi nimi vytvořil prostor. Tvoření je však také procesem spojování. Spojíš tohle s támhletím a vytvořil jsi novou entitu, nový vztah. Tvoření je uměním narýsovat čáru. Nic víc. Ta čára ti slouží ke spojování, oddělování nebo vymezení. Ty jsi ale tím, kdo tu čáru původně narýsoval.

Jde tu ale o to, co chceš vlastně tvořit? Jakou čáru chceš nakreslit? Chceš narýsovat kruh kolem lidí a chlupáčů? Chceš nakreslit čáru mezi lidmi a červy? Jak to vyřešíš? Než do toho půjdeš, musíš si být tím kruhem naprosto jistý."

Čtvrtého dne odpoledne jsme tvořili.

„Jsi Připraven na poslední lekci, Jamesi?"

„Ano."

„To je špatné."

„Zvládnu to."

„Dobře. Teď to přijde. Jsi opice."

„Cože?"

„Klidně ti podám zrcadlo. Tvůj prapraprapradědeček a tvoje prapraprababička se houpali nazí na větvích a cpali se banány a kokosovými ořechy. A ty jsi jejich prapraprapravnuk. Žiješ v domě, ale stále máš rád banány a kokosový ořechy. A když z tebe stáhneme oblečení, tak bys klidně mohl vylézt zpátky na strom a nikdo by si žádnýho rozdílu nevšiml. Chápeš, co myslím?"

„Nejsem si jistý. O co přesně jde?"

„Jde o to, že jsi opice. Jsi — nebo si alespoň myslíš, že jseš — dominantní živočišný druh téhle planety. Třeba

je to jen nafoukanost, ale to je úplně jedno. Nemůžeš jít tam ven a myslet si to. Nemůžeš tam jít jinak, než jako opice, protože nic jiného prostě nejsi. Opice. Nejsi reprezentantem veškerého lidstva. Většina lidí ani neví, že vůbec existuješ, a i kdyby to věděli, pravděpodobně by tě za svého zástupce nechtěli."

„Máš obrovskou příležitost se mnou vyrazit dveře."

„Poslouchej, ty se musíš pohybovat v reálném světě. Tam venku bude kruh a v něm pár chlupáčů. A ty jsi opice. Nahatá opice. Musíš jít ven s tím, že jsi opice, která se setkala s chlupáčem. Ničím jiným totiž nemůžeš být. Nemůžeš mluvit za nějakou jinou opici téhle planety. Už to chápeš?"

„Myslím že jo."

„Dobře." Podívala se na mě. „Kdo jsi tedy?"

„Opice." Poškrabal jsem se opičím gestem na hlavě a udělal 'ee ee'.

Usmála se. „Samice a banány, Jamesi. To je základ. Pamatuj si to. Opice prakticky nic jiného nepotřebují."

„Hm, mám teda ty chlupáče sežrat, nebo opíchat?"

„To je na tobě," řekla. „Ale podívej — musíš přesně vědět, jak se taková opice chová. Co udělá opice, když se setká s něčím úplně novým, s něčím, co v životě neviděla? Co udělá ze všeho nejdřív?"

„Em... zavřiská. Zavřískám."

„Jo — překvapením. A přesně v tom bodě se lidstvo nachází ve vztahu k invazi. Stále ještě pobíháme překvapeni kolem. Co přijde po překvapení?"

„Zřejmě strach."

„Mm-hm, dobrý. Máš načteno. Opice zná pouze dvě reakce, Jamesi. Au a mňam. Žádné jiné. Ostatní jsou jen variacemi těch dvou. Na této planetě neexistuje živočich, který neměl tuto dvojici základních reakcí pevně zakořeněnou ve své mozkové kůře. Jsou to reflexy. Nemůžeš nereagovat au a mňam. A po většinu času reaguješ au, a to jen proto, aby ses dostal na tu příjemnou stranu. Devadesát devět procent svýho života tak běží tvá reakce au. A je jedno, jakou máš inteligenci, Jamesi. Inteligence nemůže tenhle proces ovlivnit, ona mu slouží. Inteligence jen vyjadřuje au na vyšší úrovni."

Ukázala před sebe. „Tamti tvorové — ti chlupáči — a nezáleží na tom, jaká jsou to zvířata, v jaké kultuře se pohybují, ať předstírají cokoli — mají naprosto stejný mechanismus. Nebo ekvivalentní. Jinak by tu nebyli. Hovořím totiž o základním mechanismu přežití. Nemáš-li mechanismus au, nemůžeš přežít. Mechanismus au je automatickým výsledkem evoluce. Potřebuješ tedy vědět, že ti tvorové tam, jsou stejně vystrašení z tebe, jako ty z nich."

Chápavě jsem přikývl.

Pokračovala: „Co následuje po strachu?"

Zamyslel jsem se. „Útěk?"

„Ne — řekněme, že před tou věcí, které se bojíš, utéct nemůžeš. Co uděláš potom?"

„Em... naštvu se?"

„Ptáš se mě, nebo mi odpovídáš? Co se stane, když tě někdo ohrožuje a ohrožuje a ohrožuje?"

„Naštvu se."

„Správně. Je to vztek. Po strachu přijde vztek. Jak vyjádříš vztek?"

Vycenil jsem hrozivě zuby a zavrčel.

Usmála se. „Přesně tak. Protiútok. Začneš tak, že vyceníš zuby, zavrčíš a děsivě se šklebíš. Když to nepomůže, začneš řvát a ječet. A když ani tohle nepomůže, začneš házet kokosový ořechy. Jinými slovy, dáš najevo svůj vztek. Všechny opice to dělají. Děláš to, když je ohrožen tvůj život. Nebo život někoho, s kým se identifikuješ, něčeho co spoluvytváří tvoji identitu.

Je to součástí tvého reflexního mechanismu. Když se ti podaří vyděsit to, na co máš vztek, pak ten mechanismus funguje a ty přežiješ. Když je nejhůř, je třeba bojovat, ale dobře manifestovaný hněv většinou stačí k tomu, že je souboj zažehnán. Právě jsem ti řekla všechno, co potřebuješ k pochopení mezinárodní politiky."

Nechala mi kratičký okamžik na pochopení pravdivosti toho vtipu, pak pokračovala, „Tohle by možná stačilo na opice, Jamesi. Možná, že by to stačilo i na lidi, i když o tom pochybuji. Ale určitě by to nestačilo k jednání s červy. Tohle nutně musíš vědět.

Někteří z nás již překonali strach z Chtorranů a začínají cítit obrovský vztek. To by mohla být osudová chyba. Útěk nám nepomůže a žádná mňam tu nejsou. Dalším stádiem je tedy vztek."

„Vím — viděl jsem ho —"

„Pokračuj. Řekni mi, co je to vztek?"

„Vztek je válečný stroj, který vyráží do boje."

„Dobře," řekla. „A my víme, že s červy nemůžeme bojovat, nebo snad ano? Už nám moc dobře předvedli, že je nedokážeme přemoci. Co tedy přijde teď, Jamesi?"

„Em..."

„Co následuje po vzteku, Jamesi?"

„Já nevím —"

„Ale no tak, co se stane, když už se nějaká hádka táhne po celý týden?"

„Nevím jak ty, ale já bych se začal nudit."

„Správně. Nuda." Spokojeně přikývla. „Když jsi zuřil a zuřil a zuřil a už jsi vydal všechnu svoji energii a frustraci, tak si představ, že to, čeho ses děsil, na co ses naštval, na co jsi zuřil, tam pořád sedí, šťourá se v zubech a šklebí se na tebe. V tom okamžiku tě ten vztek unaví. Říkáme tomu nuda. Nebo rozmrzelost. Ale teď, když už jsi se přestal vztekat, otevře se ti prostor, ve kterém se můžeš o tu věc skutečně začít zajímat. Ať už je to cokoli, to, co tě vyděsilo, tě začne najednou zajímat. Takhle ten mechanismus chodí. Dokud nepřestaneš se svým au, není zde vůbec

místo pro tvé mňam, chápeš?"

„Chápu."

„Tak takhle ten mechanismus funguje, Jamesi. S tímhle se tam budeš potýkat. Ten mechanismus se nedá obejít. Nikdy. Proč myslíš, že ti to všechno povídám?"

„No, abych mohl — em... no, cílem toho je navázat komunikaci, takže jde o to, abych nedopustil, aby mi tenhle opičí mechanismus v komunikaci překážel. Jo?" Usmál jsem se, věděl jsem, že jsem to trefil.

„Dobře." Usmála se také. „Chci, aby ses přestal bát, vztekat a nudit už tady. Nevnášej to do kruhu a toho, o co tam půjde. Ale když se toho všeho vzdáš — co ti pak zůstane?"

Pokrčil jsem rameny. „Myslím, že nic."

„Hele, tohle si nech. Co můžeš asi dělat, když se vzdáš všech těchto opicích reakcí?"

Znovu jsem pokrčil rameny. „Bavit se?"

„To je ono! Když už je o všechny ty věci postaráno, nezbývá, než si spolu hrát. Vymyslíš hru — ať už byznys, svatba nebo Kongres Spojených států — pořád je to fajnová hra, kterou hrají fajnové opice. Tedy... víš už, co budeš v tom kruhu dělat?"

„Vymyslím hru pro stádo opic a králíků."

„Teď jsi to vystihl. Nic jiného nebudeš muset dělat. Když máš radost ze hry, komunikace už se postará sama o sebe."

„Aha, chápu — no vážně." Divil jsem se, jak je to celé jednoduché. „Odhodím svoji pušku, vojenský myšlení. Budu muset dokonce odhodit i své vědecké chování. Musím jen —jasně! — musím k nim přicházet jako opice, která si chce hrát, je to tak?"

„Blahopřeju." Radostně se na mě usmívala a třásla mi pravicí. „Jako hlavní vědecký důstojník této operace tě slavnostně prohlašuji za schopného služby! Jsi ten nejlepší šimpanz v celé armádě Spojených států amerických." Podala mi banán.

„Jenom banán?" zeptal jsem se. „A samici nedostanu?"

„Ta je, Jamesi, až na konci kurzu pro pokročilé."

Otázka: Jak Chtorran říká Jacuzzi?
Odpověď: Talíř polívky.
---

57. Lizard

„Vždy, když se zamiluješ, je to poprvé."
—SOLOMON SHORT

Poslední setkání realizačního týmu se konalo v osmnáct hodin.

Plukovník Tirelliová, Dr. Fletcherová, Dr. Larson, tři členové týmu, které jsem neznal, dvě ženy tvořící audio — video tým, pět pozorovatelů, tři týmový specialisté, šest pilotů, dva programátoři, dva technici a ozbrojený doprovod. Bylo tam dost narváno.

Nebylo toho moc, co bychom měli projednávat. Připustila to i Dr. Fletcherová. Společně jsme prošli předpovědi počasí, upřesnili si cílové pozice — konečný výběr provedeme zítra ráno — a pak zahájili diskusi. Moc otázek nebylo.

Pak si vzal opět slovo plukovník Tirelliová a zeptala se, zda někdo nechce svou účast zvážit. Tato operace je ryze dobrovolná. Chce-li někdo z přítomných odříci svoji účast, může to udělat teď — popřípadě jí to může sdělit v soukromí, bude-li chtít. „Můžete za mnou zajít," podívala se na hodinky, „do jednadvacáté hodiny. Ujišťuji vás, že máme náhradníky — nemyslete si, že musíte jít. Tato operace je, jak jistě víte, velice nebezpečná, takže svoji účast pečlivě rozvažte. Pokud mi nikdo nedá do jednadvacáté hodiny vědět, budu předpokládat, že jste všichni zcela a definitivně rozhodnuti. Všichni tomu rozuměli?"

Souhlasné pokyvování.

„Dobře, tedy — zdá se, že je to vše. Chtěl by ještě někdo něco dodat?"

Ne. Nikdo.

„Dobře. Děkuji vám — a dobrou noc! Dopřejte si dobrou večeři, běžte brzo do postele a pěkně se vyspěte!"

Většina členů týmu zamířila ke dveřím. Já zamířil naopak do čela místnosti. Plukovník Tirelliová se právě tlumeně radila se svými dvěma piloty, a tak jsem zdvořile počkal stranou. Když odešli, zvedla hlavu a uviděla mě. „Ano, McCarthy?"

„Mohu s tebou mluvit o samotě?"

Oči jí potemněly. „Chceš to snad vzdát?"

„Ne! Já jen —"

„Jestli se to netýká zítřejší mise —"

„Je to něco, co by ji mohlo výrazně ovlivnit" řekl jsem co nejdůrazněji.

„Mm-hm. Chvilku počkej —" Podala své desky někomu ze svého doprovodu a vedla mě přes chodbu, za roh, do prázdné kanceláře. Zavřela za mnou dveře, opřela se o stůl, přičemž ode mě stále udržovala nepříjemný odstup. „O

co jde?" zeptala se. Měla zdvořilý, zvědavý — a velmi, velmi odměřený výraz.

Cítil jsem, že červenám. „Já... já, myslím, že jde o osobní záležitost," začal jsem. „Ale už mě to docela štve. Chci říct, co se děje?"

Zamrkala, jako by netušila, o čem to vůbec mluvím. „Nerozumím."

„Měli jsme v plánu rande, pamatuješ? Ty, já a ten největší humr na západním pobřeží, pamatuješ? Teda, tam v helikoptéře jsi řekla pár věcí — a já teď nevím, jestli jsi to myslela vážně, nebo to bylo jen... no, víš co myslím, žes to řekla jen tak."

Lizard se zadívala na šmouhu od inkoustu na své dlani a snažila se ji palcem setřít. Ani se na mě nepodívala, když podotýkala: „Tohle mám nejradši, tyhle mnohoznačný otázky." Strčila ruce do kapes a podívala se mi do očí. „Poslouchej, McCarthy. Všechno, co jsem ti řekla v tý helikoptéře, byla pravda. Seš hezkej. Možná, že je s tebou v posteli legrace. A jsi, také poručík. A o nich vím, že mají permanentní erekci. Čas od času se to hodí, ale většinou ne. Tvůj problém je v tom, že se pokoušíš se vztyčeným pérem myslet. Takže, prosím, přestaň. K tomu se to nehodí."

Zíral jsem na ni a měl jsem sto chutí se jí zeptat: „Kdo to vlastně jsi a cos provedla s Lizard Tirelliovou?" Místo toho jsem sotva otevřel pusu a řekl, „je to snad —?"

„Prozatím." Podívala se na hodinky. „Copak už dnes nemáš žádnou schůzku?"

„Mám ještě nějakou poradu, jo —"

„No, pak ti radím, abys to nezmeškal." Měla nezúčastněný výraz.

Uvědomil jsem si, že i zmatené pohledy by byly ztrátou času. Zavrtěl jsem hlavou a protáhl se kolem ní ke dveřím. U dveří jsem se k ní otočil. „Nejsem z toho moc moudrý a jistoty mi to do zítřka taky asi nepřidá."

„Promiň, McCarthy, ale musí to tak být."

„Jo, jasně." Zavřel jsem za sebou dveře. Plukovníci! Nikdy je nepochopím.

V zasedací místnosti jsem našel Fletcherovou. „Poslouchej, chci ti říct, že ta porada —"

Zavrtěla hlavou. „Já nejsem tvůj poradce, Jamesi. Nemám s tím nic společného."

„No... poslouchej, rád bych ji vynechal. Necítím se —"

Fletcherové ztuhnul výraz ve tváři. „Jestli nepůjdeš, nikam zítra nejedeš. Zvedni prdel a mazej dolů, okamžitě!" Otočila se k jednomu ze svých asistentů. „Jerry, doprovodil byste laskavě tady poručíka McCarthyho dolů do suterénu? Ověřte si, že tam opravdu došel."

Jerryho Larsona jsem si pamatoval z Denveru. Trochu zhubl a ostříhal si vlasy, takže vypadal mnohem inteligentněji než předtím.

Vedl mě dolů třemi patry schodů (bylo to mnohem rychlejší než výtahem) a podél odpadních nádrží (čtyři červi), přes oddělení nezařazených vzorků a skleník.

Vzduch dole páchl neodolatelně sladce. Po obou stranách jsem, za tlustým sklem, viděl spousty růžových a červených květin.

„Vidíte támhle to?" Larson ukázal na beztvarý černý keř, vysoký asi jako člověk. Měl pokroucené a střapaté listy. Jakou měla ta dřevina strukturu se nedalo vypozorovat, vypadala jako velká hromada špinavých hadrů. „Pochoduje. Velice pomalu. Říkáme mu šourák. Žere mršiny. Je to zřejmě saprofág. Myslíme, že nedokáže zabít — ale raději jsme ho izolovali."

„A co támhleti?" ukázal jsem na protější stranu. Byly tam mnohem barevnější květy. Stoly byly plné kaskád červených a žlutých květů.

„Ach —" řekl Larson. „Říkáme jim mandalová réva. Musel byste je vidět zblízka. Vidíte ty květy? Každý z nich se skládá ze stovek, možná tisíců, miniaturních kvítků spletených dohromady."

„Jsou nádherné —" Byl jsem okouzlen i přes to tlusté sklo. Kvítky zářily růžově, šarlatově a purpurově, ale měly i žluté, oranžové a bílé skvrnky.

„Tady — tady jsou vidět trochu líp." Larson ukázal na jednu z menších rév, která byla zavěšena u skla.

Drobounké kvítky se vinuly k sobě, čímž vytvářely shluky ve tvaru větších květů. Každý takto vytvořený květ měl svou charakteristickou strukturu barev, uprostřed nejsvětlejší.

Směrem dolů se květy rozšiřovaly a shlukovaly se kolem většího středu. „Už vím, odkud má své jméno," řekl jsem a usmál se. Réva byla nádherná, hrozny květů vytvářely úžasnou mandalu. Byl v nich patrný jistý vzorec. „Jak moc to může vyrůst?"

Larson pokrčil rameny. „Nevíme. Nemáme dost místa, abychom to nechali růst. Ale řeknu vám jedno — včely se z toho můžou zbláznit."

„Mohou začít být nebezpečné?"

„Nevíme. Právě na tom děláme. Ale je to nádhera, co?"

„Jo, to fakt je."

„Měl byste cítit jejich vůni. Voní, jako když smícháš všechny dobré věci celého světa dohromady. Zimolez, čerstvý chléb, interiér nového auta, každý cítí něco jiného."

Následoval jsem Larsona párem dvojitých dveří, z botanického do biologického oddělení. Procházeli jsme obrovitých bílým skladištěm plným klecí a terárií. Vzduch čpěl zlověstnými zvířecími pachy. Žádný z nich mi nebyl povědomý.

„U těchhle libetek jsme objevili něco moc zvláštního," řekl.

„Libetky — to jsou takové lasičkovité červeno-hnědé potvůrky, že jo?"

„Ne, to jsou vejcočervi. Libetky jsou takové koule s šedou, jakoby myší kožešinou. Tady — tohle jsou vejcočervi."

Nakoukl jsem do velkého skleněného terária. Vejcočerv vypadal jako malý roztomilý Chtorran, chyběly mu jen

oči a paže. Měl také jen jemňoučkou vrstvu heboučké oranžové kožešiny. Byl velký asi jako větší krtek nebo jezevec. V teráriu byli čtyři.

„Zahrabávají se," řekl Larson. „Žerou malé hlodavce: krysy, myši, veverky, králíky a taky libetky. Tady — nahoře. To jsou libetky." Ukázal na řadu klecí.

„Ach, ano. Pár jsme jich viděli na čelním skle naší helikoptéry. Docela roztomilý. Ale co s nima? Vsadím se, že se množí jako pominutí, ne?"

Larson pokrčil rameny. „Zatím nevíme. To jsem vám chtěl právě ukázat. Dali jsme tři do klece s králičí samicí a mladými. Králičice svá mláďata odstavila, aby mohla pečovat o libetky."

„Děláte si legraci!"

„Ne. Naprosto stejně to dopadlo u řady dalších králičích samic. Když jsou mláďata ještě hodně malá, libetky je sežerou, ale raději se nechají živit králičicí."

„Fuj, možná bych líp spal, kdybys mi to neřekl."

„Eh, ještě jste neslyšel to, co je na tom nejhorší. Libetky utahají samici až k smrti." Chmurně dodal: „A ona se tomu ani nebrání. Umírá šťastná."

Vyšli jsme z oddělení s exempláři a procházeli jsme skladem, kde se vršily balíky, balíky a balíky různých krmení pro zvířata. Tady byl vzduch mnohem čistší.

„Poslouchejte," zarazil jsem ho. „Omlouvám se, že jsem tak sestřelil ten váš plán. Asi jsem to trošku přehnal —"

„Chcete slyšet moji teorii o chlupáčích?" zeptal se Larson a díval se mi zpříma do očí. „Myslím si, že se podobají libetkám — ale ve vztahu k lidem. Chlupáči jsou tak roztomilí, až jsou neodolatelní. Poprvé, když skupina lidí sledovala vaše video, dělali všichni ‚jéééé', hlavně ženský. Všichni chtěli ty chundelatý kuličky vzít do náručí a pomuchlat. Dám za to krk, že by nejedná ženská odložila svý dítě, jen aby mohla kojit chlupáče. A vsadím se, že sám zítra přijdete na to, jak jsou chlupáči ve skutečnosti milí a přátelští —"

„Dík. Zbytek cesty už myslím najdu sám." Přerušil jsem ho úmyslně.

„Je to támhle," ukázal Larson. „Za těmi ocelovými dveřmi. Budete se držet červeného pruhu až do bezpečnostní sekce."

„Bezpečnostní?"

„Je to izolovaný blok. Usazený na pružinách. Je soběstačný a vydrží i nejsilnější zemětřesení. Odtud celou operaci řídíme. Máme tam uskladněny všechny své záznamy. Je-li třeba, lze to celé uzavřít lépe než železnou horu. Má samostatný přívod kyslíku a energie a zásoby potravin nejmíň na šest měsíců. Je odolný proti celému spektru elektromagnetického pole, včetně laserů, maserů, xaserů, všem druhům radiace, magnetismu a televlnám. Je odstíněn speciálním polem, které nepropustí dovnitř ani ven nic, co by nedostalo svolení. Jo — a budete se také muset dekontaminovat."

Podíval jsem se na něj. „Není to trochu příliš na obyčejnou poradu?"

Pokrčil rameny. „Je to nejlepší místo na celém světě, kde má člověk trochu soukromí." Otočil se a vydal se zpět cestou, kterou jsme přišli.

Podle Larsonových instrukcí jsem prošel ocelovými dveřmi, bezpečnostním detektorem, detoxifikátorem, bezpečnostním tunelem, trojitým vzduchovým uzávěrem, pak dalším bezpečnostním tunelem a konečně rentgenovým detektorem.

Robot za stolem mě nasměroval dolů chodbou, kde byly soukromé byty. „Pokoj číslo čtrnáct, prosím."

Zaklepal jsem jemně na dveře.

Ozval se ženský hlas. „Je otevřeno. Pojď dál."

Otevřel jsem dveře. První věc, která mě překvapila byla liliová vůně.

A pak vyšla z kuchyně plukovník Lizard Tirelliová v kuchyňské zástěře a s rozpačitým úsměvem. „Pojď dál, Jime!"

Otázka: Jaký je rozdíl mezi Chtorranem a Vietnamcem?
Odpověď: Chtorran krká.
---

58. Nadšení

„Jestliže jsme všichni obrazem Božím,
pak jsme Bohu nejblíž právě tehdy,
když spočíváme v náručí jiného člověka."
—SOLOMON SHORT

„Myslím, že ti dlužím vysvětlení — a omluvu," začala.

„Taky si myslím." Stál jsem stále mezi dveřmi.

„Pojď dál, Jime, a zavři dveře." Když jsem se nepohnul, protáhla se kolem mě a zabouchla dveře sama. Pak mě vzala za ruku a vedla do pokoje. „Tihle poručíci," bručela si pro sebe. Ukázala na gauč. „Sedni si a poslouchej."

Posadil jsem se. Přitáhla si křeslo a sedla si proti mně.

„Dáš si něco k pití?" zeptala se.

Zavrtěl jsem hlavou. Byt byl zařízený velmi pohodlně a nic nenasvědčovalo tomu, že jsme třicet metrů pod zemí.

Lizard začala měkce: „Chovala jsem se k tobě hrozně, vím. A věř mi, že mi při tom nebylo nejlíp, ale měla jsem k tomu dobrý důvod."

„Dobrý důvod? Opravdu?" Vyčkával jsem.

„Problém je v tom, že..." pokračovala, „ti nemůžu říct, o jaký důvod jde. Můžu tě jen požádat o prominutí." Pátravě zkoumala můj obličej. „Jime?"

Nedávalo to smysl.

Kroutil jsem hlavou. „Já nevím. Pořád to nechápu." Třel jsem si rukama čelo a obličej. Znovu jsem se na ni podíval a nedokázal jsem si vzpomenout na jediné slovo, které bych ji mohl říct. „Já — no — ty seš děsná! Víš to?"

Vzdychla a pokývala hlavou. „Asi máš pravdu, jsem. Jinak to ale opravdu nešlo splnit."

„Co jako?"

Zatvářila se nešťastně. „Můj slib — tobě."

„Tvůj slib —?" Přiskočil jsem k ní a zvednul ji na nohy. Podržel jsem její dlaně ve svých a zeptal se: „Co se to s tebou proboha děje?"

Náhle ztuhla v mém sevření, ale v jejích očích se nezračila zlost, ale — strach. Ze mě? Á náhle vybuchla, „sledují mě! Tebe sledují! Armáda! Tohle je jediný místo, kde má člověk trochu soukromí. Aspoň doufám."

Překvapeně jsem ji pustil. Stále jsem si byl vědom jejího parfému. „Sledují? Proč?"

Bezradně pokrčila rameny. „A proč ne?"

Němě jsem na ni zíral a hlavou mi vířily myšlenky. „Takže to malý představení nahoře v kanceláři — to nebylo pro mě? Nebo ano?"

„Moc mě to mrzí..." řekla.

„Udělalas to, aniž..." cítil jsem, jak se mi nahrnula krev do hlavy. „To nechápu. Sledovali mě přece vždycky. Všichni na tyhle pitomý základně museli vědět, jak jsme se ožrali s Tedem. O nás dvou už si taky šuškají. Tak co na tom záleží, jestli nás někdo uvidí nebo si prohlídne nějakou kazetu..."

„Nic nechápeš. Mně na tom záleží!" řekla.

„Proč jsi mi to neřekla dřív?"

„Nemohla jsem!"

„Proč? Copak jsem takovej kretén nebo co, že můžu bejt tvým přítelem, jen když mi pár věcí zatajíš?"

„Není lehký být tvou přítelkyní!" vyštěkla na mě. „Někdy se opravdu chováš jako blbec."

„A ty seš nafoukaná, tvrdohlavá, rudovlasá šereda s tlustou prdelí a dračím ksichtem, která neudrží ve vzduchu ani pitomej vrtulník! A jsi to ty, kdo se mnou chce do postele!"

„Nemám tlustou prdel! A myslela jsem, že je to oboustranný —"

„Bylo!" zařval jsem na ni.

„No, tak já..." Najednou měla na krajíčku.

„Lizard?"

„Copak to nedokážeš pochopit? Jime, prosím?"

„A zítra se zase probudit vedle té samé medúzy, jakou jsi dnes byla? Sakra! To bolí!"

„Jime —" Vzala moje dlaně do svých. Měla nádherně modré oči. „Strašně mě to mrzí a trápí mě, že jsem tě zranila. Jsi pro mě neobyčejně vzácný člověk. Prosím tě, věř mi, kdybych to mohla udělat jinak... tohle byl ale jediný způsob, jak to zvládnout."

„Rád bych ti věřil," řekl jsem. „Strašně rád..." Stále jsme se drželi za ruce. Měla velice teplé dlaně. „Já — já jen nevím —"

„Chtěla jsem být dnes v noci s tebou," řekla. „O to mi celou dobu šlo —"

„Také chci být s tebou!" Cítil jsem, jak se mi svírá hrdlo. „Chci jen vědět, jestli o mě vůbec stojíš."

„Stojím." Měla velmi jemný hlas. „Věř mi. Moc o tebe stojím." Nemohl jsem zapřít, že mi říká pravdu.

A já ji tolik chtěl —

Naklonil jsem se a přitiskl své rty k jejím. Chutnaly sladce.

Po několika nekonečných polibcích jsme se od sebe odtrhli a dívali se jeden na druhého. Oběma se nám ulevilo. Byli jsme spokojení — a v rozpacích.

„Zůstaneš tedy na večeři?" zeptala se.

„No... možná. Co vaříš?"

„Proviant a minerálku."

„Slíbilas mi humra."

„Hele, měla jsem co dělat, abych rezervovala tenhle byt —"

„Nezlob se, ale humra, anebo nic."

„V tom případě... dobře." Odvedla mě do jídelny.

Humr na stole byl tak velký, že by živý mohl být nebezpečný psům, kočkám i malým dětem. Ve džberu se chladila láhev vína.

„Seš si nějak jistá, co?"

Pokrčila rameny. „Toho dne, kdy už nedokážu přechytračil poručíka —"

Odstrčil jsem ji od sebe. „Nech toho! Než budeme pokračovat — přestaň sem tahat armádu, jasný?"

Plukovník armády Spojených států amerických Lizard Tirelliová z Bezpečnostní agentury Zvláštních jednotek

souhlasně přikývla. Rozpustila si svoje dlouhé zrzavé vlasy a nechala je spadnout v hustých kaskádách na ramena. „Domluveno," řekla.

Večeře byla jako sen.

Byla tak nádherná. Nemohl jsem od ní odtrhnout oči. Vyměnili jsme si spoustu rozpačitých úsměvů a udržovali nenucenou konverzaci.

„Musím se ti k něčemu přiznat," řekl jsem.

„K čemu?"

„Já — jsem na tebe žárlil. Myslel jsem, že ty a Danny Anderson jste — však víš — milenci."

„Fakt?" zasmála se pobaveně. „Prosím tě, nebuď blázen. Danny je gay."

„Co? Děláš si srandu! No to mě podrž. A proto tedy Duke...?" sklapl jsem.

„Je to možný."

„A sakra." Vrtěl jsem nevěřícně hlavou. Nedokázal jsem si představit Dannyho...

„Taky se ti musím k něčemu přiznat," řekla tiše.

„Co?"

„Žárlila jsem na tebe, že trávíš příliš svýho času s Lois Fletcherovou."

„Ne!"

„Jo."

„Ale vždyť ona je..." pokrčil jsem rameny. „Nikdy jsem o ní takhle nepřemýšlel."

„To jsem ráda."

Nakonec jsme se odebrali do ložnice a já začal znovu nervóznět. Nevěděl jsem proč.

Zatímco jsem na ni čekal, obstaral jsem novomanželské povinnosti. Ztlumil jsem světla a pustil tichou hudbu. Pak jsem se vrátil k posteli. Nakonec jsem se svlékl, vklouzl pod chladivé přikrývky a vyčkával.

A po nekonečně dlouhé době...

Vyšla z koupelny v tak jemňoučkém županu, že by na něj dvě housenky bource morušového nepotřebovaly víc než jedno odpoledne. Vklouzla do postele vedle mě a já nevěděl, jestli se jí smím dotknout. Moc jsem chtěl.

Podíval jsem se na ni.

Opětovala můj pohled vyčkávavě. „Uděláš první krok?" zeptala se. „Anebo je to na mně?"

„Ehm..." řekl jsem. Zřejmě to nebude tak snadné, jak jsem si myslel. „Jsi tak nádherná..."

Pohladila mě po tváři. „Nemusíš mi už lichotit, Jime. Už jsme dávno za tím." A tiše dodala: „Teď je čas milostné předehry."

Řekl jsem: „Já — já, asi ti to bude připadat hloupý, ale jsi až příliš nádherná. Nevím, jestli se dokážu milovat s tak nádhernou bytostí, jako jsi ty."

Vypadala, že se každou chvíli rozesměje — ale pak se rychle ovládla a soucitně řekla: „Řeknu ti tajemství. Ve skutečnosti jsem úplně obyčejná. Přišla jsem do koupelny, podívala se do zrcadla a řekla si: 'No teda, já vypadám.' A pak jsem si řekla: 'Jim si zaslouží to nejlepší, a tak pro něj musím být tou nejkrásnější ženou.' A vidíš, uvěřil jsi tomu."

„No, myslím, žes to trochu přehnala," řekl jsem. „Nerad to přiznávám — ale jsem vyděšenej k smrti."

„Děláš si srandu!" vykřikla udiveně.

„Je mi čtyřiadvacet," řekl jsem. „Panictví jsem ztratil, když mi bylo devatenáct. Během svého života jsem spal se třema holkama — no vlastně se čtyřma, když počítám Teda. No a to je veškerá moje zkušenost. V životě jsem nebyl s ženou tak znepokojivě krásnou, jako jsi ty. A —" dodal jsem, „jsem nebyl s nikým, na kom by mi tolik záleželo jako na tobě."

Zamyšleně si mě prohlížela. „Bojíš se, že jo?"

„Bojím se... že nebudu dost dobrej..."

„Díky," řekla, „za tvoji upřímnost." Natáhla se a položila ruku na moji hruď. Její dotyk pálil jako oheň — jako elektřina. Na okamžik jsem necítil nic než její ruku, její jemné prsty a nehty, které jemně kroužily řídkým porostem mé hrudi. Po chvíli řekla: „Poslouchej, zlato, tohle není žádný konkurs. Za svůj výkon nebudeš hodnocen. Jestli dovolíš, zahraju si teď na chviličku na tvoji mámu, a něco ti řeknu. Jediný, co potřebuješ k tomu, abys neselhal je nadšení. Chápeš?"

„No, já jsem nadšenej až moc," řekl jsem. „Jsem nadšenej tolik, že se bojím, abych nedostal infarkt."

„Dobře," řekla. Posunula se ke mě, takže jsme teď leželi těsně vedle sebe. „Neexistuje žádný pravidlo, Jime, jak to udělat dobře, takže to nemůžeš ani zvorat. Ale kdyby se ti to náhodou podařilo, odpouštím ti předem."

Zvedl jsem ruku k jejím prsům. Byla hřejivě teplá a má ruka studená. Bál jsem se pohnout. „Já, ehm — nemůžu si pomoct, ale pořád mám takový pocit, že bych tě měl požádat o dovolení."

Nesmála se tomu. Vzala mou ruku, zvedla ji a políbila mi prsty. Pak se zhluboka nadechla a zašeptala: „Lásko, jsi tak starostlivý, ale přestaň už konečně myslet na sex jako na něco, co děláš někomu druhému, a začni ho brát jako něco, co sdílejí dva lidé společně."

„To bych moc rád," řekl jsem. „Ale bohužel jsem to tak ještě nikdy nezažil."

Lizardin výraz zůstával srdečný, nesoudila mě. Poslouchala jen to, co jsem měl na srdci. Stiskla mi ruku. „Poslouchej, hlupáku —" Díky tónu, kterým to řekla, to znělo jako něžnůstka. „Řeknu ti všechno, co potřebuješ o sexu vědět."

„Nemyslím, že bychom měli tolik času," namítl jsem.

„To je v pořádku. Moc toho vědět nepotřebuješ. Bude to trvat jen pár minut."

Zvedla se a opřela se loktem. Položila mi prst na ústa. Byly tak jemné... políbil jsem je.

„Jediná věc na světě, která ti skutečně patří," začala, „je tělo, ve kterém žiješ. A to je tedy jediná věc, o kterou

se opravdu musíš dělit."

„Nikdy jsem o tom takhle nepřemýšlel," řekl jsem.

„Ticho, kluku — ještě jsem neskončila. Už sis někdy všiml, že nikdy nejdeš do postele s někým, jehož tělo tě nezajímá?"

Přikývl jsem.

„Tedy, člověk, kterého nezajímá tvé tělo, by s tebou do postele nikdy nešel. Sex je o tělech. Buď máš těla rád, drahouši, nebo není sex."

„Mám rád těla," řekl jsem. „Miluju to tvoje." Natáhl jsem něžně ruku a položil ji na její paži.

„A já miluju tvoje." Usmála se na mě.

„No...," řekl jsem, „a právě s tím mám problémy. Tohle jsem nevěděl."

„Já vím," řekla. „Právě proto jsi takovej vůl. Hezkej, ale přece jenom vůl. Proč máš o sobě tak chatrné mínění? Copak nechápeš, že je to urážka pro ty, kteří s tebou do postele jdou? Znamená to, že si nemyslíš mnoho o jejich vkusu. To také znamená, že se lidi pokoušíš v posteli ošidit, a když už je tam dostaneš, nezbývá ti než je využít. Právě tohle se ti snažím celou dobu říct, miláčku: Nemůžeš mít kvalitní sex s ostatními, dokud nebudeš mít pocit vlastní báječnosti."

„Vlastní báječnosti...?" vyjekl jsem. Odkašlal jsem si. „Ehm,... vždycky jsem si myslel, že by člověk měl být spíš... skromný."

„Hm," řekla zamyšleně. „Skromnost je ta nejarogantnější forma domýšlivosti. Skromnost je jen snaha ukrýt se a tím okrádat ostatní. Když jsi skvělej — a ty jsi — tak se o to poděl. Nemyslíš, že lidi mají kolem sebe rádi skvělý lidi? No řekni, nemáš to snad rád?"

„Jasně. Ale já nejsem — jak ty říkáš — skvělej."

Posadila se a upřeně se na mě zadívala. „Kdo ti ten blábol řekl?"

„Co?"

„Řekla jsem, 'kdo ti řekl ten blábol'? To, že nejsi skvělej? Věř mi, zlato — jsi úchvatnej."

„Ne, nejsem."

„Jo, jsi."

„Hele, je mi to nepříjemný," řekl jsem po chvíli. „Nemohli bysme prostě pokračovat v tom, co jsme začali...?"

„Ne, nemohli. Dokud to nepochopíš. Myslím si, že jsi skvělej."

Odvrátil jsem oči. Byla tak nádherná.

Chytila mě za bradu a otočila mi hlavu zpět. „Myslíš si, že je v pořádku, když si myslíš, že jsem nádherná, co? Ale já si to o tobě myslet nesmím?"

„Ale já nejs —"

„Já. Ti. Říkám. Že. Jsi." Tón jejího hlasu neponechával prostor žádným dohadům.

„Slyším tě —" chtěl jsem říct.

„Opravdu? Opravdu mě slyšíš? Musíš si to zapamatovat, blbečku. Nelezu do postele s ubožákama. Já si tě vybrala. Napadlo tě někdy proč?"

„Máš něco s očima?" pokusil jsem se o vtip.

Vrazila mi facku. Pořádnou.

Zaostřil jsem, až když jsem ležel na zádech, ona klečela na mě a prohlížela si mě. „Teď, když mi konečně věnuješ pozornost," řekla, „tohle už nikdy nezkoušej!"

„Co jako?"

„Urážet můj vkus při výběru milenců. Máš tolik práce s neustálým popíráním vlastní erotičnosti, že nevidíš, jak jsem na tebe nadržená. Tak co, připustíš to?" Její obličej byl velice blízko mého, téměř jsem nedokázal zaostřit na její oči. Cítil jsem se, jako bych zíral do modravé propasti, do které bych nejraději skočil.

Chtěl jsem jí něco říct, ale chyběla mi slova. Chtěl jsem volat o pomoc, ale nevěřil jsem, že by mi pomohla. Cítil jsem její zatnuté prsty na ramenou. Celou váhou se mi opírala o hruď a svírala mě nohama. Cítil jsem, jak tuhnu touhou po ní — a začínal jsem se bát ještě víc.

Musela to vidět v mých očích. Nazdvihla se a zadívala se mi zhluboka do očí.

„Něco se děje. Je v tom něco víc, že jo?"

„Nezasloužím si tě," řekl jsem.

„Samozřejmě, že ne," souhlasila. „Já jsem totiž dárek a ne odměna." V půli myšlenky se zarazila a dlouze si mě prohlížela. „Ale ty nevíš, jak si sex správně užít, že ne?"

Neodpovídal jsem. Měla pravdu. Viděl jsem plno párů, jak se spolu smějí a hrají si jako děti. Vždycky jsem se divil, jak to dokážou. Vždycky jsem si připadal... opominutý.

„Tak dobře — vzdávám se," řekla poraženě. „Zkusíme to tak, jak jsi zvyklý." Najednou ze mě slezla a vylezla ven z postele.

„Kam jdeš?"

„Hned jsem zpátky—"

Přicupitala zpátky s americkou vlajkou v ruce. Padesát dva hvězd a třináct pruhů. Vzpomněl jsem si, že vedle byla malá zasedačka.

Vyšplhala se zpátky na postel a s přehnanou pečlivostí se uvelebovala vedle mě. „Něco ti řeknu," řekla vážně. „Já si teď touhle vlajkou překryju hlavu —" přetáhla si ji přes obličej jako prostěradlo, „— a ty to můžeš udělat z lásky k vlasti." A pak si lehla vedle mě a ležela velmi tiše.

„Co?"

Neodpovídala.

Strhl jsem jí vlajku z obličeje. Šklebila se na mě. „Nevím už, co bych ještě mohla udělat," řekla a přetáhla si vlajku znovu přes obličej.

„Vylez tam odtud!"

„No, tak co je?" ozýval se její hlas skrz hvězdy a pruhy. „Copak nejsi vlastenec?" Chytila se za prsa. „Tady — představ si, že tohle jsou prsa svobody!" A začala pohupovat bradavkami.

„Lizard!"

Zatřásla prsy znovu — a ještě intenzivněji.

„Tohle není směšný!" řekl jsem.

Vlajka se roztřásla. „Tak proč se musím tak chechtat?" zeptala se a zajíkala se smíchem. Chvěla se jí celá hruď.

Chytil jsem vlajku a chtěl ji stáhnout z jejího obličeje. Držela ji ale pevně a nepustila. Dloubl jsem ji tedy do žeber. Vypískla a trhla rukama dolu k břichu. Sáhl jsem po vlajce — ale znovu sejí bleskurychle chytila. Znovu jsem ji dloubl do žeber — a znovu..."Tady máš! Chtělas vlastenectví? Dnes je den Pearl Harboru!" Napodoboval jsem zvuky výbuchů, abych zdůraznil každé dloubnutí do jejích žeber. Pokaždé vyjekla, ale chechtat se nepřestala. Přitáhla si kolena k hrudi. Vykřikl jsem: „Banzaiii!" a"plácl ji po zadku.

„No, konečnější to pochopil —" začala.

„Jo! Ty a jaká že armáda?" Stáhl jsem z ní vlajku a znovu ji dloubl do žeber. Převalila se na stranu a chechtala se tak silně, že nemohla přestat. Popadl jsem ji a překulil zpátky na záda. „Ty říkáš prsa svobody, jo? Připadá mi to spíš jako systém dvou politických stran. Nejdřív se podívám na tuhle —"

„Jime!" zavýskala překvapeně.

„— a pak na támhletu. Ale copak je tohle? Rozštěpení politické reprezentace?" Zabořil jsem jí hlavu mezi prsa a vyloudil na její kůži mlaskavý a prdivý zvuk. Řechtala se jako blázen. Zvedala nohy a snažila se mě odkopnout, ale já její kolena sevřel pevně pod sebou a držel ji nemilosrdně za ramena. To už jsem se smál stejně jako ona. „A copak to máme támhle dole? Osudnou puklinu?" Na okamžik se naše oči setkaly.

A v tu chvíli jsem to pochopil. Zašklebil jsem se a cítil, jak se mi tvář roztahuje radostí. Sledoval jsem, jak se tato radost odráží v jejích očích.

Nemohl jsem popadnout dech, jak jsem se chechtal. A ona stejně tak.

Chechtali jsme se a výskali a potom, někdy uprostřed, jsem k ní sklonil obličej. Její kolena se oddělila od sebe a její nohy se pode mnou rozevřely. Obejmula mě svýma rukama i nohama a pevně mě svírala. Oba jsme se k sobě láskyplně mačkali. Já jsem jí dal mě a ona mi zase dala sebe. Byli jsme šťastní.

Měla pravdu. Byl jsem nádherný.

Otázka: Jaký je rozdíl mezi Chtorranem a sopkou?
Odpověď: Sopka má lepší chování.

---

59. Den státní vlajky

„Sex je lepší než šachy,
protože v sexu jsou dva vítězové."
—SOLOMON SHORT

Satelit Recon nám nabídl ranní obrázky: tři vybrané cíle a sedm náhradních pozic."

Vybral jsem místo, které bylo nejblíže místu, na kterém jsme původně ztroskotali. Plukovník Tirelliová a Dr. Fletcherová se mnou souhlasily, a tak bylo rozhodnuto.

Půl hodiny před odletem jsme naši volbu potvrdili a pak už jsme byli na cestě. Tři obrovské helikoptéry se jako zákeřný hmyz vznesly s rachotem do vzduchu a zamířily přes záliv na sever. Tenhle pohled jsem si pamatoval od minule.

Rozhlížel jsem se po vrtulníku. Dr. Fletcherová diskutovala s Jerry Larsonem o výsledcích monitorovacích zkoušek a obsahu nastražených pastí. Posádka v zadní části podřimovala. Celkem dobrý nápad. Vstávali jsme ještě před svítáním. Udělal jsem si pohodlí...

...a probudil se hlasitým pípáním autopilota. Helikoptéra právě klesala. „Jsme tady," zavolala Lizard. Vstal jsem a podíval se z okna.

Přistávali jsme na travnaté pastvině, která byla hustě zarostlá zelenomodrou trávou. Skláněla se pod silným větrem. Podíval jsem se dozadu. Zbývající dvě helikoptéry, stále v pravidelné formaci, klesaly dolů s námi.

Všechny tři přistály na měkkou zem, přímo doprostřed pastviny, takže byl kolem nás nejméně kilometr volného prostoru. Skvělé. Nic se k nám nepozorovaně nepřiblíží.

„Dobře," zavelela Lizard, „zůstaňte všichni na svých místech, dokud pozemní jednotka nepotvrdí bezpečnost prostoru."

Vykoukl jsem z okna. Bezpečnostní tým vyzbrojený plamenomety, nádržemi s žíravinou a raketomety právě vybíhal z helikoptér. Tak trochu jsem chlapcům záviděl. Alespoň vědí, co dělají.

Jakmile bezpečáci potvrdili podmíněnou bezpečnost daného prostoru, vyběhl z letadel vědecký tým, který

začal okamžitě umisťovat do okolí sondy a senzory. Zahlédl jsem i několik mobilních jednotek valících se trávou, mezi nimi dva chodce a jednoho pavouka.

Podle rozkazů jsem musel zůstat v helikoptéře, dokud nebude potvrzena naprostá bezpečnost terénu. Prodral jsem se dopředu do kabiny a usadil se na sedadle druhého pilota. Přímo přede mnou teď chodci začali čistit široký kruhový prostor. Shromáždiště. Přátelské znamení pro chlupáče. Pozvání.

Pomyslel jsem na pivo, ale místo toho jsem si otevřel kolu.

Odpoledne náhle potemnělo. Přes helikoptéry byly přetaženy maskovací plachty. Co nevidět je začnou nafukovat a sprejovat. Celý proces nebude trvat déle než hodinku. Podle teorie by vrtulníky mohly vyvolávat u červů a chlupáčů negativní emoce, a tak jsme je museli schovat. Kdybychom byli nuceni rychle vzlétnout, byly by kopule odstraněny v několika vteřinách.

Někdo rozsvítil v kabině světla. Ohlédl jsem se a uviděl přicházejícího plukovníka Tirelliovou. Svezla se do sedadla pilota.

Byli jsme v helikoptéře úplně sami.

Otočil jsem se a zadíval se do protějšího okna. Byl jsem si jist, že si všimla, že svůj nenucený zájem jen hraji.

Ignorovala mě. Začala horlivě mačkat spínače a vypadala velice zaměstnaně. Napadlo mě, jestli mi nechce něco říct.

Zdá se, že ne — anebo na to alespoň nebyla ještě připravená. Ticho se nepříjemně natahovalo.

Možná, že bych měl něco začít říkat já. Otočil jsem se k ní —

— a všiml si malinkého odznáčku ve tvaru americké vlajky zapíchnutého do její klopy. Málem jsem se potrhal smíchy. Musel jsem se kousnout do jazyka, abych se ovládl.

Lizard se na mě zvědavě podívala. „Jsi v pořádku, poručíku?"

„Jsem v pohodě," zašklebil jsem se. „Prostě v pohodě!"

Otázka: Co to znamená, když má Chtorran chlupy?
Odpověď: Přežvykuje.
---

60. Louka

„Realita může být užitečná.
—SOLOMON SHORT

Dva roboti vydupávali a čistili širokou, matematicky přesnou arénu. Dokonalý kruh.

Svlékl jsem se do šortek, posadil se do jejího středu a... nechal plynout obrazy ve své mysli. Zavřel jsem oči a představoval si, jaké to asi je, když je člověk obklopený chlupáči. A červy.

Snažil jsem se vybavit si, jak sedím nahý přímo před zvědavým červem.

Otřásl jsem se. A nezpůsobil to poměrně chladný vítr.

Snažil jsem si vzpomenout na pach toho zvířete. Jak vypadá. Dotyk jeho kožešiny. Srsti živých červů jsem se již jednou dotýkal. Lechtala.

Snažil jsem se představit si, jaké to asi bude stát nahý před červem. Nedokázal jsem si představit, že bych mohl cítit něco jiného, než děsivý strach.

Prvního dne se žádní chlupáči neobjevili.

Stejně tak druhý.

Drželi jsme se co nejblíž kupolí a dělali si starosti.

Já a Fletcherová jsme poctivě cvičili. Dělali jsme komunikační cvičení, uvolňovací cvičení, konfrontační cvičení — věci, které zdánlivě nedávaly žádný smysl, ale přesto... Začal jsem mít pocit, že jsem středem veškerého dění tady. Začal jsem se cítit... v ohnisku pozornosti. Vytvořila se zde atmosféra jasného účelu naší mise.

Každý okamžik byl přípravou. Každý okamžik byl drilem.

Fletcherová se mě třeba zeptala: „Co právě děláš?"

A já odpověděl, „právě jím."

A ona nato, „proč jíš?"

„Protože mám hlad."

„Jaký je smysl jídla?"

„Péče o mé tělo, aby mohlo odvést svoji práci." Vypadalo to jako katechismus, ale... zcela jasně jsem cítil, jaký mají ta slova význam. Byla pravdivá.

„A co je to za práci?"

„Navázání kontaktu s chlupáči, nalezení prostoru, ve kterém může probíhat komunikace."

„Dobře. Máš ještě nějaké jiné důvody?"

„Chtěl jsem také... navázat vztah s Lizard — ale pro tuto chvíli to může počkat."

„Výborně, Jamesi. Ještě něco?"

„Ne."

Cítil jsem, že má mysl vstupuje do jiné dimenze vědomí. A rozdíl byl nesmírný.

Jako bych získal nad vším kontrolu.

Jako bych vytvořil všechno kolem sebe.

Všechno. Les. Louku. Kupole. Tiché, vzdálené tváře.

Především ty tváře. Byly tak podivně oddělené. Tvořily mé stádo. A já byl jejich — vůdce? Ne... tak docela. Byl jsem... kouzelník.

Byl to zvláštní pocit.

Řekl jsem Fletcherové, že bych se chtěl projít lesem.

Odmítavě zavrtěla hlavou.

Naléhal jsem. Řekl jsem, že je to nezbytné — abych měl jasnou hlavu.

Souhlasila, ale pouze pod podmínkou, že se mnou půjde bezpečnostní tým.

Řekl jsem jí, že potřebuji být sám. Potřeboval jsem získat pocit vlastnictví této země — obzvláště když se chystám pozvat chlupáči rodinku, aby ji se mnou sdíleli.

Naléhal jsem.

Vzdala to a nechala mě jít.

Věděl jsem, že mě tým z diskrétní vzdálenosti sleduje. Nevadil mi, pokud o něj nebudu zakopávat.

Les byl vznešený jako katedrála, sytě zelený a zlatý. Strop přírodního chrámu byl tak vysoko, že ani nebyl vidět pod baldachýnem ze vznešených větví a širokých listů. Boží světlo prosvítalo dolů jehličím borovic a modřínů a měkce klouzalo po pevných kmenech stromů. Paprsky byly tak silné a hřejivé, že je člověk jasně cítil na prstech. Ve vzduchu zapalovalo částečky prachu zlatavým světlem.

Vysoko nahoře si s vrcholky stromů pohrával chladivý vítr, díky kterému se i mocné stromy tu a tam zakymácely a z neprostupné zeleně prosvitly proužky blankytně modré oblohy. Větřík šustil listy stromů jako na varhany a vířil skvrnami světla. Do chodidel mě lechtal měkoučký koberec zeleného mechu a spadaného jehličí. Země byla hnědá a voňavá.

Zhluboka jsem se nadechl. Vzduch nebesky voněl: čerstvým jehličím, medem a nádhernými zelenými kaskádami lesních rostlin. Po růžové nezůstala nikde kolem ani stopa.

Měl jsem pocit, že bych tu dokázal zůstat navěky.

Kdesi v dálce před sebou jsem zaslechl zurčení vody — potok? Vydal jsem se po zvuku a —

Les se přede mnou rozestoupil a já se ocitl na louce.

Záplava barev, třpytivý jas, až oči přecházely.

Taková louka! Nic podobného ještě nespatřilo oko lidské!

Váhavě jsem vykročil vpřed.

Růžový břečťan, protkaný levandulí a neznámými bílými květy, se přede mnou stáhl. Černé keře Šouráku odrážely stříbrné jiskry rozptýlené ve vzduchu. Štíhlé červené rostliny rostly jako fontány, které se rozstřikovaly v záplavě černých a růžových vějířovitých listů.

A nad tím vším se pnula — mandalová réva.

Ta podívaná spoutala můj zrak a přehlušila všechny smysly. Byla jako koberec, který se táhnul do dálky v nekonečných vlnách. Mandalové květy se tyčily do výšky, upínaly se ke stromům a visely dolů z větví jako radostná oslava barev a vznešenosti.

Stál jsem tam s otevřenou pusou plný úcty a obdivu. Stříbrné a karmínové, oranžové a indigo, tmavé tak, že splývalo s černí, magenta, žlutá a modrá, ultramarínové kaskády barev a odstínů tak sytých, že sahaly daleko za možnosti diferenciace zraku.

A... ach — ty vůně!

Obklopovaly mě vlny vůní — čerstvý chleba, jahodový džem, čerstvě ušlehaná smetana, jablkový závin, broskve — a plno vůní, které jsem vůbec nedokázal pojmenovat. Temně rudé vůně se protkávaly s růžovými tóny: sladké akordy zlaté a vůně opia. Tajemná vůně kouzel a čar; brány do křišťálového nebe a nádherné výlety peklem.

Na les za sebou jsem úplně zapomněl.

Zatraceně! Proč ta invaze musí být tak nádherná?

Třetího dne ráno zachytily senzory na východním okraji louky červa.

Tichý hlas v rádiu oznamoval: „Myslím, že něco mám."

Shromáždili jsme se u monitorů. Obrovské displeje nám ukazovaly menšího červa stojícího na samém úbočí svahu. Vypadal zmateně. Jeho oči se natáčeli dopředu a dozadu, jakoby si prohlížely tři strakaté kopule uprostřed pastviny. Přiblížil se o dalších pár metrů k nám —

— zastavil se. Váhal. Kroutil očima. Dopředu a dozadu. Co nejvíce jsme si ho zvětšili. Jeho oči ze pravidelně zavíraly a otvíraly. Pfut—pfut.

Červ se napůl otočil a ohlédl se za sebe. Pak natočil svoje oči opět k nám.

Měl jsem pocit, že mu dokážu číst myšlenky. Bylo to pětileté dítě, které uvidělo něco zajímavého a neznámého, ale není si jisté, jestli to může jít prozkoumat samo — nebo jít napřed říct mámě.

Zdálo se, že se rozhodl. Byl to poslušný hoch. Dokončil svou otočku a vydal se východním směrem, co jen mu síly stačily.

Po zbytek dne se už nic nedělo.

V noci zachytily senzory na hřebeni lemujícím planinu pohyb, ale mohl to být jelen nebo kojot.

Otázka: Jak se po chtorransku kontroluje porodnost?

Odpověď: Chtorran sežere vlastní vejce.
---

61. Chlupáči se vracejí

„Dej si pozor na talentované pitomce."
—SOLOMON SHORT

Vzbudila mě Lizard. „Jime —"
„Hm? Co?" Všude kolem byla tma. „Kolik je hodin?"
„Psss. Ticho. Už skoro svítá. Pojď dopředu."
Protřel jsem si oči a skulil se z lehátka —
„Řekla jsem potichu!" zašeptala.
Šel jsem za ní. „Co chceš?"
„Podívej—" ukázala.
Podíval jsem se na monitor přístrojové desky a pak okamžitě z okna. Přes síťovinu jsem uviděl —
Za protějším okrajem kruhu seděli tři chlupáči.
„A je to tady," řekl jsem a podíval se na ni. „Nebo snad ne?"
Přikývla.
Začal jsem si okamžitě rozepínat košili. „Měli bychom začít."
Položila mi ruku na rameno. „Máme spoustu času. Budeme postupovat přesně podle daných instrukcí."
„Ale oni mohou utéct."
„O tom pochybuju," řekla s jistotou v hlase.
Obrátil jsem se k ní. „Jak dlouho už tam sedí?"
„Asi hodinu."
„A proč jsi mě nevzbudila?"
„Jsem velitelka mise a mám pocit, že se potřebuješ trochu prospat. Jestli přišli komunikovat, Jime, tak počkají. Jestli komunikovat nechtějí, tak není kam spěchat. Pojedeme přesně podle instrukcí. Vyhlašuji pohotovost. Musím navázat dvě nezávislá spojení s Oaklandem, satelitní a přímé. Taky musím vzbudit pozorovatele a obranný tým. Musím aktivovat horní monitory. Můžeš si dát klidně snídani a projít si pár cvičení s Fletcherovou. Bude to trvat nejmíň devadesát minut, než budeme k akci připraveni. Ale zřejmě ještě dýl. Do té doby, drahý příteli, jsi stále pod mým velením. Chápeš?"
„Ano, paní."
„Nejdřív ze všeho si ale vlez do lékařských postrojů. Než vylezeš ven, musíš mít stabilizovaný tep a dýchání."
„To je tak vidět, jak mě to vzalo?"
„Bez řečí," řekla a ukázala palcem přes rameno. „Mám plno práce."
Šel jsem. Nejdřív jsem vzbudil Fletcherovou a ukázal jí naše hosty. Pak jsme se pustili do obvyklé rutinní přípravy a čistění mysli. Vzrušení ve mě narůstalo jako časovaná puma. Bylo to horší než na Vánoce.
Fletcherová mě odvedla dozadu do helikoptéry a začala ke mně klidně a tiše promlouvat. Nejdřív jsem rozrušením ani neslyšel, co mi říká. Jediné, na co jsem v tu chvíli myslel, byli chlupáči tam venku.
„Jime!" Její hlas byl naléhavý. „Dávej pozor."
„Jistě."
„Proč tu jseš?"
„Chlupáči. Ehm, navázat kontakt s chlupáči, aby mohlo dojít ke komunikaci." Slova plynula jako z magnetofonu.
„Promiň, to nestačí. Kde to lítáš, Jamesi? Jsi duchem úplně nepřítomný."
„Omlouvám se. Myslím, že jsem jen pořádně vzrušený."
„Já vím. Tak dobře, svlékni se a natáhni si tyhle pásy. Kouknem se, jak to s tebou vypadá."
Bylo dohodnuto, že kontaktní osoba — tedy já — bude nahá. Anebo aspoň co nejvíc svlečená. Chlupáči musí v první řadě poznat zvířeckost mé osobnosti. Tělesnou podstatu. Požádal jsem, abych si mohl nechat šortky. Kompromisem byla bederní rouška.
Jakmile jsem se svlékl, navlékla mi Fletcherová zdravotnický postroj. Prohlížela si medipanel s výsledky a mračila se. „Máš v sobě vůbec částečku, která by nebyla vzrušená?" zeptala se.
„No, jedna by tu byla," řekl jsem a podíval se dolů. „Ale jestli je to tvoje výslovný přání —"
„Nech toho." Tvářila se zaneprázdněné. „Zavři oči, Jamesi. Dobře. Trošku si zacvičíme. Třicet hlubokých nádechů, jak jsem tě je učila. S výdechem čekej co nejdéle."
Zavřel jsem oči a soustředil se na dýchání. Nádech číslo jedna. Dýchám pro svoje palce. Tenhle kyslík je pro tvé palce. Nadechni se, co jen můžeš. Postarej se o své palce. Zadrž dech co nejdéle. A výdech. Nádech číslo dvě. Dýcháš pro levé chodidlo. Je to kyslík pro tvé levé chodidlo. Nadechni se, co jen můžeš.
Slyšel jsem, jak se v přední části helikoptéry potichu dohadují Fletcherová s plukovníkem Tirelliovou. O čem hovořili jsem neslyšel, ale byl jsem si jistý, že je to o mně. Cítil jsem to v jejich hlasech.
Tenhle nádech je pro pravé koleno. Nadechni se, co jen můžeš. Tímto způsobem jsem prodýchával celé své tělo. Musí být celé důkladně okysličeno. Uvědomoval jsem si, že jsem dovolil svému strachu příliš mnoho.

Zvuky z přední části helikoptéry byly hodně negativní. Když nebudu připraven, nepustí mě. A o to v jejich hovoru šlo. Kdybych byl příliš vzrušený, nedokázal bych se soustředit.

Dýchej pro svůj žaludek. Tento kyslík je pro tvůj žaludek. Dýchej pro svou hruď.

Pak přestaly mluvit a jediným zvukem v helikoptéře byl náhle můj hluboký dech.

Nadechni se pro svůj mozek. Nadechni se, co jen můžeš. Zadrž dech co nejdéle.

Když jsem znovu otevřel oči, seděla Fletcherová proti mně.

„Jak se cítíš teď, Jamesi?"

„Lépe." A ještě jsem dodal, „ale pořád to ještě není ono. Cítím to. Jsem pořád moc splašený."

„To je v pořádku," řekla. „To je jen proto, že to považuješ za velmi důležité. Ale není. Je to jen takový zvláštní experimentek, který stejně nikdo nebere vážně. Takže zde o nic nejde. Chápeš?"

„Jo."

„Dobře. Takže si to moc neber. Ať se stane cokoli, pamatuj, že to nemůžeš zvorat. Ať už to dopadne, jak chce, vždycky se z toho nějak poučíme. Už samotný experiment je úspěchem. Zbývá jen zjistit, jaké budou výsledky."

„No, kéž bych tomu věřil."

Pokrčila rameny. „Je jedno, jestli tomu věříš nebo ne. Je to prostě tak. A teď poslouchej," dodala, „ten kruh tam venku, to je pozvání na party. Je to naprosto stejné pozvání, jako tobě, Dukovi a plukovníkovi Tirelliové adresovali před třemi týdny, jen jste ho tehdy ještě nepochopili správně. Teď, když už víme, o co jde, můžeme jim pozvání oplatit. A oni ho přijali. Čekají jen na nás. Ta nejtěžší část už je za námi." Napjatě mě sledovala. „Takže, co je další krok?"

„Půjdu ven mezi ně."

„A...?"

„A —" zarazil jsem se. „Ehm... znám odpověď, Fletch — ale to, že to vím, na věci nic nemění. Pořád jsem ještě v zajetí opičích reflexů. Jsem rozrušený — a bojím se." Podíval jsem se na ni ztrápeně. „Jak se toho mám zbavit?"

„Výborně. Proto mezi ně nemůžeš, Jamesi. Ještě ne. Stále ještě nejsi připravený prostě s nimi být a hrát si. Pořád se příliš zabýváš vlastními pocity." Bez zaváhání dodala: „Řekni mi sprostej vtip."

„Cože?"

„No řekni mi sprostej vtip. Jakýkoli. Třeba si ho vymysli."

„Proč?"

„Jen tak. Prostě mi řekni nějakej fór!"

„Ehm — tak jo. Jak se říká Chtorranovi, kterej žere vlastní děti?"

„Dobře ochočenej. Řekni mi nějakej, kterej neznám." .

„Co řekneš Chtorranovi, kterej žere sv. Jana Evengelistu?

„Dám se podat, co?"

„Žer rychlejc!"

Usmála se. „Dobře, a teď já. Jak se chtorransky řekne trpaslík?"

„Jak?"

„Jednohubka. Jak říká Chtorran rannímu běžci?"

„Rychlé občerstvení. Ten už jsem slyšel."

„Dobře, tak ještě jeden. Co dostaneš, když zkřížíš Chtorrana s grizzlym?"

„Co?"

„Pěkně nasraného grizzlyho," řekla a podívala se na medipanel.

„Tak jak to se mnou vypadá?"

„Líp." Povzbudivě se na mě usmála. „Možná, že to přece jen zvládnem."

Ucítil jsem v sobě další vlnu vzrušení a hned jsem se ji snažil potlačit.

„Ne, to je v pořádku," řekla. „Jsi rozrušený. Tak klidně rozrušený buď. Když se to budeš snažit potlačit, bude to jenom narůstat. Prostě to nech, ať to samo odezní." Odsunula panel stranou a obrátila se ke mě. „Takže, teď chci, abys udělal tohle:

Chci, abys šel dopředu, sedl si do sedadla druhého pilota a pořádně si chlupáče prohlížel. Prostě je jen sleduj. Pozoruj je, dokud tě to nepřestane bavit. Dokud toho nebudeš mít plný zuby. Pozoruj je, dokud už ti nezbyde nic jiného než je pozorovat. Vzpomeň si na své zážitky ze stáda. V jistém okamžiku se dostaneš do bodu, kdy se tvé vnímání chlupáčů promění. Nedokážu ti to popsat, jaký to bude pocit, ale když přijde, poznáš ho ihned.

Nehneš se odtamtud, dokud si nebudeš jistý, že jsi dokonale připraven. Až budeš, potichu vstaň, sundej si tyhle pásy, jdi ven a dělej co bude potřeba. Myslím, že to lehce vycítíš. Pochopils mě?"

Přikývl jsem.

„Dobře." Ukázala do přední části helikoptéry.

Vklouzl jsem do sedadla druhého pilota a zíral na chlupáče. Byli tam stále jen tři. Táta, máma a dítě? Možná.

Vzpomněl jsem si, co mi řekla Tanjy. Naslouchej celou svou duší.

Chlupáči seděli trpělivě na protější straně kruhu. Sem tam se podrbali nohou za uchem. Ten nejmenší se stočil do klubíčka a usnul. Vypadal jako malý růžový polštářek. To bylo zajímavé. Chlupáči tedy byli od přírody růžoví, dokonce i bez prachu.

Vzpomněl jsem si, co mě učila Fletcherová. Snaž se vidět dál. Podívej se na povrch, ale i pod něj. A pak se podívej do svého nitra, abys viděl, jak se sám díváš.

Začal jsem chápat tu nesmírnou trpělivost chlupáčů. Tohle není jejich kruh. Je náš. Čekají na jakou hru jsme je to pozvali.

Ale my... se příliš bojíme začít hrát.

Nedokážeme jim ani nabídnout pozvání bez toho, abychom si tu nejdřív neschovali zbraně.
Pozvání zůstávalo nenaplněno.
Hra stále ještě nezačala.
Začne až tehdy, když vstoupím do kruhu. Ale otázkou zůstává, jakou že to hru vlastně s chlupáči chci hrát?
Ne.
Otázka je, jakou hru budeme chtít hrát všichni dohromady.
Podíval jsem se na chlupáči štěňátka a řekl si pro sebe: Dokáží vůbec tihle tvorové hrát hru na vnímání!
Je na čase, abych to zjistil.
Zvedl jsem se ze sedadla.
V helikoptéře už nikdo další nebyl. Nechali mě tu o samotě. Zřejmě už všichni seděli ve velitelském vrtulníku plukovníka Tirelliové a upřeně sledovali monitory.
Dveře byly otevřené. Zastavil jsem se a sundal si zdravotní postroj. Na sobě jsem měl pouze bederní roušku a kolem krku řetízek, na kterém se' houpal malý třícestný transceiver. Vylezl jsem z bojového vrtulníku. Přešel jsem ke vchodu maskovací kopule a prošel sítí.

Otázka: Co řekneš Chtorranovi, který žere prezidenta?
Odpověď: Bon appetit.

Otázka: A co uděláš, když je po jídle?
Odpověď: Doneseš mu účet.
---

62. Pozvání k tanci

„Většina lidí žije tak, jako by si mysleli,
že si jich Bůh vůbec nevšímá."
—SOLOMON SHORT

Chlupáči se napřímili, když jsem se blížil.
Přistoupil jsem k okraji kruhu, přesně naproti chlupáčům a sedl jsem si do tureckého sedu. Musel jsem jim dát čas, aby si mohli prohlédnout člověka.
Dva větší chlupáči začali mezi sebou švitořit a hudrovat. Nejmenší chlupáč se posadil, zívl, protáhl se a začal se drbat. Rozhlédl se a pak zahlédl mě — a vyskočil překvapením málem metr vysoko. Měl neuvěřitelně kulaté oči. Bylo to zřejmě ještě mládě. Začal couvat, dokud se bezpečně neukryl za největšího chlupáče. Pak zvědavě natahoval hlavičku a vyděšeně na mě mrkal.
Zamával jsem mu.
Urychleně hlavičku zastrčil a zmizel za svým — asi tátou? Ne, to byl lidský předsudek. Možná, že jsou u nich větší samice.
Oba dospělí chlupáči přestali hudrovat a omezili svoji konverzaci na občasné vrnění a švitoření.
Připomínali mi cosi, co jsem viděl ve stádě. Byly tam dvě mladé ženy, které rády sedávaly proti sobě a vykřikovaly a drmolily nesmyslné slabiky. Kdyby člověk neznal jazyk — nebo to, že ho nemají — mohl by si klidně myslet, že si spolu opravdu povídají. Vypadaly, jako by byly zcela v zajetí ležérního přátelského rozhovoru — a svým způsobem i byly. Neměly však žádné smluvené symboly a také nedocházelo k přenosu žádné zkušenosti, s výjimkou toho, že spolu seděly a štěbetaly.
Myslel by si nějaký mimozemšťan, který nezná lidskou řeč, že je to způsob, jakým se dorozumíváme?
A co kdyby se mimozemšťan, po takovém závěru, soustředil na pozorovatele stáda, na mě a Dr. Fletcherovou, studoval by naše tiché poznámky, viděl by pak mezi námi nějaký rozdíl? Kdyby si nějakého rozdílu povšiml, pak toho, že ty dvě ženy spolu komunikují intenzivněji, než Fletcherová a já. Aspoň je zřejmé, že reagují jedna na druhou.
Tohle byla velmi závažná otázka.
Když uvidím dva tvory, jak spolu sedí a hudrají, jak mám poznat, jestli spolu hovoří, anebo jenom hudrají? Používali tihle chlupáči opravdu nějaký jazyk? Nebo prostě jen vydávali zvuky jeden na druhého?
Znělo to jako řeč. Zvuky stáda ale zrovna tak.
Ze svahu seskočili další dva chlupáči a připojili se k těm třem proti mně. Třeli si nosy s mámou, tátou a malým a navzájem si třeli kožichy. Rituál pozdravu?
Dva noví příchozí vypadali starší a mnohem obezřetnější než máma, táta a dítě. Sedli si však tiše vedle naší trojice a vyčkávali.
Cítil jsem se trošku jako guru. Nahý. Trpělivý. Záhadný.
Po chvilce doplnil naši noční hlídku šestý chlupáč.
A další a další chlupáči skákali ze svahu a kolébali se ke kruhu.
Nová skupina byla na vrcholku svahu. Někteří jen tak seděli a sledovali nás. Pár se jich blížilo k nám.
Počkal jsem, dokud nebylo shromáždění kompletní, švitořili a vítali každého nového příchozího. Než si sedli, třeli si čumáčky, občas se dokonce poplácali a objali.

Zvedl jsem se.

Chlupáči se napřímili.

Vstoupil jsem do středu kruhu.

Cítil jsem jejich pohledy. Byl to pupek světa.

Všichni chlupáči mě pozorovali — a stejně tak i všichni lidé. Každičký můj pohyb byl monitorován z helikoptér ukrytých pod kupolemi. Nahráván. Focen. Analyzován.

Zastavil jsem se a čekal. Cítil jsem vítr ovívající mou nahou kůži. V chladném odpoledním vzduchu jsem ucítil vůni trávy a borovic. V pozadí borovicové vůně byl ještě jeden pach, nasládle peprmintový. Že by pach chlupáčů? Docela by se k nim hodila.

Králíci mě upřeně pozorovali, ale žádný z nich se dosud neodvážil do kruhu vstoupit.

Čekali, co udělám já.

Moc dobře jsem si pamatoval, co tehdy chlupáči dělali.

Tancovali.

Dotkl jsem se transceiveru na svém krku a velmi tiše řekl: „Mám tu první problém. Neumím tancovat."

Ozval se stejně tichý hlas Dr. Fletcherové: „Ale oni to neví. Ještě nikdy v životě neviděli tancovat opici. Ať uděláš cokoli, bude to správně."

„Eh, no jo. Díky za připomenutí."

Zhluboka jsem se nadechl.

A začal tancovat.

Poskakoval jsem, odrážel se a křičel. S rukou na ústech jsem dělal indiánský válečný pokřik. Tancoval jsem gigu, charleston, zastepoval jsem a zabreakoval. Skákal jsem, hulákal a natřásal se.

Chlupáči zvědavě pokukovali jeden po druhém.

„No tak, hoši!" ječel jsem. „Copak si se mnou nechcete trsnout?"

Pár chlupáčů uskočilo dozadu. A kurva. Ještě je vyplaším.

Udělal jsem kotoul vpřed a přistál na kolenou. Zavěsil jsem si ukazováky do koutků, zašilhal jsem, vyplázl jazyk a řekl: „Bla — bla — bla! Ebe — be — be — be."

Dva chlupáči se začali chechtat. Do kruhu náhle vběhl ten nejmenší chlupáček a zastavil se přede mnou. Začal rychle třást hlavou zepředu dozadu. Našpulil rty a třásl jazykem jako opice. „Ba — ba — ba," vykřikl vysokým hrdelním hláskem.

Během několika vteřin jsem byl obklopený chlupáči, kteří vydávali nepochopitelné hudravé zvuky. Skákali kolem mě a panáčkovali, dělali krkolomná salta, váleli se po zemi, ječeli a výskali. Tančili a vyváděli jako křečovité plyšové loutky. Podíval jsem se na svah. Byl pokryt růžovými chlupatými tělíčky, která poskakovala směrem ke kruhu. Všichni pospíchali připojit se k té divoké party dole v kruhu. Vyhráli jsme!

Přes hřeben svahu se přehoupl jasně rudý červ. A za ním další dva. A další dva. A další — nic jsem si z toho nedělal. Když je chlupáči uviděli, začali nadšeně kvičet a řvát. Začínalo to na mě stále více působit jako nějaká řeč.

„Myslím, že to máme v kapse!" smál jsem se. „Máme to! Nevím sice, co máme, ale máme to!"

Chlupáči byli všude kolem mě, hladili mě a láskyplně se mě dotýkali. Jejich prstíky byly jemné a chlupaté. A také lechtaly.

Klesl jsem na kolena. Chlupáči se přiblížili, aby mohli prozkoumat můj obličej. Jejich drobné pracičky se opatrně dotýkaly mých tváří, nosu, kůže. Byli úplně u vytržení z mého holého těla. Zvědavě mě hladili. Měli obrovské kulaté oči. Vypadali jako roztomilé plyšové hračky, růžové a mazlivé. Když však ječeli, všiml jsem si, že mají v tlamičkách bílé ostré zuby. Ale co, vždyť je mají i štěňata.

Jeden z chlupáčů vzal mou ruku a začal mi lízat prsty. Strčil si můj prostředníček do pusy a zamyšleně ho sál. Pak prst pustil, podíval se na mě a... začal se hihňat. Natáhl jsem se k němu a jemně ho zatahal za ucho — a oba dva jsme věděli, že to tak má být.

Nově příchozí se okamžitě přidali do kruhu a splynuli s tím podivným davem. Všichni se chtěli dostat co nejblíž. Natahoval jsem se a snažil se každého z nich alespoň pohladit. Začal jsem je lechtat a nezbedně pošťuchovat. Šimral jsem je na dlaních a škrabal je za ušima. Moc se jim to líbilo. Dokonce jsem zvedal ty nejmenší a objímal je a líbal. Radostně výskali a hihňali se.

Na krku mi zapípal transceiver. Chlupáči zvědavě nastražili ouška a udiveně zvedali hlavy. Zvedl jsem řetízek, aby si mohli tu malinkou placičku prohlédnout. Pak jsem řekl: „Vidíte? Nic to není. Je to jen taková placička co občas pípá. Placička — pípá."

Z placičky se ozvalo: „Ach, ty obrovský a všemocný bože všech malých růžových plyšáků, rozhlídni se kolem sebe."

Chlupáči byli tou věcí fascinovaní. Jedno z králičích mimin zvědavě knoflík očuchávalo. Další se ho snažilo strčit do pusy. Musel jsem jim ho vzít.

Zvedl jsem hlavu a zadíval se za hranice kruhu s růžovými klubíčky.

Byli tam červi.

Byl jsem obklíčen červy.

Devět. Deset. Jedenáct červů.

Všech velikostí. Od těch nejmenších, co jsem kdy viděl — byli velcí asi jako bernardýni — až ke kolosům velikosti autobusu.

„No, ahoj hoši..." řekl jsem. Vstal jsem a zadíval se na červy. Tři energičtí chlupáči právě přiháněli do stáda posledního červa. Bezděky jsem si představil obrovský jumbo jet naváděný navigátorem s vlaječkami do hangáru.

Dobrá — předpokládejme, že chlupáče červy ovládají. Ale jde o to proč? Na co chlupáče červy používají?
Na to však brzy přijdeme.

Otázka: Co se stane s Chtorranem, který sežere Mary Poppins?
Odpověď: Dostane cukrovku.

Otázka: Co se stane s Chtorranem, který sežere Nejvyšší soud?
Odpověď: Otráví se.
---

63. Cesta domů

„Když Helen Kellerová padá do lesa,
vydává nějaké zvuky?"
—SOLOMON SHORT

Někteří červi kroutili očima a zvědavě si mě prohlíželi. Jiní měli oči zavřené a vypadali, jako by dřímali.
A to bylo všechno.
Zůstávali vně kruhu. Proč? Znamená to snad něco? Nebo ne —?
Většina chlupáčů červy ignorovala. Byli tu přece na party. Červi tu působili jen jako... kulisa. Nebo ochrana. Nebo... co? Už mě nic jiného nenapadalo.
Několik chlupáčů mě tahalo za ruce. Dovolil jsem jim, aby mě obrátili zády k červům. Chtěli si ještě hrát. Znovu jsem byl vtáhnut do víru jejich veselí. Usmíval jsem se, smál a nakonec se nahlas chechtal.
Pak jeden z červů zahvízdal.
Pár chlupáčů k němu vzhlédlo. Já s nimi. Byl to jeden z větších červů, na purpurové pokožce se mu vlnila červená kožešina. Na bocích měl — měla? —jemné růžové pruhy s odstíny téměř do bíla. V uctivé vzdálenosti za ním stáli tři malí Chtorrani s podobným zabarvením.
Je to snad jejich vrchní šéf? Nejstarší Chtorran? Nebo táta? Jejich společný rada? Opatřující samice? Co?
Někteří chlupáči začali opouštět kruh a přecházeli směrem k Chtorranům.
Začali na ty obrovské obludy vylézat, hladili je a chlácholivým štěbetáním je uklidňovali, poplácávali je a tiskli k nim čumáky. I ten největší červ byl po chvíli pokryt drobnými růžovými bambulkami, které mu hladily temně purpurovou srst. Připadalo mi, že se jeho kožešina třpytí všemi barvami. Pruhy na jeho bocích se vlnily a kadeřily. Jejich pohyby byly jasné a zřetelné.
Najednou jsem si uvědomil, že jsem v kruhu úplně sám. To mě všichni ti chlupáči opustili?
Ne — jeden z chlupáčů mě chytil za ruku a nedočkavě dupl nohou. Táhl mě za ruku a poulil na mě svoje koláčkové oči. Tvářil se vyčkávavě.
„Vypadá to, že mě chtějí seznámit s červy," řekl jsem tiše.
„Dej se do toho," řekla placička.
Nechal jsem se dovést až na samý okraj kruhu.
Podíval jsem se na červy. Většina z nich byla plně obsazena svými růžovými kamarády. Chlupáči červy očišťovali a starali se o ně? Nebo červi pečovali o chlupáče?
Co se to tu odehrává? Jezdí snad chlupáči na červech jako kovbojové jezdili na čtverylku? Anebo vzali červi své králíčky ven, aby si mohli hrát, jako to dělají chůvy v Central parku?
Chlupáči mě přitáhli před největšího Chtorrana, který zvědavě otáčel očima a prohlížel si mě ze všech stran. Polkl jsem. Cítil jsem, jak se ve mě začíná probouzet panická hrůza.
„Klid, Jime," říkal jsem. Nebo mi to možná někdo řekl do ucha. Hlasy. Začal jsem mít mžitky před očima. Znovu se vracel ten zvláštní pocit. Jako bych seděl na vrcholku stromu. Dobře. Jsem opice.
Chlupáči mě prostě chtěli červům předvést. Chtěli jen, abych se setkal s — s (?) — chápal jsem ten pojem, ale neměl jsem pro něj slovo. Snad nějaký fragment otcovského archetypu? Ne —
Pfut — pfut.
Mohutný červ pomalu zamrkal očima. I ostatní teď stočili své oči mým směrem a studovali mě. Všichni červi, po celém obvodu kruhu, teď zírali na mě. Natáhl jsem hlavu a sklouzl po nich pohledem. Co se jim asi honí hlavou? Vypadali nevzrušeně jako sloni — jen dva z nich bezmyšlenkovitě klapali kusadly. Uf.
Chtorran si mě chladně prohlížel, natahoval všemožně oči, aby mě mohl vidět z několika různých perspektiv. Vydalo to, jakoby na mě nemohl dobře zaostřit. Byl zvědavý, ale byla to jen povrchní zvědavost bez hlubšího pohnutí. Tvor nereagoval, nebyla na něm znát naprosto žádná odezva. Nakonec to chlupáče omrzelo a začali se toulat kolem. Někteří se znovu připojili ke mě a začali mi očuchávat prsty, nohy a rozkrok. Jeden z nich natáhl ručičku a dotýkal se zkoumavě mé bederní roušky. Zvědavě mi přes roušky hladil genitálie. Vypískl jsem překvapením, pak jsem se začal smát a jemně jsem ho odstrčil. Chlupáč odběhl. Chtorran si mě stále prohlížel.
Rozhlédl jsem se po kruhu. Co asi ti chlupáči dělají? Někteří z nich zírali červům do jejich obrovských očí. Jeden z králíků poplácal červa po boku a ten natáhl ruku a zvedl si chlupáče k obličeji.
Že by to bylo tak jednoduché? Oční kontakt?

Podíval jsem se znovu na mého červa. Mého červa?

Zvedl oči do strany, jedno nad druhé, což bylo zcela jistě výrazem chtorranovy zvědavosti. Ty obrovské zornice musely mít nejméně třetinu metru v průměru. Byly hypnotické.

Udělal jsem krok směrem k červovi. A pak ještě jeden.

Červ napjal zrak a prohlížel si mě teď zpříma. Založil si ruce za záda.

Sebral jsem poslední zbytky odvahy a překročil poslední vzdálenost, která mě od Chtorrana dělila. Stál jsem tam před ním a díval se mu upřeně do jeho očí.

Ten tvor byl fantastický.

Na okamžik se mi zazdálo, že slyším jeho myšlenky. Zamrkal. Pfut— pfut.

Zvláštní. Když jsem se takhle díval do těch jeho očí, cítil jsem se zcela v bezpečí.

Pomalu jsem zvedl ruce a natáhl je před sebe.

Červ také rozložil ruce. Byly podobně jako křídla připojeny kloubem k bokům lebeční schrány za jeho očima. Natahovaly se přes tvorovy oči směrem dolů. Připadaly mi jako ocas škorpióna.

Červ rozpřáhl své ruce směrem ke mě. Opakoval mé gesto.

„Je inteligentní," řekl jsem. „Nevím, jak je to možný, ale vím to. Je inteligentní. Na domácí zvíře až příliš inteligentní..."

Udělal jsem ještě krok dopředu s rukama stále před sebou.

Červ se nahrbil ještě více ke mně,.

Naše prsty se dotkly. Červ vzal moji ruku do svého spáru, otáčel jí nahoru a dolů a pozorně ji prohlížel. Sklonil k ní oči a snažil se je zaostřit. Všiml si, že si prohlížím mechanismus, jakým se otáčejí jeho oči a zahleděl se mi přímo do tváře. Pak obrátil svoji pozornost znovu k mé ruce.

Když skončil, pustil ji, ale podržel přede mnou svoji vlastní paži. Nabízel mi na oplátku k prozkoumání svůj spár. Vzal jsem si ho do rukou a pozvedl ho k obličeji. Otáčel jsem ho tam a zpět a prohlížel si ho stejně, jako červ moji ruku. Na ruce byly tři prsty, všechny v opozici. Každý měl tři klouby. Kterýkoli z prstů mohl červ užívat jako palec postavený do opozice k ostatním dvěma. Docela dobře vymyšlený.

Pustil jsem červův spár, zadíval se mu do očí a řekl, „Díky."

Červ sklonil mírně oči, což bylo jistě gesto, kterým červ přitakával a vyloudil ze sebe krkavý zvuk. „Sír"

„Rádo se stalo."

Červ nyní natáhl obě ruce a dotkl se mých ramen. Při jejich doteku jsem se slabě otřásl, ale zadíval jsem se znovu do jeho očí. „To je v pořádku. Pokračuj."

Červ mě začal osahávat, hladit a štípat, jako před chvilkou chlupáči. Byl mým tělem stejně fascinovaný jako oni.

Červovy prsty se zvědavě dotkly transceiveru na mém krku. Nadzvedl řetízek a zase ho pustil. Tvářil se, jako by přemýšlel, proč nosím tak zcela zřejmě technickou věcičku. Sklonil svoji ruku a zatahal za moji bederní roušku. Napadlo mě, jestli bych si ji neměl sundat, ale červ to vyřešil za mě. Přecvaknul svým spárem tenký provázek a nechal spadnout zástěrku ledabyle na zem. Zvědavě zamrkal na mé genitálie. Natáhl prst zvědavě k mému penisu a jemně ho přejel po jeho délce. Zamyšleně zamrkal, pak ztratil zájem, otočil mě a začal mi zkoumat záda.

Všiml jsem si, že nás ostatní červi stále sledují. Jejich zájem byl určitě více než náhodný. Čekají snad na něco? Ale na co? Chlupáči byli do péče o červy tak zabraní, že na mě zapomněli. Bylo to snad dobrým znamením — že totiž chápou moji přítomnost jako samozřejmou? Zdálo se, že jsou červy okouzleni, stejně tak jako jeden druhým. Zdálo se mi, že to přesahuje mez pouhé zvědavosti. Jejich počínání bylo téměř sexuální. Někteří králíci také zřejmě... kopulovali? Ne. Patrně jsem jejich chování pochopil špatně.

Cítil jsem na své pokožce chladný vzduch. Cítil jsem, jak se mi červ vzadu dotýká zadku. Řekl jsem: „Připadám si jako u doktora."

A najednou mě napadlo něco jiného. „Nebo jako u řezníka. Můj strejda žil léta mezi hospodářskými zvířaty a —"

Z placičky se ozval klidný, ale rozhodný hlas Fletcherové: „Jime, tohle do kruhu nezatahuj."

Najednou mě červ chytil za nohu, trhl za ni a zvedl mě hlavou dolu. Pokusil jsem se vykřiknout: „Hej —!" Červ ke mně v tu chvíli natočil své obrovské oči, jako by se ptal, „ano?" ale pak pokračoval v prohlídce mého chodidla. Dloubal mě a plácal a jednou mě dokonce pohladil jedním prstem po chodidle. Nemohl jsem si pomoct, musel jsem se začít hihňat.

Červ uchopil jednu z mých paží a přitáhl ji k chodidlu. Srovnával je.

„Je inteligentní! Musí být!" Pořád jsem visel hlavou dolů. „Vidíte co dělá?"

Najednou mě červ pustil. Dopadl jsem dolů na trávu. Postavil jsem se na nohy a zašklebil se. „Nejdřív ses měl zeptat," řekl jsem červovi.

Čekal snad ode mě něco? Říkal jsem si, jestli bych se ho nemohl dotýkat, jako to dělali chlupáči.

Zamrkal na mě.

Musím to zkusit.

Přistoupil jsem k jeho boku... natáhl ruku a dotkl se ho. Obrátil ke mně oči a sledoval mě. Jeho kožešina lechtala.

Přitulil jsem se k němu. Kožešina mě lechtala po celém těle. Cítil jsem tvorův — ne tlukot srdce — rytmus. Dunění, ne tlukot. Jakoby byl kdesi uvnitř jeho těla ukryt obrovský silný motor. Byl to temný hukot, stálá vibrace, jako ozvěna obrovské hučící pece v tvorově nitru. Doléhal ke mě skrz jeho tělo jako by byl kdesi v jeho temném nitru.

Poklepal jsem červa po rameni, jako jsem to předtím viděl dělat chlupáče.

Natáhl ruku, aby mě mohl vyzvednout.

Těžce jsem polkl — a vložil do tvorovy ruky svou nohu. Zvedl mě nahoru na svá záda. Položil jsem se nahý do jeho kožešiny a nechal jsem působit ten příjemně dráždivý pocit na celé své tělo. Hukot mnou prostupoval a rezonoval v mých kostech. Tohle nebylo jen smyslové — to bylo sexuální. Kdyby lidé dokázali sestrojit přístroj, který by jim poskytnul takovýhle pocit —.

Posadil jsem se na Chtorranova záda jako kovboj. Obrátil na mě zvědavě své oči.

„Hyjé?" navrhl jsem. To co jsem řekl byla pěkná blbost.

Anebo také ne.

Tvor se pohnul.

Otočil se a pomalu plul nahoru směrem ke třem menším červům s podobným zbarvením kožešiny na bocích. Cítil jsem, jak se jeho tělo pod mýma nohama při každém pohybu vypíná. Vyjekl jsem překvapením. Jednou jsem měl zlý sen, jak si mě červ nese do své špižírny a já nemůžu slézt.

Ale on se zastavil, aby si mě mohli prohlédnout i jeho — druhové?

Rychle jsem z červa sklouzl. Zdálo se, že mu to nevadí. Jestli mám někam jít, tak si o tom chci rozhodnout sám. Několik okamžiků jsem byl obklopen všemi čtyřmi najednou, přičemž na mě všichni poulili své oči. Ehm — možná, že jsem z toho červa přece jenom neměl lézt...

Velký červ zachrochtal. Nebo spíš říhnul. Byl to takový měkký zvuk, mohl znamenat cokoli. Anebo vůbec nic. Byl to první zvuk, který jsem od něj slyšel. Ale ostatní tři členové jeho rodiny k němu v očekávání vzhlédli.

Chtorran vyloudil další zvuk. Tentokrát to bylo evidentně úmyslné krknutí. K tomu přidal ostrý hvízdavý trylek, protáhl se po celé své délce, a pak se otočil a vydal se nahoru do srázu. Zapomněl snad na mě — anebo jsem ho už nezajímal? Ostatní tři ho okamžitě následovali. Dva z nich měli na zádech několik chlupáčů. Pár dalších běželo po svých. Chytali mě za ruce a táhli mě za sebou.

„Chtějí, abys šel s nimi —" ozvalo se v mém uchu.

„To vidím."

„Měj náramek zaměřen stále tím správným směrem, Jime."

„Jo."

Chlupáči poskakovali nahoru po srázu za červy. Rychle jsem se vydal za nimi. Napadlo mě, kam asi jdou, ale nemuseli mi to říkat. Věděl jsem to. Nedaleko bude zřejmě jejich hnízdo a my jsme šli domů přečkat nejteplejší část dne.

„Stále se mnou?"

„Buď zase opice, Džimíku."

„Tede? Tanjy? Jsi to ty?"

„Sklapni."

„Ee ee, ee," začal jsem po opičácku.

A pak jsme se ocitli pod stromy — červi, chlupáči a já. Tyhle stromy nebyly pozemské. Byly vysoké, červené a měly mocné kmeny. Vypadaly jako banyány. Nebo rudé fíkusy. Dobře jsem si je pamatoval. Na jednom z nich jsem seděl. Stromy měly silné liánovité úponky, které se vinuly po kmenech, po větvích a mizely vysoko nad našimi hlavami. Bylo to zářivě purpurové vedení naší světlé budoucnosti. Byly tam i jinak zbarvené liány, tmavější a tísnivější. Plazily se po zemi, různě se točily, upínaly a nakonec mizely v bujné rudé spleti chtorranské vegetace. Omotávaly se i kolem propletených kořenů stromů, které byly mohutné a zakřivené jako dračí drápy zatnuté do země.

Nad námi se třepotaly listy gigantických stromů. Obrovské červené lupeny připomínající sloní uši. Ty největší z nich by mohly klidně sloužit jako prostěradla. Klenba, kterou nad námi vegetace vytvářela, byla tak neproniknutelná, že zcela zakrývala oblohu. Působilo to, jako bychom se ocitly v ponurém šeru gigantické jeskyně. Dokonce i chlupáči utichli, když se za námi rozplynul třpytivý okr slunce.

Šli jsme po měkoučkém koberci modré chomáčovité trávy. Všude kolem rostly trsy černého břečťanu, které svými rudými neonovými stébly temnotu šera ještě zdůrazňovaly. Vzduchem vířil jakýsi drobný hmyz, ale nevěděl jsem co je to zač.

Les voněl po medu, zralých meruňkách a po čemsi temně rudém a tlejícím. Nebylo to příjemné ani nepříjemné. Bylo to jiné.

Červi se tvářili, že jim nevadí, že jsem se přidal k poskakujícím chlupáčům a že je následuji do jejich hnízda. Že by mě adoptovali? Nebo jsem jejich host? Je jim snad úplně jedno, kdo v jejich blízkosti žije?

Chtorrané postupovali lesem velice pomalu — dostatečně pomalu, abych jim s chlupáči stačil. Byla to ohleduplnost? A nebo se Chtorrané pohybovali rychle jen v boji. Většinou jsem se s nimi totiž setkal v bitvě, ale jejich normální rychlost, to muselo být tohle.

Na chvíli jsem se nad tím zamyslel. Takhle velký tvor musí při pohybu vydávat spoustu energie a přitom má velmi nízký poměr povrchu těla k jeho objemu. To mu brání v tom, aby přebytečné teplo rychle vyzářil. Chtorrané zřejmě museli pečlivě sledovat svou tělesnou teplotu a podle ní řídit intenzitu svých pohybů. A proto možná také vlní svou kožešinou — aby se ochlazovali.

Napadlo mě, jestli by mě ten velký Chtorran nesl celou cestu až sem. Možná. Ostatní červi si na své pasažéry nestěžovali.

Ale... nebyl jsem na to ještě připravený.

Země se začala náhle prudce svažovat. Málem jsem byl na zemi. Sklouzl jsem dolů po srázu a následoval jsem červy a chlupáče. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdybych zde najednou objevil nějaký úplně jiný svět. Ale ne — brzy jsme znovu vyšli na slunce. Vstoupili jsme na mírně zvlněnou červeno-růžovou louku, takovou větší mýtinku, která byla jediným světlým místem šera. Uprostřed mýtinky leželo totemové pole tvořené shlukem jakoby roztavených

předmětů. Byly v nich malé, velké a vroubky lemované otvory. Jeden z Chtorranů přistoupil k jednomu z totemů a začal ho žvýkat. Chtěl jsem se na chvíli zastavit a pozorovat ho. Začínal jsem mít podezření...

„Velká díra a tři malé," řekl jsem najednou. „To je základní motiv. Velký červ a tři menší. Tohle je určitě význam těch děr. Všechny ty menší díry jsou —" zarazil jsem se a myšlenky mi začaly zběsile vířit hlavou. „— Mám to! Je to obraz červí vjemové sféry, to jak vypadá jejich vztah ke světu z vnitřního pohledu. Ty ostatní díry znamenají věci, se kterými se červi každodenně setkávají, jako jsou chlupáči, jiné červí rodiny —"

„Džimíku, drž hubu. Snažíš se tu něco analyzovat a vysvětlovat. Laskavě toho nech. Buď zase opice. Naslouchej jim celou svou duší."

„Ee ee, ee ee."

„Hodnej kluk."

Minuli jsme skupinku totemů a já měl pocit, že se vracíme zpátky do lesa. Ale ne — mýtina byla delší, než jsem si myslel. Na její protější straně byla kupole, vlastně skupinka kupolí — mandala kupolí. Šest hnízd pravidelně rozmístěných kolem jednoho většího uprostřed. Stejně tak ohrady.

„Rozmístění! Matematicky přesné. Zdokonalili se. Ohrady směřují přesně do míst, kde vzniknou budoucí kupole." Pak mi to došlo a tak jsem sklapl. „Ee ee, ee ee." Hodná opička, pochválil jsem se. Když budeš hodná, dostaneš banán.

Většina Chtorranů o mě ztratila zájem a šla si po svém. Také většina chlupáčů odhopsala pryč. Jen několik z nich, kteří mě provázeli, následovali největšího Chtorrana, který se o mě původně — eh — přihlásil. Šel jsem za nimi. Do hnízda.

Zabočili jsme do levého tunelu, který se spirálovitě stáčel doprava, stále dolů a dolů. Stěny v něm byly modré a chlupaté — a slabě světélkovaly. Také celkem pěkně voněly. Najednou jsem si všiml, jak strašně holé byly stěny všech těch předchozích hnízd, které jsme viděli. Tohle hnízdo bylo — zařízené. Na stěně visely tlusté červené potvůrky, měchýřníci — brouci velikosti golfového míčku nebo vodního balónku. Někteří z nich matně svítili a zaplňovali tunely měkkým červeným světlem. Viděl jsem růžové čističe, tlusté chlupaté libetky a temné hnízdící plížiče. Zahlédl jsem i mnohonožku krčící se za kabelem — tedy, za nějakým šlahounem. Vypadal jako kabel, ale byl ještě silnější.

Šlahouny se klikatily po zemi a táhly se spirálovitě po stěnách jako žíly a tepny. Měl jsem pocit, že jsem v nitru nějakého obrovského živoucího tvora. Tyhle kořeny byly ještě silnější než ty, které jsem viděl v lese, ale měly stejné barvy — červenou, fialovou, černou, temně okrovou, modrou a žlutohnědou. Byly všude, jako kabely v nějakém televizním studiu, po stěnách, po stropě — ale jen výjimečně ve středu chodby. Tam, kde ho křížily, zploštily se do širokých pásů. Zajímavé. Je zřejmé, že ty mrňavé chtorranské nožky potřebovaly k chůzi co nejrovnější povrch podlahy.

Chtorrané mi zmizeli v tmavém oparu v předu. Stále jsem následoval chlupáče dolů a dokola. Ocitli jsme se na levotočivé rampě a kulovité dveře před námi se najednou roztáhly a vpustily nás dovnitř. Šli jsme pořád dolů a dolů...

Proti nám cosi stoupalo nahoru.

Nejdřív jsem si myslel, že je to pes. A pak opice. Nebo bezhlavé kuře velikosti malého dítěte. Pak se můj rozum vzepřel dalšímu spekulování. Nepodobalo se to ničemu, co jsem si dokázal představit.

Se zvednutou hrudí se to nemotorně šouralo nahoru po rampě. Pozorně studovalo zem před sebou. Neviděl jsem žádnou hlavu, mělo žlutočervenou barvu, hladkou mastnou kůži. Tvor vypadal jako slimák na dvou nohách. Polovinu těla tvořil ocas a zbývající část krk, na kterém ale nebyla žádná hlava, ale — tlama. Spíš rypák. Místo, kde se krk zužoval, obepínal řetízek drobounkých tykadlovitých oček.

To bezhlavé zvíře přejíždělo tlamou po zemi a stěnách jako malý živočišný vysavač. Něco žralo, ale velice vybíravě.

Dočenichal až ke mně. Očichal mi jednu nohu, rozkrok, druhou nohu a pokračoval v cestě.

Našel měchýřníka, vycucl ho ze zdi a začal žvýkat. Sledoval jsem jak sousto postupuje jeho krkem až do poloviny, kde se zastavilo. Pak zvíře zaváhalo, zatímco cosi stále v jeho krku sousto kousalo, žvýkalo a jemně brouka chroupalo. Když se tvor znovu sehnul, pomalu mu vytekla z tlamy jakási hustá tekutina. Tvor ji očichal, vdechl ji a šoural se dál.

„Nějaký uklízeč —?" zeptal jsem se udiveně.

Chlupáči se však ani nezastavili. Jeden z nich se ohlédl a netrpělivě zadupal. Vypadal jak Velký dupač.

Naposledy jsem se otočil za čichačem. Byla to ta nejzvláštnější věc, kterou jsem v životě viděl. Pak jsem se rychle vydal za chlupáči.

Pomyslel jsem si, jak už asi můžeme být hluboko — a zdali jsme vůbec ještě na planetě Zemi.

Otázka: Proč Chtorran sežere jen jednu viceprezidentovu nohu?
Odpověď: Nechtěl by ho nechat padnout.

---

64. „Ahoj, Dave!"

„Na povrchu neplave jenom smetana."
—SOLOMON SHORT

Tohle bylo to nejzařízenější chtorranské hnízdo, jaké jsme kdy viděli. Bylo také nejvíce... zabydlené. Ze všech hnízd, které jsme kdy zkoumali, mělo také ten nejreprezentativnější průřez chtorranskou ekokulturou.

A já bohužel neměl ani potuchy, co všechny ty věci znamenají.

Na stěnách visely trsy jakýchsi temně fialových kuliček podobných švestkám. Měly bohatou plnou vůni. Jsou snad k jídlu? Nebo mají nějaké jiné použití? Jak to můžu vědět? Zahlédl jsem záhonky jakýchsi červích plodů. K čemu? Pod stropem byla zavěšena zvláštní věc, která mi připomínala síť. Mohla by být živá?

Ale, k sakru, co by asi napadlo Chtorrana, kdyby viděl hedvábné závěsy mé matky? Tedy kromě toho, že jsou k jídlu.

V ruce jsem svíral malou placičku zavěšenou na řetízku a mířil jsem s ní na všechno, co jsem uviděl. Tyhle záběry by Dr. Zymphovou a její ekologickou sekci zaměstnaly na roky dopředu — ale tolik času ani nemáme. Napadlo mě... že kdybych se dostal dovnitř, kdybych tu dokázal žít a dokázal se stát součástí hnízda — tak by to možná bylo právě to, co bychom potřebovali. Někoho, kdo by dokázal mezi Chtorrany žít.

Určitě je to možné. Nakonec, ještě mě přece nesežrali, ne? Ale to ještě mi docela dělalo starosti.

„Chrple?

Po rampě stoupal nahoru malý Chtorran. Ustoupil jsem stranou a nechal ho projít. Byl malinký, velikosti psa, ale v jeho chování byla patrná nedočkavost a zvědavost. Když mě míjel, zvědavě si mě prohlížel a kroutil očima. Otočil se a upřeně na mě zíral, dokud nezmizel za nejbližším ohybem. Zřejmě hledal svého tátu. Nebo snad mámu? Nebo někoho jiného?

Zatraceně. Tolik toho ještě nevíme.

A pak jsem někde cestou zapomněl, jak být opicí. Už jsem ani nevěděl, kdo vlastně jsem.

Jeden z králíků mě popadl za ruku. Nechal jsem se vléct. Stáčeli jsme se dolů a dokola a zase dolů, sešli jsme z jedné cesty a pak i z druhé, ale stále jsme mířili dokola a dolů. Brzy jsem se úplně ztratil. Pod těmi sedmi kupolemi na povrchu byla spletitá síť tunelů a jeskyní. Kdo — nebo co — je vykopal? Jak to mohli dokázat?

„Hm, placičko, chápeš co se to tu kolem děje?"

„Hlavně klid. Pss."

Kdesi pod námi — jak může být tenhle komplex hluboký? — jsem zaslechl červí píseň. Temnou. Rytmickou. Uspokojivou. Nadpozemskou. Nepopsatelnou. Tunel rezonoval její ozvěnou.

Kolik Chtorranů tam dole může být? Zpívají to čtyři, nebo je jich víc? Bože, to je krása. V životě jsem nic tak podmanivého neslyšel. Procpal jsem se do čela králíků. Už jsem nepotřeboval, aby mě vedli.

Chtěl jsem se dostat až do srdce toho zvuku. Chtěl jsem vidět, kdo to zpívá. Chtěl jsem být tím, kdo zpívá. Chtěl jsem tu píseň cítit celou svou duší. Chtěl jsem se v ní znovu rozplynout —

Jako v písni stáda.

Jako —

A pak mě králíci strčili do tunelu, který mě od té božské písně vzdaloval. Zvedal se nahoru, a když jsme zahnuli za roh, ocitli jsme se najednou v jakési šeré místnosti. Byla plná malých hopsajících chlupáčů. Bylo to zřejmě chlupáčí hnízdo. Štěbetali, pištěli, poskakovali, váleli se po zemi a —

Nebyli tam jenom chlupáči.

Bylo tam i několik dětí.

Se šťastným úsměvem na špinavé tváři se ke mě kolébalo čtyřleté batole. Měl blonďaté vlásky, byl nahý, ale vypadal zdravě. Zdálo se, že mu nic nechybí. „Ahoj, Dave!" zavolal na mě. „Ahoj, Dave!"

Byly tam i jiné děti, taktéž nahé. Držely se zpátky, za chlupáči: mimino, které ještě neumělo ani chodit, sotva lezlo; malá holčička, asi sedmiletá; a skrčený chlapec, asi devíti nebo desetiletý. Ležel na boku, schoulený do klubíčka. Cumlal si prst a byl zřejmě ztracený kdesi uvnitř sebe. Určitě ani nevěděl, že tam jsem. Dívenka na mě zírala širokýma očima a tvářila se nedůvěřivě. Miminu jsem byl viditelně fuk. Spokojeně si něco vrnělo.

„Do prdele —" řekl jsem. „Ach Bože. Tohle ne." A znovu, „do prdele."

Dilema.

Pokračovat v misi? Prozkoumat hnízdo? Zachránit děti?

Co je důležitější?

Zaváhal jsem.

Cítil jsem se — rozervaný.

Červí píseň. Děti. Placička. Má práce. Otázky. Všechno najednou.

Stoupající tlak v hrudi pálil jako oheň.

„McCarthy, co se děje?"

„Nemůžu je tu nechat."

„Ale mise —"

„Seru na misi. S tímhle jsme nepočítali."

Ticho.

A pak: „McCarthy, poslouchej. Jde tu o komunikaci s Chtorrany. O nic jiného. Nezapomeň na to!"

„Když je tu nechám, tak je jasný, co je čeká."

„To nemůžeš tvrdit."

„Ale můžu."

„Tohle je něco jinýho."

„— Ale nemůžete to zaručit."

Ticho.

„McCarthy?"

„Jděte do hajzlu. A držte hubu."

Knoflík zmlkl.

Samozřejmě, že měl knoflík pravdu.

Ale mít pravdu nutně znamená bejt vždy ten poslední. Chlupáči okolo mě zvědavě hudrovali a snažili se mě táhnout sem a hned zase támhle. Nechápal jsem co chtějí.

Zatraceně! Já jsem přece ten, kdo musí žít se svým svědomím!"

„Ahoj, Dave!"

Kurva, vždyť je úplně jasný, co udělám. O čem jsem přemýšlel. Vzal jsem malého chlapce do náruče, objímal ho a líbal. „Ahoj, smraďouši," řekl jsem. Pohladil jsem ho po vláskách a on se zasmál. Skutečně smrděl — ale já také. Všichni jsme smrděli. Po červech, zetlelých rudých kytkách, zoufalstvím a červí písní.

Hudrujícími chlupáči jsem se protáhl k dívence. Dřepl jsem si před ni, abych jí viděl lépe do tváře. „Ahoj, já jsem Jim. Přišel jsem, abych tě odvedl domů. Chceš jít se mnou domů?"

„Kde je maminka?"

„Chceš jít se mnou domů?" zopakoval jsem.

„Moje maminka je mrtvá. Nemůžu jít domů," řekla.

„Půjdeš se mnou?"

„Kde je moje maminka?"

Já blbec. Prober se, Jime! Vždyť ona tě neslyší.

Otočil jsem se, zvedl ze země mimino a vložil ho dívce do rukou. „Poneseš miminko, ano?" Řekl jsem to přísně. Byl to rozkaz: „Ty neseš miminko!"

Přikývla.

Dobře. Snad bysme to mohli zvládnout.

Co si asi budou Chtorrané myslet o tom, že vynáším děti z hnízda? Bylo mi to jedno. Musím to udělat. Ale jak se vůbec červi na tyhle čtyři koukají? Jako na nějaký nový druh chlupáčů? Nebo jen na trošku jinou svačinku ve spíži? Chlupáči asi také nejsou ničím víc, než svačinka, která je vždy po ruce. Lehce stravitelný chtorranský pokrm — v každém sáčku dítě navíc! Fuj.

Postavil jsem čtyřletého chlapce — ještě že umí chodit — a otočil se k desetiletému v zárodečné pozici. Narovnal jsem mu údy, vůbec se nebránil. Je docela dobře možné, že je v bezvědomí. Asi ano. Možná, že bych ho tu měl nechat. Jasně. A možná, že bych si mohl přestat sám sebe vážit. Chytil jsem chlapce a přehodil si ho přes ramena tak, jako to dělají požárníci. Chytil jsem za ruku dívenku, a ona druhou rukou malého chlapce a vydali jsme se tunelem nahoru.

Chlupáči se nás nesnažili zastavit. Začali jsme stoupat nahoru.

A pořád nahoru.

Tunely vypadaly úplně jinak, když teď směřovaly všechny nahoru. Bylo mnohem těžší lézt nahoru než dolů. Také jsem si nebyl jist, zda jdeme správně. Rozhodl jsem se ale, že když půjdeme pořád nahoru —

Znovu jsem zaslechl píseň. Musím jí odolat.

Zřejmě jsem kdesi špatně odbočil a najednou jsme se ocitli ve špatné místnosti.

Byla to ta největší místnost ze všech. A byla plná červů.

Ne. Byla plná červa.

Jednotné číslo, ne množné.

Světlo v místnosti bylo mdlé a červí píseň náhle tak ohromující. Zahlédl jsem ale —

Byli zde červí Taťkové — také jsme jim říkali červi Alfa — ale byli jen tři. Zbytek sálu zabíral jediný gigantický Chtorran. Vypadal jako obrovský rudý balón. Jako obrovský rudý balón na obloze, ke kterému se všichni červi tak zoufale natahovali.

Byl velký jako truck. Šestadvacetikolák. Možná ještě větší. Byl tak obrovský, že se nemohl hýbat. Nevěděl jsem k čemu tu mohutnou červenou věc přirovnat. Snad rudý chlupatý pudink. Jeho oči měly dobrý metr v průměru. Pomalu se ke mně otočil. Tedy k nám. Mrkl. Místností se rozlehlo hlasité,
SSŠPPPUUUTTTPPPHHHWWWUUUUTTTT.

Červ vrčel — znělo to jako burácení při zemětřesení. Cosi si broukal. Jeho hlas se mi zarýval až do morku kostí. Zpíval — melodie mi duněla hlavou.

Co je tohle zač?!

Červí Taťkové — Alfové — se vedle jeho trupu ztráceli, ale také zpívali. Vinuli se k němu, cvrlikali a říhali a —

Tohle už jsem kdysi viděl.

Před tisíci lety.

Vešel jsem do hnízda a našel jsem v něm rodinku červů vinoucí se k sobě a zpívající. A já se jich dotýkal a objímal je.

Tohle bylo to samé. Jen ve větším měřítku —

Alfové tu byly podřízenými. Tvořili rodinu tohoto obřího královského červa.

„Můj Bože." Je tohle snad ta inteligence, kterou hledáme?

Ach, ne. Nemůže být.

Tohle všechno je určitě nějaký povedený kanadský žertík, který na ubohé lidstvo hraje podlý vesmír. Tahle opuchlá věc byla parodií, odporným rakovinovým vředem.

Vyloudilo to ze sebe: „Élurphl" Místnost se zachvěla ozvěnou.

Holčička vedle mě zakňourala.

„To nic, miláčku," konejšil jsem ji.

A pak jsem udělal tu nejodvážnější věc ve svém životě. Začal jsem ustupovat. Pomalu jsme couvali ven z místnosti, do tunelu. „Tudy," ukázal jsem bradou. „Jdeme pořád nahoru, jasný? Nezastavujte se. Hlídej miminko. Tak honem, jdeme domů. Tam nahoře na nás možná bude čekat jeden velikej hodnej a silnej pán. Nebylo by to bezvadný? Posloucháš mě, knoflíku?"

Žádná odpověď.

Kurva.

Celou dobu jsem se k dětem snažil mluvit. Tady už nebylo místo pro žádné opice. Musel jsem v nich probudit to lidské. Musel jsem je stále povzbuzovat, aby chtěli jít nahoru a ven. V tunelu před námi cosi zašramotilo. Schovali jsme se do bočního tunelu. Otevřely se před námi kulové dveře a my pozorovali, jak kolem nás propluli dva, tři, čtyři velcí Chtorrani. Při tom si cosi mumlali. Nemyslel jsem si, že by to byli Alfové, ale svou velikostí by jimi klidně mohli být.

„Všichni v pořádku? Připraveni? Dobře, pojďme dál —" Bylo to čím dál horší. Chlapec na mých ramenou těžkl každou vteřinou, ale nemohl jsem ho tu nechat. Srdce mi bouchalo jako zběsilé. Vrávorali jsme vzhůru. „Hodná holčička, hlavně miminko nepusť, ano?"

„Je to ještě daleko?"

„Ještě kousíček. Však uvidíš — pozor."

Uskočili jsme stranou, aby mohl projít čmuchavec. Svá okrová záda měl zdobená károvým vzorem složeným z červených a černých skvrn. Přál jsem si, abych měl trochu času nazbyt, abych ho mohl zastavit a prostudovat. Pohodil jsem si chlapce na ramenou a vykročili jsme dál. Nahoru a dokola, nahoru a dokola —

V tunelu před námi se cosi objevilo. Něco hodně zuřivého.

Vypadal jako chlupáč — avšak mnohem větší než všechny, které jsme viděli doposud. Byl hubenější, vytáhlejší, měl vystouplé kosti a holou kůži. Neviděli jsme ho moc dobře, ale syčel na nás. Varování? Nebo snad příkaz?

Neměl jsem žádnou zbraň. Prostě nic.

„Stůj —" Položil jsem bezvládného chlapce na zem a opřel ho zády o stěnu. Holčičku s miminem a chlapečka jsem strčil za něj a zašeptal: „Nehýbejte se. Nic nedělejte. Zůstaňte tady."

Pak jsem se obrátil k té chlupáčí věci.

Byl čas zahrát si na rozzlobenou opici.

Ohrnul jsem nepřátelsky ret a vztekle vycenil zuby. Vysunul jsem čelist a hlavu vystrčil dopředu. Přikrčil jsem se, rozkročil nohy, zvedl ruce jako šibenici a zkroutil je jako pařáty. Hodně jsem se přikrčil a vztekle dupl. Začal jsem vrčet. Postupně nabíral můj hlas na síle a intenzitě a nakonec jsem na tu malou bestii zuřivě ječel. Hrozil jsem tomu parchantovi co nejvztekleji jsem uměl.

Fungovalo to.

Ať už byla ta chlupáčí potvora cokoli, stáhla se. Vyštěkla a odskákala nahoru tunelem. Celou cestu vyděšeně pištěla, ki — ji —ji —ji —jip.

V tunelu bylo dost chladno, ale ze mě tekl pot v proudech. Netoužil jsem po ničem jiném, než se odsud co nejrychleji dostat. Obrátil jsem se zpátky k dětem.

„Ahoj, Dave!"

Nevím sice, kdo to byl Dave, ale pro mě byl doslova spasitelem.

Otázka: Co se stane Chtorranovi, který sežere tank?
Odpověď: Doplní si svou denní dávku železa.

Otázka: Co dostane Chtorran, který sežere sv. Jana Evangelistu?
Odpověď: Žerď americké vlajky.

Otázka: Co dostane Chtorran, který sežere Kongres?
Odpověď: Prezidentovo osobní poděkování.

---

65. Dohra

„Poslední dvě slova hvězdnaté hymny nejsou
'Hrajem dál!'."
—SOLOMON SHORT

Nějak se nám povedlo dostat se z hnízda.

Nevím jak se mi to mohlo podařit. Zvedl jsem znovu chlapce a přehodil si ho přes pravé rameno. Byl bezvládný, jako by byl mrtvý — a možná, že umíral, to nic neměnilo — žádný člověk by neměl umírat sám. Vzal jsem za

ruku malého chlapečka a vydali jsme se znovu nahoru. Holčička poslušně nesla miminko za mnou, protože jsem jí to nakázal. Stále se mě však ptala na svoji maminku.

Cestou jsem se řídil stoupajícími rampami. Pokaždé, když jsme dospěli k chlopňovitým dveřím, na rozcestí, nebo do některé z místností, hledal jsem další rampu, která směřovala nahoru. Dříve nebo později budeme nahoře. A tam už někde východ určitě najdeme.

Celou dobu jsem mluvil. Mluvil jsem ke všem čtyřem najednou. „Půjdeme už domů. Budeme mít hamburgery, hranolky, kolu a zmrzlinu. Budeme se dívat na své oblíbené televizní pořady a chodit do kina a na pláž — a uvidíme znovu všechny své přátele a pak můžeme vlézt do vany plné pěny a lodiček a gumových kachňátek. Pak si vezmeme čistý pyžámka a košilky a budeme mít krásné teploučké postýlky a někoho hodného, kdo nám přijde dát pusu na dobrou noc. Všichni znovu najdeme své tatínky a maminky —"

Při posledním slově jsem se zarazil. Já už přece žádnou mámu nemám. Zapudila mě.

Sakra.

„A budeme zase normálními lidmi. Už žádné opičiny. Už nikdy."

Obrátil jsem se k chlapci, který mi visel na rameni. „Hele poslyš — neopovažuj se teďka umřít. Nešel jsem takovou dálku abych zachránil mrtvolu. Přišel jsem z velký dálky. Slyšíš mě, viď? Já vím, že jo. Jmenuju se Jim. Jim McCarthy. A já vím, že se odsud chceš dostat a hrát si se mnou a být můj kamarád. No, chápu, že seš trochu vyděšenej, a že jsi zažil něco moc ošklivýho a máš právo být vyděšenej, ale teď je načase, aby ses z toho pomalu dostal. Je čas vrátit se domů. Budeme se snažit, aby to teď už bylo lepší, ano?" Trošku jsem si ho nadzvedl na ramenou, „Ano?"

„Ano," řekl slabounce, že jsem ho skoro neslyšel. Ušel jsem už dobré tři metry, když jsem si uvědomil, že mi odpověděl a pak se zase odmlčel.

Stále se mi však bezvládně houpal na rameni. Procitl snad na vteřinku z bezvědomí? Nebo mě jen v bezvědomí automaticky opakoval? Či jsem se ho skutečně dotknul?

Dobře jsem věděl, čemu chci věřit, a tak jsem tomu věřil.

„Výborně," řekl jsem. „Tak je to lepší. Stačí, když mě budeš poslouchat. Až budeš chtít mluvit, klidně mluv, vždycky tu bude někdo, kdo tě vyslechne. Já tě vyslechnu. Kdykoli, ano? Ano!"

„Ano," zamumlal znovu.

Bože, ten je ale těžký. Přál bych si, aby mohl jít, ale takhle je to rychlejší.

A pak jsme náhle mžourali do růžového slunce. Kolem nás zvědavě skákali chlupáči, ale já si jich nevšímal a vykročil jsem od kupole.

Nebyla to však ta samá kupole, kterou jsem do hnízda vstoupil. Tahle byla přesně na protější straně obrazce. Obešli jsme zbývající kupole a zamířili k mýtině, lesu, kruhu a ukrytým helikoptérám. Jdeme domů. Tři chlupáči se vydali za námi.

Měli jsme před sebou ještě hodný kus cesty a nevěděl jsem, jestli to s chlapcem na ramenou zvládnu. Už teď mě záda bolela jako čert. Budu si muset na chvilku oddechnout — a děti také. Možná bychom si mohli minutku odpočinout pod stromy...

„Vydrž, Jime. Vedeš si skvěle."

Ten hlas byl sice povzbuzující, ale mně opravdu docházely síly.

„Už jste venku z hnízda. A teď je to pořád z kopce, Jime."

„Máte tam snad něco s obrazovkama?" zavrčel jsem. „Poznám snad kopec, když na něj lezu."

„Věř nám, Jime. Je to z kopce."

„To určitě.." začal jsem se dohadovat, ale pak jsem se zarazil.

Ten hlas měl pravdu. Nedával jsem pozor. Byl jsem tolik zabrán do sebelítosti, že jsem si nevšiml, že jsem vrchol kopce dávno přešel a teď je to ke stromům pořád z kopce.

„Ke stromům to zvládneš, Jime."

Chlapec na ramenou byl najednou o něco lehčí, namožená záda přestala bolet a na okamžik jsem měl dokonce chuť si poskočit. Zvládneme to.

A pak jsme se ponořili do stínu lesa a téměř okamžitě jsem zakopl o kořen. Opatrně jsem položil chlapce na zem a vzal od vážně se tvářící holčičky miminko. Choval jsem ho v náručí a řekl dětem: „Na chvíli se tu posadíme. Musíme si trochu vydechnout, než půjdeme dál."

Posadili se. A stejně tak i tři chlupáči.

„S kým si to pořád povídáš? zeptala se holčička. „Mluvíš s mojí maminkou?"

„Ne, ještě ne. Mluvím s jedním hodným pánem, který na nás čeká támhle na druhé straně lesa. Ano?"

„Ano," ozval se bezvědomý chlapec jako ozvěna.

„Ahoj, Dave!"

„Ahoj," odpověděl jsem chlapečkovi.

Mimino zavrnělo. Polechtal jsem ho na bříšku. „Ahojky, Maxi," řekl jsem. „Vyroste mi z tebe velký a silný voják?" Začal jsem ty čtyři umouněnce mít rád. Nazí, špinaví — všichni pravděpodobně neuvěřitelně traumatizovaní — ale byli to lidé a potřebovali lásku a já si nemohl pomoci. Chtěl jsem je vidět v bezpečí, šťastné a zaopatřené. Zasloužili si to. Zasloužil si to každý z nás. Když to ale nemůžu mít já, tak ať to má alespoň někdo jiný. Tihle čtyři by mohli být dobrým začátkem.

Tři chlupáči, kteří nás cestou sledovali, začali mezi sebou švitořit. Byla to řeč? Pochybuji. Snad to byla nějaká jejich švitořivá hra, nebo tak prostě reagovali jeden na druhého. Význam netkvěl v jednotlivých slovech, ale v samotném procesu švitoření.

Koho to ale zajímá?

Cosi uvnitř mého já se změnilo.

Dnes ráno jsem chtěl hovořit s červy. Chtěl jsem se s nimi setkat na jejich vlastní půdě a zjistit, zda lidé a Chtorrané — ať už jsou ti skuteční Chtorrané kdokoli — dokáží spolu vyjednávat.

Ale to bylo dnes ráno.

A pak jsem našel v červím hnízdě čtyři děti.

Teď už jsem to viděl jinak. To, co jsem si myslel, že chci, nebylo vůbec tím, co jsem skutečně chtěl

Chtěl jsem jen, abychom dostali příležitost být lidmi.

Ať už to slovo znamenalo cokoli.

Chtěl jsem dostat šanci, abych to mohl zjistit.

A taky jsem chtěl, aby tu šanci měly i moje děti.

Snad bychom dokázali s červy nebo chlupáči (nebo čímkoli, co na nás tahle růžová divočina ještě vyplivne) hovořit, ale jestliže by to pro nás znamenalo ztrátu našeho lidství, tak by to byla příliš vysoká cena.

A tu jsem musel zaplatit dnes odpoledne.

Napadlo mě, jestli to budu cítit stejně i dnes večer.

Doufám, že ano.

Sakra. Musel jsem se smát. Stával se ze mě Duke.

A pak mě, znenadání, pár velkých rukou zvedl na nohy — „Jsi v pořádku, Jime?"

Zmateně jsem zamrkal. Vždyť jsem neviděl nikoho přicházet — a ani jsem nic neslyšel. Byli čtyři, velcí a opálení a měli na sobě jen šortky. Celé tělo měli kryté maskovací barvou.

„Tak pojď, musíme jít."

„Co?"

„Vyhráls. Musíme zachránit ty děti."

Až teď jsem si uvědomil, kdo to je. Patřili k letecké jednotce, která měla na starosti bezpečnost mise. Většinou se drželi stranou Vědecké sekce. Ti chlapi byli jako obři.

Každý z nich vzal jedno dítě a poklusem zmizel v hlubokém rudém lese. Poslední z nich, který nesl čtyřletého kloučka — „Ahoj, Dave!" — mě chytil za paži. „McCarthy, jsi v pořádku? Zvládneš to?"

„Co? Jo, jasně. Jen jste mě překvapili, nic víc." Pustil jsem se za nimi, ale měl jsem co dělat, abych jim stačil.

Chlupáči švitořili a hudrovali, pak začali hopsat za námi.

Otázka: Co dostane Chtorran, když sežere prezidenta?
Odpověď: Pálení záhy.

Otázka: Co dostane Chtorran, když sežere viceprezidenta?
Odpověď: Naše nejvřelejší sympatie.

---

66. Pfut — Pfut.

„To, že rozumíme přírodním zákonům, neznamená,
že jsme imunní vůči jejich vlivům."
—SOLOMON SHORT

Vylezli jsme z lesa a pustili se dolů po stráni, směrem ke kruhu a k zamaskovaným helikoptérám. Poblíž kruhu postávalo několik nahých lidí. Byli tam i chlupáči — a hráli si s lidmi.

Byl tam dokonce i jeden červ, který seděl a všechno to sledoval.

Výzkumný tým si to zřejmě chtěl vyzkoušet na vlastní kůži. Když jsme sbíhali ze svahu, tak se k nám všichni otočili. Několik chlupáčů se nám vydalo vstříc — a stejně tak i pár lidí. Poznal jsem Jerryho Larsona a Roye Barnese — a pak další kolegy z výzkumného týmu, na jejichž jména jsem si nemohl vzpomenout. A Fletcherovou. Všichni byli ve spodním prádle, někteří neměli ani to.

A za chviličku —

Fletcherová mě potkala v polovině svahu. Byla úplně nahá. Skoro jsem si ani nevšiml, jaký má skvělý prsa. Chytila mě za ruce. „Uklidni se, Jime. Buď zase opice." Zastavila mě a já nemohl pokračovat v cestě za záchranným týmem. „Všechno je v pořádku. Udělal jsi to dobře. Teď ale pojď zpátky mezi nás."

Nespustil jsem z dětí oči. Čtyři ztepilé postavy letců s dětmi v náručích právě sestoupily ze srázu, obešly maskovací kupole a z druhé strany prošly síťováním.

„To je v pořádku, Jime. Vím, že děti byly důležitější. Všichni jsme na tebe za to moc pyšní. Instrukce mise byly prostě mylné."

„Stejně jako já," řekl jsem smutně. „A celá tahle mise."

„Ne, Jime. Mise ještě neskončila!" Otočila mě hlavu na stranu, abych sejí díval do očí. „Potřebujeme tě."

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, nehodím se pro to. Nedržím se rozkazů. A teď už ani nevím, jestli vůbec chci s červy mluvit. Po tom, co jsem viděl v hnízdě, jsem ztratil zájem."

Směrem k nám stoupali další dva letci. „Potřebujete pomoc, paní?"

„Ne," řekla ostře. „Zvládnu to sama." Odešli, ale ne příliš daleko.

„Jime, konečně se nám podařilo navázat s nimi alespoň minimální kontakt. Je to nutný začátek. Tohle by mohl být zlom v celé situaci! Potřebujeme tě."

„Nechápu na co."

„Protože ty jsi v tom kontaktu s nimi ten nejdůležitější. Nevím proč, ale králíci mají ze všech nejraději právě tebe."

„Mluvím jejich řečí — hatmatilkou," řekl jsem, ale nechal jsem se odvést dolů ke kruhu. Někteří králíci nám hopsali v ústrety.

Najednou mě cosi přinutilo otočit se — snad záblesk ve Fletcherových očích, když uviděla cosi zajímavého nahoře na stráni. Otočil jsem se a spatřil zástupy chlupáčů, jak skáčou přes hřeben svahu dolů, za nimi dva Chtorrany a také pár nahatých, vychrtlých chlupáčích oblud. Vypadaly spíš jako krysy, než jako králíci, a připadali mi nahý, protože neměli skoro žádnou srst. Tu a tam jim na kůži rašily jen osamělé trsy červených chlupů. Skvělý. Tohle nám tady chybělo. Obrovský vypelichaný krysy s prašivinou.

A za nimi další červi. Pět, šest, osm a stále další a další červi proplouvali návrším.

„Tancuj —" řekl jsem Fletcherové a strčil ji do kruhu.

„Co?"

„Tancujte!" zavolal jsem i na dva letce. „Honem, pojďte tancovat. Máme tu společnost — pojďme jim ukázat, jak se umíme bavit!" Protože určitě nechcete vědět, jaká je ta druhá alternativa.

Nevěděl jsem jak, ale prostě jsem to věděl.

Jestli to chceme přežít, musíme nahý tancovat s velkým růžovým červem.

Chlupáči dupali a skákali, ječeli a smáli se. Už mi to bylo úplně jasné. Jsou to mláďata. Ty další věci — ty olysalé krysy — jsou dospělí jedinci.

Není divu, že jsou ty zatracené potvůrky tak hravé. Není divu, že se o ně červi tak starají.

Svým způsobem byli tihle červi také mláďata. Dospělí červi vypadají jako ten obrovskej rudej balón,kterej jsem viděl dole v hnízdě!

Není divu, že červi vyváděli jako šílení. Všichni to byli sirotci!

Když se vyklubali z vajec — nebo ať už se sem dostali jakkoli — nebyli tu žádní dospělí, dokud první sirotci nedospěli.

Můj Bože.

Už se nedivím, že se chovali jako u vytržení, když viděli záchranný balón na obloze. Nebyl to pro ně anděl. Byla to máma!

Do prdele.

Kolik chyb jsme ještě udělali?

Skočil jsem do kruhu. Tancoval jsem a poskakoval. Lítal jsem po kruhu jako střelená opička na gumě, otáčel jsem se, šklebil se a válel po zemi — prostě všechno možný, jen aby se k nám králíci přidali. Cokoli, jen aby se nepřestali smát.

Alespoň do chvíle, než přijdeme na to, jak se odsud dostat pryč.

Byli jsme v pasti.

Anebo — okamžik — možná, že přece jenom ne.

„Všichni tancovat! Ať se králíci smějou!"

Teď nebyla právě nejvhodnější doba na přemýšlení, ale právě teď mě to napadlo. Ta myšlenka byla vtíravá. Co kdybychom se spřátelili s chlupáči a červy, dokud jsou ještě mláďata? Jací by z nich potom byli dospělí? A jestli tohle není místo, kde to zjistit, tak kde tedy?

Podíval jsem se na sráz. Devatenáct. Dvacet. Dvacet tři červů.

Do prdele.

Můj první dojem byl asi přece jen správný. Tady jsem si s tou otázkou hlavu lámat nemusel. Červi klouzali dolů po srázu a mířili přímo ke kruhu.

Proč se vůbec červi tak rádi dívají na tancující chlupáče?

Co za tím vším vězí? Vždyť pořád ještě nevíme, jaký je mezi nimi vůbec vztah! A jak do celého obrázku zapadají ty prašivé nahaté krysy?

Nasadil jsem křečovitý úsměv, popadl nejbližšího chlupáče a začal jsem ho horlivě válet po zemi a lechtat po celém těle... Ho? Ehm, jo. Jeho. Ten malej zmetek právě dostával erekci. Byl tohle snad králičí sex?

Vletěl jsem do chumlu králíků a všemožnými způsoby jsem se je snažil rozchechtat a dostat do pohybu.

Králíci pištěli, poskakovali a padali na mě, ječeli a řechtali přesně jako malé děti, kterými byli. Měl jsem pocit, že mi něco chtějí. Tahali mě za ruce a vydávali takové škemravé zvuky, které připomínaly „Ahoj, Dave!" a „Kde je moje maminka?" Není divu, že se červům tak líbily pozemské děti — připomínaly jim chlupáče.

Podrbal jsem jednoho z chlupáčů pod bradou. Smáli jsme se spolu a vydávali chrochtavé zvuky. Jemně jsem do něj pinknul a on se překulil a předvedl dokonalé salto vzad, jako by to byl malý veselý míček. Přiskočil znovu a chtěl znovu.

Začal jsem se prodírat k lidem a opatrně jsem jim říkal: „Pomalu couvejte k sítím. Nepřestávejte se smát a tancovat. Taktický ústup."

Chlupáči se nás začali zvědavě dotýkat. Opět jsem je začal lechtat a oni mi to opětovali. Jeden z králíků zatahal Larsona za slipy, očichával je a tak tak že se do nich nezakousl. Další píchl prstem Fletcherovou do prsu. Zasmála se a

dřepla si, aby si ji ten chundeláč mohl prohlídnout zblízka. Začala se hned tvorečka také dotýkat. Nikde žádný stud.

Zavolal jsem na ni: „Určitě jsou to savci."

Zasmála se a odpověděla, „raději už na nic moc nesázej."

„Myslím, že bysme měli pomalu ustupovat," řekl jsem tlumeně.

Zvědavě se rozhlédla a já s ní.

Králíci nás úplně obklíčili, dupali a švitořili, trylkovali a hladili nás a lechtali. Podíval jsem se na červy. Vypadali znuděně. Problém byl v tom, že jsme už sice věděli, jak tanec začít, ale bohužel už ne, jak ho ukončit. K čemu byl asi králičí tanec předehrou? Možná, že kdybychom se vzájemně dohodli na tom, že naše živočišné druhy spojuje tanec, mohli bychom na tom založit naše budoucí vztahy!

Možná, že bychom si mohli červy a chlupáče nějak — vytrénovat?

„Jime?" To byla Fletcherová. „Mrkni na králíky." Pomalu se otáčela a rozhlížela.

Okamžitě jsem pochopil, co měla na mysli. Králíci se začali pomalu uklidňovat a obraceli svoji pozornost k červům.

A náhle začali králíci zpívat.

Byl to tón nahánějící hrůzu, kvílivý, ale sladký. Ani jeden králík nezpíval stejný hlas jako druhý a jejich zpěv vůbec nebyl jednohlasý, ale výsledný dojem jejich vrnění a kvílení byl neuvěřitelně krásný. Jako zvuk pohádkového chorálu. Jejich hlasy podivně rezonovaly — bylo to očividně nadpozemské a podivně krásné.

Podíval jsem se na Larsona, Fletcherovou a ostatní. Oči jim nadšeně svítily, plné údivu a radosti. Byli tím malým zázrakem okouzleni stejně jako já.

„Je to stejné jako u stáda!" zavolal jsem.

Fletcherová se zasmála: „Já vím, cítím to."

„Zpívají červům!" Bylo to nádherné. Možná, že jsem se znovu mýlil. Třeba je tu přece jen šance... Sakra. Já už nevím vůbec nic. Bože, jak rád bych těmhle tvorům věřil!

Nyní začali chlupáči malými rychlými skoky hopsat tam a zase zpátky. Přitom švitořili, smáli se a zpívali árie jeden druhému. Byla to komunikace písní linoucí se nahoru a dolu, vířící jako smějící se neohrabaná balerína v obrovské kýčovité přihlouplé burlesce opilých klaunů.

Otáčel jsem se spolu s písní, dokola a dokola, uprostřed toho všeho, jako bych byl sám chlupáč. Ostatní chlupáči se otáčeli — a stejně tak i ostatní lidé. Ten pohyb se šířil kolem a kolem a všichni ho napodobovali. Další a další opice a králíci kolem nás se otáčeli a otáčeli, všichni se šťastně usmívali. Zvuk se začínal zaoblovat. Začaly zpívat i opice. A teď už se otáčeli všichni chlupáči. Já se otáčel. Všichni otáčející se byly obrazem mého otáčení a já sám byl obrazem otáčení všech okolo v mém nitru. O tohle se stádo snažilo. Být kousíčkem Boha. Všichni jsme byli kolečky ve velkolepém soukolí koleček. Božské mandale.

Přidal jsem do králičí písně svůj tón — jako jsem to udělal ve stádě. Byl hluboký, mnohem hlubší, než jsem si myslel, že jsem schopný zazpívat. Rezonoval celým mým tělem. Lidoopi se usmívali, jak se ten tón nesl nad kruhem a přidali se také. Byla to opičí píseň, chlupáčí píseň, červí píseň, Božská píseň. Všechny písně dohromady. Králíci se smáli a zpívali dál. Byla to velice chytlavá melodie, opojná — jakoby miliony duší hučelo najednou Óóóómmmmmm.

Točili jsme se všichni společně. Jednotlivci se otáčeli ke mě a pak zase na druhou stranu. Otáčení nikoho z nás nemělo žádná pravidla, ale naše shromáždění vyzařovalo harmonii a celistvost. Cítil jsem, jak mě to zaplavuje jako teplá, příjemná koupel.

Připadal jsem si jako doma.

Pak jeden z červů, jeden z největších, vplul pomalu do kruhu. Byl to ten samý červ, kterého jsem potkal předtím? Nevěděl jsem to jistě, ale vypadal jako on. Dva další obří červi ho následovali.

Řekl jsem: „Vím, že to nedává smysl, vím, že popírám sám sebe — a nebo je to tou králičí písní — ale začínám mít k těmhle tvorům najednou... přátelský... vztah."

Měl jsem to tušit. Přistoupil jsem k obrovi.

Červ zvedl paže — protahoval se snad? Přímo přede mnou se otevřela jeho obří tlama. Dřepl jsem si a nakoukl jsem dovnitř. Obrovská. Temná. A strašně smrdí.

Ale stále jsem se usmíval. Byl jsem jediným člověkem na téhle planetě, který se kdy podíval červovi do tlamy, aniž by si ho tam nacpal. Začal jsem se opravdu cítit nafoukaně —

— a to mi zachránilo život.

Otočil jsem se a podíval se směrem ke kupolím a chystal jsem se říct něco stupidního, když se náhle ozvalo králičí vřískání — vřískání, které bylo utnuto v půli —

Obrátil jsem se zpět a uviděl —

Jeden z červů si právě cpal chlupáče do tlamy.

Otočil jsem se k obřímu červu, který stál přede mnou. Zaujímal právě útočnou pozici —

Zvedl jsem výhružně prst a zavelel: „Ne!" Nevěděl jsem, co dělám, ale prostě jsem zařval. „Takhle se nesmíš chovat!"

Červ zaváhal.

„Sedni!" Zaječel jsem a ukázal k zemi. „Sedni!"

Červ se posadil na zem.

Vypadal zmateně.

Začal jsem pomalu couvat. „Připravte se na honičku!" řekl jsem tiše ostatním.

Podíval jsem se za sebe. Barnes zaujal karatistický postoj — kočičí pozici. Ostatní pomalu ustupovali. Fletcherová měla oči dokořán a nejradši by rychle utekla. „Pomalu...!" nabádal jsem. „Nedávejte jim důvod..."

Červ se vydal pomalu za mnou.
Ukázal jsem na něj a řekl: „Ne! Stůj!"
Fungovalo to.
A pak —
— vypískl další chlupáč. Další červ si ho cpal do chřtánu.
A pak další a další — vzduch kolem byl brzy plný králičího ječení!
Červ se opět pohnul —
Vyrazil jsem do strany — utíkal jsem za Fletcherovou, popadl jsem ji a povalil na trávu —
Za námi zaštěbetalo něco purpurového. Pak cosi zasvištělo vzduchem a ozval se výbuch! Exploze nás odhodila stranou a my narazili na cosi měkkého a chlupatého. Fletcherová vyjekla a začala hystericky ječet. Převalil jsem ji na břicho a lehl si na ni —
Další výbuchy — tlakové vlny námi pohazovaly — ohnivá stěna —
Larson ječel — Barnes sípal — „Mami, ach maminko!" Všude kolem plameny —
— a vytáhl jsem Fletcherovou na nohy a běželi jsme k vrtulníku. Zahlédl jsem hořícího červa. Kolem nás prosvištělo cosi malého a růžového, zahaleného plameny. Další červ se otočil a chystal se zaútočit —
Kupole již byly dávno odstřelené z vrtulníků — vstupy byly otevřené — a u nich stál muž a střílel někam za nás! Viděl jsem linie zápalných střel.
Dveře byly dokořán. Vlekli jsme se k nim, kolem chlapa s pistolí. Vyjekl, jak ho cosi popadlo — a najednou jsme byli ve vzduchu. Otevřenými dveřmi jsme zírali na peklo pod námi —

Otázka: Kde obědvá 300kilový Chtorran?
Odpověď: Kde si zamane.
---

67. Chtorranský kurrvy

„Nic v životě není tak špatné,
aby to nemohlo být horší."
—SOLOMON SHORT

Dívali jsem se ze vzduchu.
Bylo to strašné.
Nemohli jsme dělat nic jiného, než se dívat, fotografovat a třást se hrůzou.
Kdyby se to dalo nazvat zběsilou žravostí, tak by to aspoň dávalo smysl. Bylo by to pochopitelné. Bylo by to jako hejno žraloků utržené z řetězu.
Ale oni nejednali bezhlavě.
Jednali chladně a cílevědomě.
Králíci se červů vůbec nebáli. Pokračovali v tom, co dělali, hladili je a drbali, a dokonce se s těmi gigantickými tvory pokoušeli souložit. Jeden z růžových králíků se klidně povaloval na obrovitém boku obrovského červa, který si mezitím cpal do tlamy další chlupáčí mládě. Mládě se vůbec nebránilo.
„Vypadají jako zfetovaný," řekla Fletcherová.
„Nejsou zfetovaní," řekl jsem. Věděl jsem to.
Lizard odjišťovala zbraně. „Seškvařím je na prach," řekla.
„Ne, nedělej to —" chytil jsem ji za paži.
Setřásla mou ruku, ale přestala nabíjet. Řekla cosi do mikrofonu své helmy a druhé dvě helikoptéry se od nás oddělily a my zůstali kroužit nad tou hrůzou sami.
„No tak, Jime. O co jde?" Musela to vycítit z mého hlasu.
„Mýlili jsme se," začal jsem. „Škaredě. Hned od začátku jsme se zatraceně mýlili." Fletcherová se obrátila ke mě a upřeně mě sledovala. Byla bledá.
Pokýval jsem hlavou a pokračoval. Jsme tak uvězněni ve svém pozemském myšlení, že i když se pokoušíme vytvořit novou oblast vlastního vnímání — promiň, Fletch — tak to prostě nefunguje. Mýlili jsem se, když jsme měli stále tendence myslet si, že v těch tvorech je něco víc, než vidíme. Není. Oni takoví prostě jsou." Odvrátil jsem se od masakru dole, už jsem se na ně nemohl ani podívat.
„Ale — vždyť všechny ty postupy při navazování kontaktu fungovaly" namítla. „Tancoval jsi s nima." Chudák Fletcherová, ještě pořád to nepochopila.
„Nic nefungovalo. Moc bych si to přál." Zavrtěl jsem hlavou. Důkaz právě umíral dole pod námi. „Červům to bylo všechno jedno. Chlupáčům taky. Jsme pro ně jen nábytkem."
„A ten zpěv —?" zeptala se Lizard.
„Ten je na tom ten nejhorší. Ten zpěv je — ehm..." Nemohl jsem najít to správné slovo. „Takhle jídlo oznamuje, že je připraveno k sežrání."
„Ach, Bože," vydechla Fletcherová. „Stáda..."
„Hm, jo. Stáda." Zatřásl jsem se při té představě. „Ať už se děje s lidskou rasou cokoli, stáda jsou jednou z

variant, která nás čeká. Postupně nás vytrénují nebo zmutují nebo prostě přemění do podoby... jídla, který se nebrání." Nedokázal jsem děsem ani pořádně mluvit. „A na oplátku nám červi zaručí, že náš druh nevymře. Takový vztah mají totiž i s chlupáči. Přesně takový vztah máme k dobytku, kuřatům a ovcím."

„Do hajzlu s tím svinstvem," zařvala Lizard. „Ze mě ovci neudělají." Ruce se jí instinktivně pohnuly ke spínačům zbrojního panelu. Nemohl jsem jí to mít za zlé.

Červi dole se zatím v klidu cpali. I mě z nich bylo nanic, nedokázal jsem od nich odtrhnout oči. Každý větší červ spořádal několik chlupáčů. Ty nejmenší snědli tak jednoho, nejvíc dva. Že by měli starší přednost? Nebo větší hlad? Tolik jsme toho ještě nevěděli.

Králíci se teď od červů oddělili, seskupili se a třásli hlavami, jakoby se chtěli probudit. Vypadali... šťastně.

„Ne," řekla po chvíli Fletcherová. „Jenom hádáš."

„Chceš snad jít dolů a zeptat se jich na to?"

„Nevíš to jistě, Jime. Je to jen — šílená žravost, nic víc —" Svým námitkám však sotva věřila.

„Jo, je to šílená žravost," řekl jsem. „Jenže šílené je zde jídlo. Králíci se dokáží roznítit k jakési náboženské úctě k červům. A největší ctí je být sežrán. Oni červy milují."

Lizard zvedla hlavu od řízení a ostře se na mě podívala. „Jak to můžeš vědět, Jime?"

Pokrčil jsem bezradně rameny. „Já nevím, jak to vím. Prostě to vím. Já... cítím to."

„Podívej," řekla Fletcherová a ukázala ven.

Červi dole se začali rozdělovat do skupinek po třech nebo po čtyřech. Pohybovali se spolu, kroužily kolem sebe a spojovali se v obrovské svíjející se hromady. Tohle už jsme jednou viděli. Já i Lizard. Za okamžik se všichni červi svíjeli a váleli se po sobě.

„Ach, Bože," vzdychla Fletcherová. „Přesně jako Štístko — a Tiny."

„Ale stále ti to ještě nedošlo, že ne?" zeptal jsem se tiše. Buď mě neslyšela, nebo slyšet nechtěla, ale neodpověděla.

Červi začali zvolňovat tempo. Na malý moment ztuhli ve strnulé pozici, pak se pustili, našli si nového partnera a začali se s ním válet po zemi.

„Vypadá to jako jáma s hady," řekla Lizard. „Co to dělají?"

„Říká se tomu spojení.'" řekl jsem. „Takhle spolu komunikují."

„Ne," ozvala se Fletcherová. „Je to uvítací tanec. Tohle dělají, když..."

„Ne! Tohle dělají, když spolu mluví!" téměř jsem na ni řval. „Nevím sice, na jakém principu to funguje — a taky moc dobře vím, že Vědecká sekce to prohlásila za nemožné — ale je to tak, jak to říkám. Dělají to ale způsobem, kterému ještě nerozumíme."

Fletcherová se na mě dlouze zadívala — ale pak se obrátila znovu z okna, jako by hledala důkaz toho, že se mýlím. Anebo mám pravdu.

„Vypadá to, jakoby spolu souložili," řekla váhavě Lizard.

„Soulož je svým způsobem komunikace," řekl jsem bez rozmyslu.

A pak mi to došlo.

Komunikace. Všechno se to kolem ní točí.

Dívali jsme se na to však z úhlu pohledu pojmu komunikace, místo abychom zvolili za východisko zkušenost. Fletcherová se mýlila, ale zároveň měla pravdu — a já byl ještě větší blázen. Vlezl jsem do toho kruhu s představou, že pár 'eee eee eee' a víra v banány mi bude stačit k tomu, abych navázal kontakt s těmi obry!

Najednou jsem řekl: „Už vím, co se tu děje. A taky vím, proč jsme neuspěli. Byli jsme naladěni na špatnou vlnu."

„Co?" zeptala se udiveně Fletcherová.

Řekl jsem: „Nikdy nebudeme schopni určit dostatečně jasně strukturu chtorranského ječeni a trylkování, abychom z nich vymezili nějaká slova. To proto, že jejich jazyk prostě není verbální. Anebo je verbální jen z části — napůl slova a napůl posunková řeč. Snažili jsme se rozluštit jejich jazyk pomocí samohlásek, ale byli jsme zcela hluší k souhláskám." Ukázal jsem dolů. „Tohle je jejich jazyk. Nemůžeme s nimi komunikovat. Nikdy. Komunikovat? S nima?! Jak!

Lizard kroužila nad svíjejícími se červy, tak nízko, jak to jen šlo. Helikoptéra se divoce houpala a já měl žaludek v krku. Uvědomil jsem si, že jsme s Fletcherovou stále ještě nazí Ale to bylo jedno. Všechno bylo jedno.

Červi dole si nás nevšímali. Byli ponořeni jeden do druhého. Králíci se o ně znovu starali, žvýkali květiny nebo se stáčeli do klubíčka a usínali. Červi se stále ještě vlnili a kroužili ve svém složitém tanci propletených kruhů.

Myšlenky mi hlavou běžely jako o závod. Nápady se rojily jeden za druhým. „Zvaž tohle: My se dorozumíváme verbálně. Vedle našich genitálií jsou nejcitlivější částí našeho těla ústa. Jejich prostřednictvím také navazujeme ten nejužší kontakt se svým okolím. Ústy tedy také komunikujeme. Jenže červi mají své nervy na vnější straně těla. Zažívají všechno jakoby naráz. Jak myslíš, že asi vnímají sami sebe? Nebo své místo ve vesmíru? Odpověděl jsem si sám. „Vsadím se, že se vnímají jako mnohem těsněji spjatí se svým okolím a mezi sebou navzájem. My na sebe švitoříme jako jejich jídlo. Oni se milují."

Lizard mě netrpělivě přerušila. „Nech si to na jindy, Jime. Řekls mi, co jsem chtěla slyšet. Řekl jsi nám to všem." Natáhla se a znovu odjistila své zbraně.

„Jedinej dobrej červ, je mr—"

Zbraně se rozeřvaly a přehlušily její poslední dvě slova.

Otázka: Jak říká Chtorran granátu?
Odpověď: Tlamolam.
---

68. Granát

„Morálka by měla být ve shodě
s praktickým životem.
Když ale není, tak je něco v nepořádku
buď s jedním, nebo s druhým."
—SOLOMON SHORT

Zašel jsem za Dukem.

Vypadal líp a zároveň hůř. Jeho hořkost byla mnohem znatelnější. Když jsem se posadil vedle jeho postele, odvrátil ode mě hlavu.

Řekl jsem: „Nebudu tě dlouho zdržovat. Jen jsem ti něco přinesl."

Stále se na mě nepodíval.

Počkal jsem, dokud sestra nevyšla z pokoje, a pak jsem řekl, „nevím sice, jak to chceš, Duku, schovat, ani kam, ale... no, tady." Vložil jsem mu do ruky granát. Do jeho jediné ruky. Granát byl malý, ale smrtonosný. Svůj účel splní.

Duke se ani nepohnul. Granát mu ležel v dlani, jako kus kamene.

Udělal jsem chybu? Připomenul jsem mu snad jeho vlastní strach?

Možná, že bych měl raději jít.

Duke otočil hlavu.

Ruka s granátem se zvedla, jako by žila nezávisle na jeho těle. Namáhavě zvedla granát až do míst, kde na něj mohl vidět. Zamrkal, odkašlal si a nepřítomně se na granát zadíval. Ruka granát otáčela ze strany na stranu, až konečně jeho palec našel pojistku.

Duke otevřel pusu a ruka přisunula granát blíž, aby si mohl dát pojistku mezi zuby. Chce ho snad odpálit hned?!

Ne, nechce. Pustil kroužkovou pojistku. Zřejmě si chtěl jen vyzkoušet ten pocit. Znovu se podíval na granát a na jeho obličeji se mihl neznatelný úsměv.

Najednou ruka s granátem zmizela pod pokrývkou.

Duke se na mě stále ani nepodíval. Jeho oči se ani jednou nesetkaly s mými.

Čekal jsem, ale jeho hlava se znovu obrátila ke zdi. Neřekl ani díky.

Po chvíli jsem se zvedl a odešel.

To bylo naposledy, co jsem Duka viděl.

Kniha 1 VĚC PRO LIDI
Kniha 2 DEN NA PROKLETÍ
Kniha 3 ZLOST TIŠÍ POMSTA
Kniha 4 ČAS PRO JATKA

Digitalizace: Brloch 2006